

МАРК ЛОРЪНС

КЛЮЧЪТ НА ЛЪЖЕЦА

Част 2 от „Войната на Червената кралица“

Превод от английски: Иван Иванов, 2016

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За онези от вас, които е трябвало да чакат цяла година за тази книга, давам резюме на първата книга, „Принцът на Глупците“, за да си освежите паметта и за да избегна мъчителната болка да карам героите да си разказват неща, които вече знаят, заради вас.

Тук споменавам само онова, което е важно за по-нататъшната история.

1. Джалан Кендет (внук на Червената кралица) и Снори вер Снагасон (много едър викинг) потеглят от Червения предел^[1] (Северна Италия) към Горчивия лед (Северна Норвегия), обвързани от магия, която прави единия от тях заклет в светлината, а другия — заклет в мрака.

2. Сега Джалан е заклет в мрака и по залез-слънце го посещава женски дух на име Аслауг.

3. Снори е заклет в светлината и по изгрев-слънце го посещава мъжки дух на име Баракел.

4. Те пътуват до Черната крепост, за да спасят жената и оцелялото дете на Снори от Свен Скършигребло и слугите на Мъртвия крал, включително некроанти, неродени и Едрис Дийн. Спасителната им мисия се проваля. Семейството на Снори не оцелява.

5. Джалан, Снори и Тутугу, дебел и малко плах викинг, са тримата оцелели от пътуването до Черната крепост. Те се връщат в пристанищния град Тронд и прекарват зимата там.

6. У Снори е ключът на Локи, вълшебен ключ, който може да отвори всяка ключалка. Мъртвия крал силно желае този ключ.

7. От враговете им в Черната крепост е възможно да са оцелели Едрис Дийн и известен брой хардаси (Червени викинги), заедно с шепа некроанти от Удавените острови.

8. Бабата на Джалан, Червената кралица, остава в Червения предел заедно с по-голямата си сестра, известна като Мълчаливата сестра, и деформирания си по-голям брат Гариус. Именно магията на Мълчаливата сестра е обвързала Снори и Джалан.

9. Няколко могъщи личности използват магия, за да манипулират събитията в Разделената империя, и често са контролиращото влияние зад много от стотиците тронове в нея. Мъртвия крал, Синята дама, ледената вещица Скилфар и сънният маг Сагеус са четирима от тях. Джалан се среща със Скилфар и Сагеус на път към Черната крепост. Мъртвия крал се опитва да убие Джалан и Снори на няколко пъти. Синята дама е въвлечена в някаква дълга и тайна война срещу Червената кралица и изглежда насочва ръката на Мъртвия крал, макар че той може би не го знае.

[1] В трилогията „Разделената империя“ (издание на „Бард“, 2013–2014 г.) е преведено като Червеното блато. — Бел. Dave ↑

ПРОЛОГ

Двама мъже в стая с множество врати. Единият висок, с роба, суров, излъчващ жестокост и интелигентност, другият по-дребен, много слаб, с разчорлена коса и шарени одежди, които менят цветовете си и заблуждават окоето.

Ниският се засмива — остър звук, който би могъл както да убива птици в полет, така и да накара клон да разцъфти.

— Аз те призовах! — казва високият, стиснал зъби, като че ли още се напруга да задържи другия на мястото му, макар че ръцете му са отпуснати край тялото.

— Хубав номер, Келем.

— Познаваш ме?

— Аз познавам всички. — Остра усмивка. — Ти си порталният маг.

— Ами ти?

— Икол. — Дрехите му се променят в парцаливо жълто-синьо каре, докато преди са били с червени лилии на сив фон. — Олик. — Пуска една усмивка, която ослепява и реже. — Локи, ако така ти харесва.

— Ти бог ли си, Локи? — У Келем няма и следа от хумор, само властност. Властност и върховна и ужасна съсредоточеност в сивите като камък очи.

— Не. — Локи се завърта към вратите. — Но се знае, че много лъжа.

— Аз призовах най-могъщия...

— Човек невинаги получава каквото иска — произнася Локи почти напевно. — Но понякога получава от каквото се нуждае. Ти получи мен.

— Ти си бог?

— Боговете са скучни. Стоял съм пред трона. Один седи там, старият едноочко, и гарваните шепнат в ушите му. — Локи се усмихва. — Винаги гарваните. Забавно.

— Имам нужда от...

— Хората не знаят от какво имат нужда. Та те почти не знаят какво искат. Один, бащата на бурите, бог на боговете, суров и мъдър. Но преди всичко суров. Ще ти хареса. И гледа — непрестанно гледа — ах, какви неща е виждал само! — Локи се завърта да обхване стаята с очи. — А аз, аз съм просто един шут в чертозите, където е сътворен светът. Палувам, шегувам се, спретвам някой номер. Не съм особено важен. Представи си обаче... ако аз дърпах конците и карах боговете да танцуват. Ами ако в самата сърцевина на нещата, щом се заровиш достатъчно надълбоко, разбулиш всяка истина... ами ако в центъра на всичко това... има лъжа, като червей в сърцевината на ябълка, навит като Ороборус, тъй както тайната на хората се свива в центъра на всяко твое късче, колкото и тънко да режеш? Това не би ли била чудесна шега?

Келем се намръщва при тези безсмислици, после тръсва глава и се връща към целта си.

— Аз сътворих това място. От своите провали. — Посочва към вратите. Тринайсет, наредени една до друга по стените на иначе голата стая. — Това са врати, които не мога да отворя. Можеш да си тръгнеш оттук, но никоя врата не ще се отвори, докато и последната не бъде отключена. Аз го направих така. — Една-единствена свещ озарява помещението, пламъкът ѝ танцува, докато обитателите му се движат и сенките им подскачат по неговата мелодия.

— Че защо ще искам да си тръгвам? — В ръката на Локи изниква бокал, сребърен и преливащ от вино, тъмно и червено като кръв. Той си сръбва глътчица.

— Заповядвам ти в името на дванайсетте архангели на...

— Да, да. — Локи отхвърля заклинанието с махване на ръка. Виното потъмнява още повече, докато не става толкова черно, че привлича окото и го ослепява. Толкова черно, че среброто губи блясъка си и се разяжда. Толкова черно, че не е нищо друго, освен отсъствие на светлина. И изведнъж се превръща в ключ. Ключ от черно стъкло.

— Това да не е...? — В гласа на порталния маг има копнеж. — Ще ги отвори ли?

— Има си хас. — Локи завърта ключа в пръстите си.

— Какъв е този ключ? Не е Ахероновият, нали? Взет от небесата, когато...

— Мой е. Аз го направих. Току-що.

— Откъде знаеш, че ще ги отвори? — Погледът на Келем се плъзва по стаята.

— Това е хубав ключ. — Локи среща погледа на мага. — Това е всеки ключ. Всеки ключ, който е бил или е, всеки ключ, който ще бъде, всеки ключ, който може да бъде.

— Дай ми...

— Че какво му е забавното на това? — Локи отива до най-близката врата и допира пръсти до нея. — Тази. — Всички врати са прости и дървени, но когато я докосва, тя се превръща в лист от черно стъкло, неопетнен и блестящ. — Тази е сложната. — Локи слага длан на вратата и се появява колело. Колело с осем спици от същото черно стъкло, щръкнало гордо от повърхността, сякаш като го завърти, човек може да отключи и отвори вратата. Локи обаче не го докосва. Вместо това почуква с ключа по стената до него и цялата стая се променя. Сега е високо подземие, с чисти линии, стени от лят камък и огромна кръгла врата от сребриста стомана на тавана. Светлината иде от панели в стените. Един коридор извежда от нея, простирайки се по-надалеч, отколкото стига погледът. Тринайсет арки от сребриста стомана стоят по края на помещението, всяка на около стъпка от стените, всяка изпълнена с трептяща светлина, като от лунни лъчи, танцуващи по водата. Освен тази пред Локи — тя е черна, кристална повърхност, която пречупва светлината, а после я поглъща. — Отвориш ли тази врата, светът ще свърши.

Локи продължава нататък, докосва вратите една по една.

— Смъртта ти лежи зад една от тези врати, Келем.

Магът се вцепенява, после се засмива.

— Бог на лъжите, така те...

— Не се тревожи — ухилва се Локи. — Нея никога няма да успееш да я отвориш.

— Дай ми ключа. — Келем протяга ръка, но не прави опит да се приближи към госта си.

— Ами тази? — Локи вдига очи към кръга от сребриста стомана. — Опита се да я скриеш от мен.

Келем не казва нищо.

— Колко поколения са живели твоите хора тук долу, в тези пещери, криейки се от света?

— Това не са пещери! — наежва се Келем. Дръпва ръка. — Светът е отровен. Денят на хилядата слънца...

— ... беше преди двеста години. — Локи махва небрежно с ключа си към тавана. Огромната врата изстъргва, после се завърта на пантите си, посипвайки върху тях пръст и прах. Дебела е един човешки ръст.

— Не! — Келем пада на колене, захлупил главата си с ръце. Прахът ляга отгоре му, превръщайки го в старец. Подът се покрива с пръст, в която расте зеленина, пълзят червеи, пъплят буболечки, а високо над тях, в края на дълга вертикална шахта, пламти късче синьо небе.

— Ето, отворих най-важната за теб врата. Върви навън и завладей каквото можеш, преди да е свършило. Други хора заселват отново земята от изток. — Локи се оглежда, сякаш търси свой собствен изход. — Няма нужда да ми благодариш.

Келем вдига глава и изтрива праха от очите си — те са зачервени и сълзящи.

— Дай ми ключа. — Гласът му е дрезгав грак.

— Ще трябва да си го потърсиш.

— Заповядам ти да...

Но ключа вече го няма, Локи го няма. Остава само Келем. Келем и неговите провали.

1.

Венчелистчетата се сипеха сред възгласи на обожание. Яхнал великолепия си жребец, аз яздех начело на елитната кавалерийска част на Червения предел по Улицата на победата към двореца на Червената кралица. Красиви жени се мъчеха да се изтръгнат от тълпата и да се хвърлят към мен. Мъже ревяха одобрително. Аз махах на...

Бам. Бам. Бам.

Сънят ми се опита да въплъти ударите в нещо, което би паснало на разказваната от него история. Аз имам добро въображение и за миг всичко устоя. Махах на благородните дами, красящи всеки балкон. Усмивнах се мъжествено на киселите си братя, които се цупеха най-отзад...

Бам! Бам! Бам!

Високите сгради на Вермилиън започнаха да се рушат, тълпата — да оредява, лицата — да се размиват.

БАМ! БАМ! БАМ!

— Уф, мамка му. — Отворих очи и се изтърколих от топлината на кожата в мразовития сумрак. — И на това му викат пролет! — Разтреперан намъкнах карираните си панталони и забързах надолу по стълбите.

Подът на кръчмата беше осеян с празни половници, пълни пияници, катурнати пейки и преобърнати маси. Типична сутрин в „Трите брадви“. Мейрес душеше купчинка кокали до камината и помахаше с опашка, когато влязох със залитане в стаята.

БАМ! БАМ...

— Добре де, добре! Идвам. — Някой беше разцепил черепа ми с камък през нощта. Или пък имах зверски махмурлук. Проклет да съм, ако знаех защо един принц на Червения предел трябва да отваря собствената си врата, но бих направил всичко, за да попреча на това думкане да пръсне клетата ми глава.

Проправих си път между останките, като прекрачих пълното с бира шкембе на Ерик Тризъбия, и стигнах до вратата точно когато тя се

разтресе от нов удар.

— Мътните го взели! Тук съм! — извиках колкото можех тихо, стиснал зъби от болката зад очите си. Пръстите ми напипаха резето и го дръпнаха. — Какво? — Отворих вратата. — Какво?

Предполагам, че ако умът ми беше по-трезвен и не толкова замъглен от съня, щях да преценя, че е по-добре да си остана в леглото. Тази мисъл определено ми мина, когато юмрукът ме уцели право в лицето. Залитнах назад с квичене, спънах се в Ерик, тупнах по задник и зяпнах нагоре към Астрид, очертана в рамката на вратата от утро, значително по-ярко от всичко, което ми се искаше да гледам.

— Копеле такова! — Тя вече стоеше с ръце на кръста. Крехката светлина се начупваше около нея и пращаше остри отломки в очите ми, но същевременно правеше чудеса от златната ѝ коса и очертаваше недвусмислено съблазнителната ѝ фигура, която ме беше привлякла към нея през първия ми ден в Тронд.

— К-какво? — Отместих крака от издутото шкембе на Ерик и издрапах назад по задник. Ръката ми се отдели от носа окървавена. — Ангелче, любима...

— Копеле такова! — Тя пристъпи подире ми. Сега бе обгърнала тялото си с ръце и студът нахлу заедно с нея.

— Е... — Не можех да възразявам срещу думата „копеле“, освен в най-буквален смисъл. Сложих ръка в локва от нещо подчертано неприятно и това ме накара бързо да стана и да избърша длан в Мейрес, който се беше приближил да разузнае, все така махайки с опашка въпреки насиетието, упражнено върху господаря му.

— Хедвиг ван Сорен? — В очите на Астрид се четеше убийство.

Продължих да отстъпвам. Може да бях цяла глава по-висок от нея, но тя все пак си беше едра жена със здрава десница.

— О, не бива да вярваш на улични приказки, скъпа. — Дръпнах един стол между нас. — Съвсем естествено е ярл Сорен да покани един принц на Червения предел в замъка си, щом разбере, че съм в града. Хедвиг и аз...

— Хедвиг и ти какво? — Тя също стисна стола.

— Тъъ, ние... Ами всъщност, нищо. — Затегнах хватката си върху стола. Ако го пуснех, щях да ѝ предоставя оръжие. Дори в тази тежка ситуация в ума ми нахлуха видения за Хедвиг: брюнетка, много красива, с порочни очи и всичко, което би могъл да желае един мъж,

натъпкано в дребно, но съблазнително тяло. — Беше само едно голо запознанство.

— Трябва да е било много голо запознанство, щом ярл Сорен е свикал хората си, за да те отведат при него за правосъдие!

— О, мамка му! — Пуснах стола. „Правосъдие“ на север обикновено означава да ти потрошат ребрата и да ги изтръгнат от гърдите ти.

— За какво е целият този шум? — обади се сънен глас зад мен.

Обърнах се и видях Еда боса на стълбите, увита в спалните ни кожи. Отдолу стърчаха тънки крачета, а отгоре — млечнобели рамене, върху които се сипеше светлорусата ѝ коса.

Обръщането ми беше грешка. Никога не сваляй очи от потенциален враг. Особено след като си му предоставил оръжие.

— Кротко! — Една ръка се опря в гърдите ми и ме бутна обратно на пода, който лепнеше от мръсотия.

— Какво... — Отворих очи и видях някой надвесен над мен. Някой едър. — Ох! — Някой едър, който ръчкаше с непохватни пръсти едно страшно болезнено място над скулата ми.

— Просто вадя треските. — Някой едър и дебел.

— Разкарай се от мен, Тутугу! — Помъчих се отново да се надигна и този път успях да седна. — Какво стана?

— Удариха те със стол.

Изстенах.

— Не помня стол, само... ОХ! Какво правиш бе? — Тутугу изглеждаше твърдо решен да щипе и ръчка най-болезнените части от лицето ми.

— Може да не помниш стола, но в момента вадя парченца от него от бузата ти — така че не мърдай. Не искаме да развалим тази красива физиономия, нали?

След тези думи се постарах да стоя неподвижно. Вярно е, красивата външност и титлата са най-големите ми предимства и не горях от желание да ги загубя. За да отвлека ума си от болката, се опитах да си спомня как съм стигнал дотам, че да ме пребият със собствените ми мебели. Пълна мъгла. Имах само някакви смътни спомени за пронизително пищене и крясъци... как ме ритат, докато

лежа на пода... бегъл образ, зърнат през премрежени очи, на две жени, които си тръгват ръка за ръка: едната дребна, бледичка, млада, другата висока, златокоса, около трийсетгодишна. Никоя от тях не се обърна.

— Готово! Ставай. Това е най-доброто, което мога да направя засега. — Тутугу ме дръпна за ръката и ме вдигна на крака.

Стоях, олюлявах се и ми се гадеше, мъчеше ме махмурлук, може би все още се чувствах мъничко пьян и — да не повярваш — леко възбуден.

— Хайде. Трябва да вървим. — Тутугу ме задърпа към яркото сияние на входната врата. Опитах се да запъна пети в пода, но безуспешно.

— Къде? — Пролетта в Тронд се бе оказала по-сурова от средата на зимата в Червения предел и нямах интерес да се излагам на нея.

— Към пристанището! — Тутугу изглеждаше разтревожен. — Може и да успеем.

— Защо? Какво да успеем? — Не си спомнях много от сутринта, но не бях забравил, че „разтревожен“ е естественото състояние на Тутугу. Отърсих се от хватката му. — Към леглото. Там отивам.

— Е, ако това е мястото, където искаш да те намерят хората на ярл Сорен...

— Защо трябва да ми дреме за ярл Со... уф, да! — Спомних си за Хедвиг. Спомних си я върху кожата в дома на ярла, докато всички останали бяха още на сватбения пир на сестра й. Спомних си я върху плаща ми по време на една неблагоприятна среща навън. Тя ме топлеше отпред, ама задникът ми замръзна. Спомних си я на горния етаж на кръчмата онзи път, когато се беше измъкнала от пазачите си... Бях изненадан, че въпросния следобед трите брадви над входа не изпопадаха от клатенето. — Само един момент... два момента! — Вдигнах ръка да спра Тутугу и се втурнах нагоре по стълбите.

Щом се озовах в стаята си, един момент се оказа недостатъчен. Ударих с крак по хлабавата дъска на пода, насметох ценностите си, грабнах наръч дрехи и полетях надолу по стълбите още преди Тутугу да е успял да се почеше по брадичката.

— Защо пристанището? — попитах задъхано. През хълмовете бягството щеше да е по-бързо — а после с лодка от Хьорл на фиорда Ойфел малко по-нагоре по брега. — Това е първото място, където ще

ни търсят! — Щях още да стоя там и да се опитвам да договоря превоз до Маладон или Туртаните, когато хората на ярла ме намерят.

Тутугу заобиколи Флоки Кривошлем, който се беше проснал край тезгяха и хъркаше.

— Снори е там и се готви да отплава. — Приведе се с пъшкане зад тезгяха.

— Снори? Да отплава? — Имах чувството, че столът е разместил нещо повече от сутрешните ми спомени. — Защо? Къде отива?

Тутугу се изправи, хванал меча ми — пращен и занемарен от времето, прекарано на скрито зад тезгяха. Не посегнах да го взема. Нямам нищо против да нося меч на места, където никой няма да гледа на него като на покана — но Тронд никога не е бил от тях.

— Вземи го! — Тутугу тикна дръжката към мен.

Пренебрегнах я и вместо това се намъкнах с триста зора в дрехите си, изтъкани грубо по северняшки — сърбящи, но топли.

— Откога Снори има лодка? — Той беше продал „Икея“, за да финансира експедицията до Черната крепост — толкова поне помнех.

— Би трябвало да доведе обратно Астрид, за да видим дали още един пердах със стол не може да ти набие малко акъл в главата! — Тутугу хвърли меча до мен и аз седнах, за да си нахлузя ботушите.

— Астрид ли?... Астрид! — Моментът изникна в съзнанието ми с кристална яснота — Еда, слизаща полугола по стълбите, и Астрид, която я гледаше. От доста време не се бе случвало някоя сутрин да се развие толкова потресаващо зле за мен. Никога не бях имал намерение двете да се срещат при такива обстоятелства, но пък и Астрид не ми се струваше от ревнивите. Всъщност не бях съвсем сигурен, че съм единственият млад мъж, който топли леглото ѝ, докато съпругът ѝ кръстосва моретата по търговия. Срецахме се предимно у тях, горе на Арлсовия склон, така че дискретността с Еда никога не ми е била приоритет. — Как изобщо е разбрала Астрид за Хедвиг? — И по-важно, как бе стигнала до мен преди хората на ярл Сорен и с колко време разполагах?

Тутугу прокара длан по лицето си, зачервено и потно въпреки пролетния мраз.

— Хедвиг успяла да прати вестonosец, докато баща ѝ още беснеел и събирал хората си. Момчето пристигнало в галоп от Соренова твърд и почнало да разпитва къде да намери чуждестранния

принц. Хората го упътили към къщата на Астрид. Разбрах всичко това от Олаф Риборъкия, след като видях Астрид да крачи бясна по Карловия път. И така... — Той си пое дълбоко дъх. — Може ли сега да вървим, защото...

Но аз вече бях минал покрай него и излязох в нездравата свежест на деня. Зашляпах през полузамръзналата кал надолу по улицата към пристанището, където върховете на мачтите се подаваха едва-едва над къщите. Високо в небето кръжаха чайки и следяха напредъка ми с присмехулно крякане.

2.

Ако има нещо, което да харесвам по-малко от лодките, то е да бъда жестоко убит от разярен баща. Стигнах до пристанището с болезненото съзнание, че съм си обул ботушите на обратно и съм си препасал меча прекалено ниско, така че се опитваше да ме спъне на всяка крачка. Посрещна ме обичайната гледка: кипяща от дейност крайбрежна ивица, въпреки че рибарите бяха излезли в морето още преди часове. Фактът, че през зимните месеци пристанището е сковано от лед, сякаш кара северняците да се разшетат трескаво веднага щом настъпи пролетта — сезон, характеризиращ се с температура малко над точката на замръзване на морската вода, вместо с разцъфването на цветя и появата на пчели, както е в по-цивилизованите земи. На яркия хоризонт се открояваше гора от мачти; галери и викингски търговски кораби се гушеха редом с тримачтови търговски от поне десетина южни нации. Навсякъде щъкаха хора, товареха, разтоварваха, правеха разни сложни неща с въжета, а малко по-назад рибарските жени кърпеха мрежи или обработваха блестящите купчини на снощния улов със зловещо остри ножове.

— Не го виждам. — Снори обикновено се забелязваше лесно в тълпата — просто поглеждаш нагоре.

— Там! — Тутугу ме дръпна за ръката и посочи навярно най-малката лодка на кейовете, заета от най-едрия мъж.

— Онова корито? Че то не е достатъчно голямо дори за Снори! — Въпреки това забързах след Тутугу. Около поста на началник-пристанището като че ли цареше някаква суетня и бих се заклел, че някой извика: „Кендет!“.

Настигнах Тутугу и затрополих по кея, за да стигна възможно по-рано от него до малката лодка на Снори. Снори вдигна поглед към мен през черната си размятана от вятъра грива. От нескритото недоверие в очите му направих крачка назад.

— Какво? — Разперих ръце. Всяка проява на враждебност от човек, който размахва брадвата като Снори, трябва да се приема

съвсем сериозно. — Какво съм направил? — Май си спомнях за някаква препирня — макар да ми бе трудно да повярвам, че съм имал куража да противореча на двуметров напращял от мускули маниак.

Снори поклати глава и продължи да закрепва провизиите си. Лодката изглеждаше пълна с тях. И с него.

— Ама не, сериозно! Удариха ме по главата. Какво съм направил?

Тутугу пристигна запъхтян зад мен. Като че ли искаше да каже нещо, но беше прекалено задъхан, за да говори.

— Тръгвам, Джал — изсумтя Снори. — Не можеш да ме разубедиш. Просто ще трябва да видим кой ще се пропука пръв.

Тутугу сложи ръка на рамото ми и се приведе толкова близо към мен, колкото му позволяваше шкембето.

— Джал...

Каквото и да се канеше да каже по-нататък, премина в хрипове и пъхтене.

— Кой ще се пропука пръв ли? — Започнах да си припомням. Безумният план на Снори. Решимостта му да тръгне на юг с ключа на Локи... и моята не по-слаба решимост да си остана на уютно в „Трите брадви“, наслаждавайки се на приятната компания, докато или ми свършат парите, или времето се подобри достатъчно, че да ми обещава спокойно пътуване до континента. Аслауг беше съгласна с мен. При всеки залез тя се надигаше от тъмните кътчета на съзнанието ми и ми повтаряше колко неразумен е севернякът. Даже ме убеди, че раздялата със Снори ще е за добро; така тя и заклетият в светлината дух Баракел щели да се върнат в своите селения, отнасяйки със себе си и последните следи от магията на Мълчаливата сестра.

— Хората на... — Тутугу си пое дълбоко въздух. — Хората на ярл Сорен! — Посочи с пръст назад по кея. — Потеглай! Бързо!

Снори трепна и се изправи. Намръщи се към стената на вълнолома, където мъже с ризници си пробиваха път през тълпата.

— Аз нямам вражда с ярл Сорен...

— Джал има! — Тутугу ме блъсна силно между лопатките. Олюлях се за момент, размахвайки ръце, направих половин крачка напред, спънах се в проклетия меч и полетях с главата надолу в лодката. Отскачането от Снори се оказа мъничко по-безболезнено от това да забия муцуна в корпуса и той успя да улови достатъчна част от

мен, че да падна на мокрото дъно вместо в морската вода малко по-вляво.

— Какво, по дяволите... — Снори остана прав още за момент, докато Тутугу заслиза с мъка към лодката.

— И аз идвам — каза той.

Лежах на една страна в студената мръсна вода на дъното на студената мръсна лодка на Снори. Не беше най-подходящият момент за размисъл, но все пак отделих време да се зачудя как бях успял да стигна толкова бързо от приятната оплетеност в топлите тънки крачета на Еда до неприятната оплетеност в мокро въже и студена вода. Хванах се за малката мачта и се изправих, проклинайки късмета си. Когато млъкнах, за да си поема дъх, ми хрумна също така да се зачудя защо Тутугу слиза към нас.

— Връщай се! — Изглежда, на Снори му бе минала същата мисъл. — Ти си създаде нов живот тук, Тут.

— И освен това ще потопиш проклетата лодка! — Тъй като не изглеждаше някой друг да гори от желание да се погрижи за бягството ни, се заех сам да нагласявам греблата. Обаче беше вярно — за Тутугу на юг нямаше нищо и той наистина се беше приспособил доста по-успешно към живота в Тронд, отколкото към предишния си живот на викинг грабител.

Тутугу стъпи заднешком в лодката и едва не падна, докато се обръщаше.

— Какво правиш тук, Тут? — Снори протегна ръка да го подхване, докато аз се вкопчих в бордовете. — Остани. Нека онази твоя жена се грижи за теб. Няма да ти хареса там, накъдето съм се запътил.

Тутугу вдигна очи към Снори. Двамата бяха неудобно близо един до друг.

— Ундорети сме ние. — Каза само това, но то сякаш бе достатъчно за Снори. В края на краищата те двамата бяха може би последните от своя народ. Всичко, останало от жителите на Уулискинд. Снори клюмна, сякаш победен, а след това отстъпи назад, хвана греблата и ме избута на носа.

— Спрете! — Викове откъм кея, тропот на крака. — Спрете онази лодка!

Тутугу отвърза въжето, а Снори налегна греблата. Потеглихме плавно. Първият от хората на ярл Сорен пристигна зачервен над мястото, където бяхме стояли на пристан, и зарева да се връщаме.

— Гребни по-бързо! — Бях в паника, ужасен от мисълта, че могат да скочат след нас. Гледката на разярени мъже, носещи остро желязо, винаги има такъв ефект върху мен.

Снори се засмя.

— Бронята им не е подходяща за плуване. — Погледна назад към тях и гласът му се извиси до бумтене, което заглуши протестите им: — А ако онзи там наистина хвърли брадвата, която надига, ще дойда да му я върна лично.

Мъжът задържа брадвата.

— Пикая на вас! — извиках, но не толкова силно, че мъжете на кея да ме чуят. — Чумата да тръшне Норсхайм и всичките му жени! — Опитах се да стана и да размахам юмрук към тях, но след като едва не паднах през борда, размислих. Тръшнах се тежко и си стиснах носа — болеше ме. Е, поне най-сетне пътувах на юг и тази мисъл изведнъж значително повиши настроението ми. Щях да доплавам у дома, да бъда посрещнат като герой и да се ожения за Лиза де Вийр. Мислите за нея ме бяха крепили на Горчивия лед и сега, докато Тронд се смаляваше в далечината, тя отново изпълни въображението ми.

Изглежда, всички онези месеци на слизане до пристанището и мръщене срещу лодките ме бяха направили по-добър моряк. Не повърнах, докато не се озовахме толкова далеч от брега, че вече трудно различавах израженията на изпращачите ни.

— По-добре не го прави срещу вятъра — каза Снори, без да нарушава ритъма на гребането.

Довърших стоновете си, преди да отговоря:

— Знам... вече. — Избърсах повечето повърнато от лицето си. Тъй като на закуска бях изял само юмрук в носа, то не беше много.

— Ще ни преследват ли? — попита Тутугу.

Приповдигнатото чувство, задето съм се спасил от ужасна смърт, се спаружи също толкова бързо, колкото бе разцъфтяло, и топките ми се опитаха да се вмъкнат обратно в тялото ми.

— Няма... нали? — Зачудих се колко ли бързо може да гребете Снори. Със сигурност малката ни лодка не би могла да надбяга някоя от галерите на ярл Сорен, ако разчитаме само на платното.

Снори успя да свие рамене.

— Какво си направил?

— Дъщеря му.

— Хедвиг? — Той поклати глава и от устата му се изтръгна смях. — Ерик Сорен е гонил немалко мъже заради нея. Но обикновено само колкото да се увери, че няма да спрат да бягат. Един принц на Червения предел обаче... той би могъл да положи повечко усилия за един принц, а после да те завлече обратно и да се погрижи да бъдеш ръкообвързан пред камъка на Один.

— О, боже! — Още едно ужасно езическо мъчение, за което не бях чувал. — Ами че аз почти не я докоснах. Кълна се. — Паниката започна да се надига, заедно със следващия напън за повръщане.

— Това означава женен — поясни Снори. — Ръкообвързан. А доколкото чух, ти „почти не си я докоснал“ многократно, при това в дома на собствения ѝ баща.

Изрекох нещо пълно с гласни звуци през борда, преди да се съвзема достатъчно, за да попитам:

— Е, и къде е лодката ни?

Снори изглеждаше объркан.

— Ами, седиш в нея.

— Имам предвид онази с нормални размери, която ще ни откара на юг. — Оглеждах вълните, не можех да видя и следа от по-големия съд, с който предполагах, че отиваме да се срещнем.

Снори стисна уста, сякаш бях обидил майка му.

— Седиш в нея.

— О, я стига... — Запънах се под втренчения му поглед. — Нали не смятаме сериозно да прекосим морето до Маладон в тази черупка?

Вместо отговор Снори прибра греблата и се зае да приготвя платното.

— Мили боже... — Седях натикан на носа, с шия вече мокра от пръските, и се вирах в гранитносивото море, нашарено с бяло там, където вятърът къдреше гребените на вълните. Бях прекарал по-голямата част от пътуването на север в безсъзнание и смятах това за

благословия. Щеше да се наложи да изтърпя връщането без блаженството на забвението.

— Снори смята да спира на разни пристанища по брега, Джал — извика сгушилият се на кърмата Тутугу. — Чак в Кристиан ще свием да прекосим Карлова вода. Това е единственият момент, когато ще загубим сушата от поглед.

— Голяма утеха, Тутугу. Обичам, като се давя, сушата да ми е пред очите.

Минаха часове и изглеждаше, че северняците се забавляват. Мен самия продължаваше да ме мъчи махмурлук, подправен със солидна доза стол по главата. Сегиз-тогиз си опипвах носа, за да се уверя, че юмрукът на Астрид не го е счупил. Бях я харесвал и ме натъжаваше мисълта, че няма повече да се гушкаме в леглото на мъжа й. Предполагах, че тя би била склонна да пренебрегне забежките ми, стига да се вижда като център и връх на моето внимание. Но да се въргам с дъщеря на ярл от толкова благороден произход и да го правя толкова публично сигурно й бе дошло повече, отколкото гордостта й можеше да понесе. Потърках челюстта си и трепнах. Мамка му, щеше да ми липсва.

— На. — Снори ми протегна очукано калаено канче.

— Ром? — Вдигнах глава и примижах срещу него. Страстно вярвам в лечението на махмурлук с алкохол, а и морските приключения винаги изискват известно количество ром, поне според моя предимно въображаем опит.

— Вода.

Разгънах се с въздишка. Слънцето вече се бе изкачило колкото високо щеше да стигне — бледа топка, която се мъчеше да пробие бялата мъглица над нас.

— Изглежда, този път си постъпил добре. Макар и по погрешка. Ако не беше готов за отплаване, можех вече да съм ръкообвързан. Или по-лошо.

— Щастлива случайност.

— Хм. — Отпих от водата. Гадно нещо. Водата обикновено е такава. — Въпреки това беше лудост да потегляме толкова рано през годината. Виж! Там още плава лед! — Посочих едно парче от

въпросното вещество, достатъчно голямо да построиш върху него малка къща. — Ако се блъснем в някое такова, от тази лодка няма да остане много. — Изпълзях назад, за да се присъединя към него до мачтата.

— Тогава по-добре не ме разсейвай от управлението. — И само за да докаже правотата си, изви вляво и някакво смъртоносно парче дърво се люшна на сантиметри над главата ми, когато платното се завъртя на другата страна.

— Защо е това бързане? — Сега, в отсъствието на съблазънта от три възхитителни жени, поддали се на безграничния ми чар, се чувствах по-готов да изслушам причините на Снори да потегли толкова припряно. Отбелязах си наум да използвам думата „припряно“ в разговор. — Защо толкова припряно?

— Вече го обсъждахме, Джал. До изнемога! — Снори стисна зъби и мускулите на челюстта му изпъкнаха.

— Каж ми още веднъж. В морето такива неща изглеждат по-ясни. — С което имах предвид, че първия път не съм го слушал, защото ми звучеше като десет различни причини да бъда откъснат от топлината на моята кръчма и от обятията на Еда. Еда щеше да ми липсва, беше наистина сладко момиче. И истински звяр между кожата. Всъщност понякога ми се струваше, че аз съм нейната чуждестранна свалка, а не обратното. Никога не обели и дума за запознанство с родителите ѝ. Нито пък прошушна за женитба с нейния принц... Това би могло да накърни гордостта на един мъж, наслаждаващ се на ситуацията по-малко от мен. Странни обичаи имат тези северняци. Не че се оплаквам... но са си странни. Докато сновях между тях трите, бях прекарал зимата в състояние на постоянно изтощение. Без заплахата от надвиснала смърт може би никога нямаше да събера сили да си тръгна. Бих могъл да изживея дните си като уморен, но щастлив кръчмар в Тронд. — Каж ми още веднъж и повече няма да говорим за това.

— Казах ти сто...

Наведох се да повърна.

— Добре де! — Снори вдигна ръка да ме спре. — Ако това ще ти попречи да оповръщаш цялата ми лодка... — Приведе се за момент през борда, за да насочи съда с теглото си, после седна отново. — Тутугу! — Посочи с два пръста към очите си, за да му даде знак да

гледа за лед. — Този ключ. — Снори потупа по палтото си от овча кожа, току над сърцето. — Не го получихме лесно. — При тези думи Тутугу изпръхтя. Аз потиснах една тръпка. Бях се постарал да забравя всичко между напускането на Тронд в деня, когато потеглихме към Черната крепост, и завръщането ни. За нещастие някой и друг намек бе достатъчен, за да започнат спомените да се процеждат през моите прегради. Най-вече се връщаше да ме преследва стърженето на железни панти, докато врата след врата поддаваха пред Неродения предводител и проклетия ключ.

Снори ме прикова с онзи свой поглед, честен и решителен, от който на човек му се приискваше да го последва във всяко безумно начинание — само за миг де, преди здравият разум отново да заработи.

— Мъртвия крал ще иска да си върне този ключ. Други също ще го искат. Досега ледът ни пазеше, зимата, снеговете... но след като пристанището се разчисти, ключът трябваше да бъде преместен. Тронд не би могъл да спре създаване като него.

Поклатих глава.

— Последното, за което си мислиш, е как да опазим ключа на Локи! Аслауг ми каза какво в действителност смяташ да правиш с него. Всички тия приказки как сме щели да го отнесем на баба ми бяха празни дрънканици. — При думите ми Снори присви очи. Но сега, за разлика от друг път, погледът му не ме накара да се запъна — вкиснат от най-лошия възможен ден и придобил дързост от негодите на пътуването, аз продължих. — Е? Не съм ли прав?

— Червената кралица ще унищожи ключа — каза Снори.

— Ами хубаво! — почти изкрещях. — Точно това трябва да направи!

Снори сведе поглед към ръцете си, които лежах в скута му с дланите нагоре: големи, мазолести, осеяни с белези. Вятърът развяваше косата му и тя скриваше лицето.

— Ще намеря онази врата.

— Боже! Това е последното място, където трябва да се носи този ключ! — Ако наистина имаше врата към смъртта, никой разумен човек не би поискал да застане пред нея. — Ако днешната сутрин ме научи на нещо, то е много да внимавам кои врати отварям и кога.

Снори не отвърна нищо. Седеше мълчалив. Неподвижен. Известно време не се чуваше друг звук, освен плющенето на платното

и плискането на вълните в корпуса. Знаех какви мисли му минават през главата. Не можех да ги изрека на глас, устата ми би пресъхнала съвсем. Не можех и да ги отрека, макар че това щеше да ми причини само слабо ехо на онази болка, която би причинило на него.

— Ще си ги върна. — Погледна ме и за миг очите му ме накараха да повярвам, че би могъл да го направи. Гласът му и цялото му тяло трепереха от емоции, макар че не можех да кажа каква част от тях е скръб и каква — ярост.

— Ще намеря тази врата. Ще я отключа. И ще си върна жената, децата, неродения си син.

3.

— Джал? — Някой ме разтърсваше за рамото. Посегнах да придърпам Еда по-наблизо и открих, че пръстите ми са оплетени в мръсния рижав хрусталак на брадата на Тутугу, натежала от мас и сол. Цялата печална история ме връхлетя и аз нададох стон, подсилен от завръщащото се съзнание за клатенето, надигането и пропадането на нашата малка лодка.

— Какво? — Сънят ми не беше хубав, но все пак беше по-добър от това.

Тутугу тикна към мен половин самун черен викингски хляб, като че ли яденето в лодка изобщо съществуваше като вариант. Аз отказах с махване на ръка. Севернячките може да бяха най-хубавото нещо на Далечния север, но тукашната кухня спадаше към най-лошите. С рибата обикновено се справяха прилично — простичка, непретенциозна храна, само дето трябва да внимаваш, иначе ще почнат да ти я дават сурова или пък полуизгнила и вмирисана по-зле от труп. Викат на това „деликатеси“... Моментът да се яде нещо е в етапа между сурово и изгнило. Не е толкова трудно да го проумееш, това не е ракетна алхимия! Що се отнася до месото — каквото там месо може да се намери вкопчено в почти отвесните повърхности на Севера, — човек би могъл да им се довери да го изпекат на открит огън. Всичко друго неизменно се оказва пълна катастрофа. А останалите ядливи неща северняците се опитват да ги направят максимално неядливи чрез комбинация от сол, марината и сушени гадости. Запазват китовото месо, като пикаят върху него! Моята теория е, че дългата им история на нападения един срещу друг ги е подтикнала да направят храната си толкова гнусна, че никой с всичкия си дори да не помисли да я открадне. По този начин си гарантират, че каквото и да отмъкне врагът — жени, деца, кози и злато, — поне ще им остави обяда.

— Пристигаме в Олафхайм — каза Тутугу и отново ме изтръгна от дрямката.

— К'во? — Понадигнах се да надзърна през носа. Наглед безкрайната неприветлива брегова линия от мокри черни скали, защитени от други мокри черни скали, се беше сменила с речно устие. От двете му страни се издигаха стръмни планини, но тук реката бе прорязала долина, чиито склонове можеше да се използват за паша, а на равното ѝ дъно на фона на висините отзад се гушеше малко пристанище.

— По-добре да не прекарваме нощта в морето. — Тутугу млъкна, за да отхапе от комата в ръката си. — Не и когато сме толкова близо до земя. — Погледна на запад, където слънцето се канеше да се спусне към хоризонта. Бързият поглед, който ми хвърли, преди да се върне към яденето, показва достатъчно красноречиво, че предпочита да не е в една лодка с мен, когато Аслауг ме посети по залез.

Снори насочи лодката към устието на реката — нарече я Хьонир — и пое под ъгъл спрямо отслабналото от разлива течение към пристанището на Олафхайм.

— Тези хора са рибари и грабители, Джал. Кланът Олаф, воден от ярловете Харл и Кнутсон, синове на Кнут Ледения разбойник, близнаци. Това не ти е Тронд. Хората тук не са толкова... космополитни. По-...

— По-склонни са да ми разцепят черепа, ако ги погледна накриво — прекъснах го. — Схващам картинката. — Вдигнах ръка. — Заричам се да не лягам с дъщери на ярлове. — Даже наистина го мислех. Сега, когато вече бяхме на път, ме беше обзело вълнение от перспективата да се върна в Червения предел, да съм отново принц, да се потопя пак в старите си забавления, да обикалям със старата си тайфа и да оставя всички тези неприятности зад гърба си. А ако плановете на Снори го водеха по друг път, просто трябваше да видим какво ще стане. Или както се бях изразил по-рано, да видим кой ще се пропука пръв. Невидимите нишки, които ни свързваха, като че ли бяха поотслабнали след събитията в Черната крепост. Можехме да се раздалечим на пет мили и повече, преди да усетим някакво неудобство. А и както вече бяхме видели, дори магията на Мълчаливата сестра да се изтръгнеше от нас, ефектът не бе смъртоносен... освен за другите. Пък ако ножът опре до кокала, съветът на Аслауг ми изглеждаше добър. Да освободя магията и да оставя нея и Баракел да се върнат в селенията си. Изобщо нямаше да е приятно, ако се съдеше по

последния път, но също като при ваденето на зъб, след това щях да се чувствам много по-добре. Все пак очевидно щях да направя каквото зависи от мен, за да избегна ваденето на този конкретен зъб — освен ако това не означаваше да се напъхам в смъртна опасност заради мисията на Снори. Собственият ми план включваше да го заведа във Вермилиън, където баба да заповяда на сестра си да ни избави от оковите ни по по-деликатен начин.

Навлязохме в пристанището на Олафхайм. Сенките на закотвените лодки се протягаха към нас по водата. Снори сви платното, а Тутугу загреба към едно свободно място край кея. Рибарите прекъснаха занятията си и оставиха кошовите с хек и треска, за да се загледат в нас. Рибарските жени зарязаха полуприбраните мрежи и се скупчиха зад мъжете си със същата цел. Северняците, заети с някаква работа на най-близката от четирите галери, се надвесиха през борда и завикаха към нас на стария език. Заплаха или приветствие, не можех да кажа, защото един викинг може да изръмжи и най-горещия поздрав с такъв тон, сякаш обещава да пререже гърлото на майка ти.

Щом изминахме и последния метър, Снори се метна от лодката на вълнолома. Местните моментално се скупчиха около него, като море, блъскащо се около скала. От безбройните тупания по рамото и тона на ръмженето предположих, че не сме в опасност. От някои бради даже се изтръгна спорадично кискане, което не бе лесна работа, тъй като кланът Олаф отглеждаше най-впечатляващото лицево окосмяване, което съм виждал. Мнозина носеха настръхнали гъсталаци, които изглеждаха като нормални бради, подложени на внезапни и крайно шокиращи вести. Други пък ги бяха сплели на две, три, а понякога и пет плитки с железни тежести в края — висяха чак до пояса.

— Снори! — викна един новодошъл, висок доста над шест стъпки и поне толкова широк, тлъст и с ръце като свински бутове. Отначало си помислих, че носи нещо като вълнен елек, но щом се приближи до Снори, стана ясно, че космите на гърдите му просто не са знаели кога да спрат.

— Борис! — Снори стисна ръката на мъжа и двамата се бориха за кратко, като нито единият не отстъпваше.

Тутугу свърши с привързването на лодката, след което бе хванат за двете ръце от двама местни и издърпан на пристана. Аз побързах да

се покатеря след него, тъй като нямах желание да се оставям на грубите им приветствия.

— Тутугу! — Снори го посочи на Борис. — Ундорет. Ние двамата сме може би последните от нашия клан... — Гласът му заглъхна в очакване някой от присъстващите да го опровергае, но никой не се обади, че е виждал други оцелели.

— Чумата да тръшне хардасите. — Борис плю на земята. — Убиваме ги, където ги намерим. Както и всички, взели страната на Удавените острови. — При тези думи се надигна мърморене, чуха се викове. Още мъже плюха, докато изричаха думата „некроманти“.

— Чумата да тръшне хардасите! — извика Снори. — Ето нещо, за което си заслужава да пием!

С всеобща радостни възгласи и тропане на крака цялата тълпа пое към колибите и залите за пиршества зад различните рибни складове и навеси на пристанището. Снори и Борис вървяха най-отпред, прегърнали се през раменете, и се смееха на някаква шега, докато аз, единственият присъстващ принц, се влачех непредставен отзад заедно с рибарите, чиито ръце още бяха покрити с люспи от улова им.

Предполагам, че Тронд трябва да е имал собствена воня — всички градове я имат, но след известно време спираш да я забелязваш. Един ден в морето, с въздуха на Атлантическия океан, без никакви примеси, освен лекия дъх на сол, се оказа достатъчен, за да могат ноздрите ми да се подразнят отново от събратята ми човеци. Олафхайм смърдеше на прясна риба, пот, престояла риба, канализация, сплула се риба и нещавени кожи. Работата се влоши още повече, докато крачехме през лабиринта от ниски дървени колиби с торфени покриви, всяка с мрежи отпред и дърва за огрев, натрупани от закътаната им страна откъм сушата.

Голямата зала на Олафхайм се оказа по-малка от преддверието на двореца на баба ми, каркасно-панелна постройка с кал, натъпкана във всяка пролука, откъдето вятърът би могъл да промуши пръсти, и дървен покрив, леко повреден от зимните бури.

Оставих северняците да се натъпчат вътре преди мен и пак се обърнах към морето. В ясното небе на запад се виждаше залязващото алено слънце. Зимата в Тронд беше дълга и студена. Може да бях прекарал сред кожата повече, отколкото е разумно, но честно казано,

по-голямата част от северняците правят същото. Нощта тук понякога продължава по двайсет часа и дори когато денят най-сетне дойде, никога не се затопля над границата, на която аз викам „еба си“ — тоест, като отвориш вратата, лицето ти моментално замръзва така, че те боли да говориш, но ти мъжествено успяваш да процедиш „еба си“, преди да се обърнеш и да се върнеш в леглото. По време на северната зима няма кой знае какво за правене, освен да я търпиш. В най-дълбоката зима изгревът и залезът се сближават дотолкова, че ако двамата със Снори живеехме в една стая, Аслауг и Баракел биха могли да се срещнат. Малко по-далеч на север това със сигурност би станало, защото там денят се стопява съвсем и се превръща в нощ, която трае със седмици. Не че срещата между Аслауг и Баракел би била добра идея.

Вече усещах как Аслауг драци в дъното на съзнанието ми. Слънцето още не бе докоснало водата, но морето пламтеше в кървавочервено и можех да чуя стъпките ѝ. Спомних си как потъмняваха очите на Снори, когато тя го навестяваше. Дори бялото им се изпълваше със сенки и за минута-две те ставаха съвсем черни и заприличваха на дупки към някаква безкрайна нощ, от която могат да се излеят всякакви ужаси, стига той да погледне към теб. Аз обаче смятах, че това е заради сблъсъка на характерите. Когато тя идваше при мен, зрението ми сякаш бе дори по-ясно от обичайното. Стараех се да оставам сам по залез-слънце, за да прекараме този момент насаме. Снори я описваше като създание на лъжите, изкусителка, чиито думи могат да превърнат нещо ужасно в идея, която всеки разумен мъж би обмислил. Аз, от своя страна, я намирах за доста приятна, макар и може би малко крайна, и определено по-слабо загрижена за безопасността ми от мен.

Първия път, когато Аслауг ме навести, се изненадах да открива колко близо е до образа, който разказите на Снори бяха създали в ума ми. Казах ѝ го и тя ми се присмя. Каза, че мъжете винаги виждали каквото очакват да видят, но под този факт се криела по-дълбока истина.

— Светът се оформя от копнежите и страховете на човечеството. Война на надеждата срещу ужаса, водеща се на някакво дълбоко ниво, което самият човек е направил податливо, макар отдавна да е забравил как. Всички хора и техните дела стоят на глинени нозе, в очакване да

бъдат оформени и преоформени, изковани от страха в чудовища от тъмните дълбини на всяка душа, чакащи да разкъсат света. — Ето как ми се представи тя.

— Принц Джалан. — Аслауг пристъпи от сенките на залата. Те се лепяха по нея като тъмни паяжини и не искаха да я пуснат. Тя се изтръгна, когато слънцето целуна хоризонта. Никой не би я сбъркал с човешко същество, но носеше женски облик и той й стоеше добре: плътта й беше като кост, само че топната в мастило, което се е просмукало във всяка пора, разкривайки зърнестия строеж, събирайки чернота във всяка вдлъбнатинка. Прикова ме с очи, в които нямаше никакъв цвят, само страсти, наред тясно и изящно лице. Обрамчваше го тъмна като катран коса, която се сипеше на неестествени къдрици. В красотата й имаше нещо от богомолката, нещо от нечовечността на гръцка скулптура. Но маска или не, на мен ми действаше. Аз се поддавам лесно на гласа на плътта.

— Джалан — повтори тя и ме заобиколи. Носеше парцали от мрак като мантия.

Не отговорих, нито се обърнах да я проследя с поглед. Селяните продължаваха да прииждат, а възгласите и смехът от вътрешността на залата привличаха все повече с всеки миг. Никой от тях не можеше да види Аслауг, но ако видеха мен как се въртя и говоря на празния въздух, нямаше да изглежда добре. Северняците са суеверна паплач и честно казано, според видяното през последните месеци, имаха основания за това. Но суеверието има остър връх и не исках да се окажа набоден на него.

— Какво правиш тук в дивото с всички тези миризливи селяци? — Аслауг изникна пак до лявото ми рамо, доближила уста до ухото ми. — И защо — в тона й се появи по-сурова нотка и очите й се присвиха — този заклет в светлината е тук? Мога да го подуша. Щеше да си тръгва... — Тя наклони глава. — Джалан? Да не си го последвал? Пак ли се влачиш подире му като куче? Говорихме за това, Джалан. Ти си принц, човек с кралска кръв, един от наследниците на трона на Червения предел!

— Отивам си у дома — прошепнах почти без да мърдам устни.

— И оставяш своите красавици? — В гласа й винаги звучеше неодобрение, когато станеше дума за ходенето ми по жени. Явно беше от ревнивите.

— Реших, че е време. Взеха да стават досадни. — Потърках се отстрани по главата, не съмсем убеден, че Тутугу е извадил всичките трески.

— Толкова по-добре. В Червения предел ще започнем да разчистваме пътя ти към трона. — Усмивка озари лицето ѝ. Небето зад нея аленееше от предсмъртните гърчове на слънцето.

— Ами... — Моите устни също се извиха в ехо на нейното изражение. — Аз не си падам по убийствата. Но ако цялата ми тумба братовчеди паднат от някоя скала, няма да си загубя съня заради това. — Бях открил, че си струва да ѝ пригласям. Макар че бих се радвал на всякакво нещастие, сполетяло братовчедите ми, и най-вече трима-четирима от тях, никога не съм си падал по смъртоносните игри с нож и отрова, водещи се в някои кралски дворове. Собственото ми виждане за славния ми път към трона включваше подмазвачество и фаворитизъм, подплатени с разкази за героизъм и доклади за гениалност. Бъдех ли избран веднъж за любимец на баба и несправедливо издигнат до положението на наследник, оставаше само дъртата да получи един навременен сърдечен удар и щеше да започне моето царуване на насладите!

— Знаеш, че Снори ще крои гибелта ти, нали, Джалан? — Тя ме прегърна с една ръка, докосването ѝ беше студено, но и някак вълнуващо, изпълнено с всички сладки възможности, които крие нощта. — Знаеш, че Баракел ще го напътства. Той говореше същото и на теб, когато аз бях затворена в Снори.

— Имам вяра на Снори. — Ако севернякът искаше да съм труп, досега имаше много възможности да го постигне.

— Докога, принц Джалан? Докога ще му вярваш? — Устните ѝ вече бяха съвсем до моите, а главата ѝ — оброчена от последните лъчи на залеза. — Не вярвай на светлината, принц Джалан. Звездите са красиви, но пространството между тях е безкрайно и изпълнено само с обещания. — Почти можех да чуя как зад гърба ми сянката ѝ се слива с моята и сухите ѝ паешки крака шушнат един в друг. — Ако Снори се върне във Вермилиън с тялото ти и с правилната история, това би му спечелило признателност в много кръгове, по множество причини...

— Лека нощ, Аслауг. — Стиснах каквото можеше да бъде стиснато, за да не потреперя. В последните моменти преди мракът да я

отнесе тя винаги бе най-малко човечна, сякаш присъствието ѝ се задържаше миг повече от маскировката ѝ.

— Дръж го под око! — И сенките я придърпаха надолу, и тя се сля със сумрака, който щеше да се превърне в нощ.

Обърнах се и последвах местните в тяхната „голяма“ зала. Моментите ми с Аслауг винаги ме оставяха малко по-нетолерантен към потни селяци и грубия им жалък живот. А и може би наистина си струваше да държа Снори под око. В края на краищата той се канеше да ме изостави точно когато най-много се нуждаех от помощ. Само ден по-късно, и можех да бъда подложен на всички ужаси на ръкообвързването или някоя още по-жестока форма на викингско правосъдие.

4.

В залата за пиршества имаше три дълги маси, на които вече бяха насядали мъже и жени и вдигаха разпенени рогове и преливащи половници. Деца на не повече от осем-девет години търчаха непрестанно с кани до четири големи бурета и обратно, за да не оставят някоя чаша — или рог — празна. В камината бумтеше огън и на шишове пред него се печеше риба. Кучета се дърлеха по ъглите на залата и се втурваха между масите, колчем нещо падне, с риска да отнесат някой ритник. На човек му трябваше малко време, за да свикне с горещината, шума и зловонието, след като е влязъл от мразовитата пролетна вечер.

Насочих се към дъното на залата, като заобикалях кучетата отдалеч. Животните обикновено умеят да преценяват характера — не ме харесват, — с изключение на конете, които по неразбираеми причини душа дават за мен. Може би ни свързва общият ни интерес към бягането.

Снори и Борис седяха близо до огъня, заобиколени от воините на Олафхайм. Изглежда, повечето си бяха донесли брадвите за вечерното пиене и ги бяха струпали по масата толкова нагъсто, че оставянето на чашата се превръщаше в сложна задача. Щом се приближих, Снори се обърна и изрева да направят място. Надигна се малко мърморене, скоро заглушено от шепоти „берсеркер“. Намърдах се върху тесен участък лъсната от задници пейка, като се опитвах да не показвам неудоволствието си, че съм притиснат толкова здраво между космати разбойници. Търпимостта ми към подобни фамилиарности бе нараснала през времето в „Трите брадви“ като собственик и управител... е, честно казано, плащах на Ейолф да работи на бара и на Хелга и Гудрун да сервират по масите... но все пак бях там духом. Както и да е, макар че търпимостта ми бе нараснала, все още не беше достатъчно голяма, а и в Тронд поне разполагахме с по-добро качество брадати размахващи брадви варвари. Поставен в настоящата ситуация обаче, без изобщо да споменавам отрупаната с брадви маса, направих

каквото би направил всеки, който иска да си тръгне със същия брой крайници, с който е дошъл. Хилех се като идиот и търпях.

Посегнах към препълнената половница, донесена ми от едно русо босоного дете, и реших да се напия. Това вероятно щеше да ми попречи да се забъркам в неприятности, пък и намирах за примамлива възможността да прекарам целия път до континента в пияно състояние. Едно притеснение обаче възпря ръката ми. Макар да ме болеше да го призная, кръвта на баба ми май наистина се бе проявила в мен. Снори или Тутугу вече бяха споменали на домакините ни за моето... заболяване. В борещото се с тролове сърце на Севера да си берсеркер, изглежда, носеше немалък престиж, но всеки трезвомислещ човек ще ви каже какво ужасно бреме е това. Винаги съм изпитвал благоразумен ужас от битките. Откритието, че ако бъда докаран до ръба, се превръщам в бесен маниак, който се хвърля презглава в най-гъстото меле, не бе никак утешително. Най-голямото предимство на един мъдрец е, че знае кое е идеалното време да бяга. Такава стратегия за оцеляване е трудно приложима, ако имаш склонност да се разпенваш в устата и да отхвърляш всякакъв страх. Страхът е ценна стока, той представлява здрав разум, сгъстен до най-чистата си форма. Липсата му не е хубаво нещо. За щастие, трябваше да бъда притиснат наистина силно, за да излезе наяве скритият в мен берсеркер, и доколкото знам, това се бе случвало само два пъти. Веднъж в Аралския проход и веднъж в Черната крепост. Ако не се случеше никога повече, това ме устройваше идеално.

— ... Скилфар... — Някакъв едноок мъж срещу Снори говореше, забил муцуна в рога си с бира. Улових само тази едничка дума, но тя ми беше достатъчна.

— Какво? — Гаврътнах остатъка от собствената си бира и избърсах пяната от чудесните руси мустаци, които си бях отгледал, за да съм в тон с климата. — Не се връщам там, Снори, в никакъв случай. — Спомних си вещицата в нейната пещера, заобиколена от пластимасовия си легион. Беше ме уплашила до смърт. Още сънувах кошмари...

— Спокойно. — Снори ме дари с пленителната си усмивка. — Не се налага.

Наистина се успокоих и клюмнах напред, освобождавайки напрежение, което не знаех, че е в мен.

— Слава богу.

— Тя все още е в зимното си седалище. Беерентопен. Това е планина от лед и огън, не много далеч навътре в сушата, и ще е последната ни спирка, преди да напуснем Севера няколко дни по-нататък по брега и да поемем през открито море към Маладон.

— Дума да не става! — Жената бе това, което ме плашеше, не тунелите и статуите... е, добре де, и те също, но главното беше, че няма да ходя. — Ще се отправим на юг. Червената кралица ще разполага с всички отговори, които са ни нужни.

Снори поклати глава.

— Имам въпроси, които не могат да чакат, Джал. Въпроси, върху които трябва да бъде хвърлена малко северна светлина.

Знаех за какво иска да говори с нея — за онази проклета врата. Но занесеше ли ключа при Скилфар, тя вероятно щеше да му го вземе. Нито за момент не се съмнявах, че ѝ е по силите. И все пак, какво ме засягаше това мене? Пък и така или иначе, един толкова могъщ предмет щеше да е на по-сигурно място у дъртата вещица. Далеч оттам, където смятах да се намирам аз, и извън обсега на Мъртвия крал.

— Добре — прекъснах отново едноокия воин. — Ти можеш да отидеш. Но аз оставам в лодката!

Мъжът срещу Снори обърна към мен едно студено синьо око. Другата му орбита беше празна, светлината на огъня улови потрепването на грозни малки мускулчета в сенчестата кухня.

— Да не би този фит-фирар вече да говори от твое име, Снори?

Знаех, че това е тежка обида. За викингите няма нищо по-лошо от това да те нарекат „сухоземен човек“ — човек, който не познава морето. Това им е проблемът на тези затънтени селца — всички в тях са докачливи. Готови са да скочат на мига и да те изкормят. Това, разбира се, е свръхкомпенсация, задето живеят в мразовита колиби на негостоприемен бряг. У дома щях да го наругая в очите... добре де, в окоето... и да оставя половината дворцова стража да ме удържа, докато другата половина го изхвърля с бой от града. Но проблемът с приятел като Снори беше, че той приемаше всичко за чиста монета и щеше да помисли, че наистина искам да защита честта си. Доколкото го познавах, щеше да стои отстрани и да ръкопляска, докато дивакът ме корми.

Мъжът — Снори май го нарече Гаути — бе сложил ръка на брадвата пред себе си, съвсем небрежно, с разтворени пръсти, но студеното му око ме гледаше втренчено и в него не се четеше почти нищо различно от убийство. Това можеше да тръгне много на зло, и то много бързо. Внезапното желание да се изпикая едва не ме надви. Пуснах най-храбрата си и гадна усмивка, без да обръщам внимание на премаляването в стомаха, и изтеглих кинжала си, зловещо парче черно желязо. Това привлече известно внимание, макар и по-малко, отколкото на всяко друго място, където съм виждал да се вадят оръжия. Поне получих удовлетворението да видя как Гаути трепна и пръстите му леко се свиха върху дръжката на брадвата. Трябва да ми се признае, че наистина имам вид на герой, който би поискал удовлетворение и е способен да си го получи.

— Джал... — Снори се намръщи леко и посочи с очи двайсетсантиметровата стомана в ръката ми.

Избутах настрана дръжките на някакви брадви и рязко извъртях ножа така, че върхът му увисна на по-малко от сантиметър над масата. Окоето на Гаути трепна отново. Видях как Снори мълчаливо слага ръка върху брадвата му. Неколцина воители се понадигнаха леко, после пак се отпуснаха на местата си.

Едно от големите ми предимства в кариерата ми на таен страхливец е естествената способност да лъжа умело с езика на тялото. Това е наполовина... как се беше изразил Снори? Щастлива случайност. Когато съм уплашен, почервениявам целият, но при един здрав младеж, висок метър и деветдесет, това обикновено минава за ярост. Ръцете ми също рядко ме издават. Вътре в себе си може да се треса от страх, но те остават стабилни. Дори когато ужасът ми е толкова силен, че те все пак затреперват, това най-често погрешно се взима за гняв. Сега обаче, докато опирах върха на ножа в дървото, ръцете ми бяха твърди и сигурни. С няколко движения надрасках неравен овал, с рог на върха и заоблена висулка отдолу.

— Какво е това? — попита мъжът срещу мен.

— Крава? — предположи някаква жена на средна възраст, много пияна, надвесена над рамото на Снори.

— Това, мъже от клана Олаф, е Скорон, земята на моите врагове. Това са границите й. А тук... — Драснах къса чертичка в долния край на висулката. — Тук е Аралският проход, където научих скоронската

армия да ме нарича „дявол“. — Вдигнах очи да срещна едноокия взор на Гаути. — И ще забележите, че нито една от тези граници не е крайбрежие. Така че ако бях морски човек, това в моята страна би означавало, че никога не се доближавам до врага. Всъщност всеки път, щом изпъна платна, бих бягал от него. — Забих здраво ножа в центъра на Скорон. — Там, откъдето идвам, „сухоземните хора“ са единствените, които могат да ходят на война. — Позволих на едно момче да ми напълни отново половницата. — Това ни показва, че обидите са като кинжалите — зависи накъде ги насочваш и къде стоиш. — И отметнах глава назад да пресуша чашата си.

Снори заудря по масата, брадвите заподскачаха и се разнесе смях. Гаути се дръпна назад вкиснат, но злобният му нрав бе загубил остротата си. Бирата се лееше. Донесоха риба треска заедно с някаква солена зърнена каша и ужасни малки сладкишчета от водорасли, изгорели почти до черно. Ядохме. Бирата продължи да се лее. Открих, че разговарям пиански с някакъв сивобрад мъж с повече белези, отколкото лице, за достойнствата на различните видове галери — тема, по която бях придобил „експертните си познания“ на множество отделни късчета по време на безброй подобни пиански разговори с редовните посетители на „Трите брадви“. Последва още бира — разляна, разплискана, излочена. Мисля, че по времето, когато се свлякох грациозно от пейката и реших да остана където съм си, бяхме стигнали до темата за възлите.

— Хедвиг — изсумтях в просъница. — Остави ме на мира!

Лизането спря, после започна отново. Зачудих се смътно къде ли съм и кога езикът на Хедвиг е станал толкова дълъг. И лигав. И смърдящ.

— Чибя! — Замахнах срещу кучето. — Проклето псе. — Надигнах се на лакът, все още наполовина пиан. Сиянието на жаравата в огнището нашарваше залата с ръбове и сенки. Кучета обикаляха под масите, търсейки остатъци. Можех да различа петима-шестима пиани да хъркат на пода, и Снори, опнал се на централната маса с глава върху торбата си и потънал в дълбок сън.

Изправих се неуверено и стомахът ми се разбунтува. Макар че залата миришеше така, сякаш едно изпикаване в нея би подобрило

нещата, се заклатушках към входната врата. В тъмното можеше да улуча някой спящ викинг, а от това трудно бих се измъкнал с приказки.

Успях да стигна до вратата и отворих лявото крило. Пантите изскърцаха толкова силно, че да събудят мъртвите — но явно никой друг, — и излязох навън. Дъхът ми образуваше облачета, огреният от луната площад блестеше от скреж. Още една прекрасна пролетна нощ на север. Направих крачка вляво и започнах да се отзовавам на повика на природата.

През шуртенето на изпитата бира чувах плискането на вълните във вълнолома, шума на прибоя, заливащ без особен ентузиазъм далечния бряг, който се спускаше към реката, а под всичко това... тишина, от която настръхнах. Наострих уши и не открих нищо, което да оправдае безпокойството ми, но аз имам усет за бедата, дори да съм натаралянкан. От появата на Аслауг насам нощта сякаш ми шепнеше. А сега се беше смълчала.

Обърнах се, като все още се мъчех да си закопчая дюкяна, и изведнъж открих, че ми се пикае пак, и то веднага. На не повече от десет крачки от мен стоеше възможно най-големият вълк. Всъщност невъзможно голям. Бях чувал сума ти невероятни истории в „Трите брадви“ и бях готов да повярвам, че Северът ражда по-големи вълци от онези, които могат да се видят на юг. Даже бях виждал със собствените си очи пещерен вълк, макар и препариран, в преддверието на Двореца на насладите на мадам Серена, на Магистърската улица във Вермилиън. Звярът пред мен трябва да беше от породата фенрис, за която говореха в Тронд. Беше голям колкото кон, даже по-широк в рунтавото си палто, а устата му — пълна с остри бели зъби, които блестяха на лунната светлина.

Стоях вцепенен и продължавах да мокря земята между краката си. Звярът тръгна напред — без да ръмжи, без да се прокрадва, просто вървеше бързо, макар и малко трмаво. И през ум не ми мина да посегна към меча... но така или иначе, този вълк изглеждаше способен просто да отхапе острието. Вместо това просто стоях и правех локвичка. Обикновено се гордея, че съм от страхливците, които действат светкавично и хукват да бягат, когато бягането още е от значение, а не стоят като вкопани. Този път обаче тежестта на ужаса се оказа прекалено голяма, за да тичам с нея.

Едва когато огромният звяр мина покрай мен, разби с трясък двукрилата врата и нахълта в залата, намерих достатъчно самообладание да побягна. Тичах, затаил дъх, за да не усещам вонята на мърша, оставена от създанието. Стигнах до края на площада, гонен от ужасните писъци и вой зад себе си, преди мозъкът ми да пусне котва. Кучетата от залата претичаха с квичене покрай мен. Спрях се задъхан — най-вече от страх, защото не бях тичал много — и изтеглих меча си. В непрогледната нощ пред мен можеше да се спотайват незнайно колко подобни чудовища. В края на краищата вълците ловуват на глутници. Исках ли да се озова сам в мрака с приятелчетата на този звяр, или пък най-безопасното място щеше да е при Снори и още десетина викинги, изправени срещу онзи, който бях видял?

Из цял Олафхайм врати се отваряха с ритници, палеха се свещи. Кучетата, отначало хванати неподготвени, вече се разлайваха и заехтяха викове „На оръжие!“. Изскърцах със зъби и тръгнах обратно, като изобщо не се стараех да бързам. Звуците отвътре говореха за истински ад: мъжки крясъци и ругатни, трясък и пращане на цепещо се дърво, но колкото и да е странно, нито едно изръмжаване или вълчи вой. Бях виждал кучешки боеве и знаех колко са шумни. Но вълците, изглежда, предпочитаха да си държат езика зад зъбите — макар че без съмнение биха отхапали твоя, ако им се удаде възможност.

Щом се приближих до залата, какофонията вътре отслабна, чувах се само стонове, пъшкане, дращане на нокти по камък. Ходът ми се забави до пълзене. Единствено звуците от суетнята зад гърба ми ме караха да продължавам напред. Не биваше да ме виждат как просто стоя, докато на броени крачки от мен умират хора. С разтуптяно сърце и едва помръдващи крака стигнах до вратата и подадох леко глава иззад рамката, така че едното ми око да може да надникне вътре.

Маси лежаха преобърнати, а краката им стърчаха като ниска пияна гора, поклащаща се в сиянието на огъня. Мъже, или по-скоро парчета от мъже, осейваха пода сред тъмни локви и още по-тъмни петна. Отначало не можах да видя фенрисовия вълк. Усилно пъшкане привлече погледа ми към най-дълбоките сенки от едната страна на залата. Звярът се беше прегърбил там, зает с нещо на земята. От хълбока му стърчаха две брадви, още една бе забита в гърба му. Виждах, че големите му челюсти са зейнали да обхванат нещо и

човешки крака мърдат под муцуната му, покрити с черна слуз от кръв и слюнка. Някак си знаех кой е приклещен в челюстите.

— Снори! — Викът се изтръгна от мен без разрешение. Затиснах устата си с ръка, за да не излети оттам още някоя глупост. Последното, което исках, беше кошмарната глава на звяра да се обърне към мен. За свой ужас открих, че съм пристъпил в рамката на вратата — абсолютно най-лошото възможно място, защото хем бях очертан на лунната светлина, хем препречвах изхода.

— На оръжие!

— Към залата!

Виковете вече идеха от всички посоки.

Зад себе си чувах тропота на множество крака. Не можех да отстъпвам натам. Северняците имат обичай да провесват страхливците за пръстите на краката и да им режат някои изключително необходими части. Влязох бързо, за да не съм толкова явна мишена, и се запромъквах покрай едната стена, като се опитвах да не дишам. Викингите започнаха да пристигат на вратата зад мен и се стълпиха да нахълтат през нея.

Докато гледах вълка, една ръка, която приличаше на детска на фона на създаването, се подаде иззад грамадната глава и се залепи между очите му. Сияеща ръка. Ръка, която стана толкова ярка, че цялата зала се озари като ден. Разкрит от светлината, аз направих каквото прави всяка хлебарка, когато някой свали капака на фенер в кухнята. Втурнах се да търся скривалище и се метнах към част от маса, паднала на едната си страна някъде между нас.

Светлината грейна още по-ярко и полузаслепен, аз се спънах в някакво тяло, преметнах се през масата и залитнах с огромни крачки напред, като полагах отчаяни усилия да се задържа прав. Протегнатият ми меч потъна в нещо меко, изстърга в кост и миг по-късно чудовищна тежест се стовари отгоре ми и скри всякаква светлина. И всичко останало.

5.

— ... отдолу! Бяха нужни шестима мъже да го измъкнат. —
Гласът бе женски и в него се долавяше удивление.

Изпитах чувството, че ме вдигат. И ме носят.

— Внимателно!

— Полека...

Топъл влажен парцал се плъзна по челото ми. Сгуших се в мекотата, която ме обгръщаше. Светът бе приятно далеч и само откъслеци от разговори стигаха до мен през дрямката ми.

В съня си скитах из пустия дворец на Вермилиън в хубав летен ден, светлината се лееше през високите прозорци, гледащи към просналия се на припек град.

— ... чак до дръжката! Сигурно е стигнал до сърцето... —
Мъжки глас.

Движех се. Носеха ме. Движението бе нещо средно между познатото конско поклащане и омразното надигане и пропадане на океана.

— ... видя приятеля си...

— Чух го да крещи от вратата. „Снори!“ Изрева го като викинг...

Светът се приближи. Не исках. Бях си у дома. Където беше топло. И сигурно. Е, относително сигурно. Всичко, което можеше да ми предложи Северът, беше меко приземяване. Жената, която ме държеше, имаше гръд, хълмиста като тукашния терен.

— ... втурна се право към него...

— ... скочи му!

Скърцане на врата. Шум от изгребване на въглени.

— ... берсеркер...

Извърнах се от обляния в слънчева светлина градски пейзаж към празната галерия на двореца, заслепен за момент.

— ... Фенрис...

Слънчевите петна в очите ми се разсеяха, червеното и зеленото избледняха. И видях вълка — там, в двореца, със зейнала пасть,

белезникави зъби, ален език, точещи се лиги, горещ дъх...

— Аааа! — Надигнах се рязко и главата ми се отдели от косматите гърди на Борис. Тоя човек никога ли не носеше риза?

— Спокойно! — Две дебели ръце ме положиха леко, сякаш бях дете, върху отрупано с кожи легло. Около нас имаше задимена колиба, по-голяма от повечето, и от всички страни се тълпяха хора.

— Какво? — Винаги питам това, макар че като си помисля, рядко искам да знам.

— Спокойно! Звярът е мъртъв. — Борис се изправи. Кръглата къща бе пълна с воини от клана Олаф, както и някаква матрона с дебели руси плитки и няколко надарени млади жени — предполагам, жена му и дъщерите.

— Снори... — започнах, преди да забележа, че той лежи до мен, в безсъзнание и блед — дори за северняк, — с няколко гадни рани по тялото. Едната от тях, по-стара, минаваше по ребрата, възпалена и покрита с бяла коричка. Въпреки това той изглеждаше в много по-добра форма, отколкото се полага на човек, дъвкан от фенрисов вълк. Татуировките по горната част на ръцете му изпъкваха в ярък контраст с мраморната му кожа, чукът и брадвата в синьо, руните в черно, и за момент приковаха вниманието ми. — Как? — Не се чувствах достатъчно силен за изречения, съдържащи повече от една дума.

— Беше натикал един щит в пастта на звяра. Беше я заклинил отворена! — рече Борис.

— А после ти го уби! — обади се една от дъщерите му, чиято гръд беше развита почти колкото неговата.

— Извадихме меча ти. — Един воин от тълпата ми подаде оръжието с дръжката напред, почти благоговейно. — Не беше лесна работа!

Тежестта на създаването беше забила меча в него при падането му.

Спомних си колко широко бе разтворена пастта на вълка около Снори и липсата на дъвчене. Затворих очи и видях онази сияеща ръка, притисната между очите на звяра.

— Искам да го видя. — Не исках, но трябваше. Пък и рядко ми се случва да играя ролята на герой, а това сигурно нямаше да продължи дълго, след като Снори дойде на себе си. С известно усилие успях да стана. Поemanето на дъх се оказа най-трудната част. Вълкът

ме беше оставил с натъртени ребра и от двете страни. Имах късмет, че не ги е смазал всичките. — По дяволите! Къде е Тутугу?

— Тук съм! — Гласът дойде иззад широките гърбове на викингите. Мъжете се разделиха и видях втората половина от ундоретите, ухилена, със затворено от оток око. — Блъснаха ме в една стена, паднах и...

— Вече ти става навик. — Изненадах се колко съм доволен да го видя цял. — Хайде, да вървим!

Борис ни поведе. Аз куцуках след него, заобиколен от мъже с факли, като се държах за ребрата и ругаех. Сега площадът бе озарен от пирамидална клада от сухи клони, а около нея на сламеници лежаха множество ранени. За тях се грижеха стари мъж и жена, и двамата забулени с кичури дълга бяла коса. От краткото си пребиваване в залата не мислех, че някой е оцелял, но ранените имат инстинкт да се изтърколват във всяко скришно кътче, което може да ги побере. В Аралския проход вадехме оцелели от скални цепнатини и лисичи дупки, като на някои от тях им стърчаха само ботушите.

Минахме покрай ранените и Борис ни отведе до вратите на голямата зала. На пост стоеше някакъв дребосък с лице, обезобразено от голяма брадавица на бузата, който стискаше копието си, вперил поглед в нощта.

— Той е мъртъв! — беше първото, което ни каза. Изглеждаше някак отнесен и се чешеше по твърде големия си железен шлем, сякаш това можеше да облекчи какъвто там сърбеж го мъчеше.

— Разбира се, че е мъртъв! — заяви Борис, докато се промушваше покрай него. — Принцът берсеркер го уби!

— Разбира се, че е мъртъв — повторих аз, докато подминавах дребния мъж, и си позволих да вложа в гласа си малко презрение. Не мога да кажа защо създанието беше избрало този момент да падне върху мен, но теглото му беше забило мечата ми до дръжката, а дори вълк с размерите на кон няма да стане отново след такова произшествие. И въпреки всичко се чувствах неспокоен. Нещо в ръцете на Снори, които бяха сияли така...

— В името на топките на Один! Как смърди! — възкликна Борис точно пред мен.

Поех дъх, за да отбележа, че разбира се, че смърди. Залата бе воняла ужасно, но честно казано, беше само малко по-зле от аромата в

къщата на Борис и Олафхайм като цяло. Думите ми обаче се загубиха в пристъп на даване, когато зловонието нахлу в дробовете ми. Да се давиш със зле натъртени ребра е болезнено и откъсва ума ти от разни други неща, като да речем стоенето прав. За щастие Тутугу успя да ме подхване.

Продължихме напред, като си поемахме въздух на кратки вдишвания. Някой беше запалил фенери, които стояха на централната маса, вдигната отново на крака. В гърнета гореше някакво благовоние и острата му лавандулова миризма прорязваше зловонието.

Мъртвите бяха наредени пред камината, с всичките им части приложени към телата. Видях сред тях Гаути, прехапан на две; окото му бе стиснато от агонията на момента, а празната орбита се вириаше в гредите на покрива. Вълкът лежеше където бе паднал, докато се бореше със Снори, проснат на една страна, с крака към стената. Ужасът, който ме бе обзел, когато го видях за първи път, се върна с нова сила. Дори мъртъв той представляваше страховита гледка.

Докато приближавахме, вонята се усили.

— Той е мъртъв — каза Борис, докато минаваше откъм опасния му край.

— Разбира се, че е... — Млъкнах. Създанието смърдеше на леш. На места козината му бе окапала, а плътта отдолу сивееше. Там, където се бе разпукала, се гърчеха червеи. Звярът не просто беше мъртъв — беше мъртъв от дълго време.

— Един... — промълви Борис иззад ръката си, покрила лицето му, без да може този път да намери части от божествената анатомия, които да прикрепи към ругатнята си. Отидох до него и се взрях надолу към главата на вълка. Или по-точно би било да се каже — почернелия череп. Козината я нямаше, кожата се беше сбръчкала като от огън, а върху костта, между очните орбити, от които се стичаше сукървица, се виждаше отпечатък на длан.

— Мъртвия крал! — Извъртях се към вратата с меч в ръка.

— Какво? — Борис не помръдна. Продължаваше да се вири в главата на вълка.

Спрях и посочих труповете. В този миг здравето око на Гаути се отвори. Ако приживе взорът му беше студен, то сега всичките зими на Горчивия лед се бяха събрали в него. Ръцете му задращиха по земята, а

там, където свършваше торсът му, в кървавите останки, висящи под гръдния му кош, някакви части започнаха да потръпват.

— Изгорете мъртвите! Разчленете ги! — И хукнах, притиснал ребрата си с ръка. Всеки дъх ме пробождаше като нож.

— Джал, къде... — Тутугу се опита да ме хване, докато минавах покрай него.

— Снори! Мъртвия крал е пратил вълка за Снори! — Втурнах се покрай брадавичестия на вратата и потънах в нощта.

С моите ребра и тежестта на Тутугу, никой от двамата ни не бе първият, стигнал до къщата на Борис. По-бързи мъже бяха предупредили жена му и дъщерите му. Местните вече пристигаха да пазят мястото, когато ние се шумгнахме вътре.

Снори бе успял да се надигне и да седне, перчейки се с твърде мускулестия релеф на голите си гърди и корем. Дъщерите се суетяха около него — една шиеше разкъсаната му плът, а друга чистеше някаква рана току под ключицата. Спомних си за времето, когато бях заклет в светлината и носех в себе си Баракел; колко ме изтощаваше тогава да се справя само с един жив труп. На планинския склон след Чами-Никс, когато хората на Едрис ни бяха настигнали, бях прогорил ръцете на трупа, който се опитваше да ме удуши. Това усилие ме беше оставило безпомощен. Фактът, че Снори можеше дори да седи, след като е овъглил цялата глава на гигантски мъртъв вълк, говореше за вътрешната му сила също толкова красноречиво, колкото всички тези мускули за външната.

Снори вдигна очи и ме дари с уморена усмивка. След като съм бил, по различно време, заклет в светлината и заклет в мрака, трябва да кажа, че мрачната страна е по-лесна. Силата, която бяхме използвали със Снори срещу немъртвите, представляваше същото онова церене, с което лекувахме чуждите рани. Черпеше от същия източник на енергия, но церенето на немъртва плът просто изгаря злото в нея.

— Дошъл е за ключа — казах.

— Сигурно е умрял на леда и е бил освободен при топенето. — Снори трепна, когато коленичилата дъщеря направи нов бод. — Истинският въпрос е как е разбрал къде сме?

Добър въпрос. Идеята, че всяко мъртво нещо, намиращо се подръка, може да бъде насъскано срещу нас във всеки един момент от

пътешествието ни, хич не ми се нравеше. Добър въпрос, на който нямах отговор. Погледнах Тутугу, сякаш той би могъл да има.

— Бъъ. — Тутугу се почеса по гушата. — Ами, не е тайна, че Снори потегли от Тронд на юг. Половината град ни гледаше. — Той не добави „заради теб“, но пък нямаше и нужда. — А Олафхайм е първото логично място, където да пристанат трима мъже в малка лодка. Лесно може да се стигне за един ден плаване с попътен вятър. Ако е имал шпионин в града, със свръхестествени средства за комуникация... или може би некроманти, разположени на лагер наблизо. Не знаем колко са се спасили от Черната крепост.

— Е, това звучи разумно. — Беше много по-добре, отколкото да си мисля, че Мъртвия крал просто знае къде да ни намери винаги, когато пожелае. — А сега, хм, май е по-добре да си вървим.

— Сега ли? — Снори се намръщи. — Не можем да отплаваме посред нощ.

Пристъпих по-наблизо, усецах острия интерес на двете дъщери.

— Знам, че тук много те харесват, Снори. Но в голямата зала има куп мъртъвци и когато Борис и неговите хора свършат с разчленяването и изгарянето на своите приятели и роднини, може да им хрумне да се запитат защо това зло е сполетяло малкото им градче. Колко точно добър приятел ти е той? А ако почнат да задават въпроси и поискат да ни заведат нагоре по реката да се срещнем с двамата им ярлове... е, имаш ли приятели и сред по-високопоставените?

Снори стана, извисявайки се над момичетата — и над мен, — и навлече жакета си.

— По-добре да вървим. — Грабна брадвата си и тръгна към вратата.

Никой не понечи да ни спре, макар че имаше много въпроси.

— Трябва да вземем нещо от лодката. — Повторих това многократно по пътя към пристанището. Беше почти вярно.

Докато стигнем до брега, вече бяхме събрали около себе си голяма тълпа и въпросите им се сливаха в общо недоволно мърморене. Тутугу беше взел една факла от къщата на Борис и осветяваше пътя ни покрай струпаните мрежи и захвърлените сандъци. Местните, губещи се в сенките наоколо, ни гледаха в неизброими количества. Някакъв мъж ме хвана за ръката и каза нещо в смисъл че трябвало да изчакаме Борис. Отърсих се от ръката му.

— Аз ще проверя на носа! — Беше ми отнело известно време да усвоя морската терминология, но откакто се бях научил да различавам носа от кърмата, се възползвах от всяка възможност да покажа знанията си. Слязох в лодката, като пъшках от болката, която ми причиняваше вдигането на ръцете над главата. Чувах над себе си мърморене, хората се окуражаваха взаимно да ни попречат да си тръгнем.

— Може да е на кърмата... това... нещо, което ни трябва. — Тутугу можеше да взема уроци по актьорско майсторство от тролски камък. Скочи в другия край на лодката, при което тя забележимо се наклони.

— Аз ще гребя — каза Снори, като слезе с две крачки при нас. Той още не бе усвоил изкуството на измамата, което след близо половин година в моята компания говореше зле за учителските ми способности.

За да отвлека вниманието на хората на кея от факта, че се отдалечаваме плавно в нощта, вдигнах ръка и ги удостоих с кралско сбогуване.

— Довиждане, граждани на Олафхайм. Винаги ще помня вашия град като... като... място, където съм бил.

И това беше. Снори продължи да гребе, а аз се отпуснах в същия полупиянски ступор, на който се бях наслаждавал, преди да започнат тазнощните неприятности. Още един град, пълен със северняци, оставаше зад гърба ми. Скоро щях да мързелувам под южното слънце. Почти със сигурност щях да се ожения за Лиза и да харча парите на баща й още преди да е свършило лятото.

След три часа зората ни завари сред сивата морска шир, а Норсхайм представляваше само една черна линия на изток, линия, която не обещаваше нищо добро.

— Е — казах. — Тук поне Мъртвия крал не може да ни докопа.

Тутугу се наведе през борда и се взря в тъмните като вино вълни. После попита:

— Мъртвите китове могат ли да плуват?

6.

Два дни след припряното ни отпътуване от Олафхайм спряхме в пристанището на Хааргфиорд. Хранителните ни запаси бяха намалели и макар че Снори искаше да избягва по-големите градове, Хааргфиорд изглеждаше единственият ни избор.

Потупах торбата с провизиите.

— Изглежда ми рано за презапасяване — казах, като открих, че е по-скоро пълна, отколкото празна. — Хайде този път да вземем малко свята кльопачка. Хубав хляб. Сирене. Може би малко мед...

Снори поклати глава.

— На мен щеше да ми стигне до Маладон. Не планирах да храня Тутугу, нито пък ти да хабиш храна, която да повръщаш в морето.

Привързахме лодката и Снори ме настани на една маса в пристанищната кръчма, толкова жалка, че дори си нямаше име. Местните я наричаха „пристанищната кръчма“, а бирата, ако се съдеше по вкуса ѝ, явно я разреждаха с каквото изгребат от трюмовете на корабите. Но пък аз не съм човек, който се оплаква, и не бих пропуснал шанса да седя на топло на някое място, което не се надига и пропада с вълните.

Честно казано, изкарах там цял ден, като посръбвах от гадната бира, омайвах две пухкави руси прислужнички и излапах по-голямата част от едно печено прасе. Не бях очаквал да ме оставят толкова задълго, но преди да се усетя, вече бях стигнал онзи брой бири, когато аха да мигнеш и слънцето е прескочило четвърт от пътя си по небосвода.

Тутугу се присъедини към мен късно следобед. Изглеждаше притеснен.

— Снори изчезна.

— Хитър номер! Би могъл да ме научи на него.

— Не, сериозно. Не мога да го намеря никъде, а градът не е чак толкова голям.

Демонстративно надзърнах под масата и не открих нищо, освен подови дъски, напластени с мръсотия, и множество оглозгани от плъховете ребърца.

— Той е голям човек. Не познавам човек, който да умее да се грижи по-добре за себе си.

— Той е тръгнал да отвори вратата към смъртта! — каза Тутугу и размаха ръце, за да покаже колко противоположно е това на грижата за себе си.

— Вярно. — Подадох му един кокал от печеното прасенце, с мръвки на него, разбира се. — Погледни го от тази страна. Ако му се е случило нещо лошо, ти е спестил месеци пътуване... Можеш да се върнеш в Тронд, а аз ще изчакам тук някой прилично голям кораб, който да ме откара до континента.

— Ако не се тревожиш за Снори, можеш поне да се разтревожиш за ключа. — Тутугу се намръщи и отхапа голяма мръвка.

При тези думи повдигнах вежда, но устата на Тутугу беше пълна, а аз бях прекалено пиан, за да задържа в мисълта си всякакви евентуални въпроси.

— Защо изобщо правиш това, Тутугу? — Излях бира върху развързания си език. — Да търсиш врата към Ада? Да не смяташ да го последваш, в случай че я намери?

Тутугу преглътна.

— Не знам. Ако съм достатъчно смел, ще го последвам.

— Защо? Защото сте от един и същи клан ли? Защото сте живели на склона на един фиорд? За какъв дявол ще...

— Познавах жена му. Познавах децата му, Джал. Дундуркал съм ги на коляно. Те ми викаха „чичо“. Ако човек може да махне с ръка на това, значи може да махне с ръка на всичко... а тогава какъв смисъл остава в живота?

Отворих уста, но макар и пиан, не намерих какво да отговоря. Затова надигнах половницата и не казах нищо.

Тутугу остана достатъчно дълго, за да ми дояде прасето и да ми допие бирата, а после си тръгна, за да продължи с търсенето. Една от

прислужничките, Хега или може би Хада, ми донесе нова кана и докато се усетя, около мен вече беше паднала нощ и собственикът започна да подхвърля на висок глас, че хората трябвало да се прибират по домовете си или поне да си платят за място върху отличните му дъски.

Надигнах се от масата и се отправих с олюляване към клозета. Като се върнах, Снори седеше на моето място, сбърчил чело и стиснал ядно челюсти.

— Сноли! — изломотих. Зачудих се дали да не го питам къде е бил, но осъзнах, че щом съм прекалено пиян да изрека името му, е по-добре да седна. Седнах.

След броени мигове Тутугу влезе през вратата и ни зърна с облекчение.

— Къде беше? — Говореше като гълчаща майка.

— Не съм мърдал отгук! О... — Завъртях се с преувеличена загриженост да изгледам Снори.

— Търсех мъдрост — каза той и обърна присвитите си сини очи към мен — опасен поглед, който ме накара да изтрезнея мъничко. — Търсех враговете си.

— Е, това никога не е било проблем — заявих аз. — Почакай малко и те сами ще дойдат.

— Мъдрост ли? — Тутугу седна при нас. — Ходил си при някоя вълва? Коя? Мислех, че отиваме при Скилфар в Беерентопен?

— Екатри. — Снори си наля от моята бира. Двамата с Тутугу не казахме нищо, само го гледахме. — Тя ми беше по-наблизо. — И в тишината Снори подхвана своята история, докато аз, понесен по море от евтина бира, я гледах как се разгръща пред мен...

След като оставиха Джал в пристанищната кръчма, Снори прехвърли списъка на нужните провизии заедно с Тутугу и каза:

— Ясно ли е, Тут? Аз трябва да ида горе да се видя със Стария Хротсон.

— С кого? — Тутугу вдигна поглед от плочата, на която Снори бе надраскал руните за сол, сушено телешко и други продукти, редом с чертички, обозначаващи количествата.

— Стария Хротсон, вождът.

— Аха. — Тутугу сви рамене. — За първи път съм в Хааргфиорд. Върви, аз мога да се пазаря и с най-добрите от тях.

Снори го плесна по рамото и се обърна да тръгне.

— Разбира се, дори най-умелите в пазарлъка се нуждаят от нещо, с което да плащат... — добави Тутугу.

Снори порови в джоба на шубата си, извади една тежка монета и му я хвърли.

— Никога не съм виждал такава голяма златна пара. — Тутугу я вдигна към лицето си, толкова близо, че едва не заби нос в нея, а другата му ръка се зарови в рижата му брада. — Какво е това на нея? Камбана?

— Голямата камбана на Венеция. Казват, че от Залива на въздишките можеш да я чуеш как звъни в бурна нощ, макар че лежи на петдесет клафтера под водата. — Снори бръкна в джоба си за още една монета. — Това е флорин.

— Голямата камбана на кое? — Тутугу завъртя флорина в ръце, очарован от блясъка му.

— Венеция. Потънала като Атлантида и всички градове под Тихото море. Била е част от Флоренция. Там се секат тези монети.

Тутугу присви устни.

— Като свърша, ще намеря Джал. Тоест, ако съм в състояние да нося цялото ресто, след като похарча тази красавица. Ще се видим там.

Снори кимна и тръгна по стръмната улица, водеща от пристанището към големите къщи на билото над града.

През годините си на воюване и грабителски набези Снори бе научил, че информацията е по-ценна от мнението, че историите, които се разправят, са едно, но ако смяташ да рискуваш живота на хората си, е по-добре да подкрепиш тези истории с доказателството на собствените си очи — или на очите на някой разузнавач. А още по-добре няколко разузнавачи, защото покажеш ли нещо на трима души, ще чуеш три различни описания и ако имаш късмет, истината ще е някъде по средата. Снори смяташе да отиде при Скилфар, да потърси ледената вещица в нейната огнена планина, но беше по-добре да отиде там въоръжен със съвет от други източници, а не като празен съсъд, чакащ да бъде напълнен единствено с нейното мнение.

Стария Хротсон прие Снори на портика на голямата си къща, където седеше на стол от черен дъб с висока облегалка, резбован целия

с асгардски символи. На издигащите се над него колони стояха боговете, мрачни и бдителни. Над склонената глава на стареца се вираше Один, с Фрея до себе си, а около тях — Тор, Локи, Егир. Други фигури, изсечени по-надолу, бяха така загладени от годините пипане, че можеха да са всеки бог, за който се сетиш. Старецът седеше, прегърбен под мантията на своя пост, целият само кости и хлътнала плът; рядка бяла коса увенчаваше покритото му със старчески петна теме и от него лъхаше остра миризма на болест. Очите му обаче си оставаха ясни.

— Снори Снагасон. Чух, че хардасите сложили край на ундоретите. Нож в гърба в тъмна доба? — Стария Хротсон отмерваше думите си и възрастта му проскърцваше във всяка сричка. По-младият Хротсон седеше до него на по-малък стол, среброкос мъж на шейсет зими. Заобикаляха ги почетни стражи в ризници и кожи, опрели на раменете си дълги брадви. Двамата Хротсон бяха седели на същото място и последния път, когато Снори ги бе видял, преди може би пет години, все така вирайки се надолу към своя град и сивото море.

— Оцеляха само двама — каза Снори. — Аз и Олаф Арнсон, известен като Тутугу.

По-старият Хротсон се приведе напред, изхрачи се и изплю тъмна хрчка върху дъските.

— Това е за хардасите. Нека Один ти даде отмъщение, а Тор — силата да го осъществиш.

Снори удари с юмрук по гърдите си, макар че думите не му носеха утеха. Тор може да беше бог на силата и войната, а Один — на мъдростта, но той понякога се чудеше дали пък Локи, богът мошеник, не стои зад всичко това. Една лъжа може да достигне по-дълбоко от силата или мъдростта. А и нима светът не се бе оказал горчива шега? Може би самите богове бяха впримчени в най-големия номер на Локи и Рагнаръок щеше да чуе изричането на финалната фраза на вица.

— Търся мъдрост — каза той.

— Е — каза Стария Хротсон. — Винаги можеш да се обърнеш към жреците.

Всички се засмяха, дори почетните стражи.

— Не, наистина — обади се за първи път по-младият Хротсон. — Баща ми може да те посъветва за войната, посевите, търговията и риболова. Мъдростта на този свят ли търсиш или на отвъдния?

— По малко и от двете — призна Снори.

— Екатри. — Стария Хротсон кимна. — Тя се е върнала. Ще намериш зимната ѝ колиба край водопадите на южния склон, на три мили нагоре по фиорда. В нейните руни се крие повече, отколкото в дима и железните звънчета на жреците с безкрайните им приказки за Асгард.

Синът кимна и Снори си тръгна. Когато хвърли поглед назад, и двамата мъже седяха както ги беше оставил преди пет години, загледани в морето.

След час Снори доближи колибата на вещицата, малка кръгла постройка от дървесни трупи, с покрив от пирен и кожа, от чийто център се издигаше тънка струйка дим. Лед все още обрамчваше края на водопадите, които се разбиваха зад къщата в тънка и безкрайна каскада, бели ивици, сипеци се през мъглата към вира долу.

Тръпка пробяга през Снори, докато вървеше по каменистата пътека към вратата на Екатри. Въздухът имаше вкус на стара магия — нито добра, нито лоша, само че земна, която не таи любов към човека. Той поспря да прочете руните на вратата. Магия и Жена. Това означаваше вълва. Почука и като не чу нищо, влезе.

Екатри седеше върху постелка от кожи, почти изгубена под купчина кърпени одеяла. Изгледа го с едно тъмно око и сълзяща орбита.

— Е, влез. Явно не приемаш липсата на отговор за отговор.

Снори се приведе, за да мине под горния праг на вратата, а после за да не закачи билките, които висяха на сухи връзки от гредите. Димът от малкия огън между него и вълвата се виеше към дупката на покрива и изпълваше единствената стая с ухание на лавандула и бор, което почти скриваше дъха на гнилоч.

— Седни, дете.

Снори седна, без да се обиди. Екатри изглеждаше на сто години, съсухрена и изкривена като дърво на върха на някой чукар.

— Е? Очакваш да отгатна ли? — Екатри бръкна с ноктестата си ръка в една от купичките, наредени пред нея, и хвърли щипка прах в жаравата пред себе си. Издигацият се дим потъмня.

— През зимата убийци дойдоха в Тронд. Дойдоха за мен. Искам да знам кой ги е пратил.

— Не ги ли попита?

— Двама се наложи да убия. Последния го обезвредих, но не можах да го накарам да говори.

— Не ти стиска да използваш мъчения, а, ундорет?

— Той нямаше уста.

— Странно създание, наистина. — Екатри извади изпод одеялата стъклен буркан. Никой северняк не би могъл да изработи такова нещо. Това беше творение на Строителите и в зеленикавата течност вътре плуваше око, което се въртеше в бавното течение. Вероятно окото на самата вещица.

— Те имаха маслинена кожа и бяха хора във всяко отношение, освен липсата на уста, а също и безбожната им бързина. — Снори извади от джоба си златна монета. — Може да са от Флоренция. Носеха кръвната плата със себе си, във флорини.

— Това не ги прави флорентинци. Половината ярлове в Норсхайм имат по шепа флорини в ковчежетата си. В южните страни благородниците харчат флорини в игралните си зали също толкова често, колкото и собствена валута. — Снори сложи монетата в протегнатата ръка на Екатри. — Двоен флорин. Виж, те са по-редки.

Екатри остави монетата върху капака на буркана, в който плуваше окото ѝ. Извади изпод одеялата кожена торба и я тръсна така, че съдържанието ѝ затрака.

— Бръкни вътре, разбъркай ги и ги изсипи... тук. — Тя разчисти място и посочи по средата му.

Снори изпълни заръката. И друг път му бяха гадали по руни. Предполагаше, че този път посланието ще е по-мрачно. Сви ръка около камъчетата и откри, че са по-студени и тежки, отколкото очакваше, после извади юмука си, отвори го с дланта нагоре и остави руните да се изсипят върху кожата. Изглеждаше все едно падат през вода — движеха се прекалено бавно и криволичеха повече, отколкото се полага. Когато паднаха, в колибата настъпи тишина, подчертаваща окончателността на присъдата, изписана в камък между него и вещицата.

Екатри изучи руните с алчна физиономия, сякаш жадуваше за нещо, което би могла да прочете в тях. Прекалено розов език се показва

да оближе старческите устни.

— Вуньо, с лицето надолу, под Гебо. Жена е погребала радостта ти, жена може да я освободи. — Тя докосна другите две, обърнати с лицето нагоре. — Сол и желязо. Твоят път, твоята цел, твоето предизвикателство и твоят отговор. — Един сгърчен пръст преобърна последното руническо камъче. — Вратата. Затворена.

— Какво означава всичко това? — намръщи се Снори.

— А ти какво мислиш, че означава? — Екатри го гледаше с нещо като весела подигравка.

— Да не трябва аз да бъда вълва за теб? — избоботи Снори, обзет от чувството, че му се подиграват. — Къде е магията, ако аз ти кажа отговора?

— Давам ти възможност да ми кажеш бъдещето си, а ти ме питаш къде е магията? — Екатри посегна и разклати буркана, така че окото вътре се завъртя. — Магията може би е в това да набия в дебелия ти воински череп факта, че бъдещето ти зависи от твоите избори и само ти можеш да ги направиш. Магията е в знанието, че търсиш една врата и щастieto, което си мислиш, че лежи зад нея.

— Има и още — каза Снори.

— Винаги има още.

Снори разтвори жакета си. Раните, нанесени му от фенрисовия вълк, бяха хванали коричка и заздравяваха, синините се открояваха ярко по гърдите и страните му, но през ребрата имаше дълъг срез, който блестеше, кожата около него бе силно зачервена, и беше покрит по цялата си дължина с бели кристали сол.

— Дарът за мен от убийците.

— Интересна рана. — Екатри посегна със съсухрените си пръсти. Снори трепна, но не се отдръпна, когато тя допря ръка до среза. — Боли ли, Снори вер Снагасон?

— Боли — отвърна той през стиснати зъби. — Отпуска ме само когато плаваме. Колкото по-дълго стоя на едно място, толкова по-зле става. Усещам... придърпване.

— Тегли те на юг. — Екатри свали ръка и я избърса в кожата. — Усещал си такъв зов и преди.

Снори кимна. Връзката с Джал го теглеше по подобен начин. Усещаше го дори сега, макар и лекичко, но го имаше, искаше да го издърпа обратно в кръчмата, където бе оставил южняка.

— Кой е направил това? — Той срещна едноокия поглед на вьолвата.

— „Защо“ е по-добър въпрос.

Снори вдигна камъка, който Екатри беше нарекла Вратата. Вече не му се струваше необичайно студен или тежък, просто парче шиста с издълбана на него руна.

— Заради вратата. И защото я търся — каза той.

Екатри протегна ръка за Вратата и Снори ѝ даде камъка. Усети да го пробожда неохота, докато го пускаше.

— Някой на юг иска онова, което имаш у себе си, и иска ти да му го занесеш. — Екатри облиза отново устни — бързината на езика ѝ бе смущаваща. — Виждаш ли как едно просто порязване събира всички руни заедно?

— Мъртвия крал ли е направил това? Пратил е тези убийци? — попита Снори.

Екатри поклати глава.

— Мъртвия крал не действа толкова фино. Той е груба, стихийна сила. Зад това стои по-стара ръка. Ти имаш нещо, което всички искат. — Екатри допря ноктестата ръка до съсухрените си гърди, движение едва забележимо под одеялата. Докосна се на същото място, където ключът на Локи опираше в плътта на Снори.

— Защо само трима? Пратени посред зима. Защо не повече сега, когато пътуването е лесно?

— Може би е изпробвал нещо? Изглежда ли вероятно трима такива убийци да се провалят срещу един човек? Може би намерението е било тримата само да ти нанесат тази рана. Един вид покана... Ако не беше светлината в теб да се бори с отровата на онова острие, вече да си се поддал на раната и да търчиш презглава на юг. Нямаше да може и дума да става за забавяне или отклоняване от пътя, за да говориш със стари жени в колибите им. — Тя затвори окото си и известно време сякаш изучаваше Снори с празната си орбита. — Казват, че ключът на Локи не обича да бъде вземан. Да бъде даван — разбира се, — но вземан? Краден, със сигурност. Но вземан със сила? Някои говорят за проклетие върху онези, които са го получили със сила. А не е хубаво да гневиш боговете, нали?

— Не съм споменавал никакъв ключ. — Снори се мъчеше да попречи на ръцете си да посегнат към ключа, изгарящо студен върху

гърдите му.

— Гарваните летят дори зиме, Снагасон. — Окото на Екатри стана по-сурово. — Мислиш ли, че след като някакъв си южен маг е знаел за подвизите ти още преди седмици, старата Екатри няма да знае за тях сега, в своята колиба край брега? Ти дойде да търсиш мъдрост; не ме вземай за глупачка.

— Значи трябва да вървя на юг и да се надявам?

— Няма „трябва“. Предай някому ключа и раната ще се изцери. А може би дори раните, които не виждаш. Остани тук. Създай си нов живот. — Тя потупа по кожата до себе си. — Винаги мога да използвам един нов мъж. Те сякаш никога не издържат дълго.

Снори понечи да стане.

— Задръж златото, вълва.

— Е, изглежда, днес мъдростта ми се цени. Сега, след като я заплати толкова щедро, може би ще се вслушаш в нея, дете. — Тя накара монетата да изчезне и въздъхна. — Стара съм, кокалите ми са сухи, светът е загубил вкуса си, Снори. Върви, умри, прахосай си живота в мъртвите земи... за мен няма особено значение, думите ми са само красив шум в ушите ти, вече си решил. Тази загуба ме натъжава, защото си млад и преливащ от жизнени сокове, но накрая... накрая всички биваме погубени от годините. Помисли си обаче. Дали тези, които стоят на пътя ти, са закопнели за ключа на Локи едва тази зима?

— Аз... — Снори за момент се засрами. Мислите му бяха тъй съсредоточени върху взетото решение, че останалият свят му убягваше.

— Докато твоите трагедии те теглят на юг... помисли си как са се случили тези трагедии и чия ръка стои всъщност зад тях.

— Бил съм глупак. — Снори се изправи.

— И ще продължиш да бъдеш. Думите не могат да те отклонят от този път. Може би нищо не може. Приятелство, любов, вяра — детински идеи, които отдавна са напуснали тази стара жена... но каквото и да казват руните, това е, което те движи, Снори вер Снагасон — приятелство, любов, вяра. Те ще те завлекат в подземния свят или ще те спасят от него. Или едното, или другото. — Тя наведе глава и се взря в огъня.

— Ами тази врата, която търся? Къде мога да я намеря?

Сбръчканата уста на Екатри се сви замислено.

— Не знам.

Снори посърна. За миг си беше помислил, че тя може да му каже, но трябваше да е Скилфар. Понечи да се обърне.

— Чакай. — Вьолвата вдигна ръка. — Не знам. Но мога да предположа къде се намира. Три места. — Тя върна ръката в скута си. — В Итмир светът се накланя към Хел, така се говори. В пустите земи, които се простират до Йотенфал, небето потъмнява, а хората са странни. Вървиш ли достатъчно надалеч, ще намериш села, в които никой не старее, никой не се ражда и всеки ден следва предишния без промяна. Още по-нататък хората нито ядат, нито пият, нито спят, а само седят край прозорците си и се взират навън. Не съм чувала там да има врата — но ако искаш да отидеш в Хел, това е пътят. Това е първото място. Второто е пещерата на Еридруин на брега на Хароуфиорд. Чудовища живеят там. Героят Снори Хенгест се сражавал с тях и в сагата му се говори за врата, намираща се в най-дълбоките части на онези пещери, черна врата. Третото е по-несигурно, каза ми го един гарван, чедо на Крак, с побелели от старост пера. И все пак. Има езеро в Скорон, Венамиър, тъмно като мастило, където не плуват никакви риби. Говори се, че в дълбините му имало врата. В стари времена хората от Скорон хвърляли вещици в онези води и никога никоя не е изплувала на повърхността, както правят трупове.

— Моите благодарности, вьолва. — Той се поколеба. — Защо ми го каза? Щом планът ми е толкова безумен?

— Ти ме попита. Руните слагат вратата на пътя ти. Ти си мъж. Като повечето мъже, трябва да се изправиш пред преследваната цел, преди да вземеш окончателно решение. Няма да се откажеш, докато не я намериш. А може би дори тогава. — Екатри сведе поглед и не каза нищо повече. Снори изчака още малко, после се обърна и си тръгна подзора на самотното око, плуващо в буркана.

— Убийци ли? — Вдигнах глава. Стаята продължи да се движи дори след като бях спрял. — Глупости. Не си споменава за какво нападение.

Снори повдигна жакета си. Грозна рана минаваше отстрани по тялото му, протягаше се далеч назад, току покрай ребрата, покрита с коричка от сол, точно както я описа. Може да я бях видял, докато

дъщерите на Борис го миеха в Олафхайм след схватката с фенрисовия вълк, или пък е бил обърнат на другата страна... както и да е, в опияненото си състояние не я помнех.

— Е, в такъв случай, колко струва наемането на убийци? — попитах. — Просто да знаем, за в бъдеще. И... къде са парите? Би трябвало да си богат!

— Дадох повечето на морето, та Егир да ни дари с безопасно пътуване — каза Снори.

— Е, не помогна, да му се не види! — Ударих по масата, може би малко по-силно, отколкото възнамерявах. Когато съм пиан, лесно се вълнувам.

— Повечето? — попита Тутугу.

— Платих на една вълва в Тронд да обработи раната.

— Като гледам, доста зле се е справила — намесих се аз, стиснал масата, за да не се свлека под нея.

— Беше отвъд уменията ѝ, а и докато стоим тук, нещата само се влошават. Хайде, ще отплаваме призори.

Снори стана и предполагам, че ние сме го последвали, макар да нямам спомен за това.

7.

На другата сутрин се събудих в лодката и главата така ме цепеше, че останах свит на носа до късно следобед, стенойки за милостива смърт. Събитията от предната вечер се върнаха при мен на откъслечи през следващите няколко дни, но ми трябваше цяла вечност да сглобя парчетата в нещо смислено. А дори и тогава то не бе кой знае колко смислено. Утешавах се със стабилния ни напредък към дома и цивилизованите му удобства. Когато главата ме поотпусна, се заех да планирам с кого ще се видя най-напред и къде ще прекарам първата си нощ. Вероятно щях да поискам ръката на Лиза де Вийр, при положение че не са я замъкнали на опера онази вечер, за да изгори с останалите. Тя беше най-хубавата от дъщерите на стареца и доста се бях привързал към нея. Особено в нейно отсъствие. Мислите за дома ме сгряхаха и аз се сгуших на носа и зачаках да стигнем там.

Морето се променя непрестанно — но обикновено към по-лошо. Следващото утро дойде със студен и безмилостен дъжд, който ни тормози цял ден, тласкан от ветрове, които превръщаха океана в разпенена хълмиста шир. Ужасната мъничка лодка на Снори се подмяташе в нея като прасе, което се мъчи да се удави, и при приближаването на вечерта даже на северняците им беше дошло до гуша.

— Ще пристанем в Хароухайм — каза Снори и избърса дъжда от брадата си. — Това е едно местенце, което знам. — Нещо в името породи у мен лошо предчувствие, но прекалено силно копнеех да стъпя на твърда земя, за да възразявам, а и предположих, че колкото и да е обсебен от мисията си, севернякът би предпочел да прекара нощта на брега.

И така — слънцето вече залязваше зад нас, — ние завихме към тъмната брегова линия и оставихме вятърът да ни понесе към скалите. В последния момент се показва устието на един фиорд и навлязохме в

него. Фиордът се оказа тесничък, не повече от двеста крачки на ширина, а склоновете му се издигаха по-стръмно и от стълбище, за да стигнат до назъбените мрачни хребети, оградили водата.

Аслауг ми заговори, докато двамата северняци бяха заети с въжетата и платното. Седеше до мен на кърмата, загърната в сенки и намеци, недосегаема за дъжда и поривите на вятъра.

— Как те измъчват само с тази лодка, принц Джалан. — Сложи ръка на коляното ми. Абаносовите й пръсти се откриха върху плата и сладостно чувство се просмука в мен. — Сега Снори е воден от Баракел. Севернякът няма твоята сила на волята. Докато ти успяваше да устоиш на поученията на демона, Снори е разколебан. Инстинктите му винаги са били...

— Демон ли? — промърморих. — Баракел е ангел.

— Така ли мислиш? — измърка тя в ухото ми и изведнъж вечните знаех какво мисля, нито пък ми пукаше особено. — Създанията на светлината носят всяка форма, която им позволиш да откраднат от легендите. Под нея те са единни във волята си и са твои приятели и защитници не повече от огъня.

Потреперих в плаща си. Искаше ми се да имах сега един хубав буен огън, на който да се сгрея.

— Но огънят е...

— Огънят е твой враг, принц Джалан. Поробиш ли го, ще ти служи, но отстъпиш ли и на йота, дадеш ли му и най-малката възможност, късметлия ще си, ако успееш да се измъкнеш от пламтящите руини на дома си. Огънят трябва да се държи на разстояние. Не слагаш нажежен въглен в пазвата си. По същия начин не бива да приемаш с разтворени обятия Баракел и неговата пасмина. Снори го е направил и това е изпепелило волята му — станал е марионетка, чрез която светлината се домогва до собствените си цели. Виж само как те гледа. Как те дебне. Само въпрос на време е да предприеме открити действия срещу теб. Запомни тези думи, принце. Запомни...

Слънцето залезе и Аслауг пропадна в мрак, който изтече през корпуса.

Доближихме кейовете на Хароухайм в сгъстяващата се тъма, водени от светлините на къщите, скупчени върху стръмния склон. На запад някаква долчинка или свлачище предлагаше широка равна площ, където можеха да се отглеждат посеви в заслона на фиорда.

Един старец с фенер ни махна от лодката си, където седеше и вадеше последната риба от мрежите.

— Сигур ша искате да ви проводя горе — каза той. Лицето му сякаш се състоеше само от венци и кичури рядка брада.

— Не си прави труда, татенце. — Тутугу се изкатери на кея с много по-голяма грация от тази, която показваше на сушата. Приведе се над лодката на мъжа. — Херинга, а? Белохрилка. Добър улов. Горе в Тронд няма да ги видим още няколко седмици.

— Аха. — Старецът вдигна една риба, която още пляскаше безсилно в пръстите му. — Убави са. — Докато я оставяше, Снори също се качи на кея, зарязвайки ме да пристъпвам несигурно през клатещата се лодка към стъпалата. — Все пак май по-добре да дойда с вас. Момчетата са поизнервени тая вечер. Грабители обикалят тъдява — сега им е сезонът. Току-виж са ви напълнили с копия, преди да се усетите.

При думата „грабители“ мокрият ми ботуш се подхлъзна и за малко да изчезна в ивицата тъмна вода между кея и лодката. Вкопчих се в дъските и прехапах език, докато стисках опората си.

— Грабители ли? — Усетих вкус на кръв. Надявах се да не е предчувствие.

Снори поклати глава.

— Нищо сериозно. Напролет клановете тръгват на лов за жени. По тези места това трябва да са гунтите.

— Тъхъ. И западниците от Гарвановия остров. — Старецът остави мрежите си и дойде при нас: справяше се доста по-лесно от мен.

— Води. — Магнах с ръка, доволен да се мъкна отзад, ако това означаваше, че ще намушкат него, а не мен.

Сега, когато Снори го спомена, се сетих, че в „Трите брадви“ се говореше за тази практика. Набезите в търсене на момичета на възраст за женене, изглежда, бяха нещо, което хората от Тронд смятаха, че е под достойнството им, но обичаха да разказват как техните селяндурски братовчеди го правят. Това, изглежда, бе почти добродушно деяние, радващо се на безмълвното одобрение и на двете

страни — но разбира се, ако грабителят се окажеше толкова некадърен, че да го хванат, щеше да отнесе хубав пердах... а понякога и лош. А избере ли си момиче, което не иска да бъде хванато, то можеше да го подреди още по-зле.

Когато приближихме, от сенките изникнаха мъже. Новият ни приятел, Стария Енгли, бързо ги успокои и настроението стана по-ведро. Неколцина познаха Снори, а много други го знаеха по име, така че продължихме напред, заобиколени от растяща тълпа. Около нас лумнаха факли и фенери, деца изтичаха на калните улици, майки и дъщери ни зяпаха от осветените входи, тук-там някое момиче, по-дръзко от останалите, се бе надвесило от прозорец, наскоро разкован след оттеглянето на зимата. Една-две ми хванаха окото — последната беше пищно сложена млада жена с царевичноруса коса, която се спускаше на гъсти вълни с накичени по тях малки медни звънчета.

— Принц Джалан... — Успях да направя половин поклон и половин представяне, преди голямата ръка на Снори да ме стисне за плаща и да ме повлече нататък.

— Дръж се прилично, Джал — изсъска той през зъби, докато раздаваше широки усмивки наляво и надясно. — Познавам тези хора. Хайде да се опитаме този път да не ни се налага да си тръгнем прибързано.

— Да, разбира се! — Отърсих се от него. Или пък той ме пусна. — Да не ме мислиш за някакъв див звяр? Аз винаги се държа прилично! — Закрачих след него, като оправях яката си. Проклетият варварин си мислеше, че може да учи един принц на Червения предел на обноси... но тя наистина имаше хубавко личице... и приятни за мачкане...

— Джал!

Открих, че подминавам входа, в който бяха свили всички. Бързо се врътнах и влязох в залата за пиршества, сред дима и шумотевещата. По-скоро колиба за пиршества, бих я нарекъл аз — пред нея даже залата на Олафхайм изглеждаше голяма. Още мъже се точеха след мен, докато другите се настаняваха по дългите пейки. Изглежда, нашето пристигане бе послужило за повод да разпечатат бъчвите и да напълнят роговете за пиене. Бяхме поставили началото на празненството, вместо да нахълтаме неканени. И това ви дава доста добра представа за Хароухайм. Място толкова затънтено и

безинтересно, че пристигането на трима мъже в лодка е повод за пиршество.

— Джал! — Снори плесна по масата, за да ми покаже мястото между себе си и Тутугу. Жестът изглеждаше съвсем добронамерен, но нещо в мен се наежи — ще ми казва той къде да сядам, на място, където да ме държи под око. Все едно ми няма доверие. На мен! Принц на Червения предел. Наследник на трона. Да ме наглеждат някакъв си хаулдр и някакъв си рибар, като че ли бих могъл да се изложа в бърлогата на едни диваци. Мен, да ме наглежда Баракел, при все че вече не бях принуден да го търпя в главата си. Седнах, като продължавах да се усмихвам, но отвътре ми кипеше. Грабнах рога за пиене пред себе си и дръпнах една мощна глътка. Тъмната кисела бира вътре с нищо не подобри настроението ми.

Когато всеобщата какофония от спорове кой къде да седне и викове за бира утихна до по-отчетливи разговори, започнах да осъзнавам, че всички около мен говорят на северняшки. Снори си бърбеше с някакъв кльоцав мъж и плюеше думи, които биха счупили ченето на нормален човек. От другата ми страна Тутугу беше открил сродна душа, друг риж северняк, чиято червена брада се сипеше над корем тъй необятен, че го принуждаваше да седи далеч от масата и достигането до бирата се превръщаше в проблем. Те също бяха потънали в разговор на старонорвежки. Започваше да ми се струва, че нашият първи срещнат е единственият сред тия хора, който умее да говори като човек от Империята.

В Тронд повечето северняци знаеха стария език, но всички говореха имперски и го използваша на халба бира, на работа и на улицата. Като цяло градското население избягваше стария език и усложненията му от диалекти и местни разновидности и вместо това се придържаше към езика на търговците и кралете. Всъщност, струваше ми се, че добрите жители на Тронд минават на северняшки единствено когато търсят най-подходящата ругатня за дадена ситуация. Взаимните обиди са национален спорт в Норсхайм и за най-добри резултати съперниците обичат да прибегват към старите ругатни на Севера, черпейки от огромния запас грубости, които могат да се кажат за нечия майка, скрит във великите саги.

Оказа се обаче, че в затъntenите селца нещата стоят съвсем различно — тук се говореше на език, който май изискваше да глътнеш

жива жаба, за да произнесеш някои думи, и да изкараш половин пинта хрчка за останалите. Тъй като познанията ми по северняшки се ограничаваха до това да нарека някого лайнар или да кажа, че някоя има много вирнати цици, аз се мръщех на настоящата си компания и гледах да си държа устата затворена, освен, разбира се, ако не наливах бира в нея.

Нощта напредваше и макар че ужасно се радвах да се махна от лодката и от вятъра и да стоя на под, който има благоприличието да остане където са го сложили, не можех да се насладя истински на преживяването да съм натъпкан между четирийсетина смърдящи хароухаймци. Това ме накара да се зачудя върху приказките на Енгли за грабителски набези, тъй като цялото мъжко население, изглежда, се бе стълпило в залата за пиршества при първия повод.

— ... хардасите! — Юмрукът на Снори тресна по масата, за да наблегне на тази дума, и аз осъзнах, че повечето местни го слушат. Ако се съдеше по настъпилото затишие, предположих, че им разказва за пътуването ни до Черната крепост. Надявах се да не спомене ключа на Локи.

Лично на мен северняшкото очерняне на Локи ми изглеждаше странно. От всичките им езически богове Локи явно беше най-интелигентният, способен на планиране и тактика, които биха могли да помогнат на Асгард във войните с великаните. И въпреки това те го бяха отритнали. Отговорът, разбира се, бе навсякъде около мен в Хароухайм. Дъщерите им не бяха ухажвани или съблазнявани, а отмъквани от грабители. В древните сказания, от които се вдъхновява всеки викинг, силата беше единствената добродетел, а желязото — единствената валута, която е от значение. Локи и неговата хитрост, с която един по-слаб човек би могъл да надвие по-силен, беше като анатема за тези хора. Нищо чудно тогава, че ключът му носеше проклятие за всеки, опитал се да го вземе със сила.

Дали Олаф Рикесон го беше взел със сила и така си бе навлякъл проклятието на Локи, та огромната му армия да замръзне в Горчивия лед? Който и да беше нанесъл онази рана на Снори, имаше повече ум от Мъртвия крал. Да използваш половинтонен фенрисов вълк, за да се сдобиеш с ключа, може да изглежда по-сигурен подход, но подобни методи са също и хубав начин да си навлечеш гнева на един бог.

— Бира? — Тутугу започна да пълни рога ми, без да чака отговор.

Присвих устни, щом ме връхлетя нова мисъл — защо в Севера наричат залите за пиршества „медовинни зали“? Бях изгълтал няколко галона от всевъзможни рогове, халби, половници — а веднъж даже и от кофа — в поне шест зали за пиршества, откакто пристигнах на север, и нито веднъж не ми бяха предложили медовина. Най-близкото, което имаха северняците до сладко питие, беше да не слагат сол в бирата. Докато размишлявах върху този важен въпрос, реших, че е време да отида до клозета, за да се избавя от използваното вече пиво, и станах със съвсем леко олюляване.

— Още се опитвам да свикна със сушата. — Подпрях се на рамото на Тутугу и след като се закрепих, се отправих към вратата.

Незнанието на местния език не се оказа пречка при търсенето на клозета — оставих се носът да ме води. На връщане към залата вниманието ми беше привлечено от съвсем тихо подрънкване на звънчета. Само кратко и тъничко звънтене. Звукът сякаш идеше от една уличка между две близки сгради — големи постройки от дървесни трупи, едната със сложно украсени фронтони... може би храм. Примижах и успях да различа в мрака увита в наметало фигура. Стоях там и мигах на парцали, като горещо се надявах това да не е някой разгонен, но късоглед викинг, който ще се опита да ме отмъкне в някакво далечно село, дори още по-потискащо от Хароухайм.

Фигурата остана на мястото си, в прикритието на тясната уличка. Две тънички ръце се подадоха от тъмните ръкави и отметнаха качулката назад. Звънчетата се обадиха отново и пред погледа ми се разкри момичето от прозореца. На устните му играеше дръзка усмивка, която нямаше нужда от превод.

Хвърлих бърз поглед към светлия правоъгълник на вратата на залата, още един към клозета и като не видях никой да гледа в моята посока, пресякох бързо улицата, за да се присъединя към новата ми приятелка.

— Хей, здравей-здравей. — Дарих я с най-хубавата си усмивка. — Аз съм принц Джалан Кендет от Червения предел, наследник на Червената кралица. Но ти можеш да ми викаш „принц Джал“.

Тя посегна да допре пръст до устните ми и прошепна нещо, което звучеше колкото неразбираемо, толкова и възхитително.

— Та как бих могъл да ти откажа? — прошепнах в отговор, като сложих ръка на ханша ѝ и за миг се зачудих как ли всъщност се отказва на северняшки.

Тя се изплъзна изпод дланта ми с дрънчене на звънчета и допря пръсти между ключиците си.

— Ингвилдра.

— Прекрасно. — Ръцете ми я последваха, докато езикът ми се чудеше дали да се опита да се пребори с името ѝ и реши да не го прави.

Ингвилдра ми се изплъзна със смях и посочи назад между сградите, а от устата ѝ се изсипа още сладко бръщолевене. Като видя неразбиращия ми поглед, млъкна и повтори бавно и ясно. Проблемът, разбира се, беше, че няма значение колко бавно и ясно повтаряш безсмислиците. Възможно е думата „палав“ да е присъствала някъде там.

Високо над нас луната подаде своя лик и светлината, заляла тясната уличка, улови очертанията на момичето, озари извивката на бузата и челото ѝ, оставяйки очите ѝ на тъмно, заблестя по накичената ѝ със звънчета коса, окъпа в сребристо издутината на гърдите ѝ, със сенки, спускащи се към тънкото ѝ кръстче. Изведнъж вече нямаше никакво значение какво говори тя.

— Да — казах и Ингвилдра ме поведе.

Минахме между храма и съседната сграда, между колибите, заобиколихме кочини с хъркащи неспокойно в сламата прасета и продължихме нататък, покрай купчини дърва и празни кошари, към мястото, където склонът се спускаше към парчето обработваема земя на Хароухайм. Грабнах някакъв фенер със свещ, който висеше пред една от последните колиби. Тя изсъска и зацъка с език, полуусмихнато, полунеодобрително, и ми посочи с жестове да го оставя на мястото му, но аз отказах. Парченце лой в зле оформен стъклен съд едва ли беше углавна кражба, а проклет да съм, ако свърших нощта със счупен крак или затънал до колене в торна яма. Където и да бе намислила Ингвилдра да вкуси за първи път от сладостите на Червения предел, възнамерявах да стигна дотам в достатъчно добра форма, за да се представя подобаващо.

И така, ние се запрепъвахме сред малкия ни кръг светлина по един полегат склон с разровена от земеделие пръст. Вече се държахме

за ръце и тя от време на време казваше нещо, което ми звучеше съблазнително, но можеше и да е забележка за времето. На малко повече от сто крачки след последната колиба от нощта пред нас изникна висока плевня. Аз останах встрани и загледах как Ингвилдра вдига залостващата греда и отваря едното крило на дъсчената порта в предната стена на грубата дървена постройка. Озърна се с усмивка през рамо, а после влезе вътре и тъмнината я погълна. За около две секунди се зачудих доколко е разумна подобна връзка, след което я последвах.

Светлината на фенера не можеше да стигне до покрива или стените, но виждах достатъчно, за да разбера, че плевнята съдържа бали сено и земеделски инструменти. И от двете нямаше много, но предостатъчно, за да се спънеш. Ингвилдра се опита още веднъж да ме накара да оставя фенера и засочи към вратата, но аз се усмихнах и я придърпах към себе си, за да заглуша доводите ѝ с целувки. Накрая тя завъртя очи и се изтръгна от ръцете ми, за да затвори вратата.

После ме хвана за ръка и ме поведе навътре в плевнята, където една стълба водеше нагоре към втори етаж над главния склад за сено. Качих се след нея, като отделих време да се полюбувам на мърлявите, но добре оформени крачета, губещи се в сенките на полите ѝ. Горещо имаше голяма купчина сено, оформена във вид на нещо, което смътно наподобяваше гнездо.

Да ви кажа, една плевня в Червения предел напролет или наесен може да е що-годе свястно място за въргаляне с някое селско момиче или дружелюбна ратайка, макар че в неприличните си разкази хората никога не споменават колко сърби от сламата, колко боде и как влиза на всякакви места, където нито един от партньорите в това начинание не иска нищо бодливо или сърбящо. Една плевня в Норсхайм напролет обаче прилича на ледница. Място, където никой разумен човек, колкото и да е зажаднял за малко пляскане и гъделичкане, не би се разделил с част от облеклото си и където всичко, дръзнало да си подаде главата на мразовития въздух, се сгърчва и умира. Оставих фенера до нас и докато дъхът ми излизаше на пара, се зачудих дали няма някакъв начин да се изнижа още сега към залата за пиршества, като същевременно запазя част от достойнството си. Ингвилдра, от друга страна, изглежда, гореше от желание да продължим по план и с усмивки, жестове, а по-късно и с нетърпеливо сочене с глава, когато

застана на четири крака, ми показа, че трябва да побързам със своята част от сделката.

— Дай ми само минутка, И... Инг... мила дамо. — Протегнах ръце над фенера, за да ги сгрея. — Студеният въздух никога не е ласкателен за мъжа...

Севернячките могат да бъдат твърде активни и Ингвилдра не се оказа изключение. Притисна ме до стената и запретна нагоре значителен брой груби поли, за да сложи начало на действията. След малко опипване с вцепенени пръсти и абсолютния минимум разсъбличане двамата се сплетохме в стил, доста обичаен за фермите, като аз изпълнявах ролята на посмачкана плънка в сандвич между стената на плевнята и последното си „завоевание“.

Въпреки хапещия студ, гъделичкащата слама и твърдите дъски накрая започнах да се забавлявам. Все пак Ингвилдра беше привлекателна, ентузиазизирана и енергична. Даже взех да загрявам леко и разклатих добре звънчетата ѝ. Посегнах напред, хванах се за раменете ѝ и положих известни усилия да видя какви ноти мога да изтръгна от нея. Звънтенето се усили с нарастване на възбудата ни... стана по-дълбоко...

— Точно така! По-силно! Бас държа, че никой северняк не ти е клатил така звън...

Осъзнаването, че и най-добрият любовник на света не би могъл да изтръгне толкова дълбоки и многобройни звуци от мъничките медни звънчета на Ингвилдра, ме накара да млъкна по средата на тази хвалба. Отворих очи и докато тя продължаваше да ме блъска в стената, надникнах през ръба към долния етаж — и видях, че плевнята е пълна с добитък и през вратата нахълтват още животни, всяко с голям чан на врата.

— Ти... уф! Не си... уф! Затворила хубаво вратата!

Ингвилдра изглеждаше прекалено заета, за да се интересува или забелязва нещо, и май си помисли, че моят коментар има за цел да я подтикне към още по-ярошни усилия. Аз останах на колене още няколко секунди, като се мъчех да не позволя на главата си да се тресне в дървото.

— Да... може би трябва да намалим малко шума... — Ентузиазмът ѝ сякаш привличаше нови говеда с всяка секунда. — Шшшт! — Това изобщо не ѝ направи впечатление. Втренчих се,

донейде безпомощен, към морето от говеда долу. Онези от тях, които не бяха заети да се угощават със сеното или просто да серат на пода, отвърнаха на погледа ми. Едва когато чух през звънчетата на Ингвилдра, пъшкането ѝ и дрънченето на чановете звука на приближаващи се мъже, взех да се паникьосвам.

— Мила дамо, ако можеш само да... уф! — Този път си фраснах главата доста силно и това прибави гняв към смесицата от надигаща се паника и неволна похот. — Млъквай ма!

Ако се съдеше по звуците, се приближаваха доста повече от няколко хароухаймци, а гласовете им бяха по-скоро любопитни, отколкото разтревожени. Предполагах, че като видят, че кравите са влезли в плевнята, ситуацията ще стане по-напечена. Един Господ знае какво щяха да направят, ако хванат чужденец да обезчестява тяхна девица!

— Време е да спрем, И... — Треснах си отново главата, докато се мъчех с името ѝ. — Спри! Те идват!

За нещастие Ингвилдра, изглежда, прие моята настойчивост за допълнително окуражаване и показа пълна неохота да спира. Вече можех да различа сиянието на фенер в полето през малкото прозорче над вратата.

— Разкарай! Се! — Със значително усилие успях да избутам Ингвилдра достатъчно надалеч, за да се освободя от нея и да се отлепя от стената. Докато тя падаше напред, за нещастие върху лицето си, рамото ѝ закачи фенера и го събори.

— О, мамка му! — Удивително е колко бързо огънят обхваща сламата. Издрапах назад по задник, ритайки най-близките горящи купчинки. Те паднаха през ръба в главното помещение. Само след секунди отдолу се разнесе силно мучене, което бързо се извиси до нотки на животинска паника. Ингвилдра се претърколи с полепнало по устата ѝ сено и се озърна смутено — изражение, което бързо премина от гняв в ужас.

— Не! Не, не, не, не, не! — Заудрях по горящото сено в опити да го угася, но от това огънят само се разпространи. Междувременно под нас говедата се бяха втурнали в панически бяг и избиваха вратите на плевнята в желанието си да се озоват навън. Ако се съдеше по пронизителните писъци, едва доловими през данданията, изглежда,

местните, привлечени от необичайното поведение на кравите, бяха възнаградени за любопитството си с хубаво стъпкване.

— Хайде! — Джентълмен както винаги, аз тръгнах напред, за да се уверя, че е безопасно; плъзнах се с главоломна скорост надолу по стълбата, без да ме е грижа за треските. Въздухът вече бе натезал от дим и горещ като грях. С даване и хриптене се отправих към дъното на плевнята с мисълта, че там трябва да има врата, която ще е по-близо. Също така, макар че огънят заемаше челно място в списъка ми с приоритети, не исках да скоча от него направо в тигана. Изнизването през задната врата може би щеше да ми позволи да остана незабелязан и да се измъкна от цялата тази работа.

— Мамка му! — Заковах се на място, щом видях пред себе си малка вратичка, затрупана от няколко бали сено, които вече димяха. Ингвилдра се блъсна в гърба ми и аз залитнах към най-близката бала, по която разцъфнаха трепкащи пламъчета, сякаш ядосани от моето приближаване. Димът ме заслепяваше, насълзяваше очите ми и се кълбеше наоколо толкова гъст, че през него се виждаха само пламъците. Ингвилдра мушна нещо в ръката ми и изкашля думи, които не станаха по-разбираеми от недостига ѝ на въздух. Нещото, изглежда, беше някакъв фермерски инструмент, с два остри железни шипа в края на дървена дръжка. Някъде от дъното на съзнанието ми изплува думата „вила“, макар че вероятно бих употребил същото название за сума ти селски сечива. С още неразбираемо бърборене Ингвилдра ме разтърси за ръката и ме избута напред. Явно беше полудяла от страх, но аз запазих хладнокръвие и проявявайки пословичната си родова изобретателност, се зах да мятам горящото сено настрани с пособието. Бедствената ситуация сигурно бе изтръгнала нови сили от мускулите ми, защото успях да разхвърлям балите наляво-надясно, въпреки че се задушавах и въпреки че всяка от тях беше по-тежка от самия мен. С последната си енергия и с ревящ зад гърба ми огън, избих вратата с ритник и двамата изхвъркнахме навън.

Светлината на пожара се разля във внезапен конус през вратата, озари мрака и разкри петима-шестима мъже със сиви дрехи, които бързаха през полето. Не ми пукаше какво са намислили, но обхванат от бурните емоции на момента, а и понеже открих, че вилата, която стискам, гори, я метнах по тях. Интересът ми към инструмента изчезна

в мига, щом той напусна опърлените ми ръце, защото осъзнах, че наметалото ми също е в пламъци.

С Ингвилдра закуцукахме обратно през полето под развълнуваното мучене на стадото, озарени в гръб от бушуващия пожар, който беше погълнал плевнята само мигове след нашето измъкване. Щом стигнахме селото, открихме, че пътят ни е преграден от хароухаймци, които стояха зяпнали пред своите колиби, с лица, озарени от огъня зад нас. Сред тях се извисяваше Снори.

— Кажи ми, че не си... — Погледът, който хвърли към мен, ми подсказа, че плащът ми още дими на някои места.

— Аз... — Дори не успях да започна с лъжите, преди Ингвилдра да се измуши изпод ръката, с която се подпирах на нея, и да забърбори изумително бързо и високо. Стоях леко объркан, докато тя жестикулираше в сложна пантомима, описваща, както предположих, скорошните събития. Почти очаквах да падне на четири крака, за да демонстрира нагледно как точно южното чудовище е обезчестило цветето на Хароухайм.

Ингвилдра млъкна, за да си поеме дъх, и Тутугу извика към мен:

— Накъде тръгнаха?

— Тъъ... — За щастие Ингвилдра ме спаси от нуждата да измислям отговор, гадаейки какво им е казала. След като бе напълнила отново дробовете си, тя се хвърли в следващата част от разказа си.

— Вила ли? — попита Снори, премести поглед от Ингвилдра към мен и надигна вежда.

— Е, човек импровизира. — Свих рамене. — В напечена ситуация ние, принцовете, можем да превърнем повечето неща в оръжие.

Ингвилдра имаше в себе си още доста сили и продължи да дърдори историята си на все така висок глас, но вниманието на тълпата се отклони от нея, привлечено от трима воители, които се появиха откъм полето. Единият размахваше нещо, което май беше въпросната вила, и лаеше думи, които неприятно приличаха на обвинение. Хванах покровителствено Ингвилдра за раменете, за да я използвам като щит.

— Вижте сега! Аз... — Шумните ми протести секнаха временно, докато се опитвах да измисля как мога да се защитя, така че да не ме

използват като мишена за мятане на брадви.

— Той казва, че когато настигнали грабителите, те вадели това от задника на приятеля си — каза Снори и сред късо подстриганата му тъмна брада цъфна усмивка. — Значи си спасил Ингвилдра и си прогонил колко? Шестима? С вила? Прекрасно! — Той се засмя и плесна Тутугу по раменете. — Но защо са запалили плевнята? Ето това не разбирам. Ще платят страшно много за нея, като дойде срещата на клановете!

— А — казах, опитвайки се да си дам време, за да осмисля лъжите. Ингвилдра май беше доста изобретателно момиче в напечени ситуации. — Мисля, че може да е било случайно. Някой от онези идиоти сигурно е внесъл фенер в плевнята — може да са планирали да съберат няколко момичета там, преди да потеглят към дома. Сигурно са го бутнали в суматохата...

Снори повтори това на северняшки за събралата се тълпа. Думите му бяха последвани от мълчание и четирийсет или повече хароухаймски очи се впериха в мен през озарената от пламъци нощ. Прецених, че ако блъсна Ингвилдра в краката на най-близките и хукна да бягам, може да ме изгубят в тъмното. Тъкмо се напрегнах за действие, когато внезапно избухнаха възторжени възгласи, разцъфнаха още десетки широки усмивки, пълни с развалени зъби, и преди да разбере какво става, ни повлякоха по калните улици обратно към залата за пиршества. Този път успяха да натъпчат в нея два пъти повече тела, половината от тях женски. Щом бирата потече отново и аз се озовах притиснат между Ингвилдра и една по-възрастна, но не помалко привлекателна жена, за която Снори ме увери, че е сестра ѝ, а не майка ѝ, започнах да си мисля, че нощите в Хароухайм може би си имат своето очарование.

Потеглихме със сутрешния отлив, с натежали глави и мъгляви спомени за станалото през нощта. Дъждът бе спрял, неукротимият вятър се беше укротил, а истината за изгарянето на най-голямата им плевня още не бе излязла на бял свят. Това ми изглеждаше най-подходящото време да си тръгнем. И все пак бих поостанал ден-два-три, но Снори упорстваше и цялото му добро настроение се беше

изпарило. Когато си мислеше, че никой не го гледа, притискаше ръка върху отровената рана и разбрах, че пак усеща онова теглене на юг.

С тъга трябва да кажа, че нито Ингвилдра, нито сестра й, чието име беше още по-непроизносимо, дойдоха да ме изпратят на кея, но и двете успяха да ми хвърлят по една усмивка, когато на сутринта Снори ме измъкна от кожата, и това ме сгряваше под студения вятър, докато отплавахме.

Докато Хароухайм чезнеше от поглед, не чувствах чак такава радост да се отърва от това северно градче, както беше с Тронд, Олафхайм и Хааргфиорд. И все пак великолепието на Вермилиън ме зовеше. Вино, жени, песни... за предпочитане без опера... освен това със сигурност щях да потърся Лиза де Вийр, може би някой ден дори да се оженя за нея.

— Движим се в грешната посока! — Беше ми отнело близо половин час, докато го осъзная. Фиордът се беше стеснил малко и нямаше и помен от море.

— Плаваме нагоре по Хароуфиорд — заяви Снори откъм руля.

— Нагоре ли? — Погледнах към слънцето. Вярно беше. — Защо? И откъде ми е познато това име?

— Казах ти го преди четири ноци. Екатри ми каза...

— Пещерата на Еридруин. Чудовища! — Спомените ме връхлетяха изведнъж, все едно неочаквано съм повърнал в собствената си уста. Шантавият разказ на вълвата за врата в пещерата.

— Така е било писано. Предначертано. Моят съименник е плавал тук преди триста години.

— Снори Хенгест е умрял тук — обади се Тутугу от носа. — Би трябвало първо да се видим със Скилфар. Тя ще знае по-добър начин. Никой не идва тук, Снори. Лошо място е.

— Ние търсим лошо нещо.

И това беше всичко. Продължихме нататък.

— Впрочем, кой е бил Еридруин? — Да плаваш по фиорд е безкрайно по-добре, отколкото да плаваш по море. Водата остава, където са я сложили, а брегът е толкова близо, че може би дори аз ще

се добера дотам, ако работата опре до плуване. И все пак бих предпочел да плавам по бурно море, отдалечавайки се от място, славещо се със своите чудовища, отколкото да плавам към него по най-гладкото езеро. — Попитах кой е бил...

— Не знам. А ти, Тутугу? — Снори не откъсваше очи от левия бряг.

Тутугу сви рамене.

— Духът на Еридруин сигурно се измъчва, че е бил достатъчно известен, за да се помни името му, но не чак толкова, че хората да помнят защо го помнят.

Постоянният бриз ни носеше към вътрешността. Денят си оставаше сив, слънцето се показваше само за кратко и грееше слабо. До късния следобед бяхме изминали може би трийсет мили, без да видим никаква следа от обитаване. Мислех си, че грабителите в Хароухайм са дошли от горната част на фиорда, но тук не живееше никой. Тутугу беше прав. Лошо място. Някак си това личеше. Не беше нещо толкова просто като изсъхнали и криви дървета или скали със зловеща форма... беше някакво чувство за погрешност, увереността, че светът тук изтънява и онова, което чака отдолу, не ни обича. Гледах как слънцето се спуска към високите хребети и се вслушвах. Хароуфиорд не беше тих, нито безжизнен: водата плискаше в корпуса, платната плющяха, пееха птици... но във всеки звук имаше нехармонична нотка, сякаш чучулигите бяха на косъм от това да запищят. Човек почти можеше да го долови... някаква ужасна мелодия, която звучеше току под прага на слуха.

— Там. — Снори посочи някакво място високо на терасовидния бряг вляво. Като тъмно око сред каменистите склонове, Пещерата на Еридруин се взираше в нас. Не можеше да е друга.

Северняците свиха платната и ни насочиха към плитчините. Фиордите имат дълбоки плитчини, които се спускат също тъй стръмно като заобикалящите ги долини. Скочих от лодката на около метър от брега и успях да се намокрят до кръста.

— Ще се качиш там горе... още сега? — Огледах се за обещаните чудовища. — Не е ли по-добре да изчакаме и... да съставим план?

Снори нарами брадвата.

— Да не искаш да чакаш, докато се стъмни, Джал?

Тук беше прав.

— Аз ще пазя лодката.

Снори омота въжето ѝ около една скала, която се подаваше от водата.

— Хайде.

Северняците тръгнаха и поне Тутугу изглеждаше, сякаш би предпочел да не го прави, и все се озърташе наляво-надясно. Носеше през рамо навито въже и два фенера, които се подрусваха на кръста му.

Забързах след тях. Някак си не можех да измисля по-голям ужас от това да остана сам тук, седнал край неподвижните води, докато нощта се спуска по склоновете.

— Къде са чудовищата? — Не че исках да видя чудовища... но ако бяха тук, предпочитях да знам къде са точно.

Снори спря и се огледа. Аз веднага седнах да си поема дъх. Той сви рамене.

— Не виждам никакви чудовища. Но пък, от друга страна, колко места отговарят на репутацията си? Посещавал съм множество Еди-какво си на великаните или Еди-що си на троловете, без дори да помириша великани или тролове. Изкачвал съм Рога на Один, но не го срещнах там.

— А Прелестните девици са ужасно разочарование — каза Тутугу. — На кого му е хрумнало да нарече така три скалисти острова, гъмжащи от грозни космати мъже и грозните им космати жени?

Снори кимна нагоре по склона и тръгна отново. На места склонът беше по-стръмен и от стълби и аз посягах с ръце напред, за да се катеря.

Изкачвах се, като очаквах нападение във всеки момент, очаквах да видя кости сред скалите, цели купчини кости, с белези от зъби, някои посивели от старост, други нови и влажни. Вместо това откривах само още камъни, а растящото чувство за нередност вече шепнеше около мен, доловимо за слуха, но прекалено тихо, за да се разчлени на думи.

След минути стояхме на входа на пещерата — каменно гърло, опасно с лишеи отгоре и изцапано с черна слуз на местата, където се процеждаше вода. Двайсет мъже можеха да влязат рамо до рамо и да бъдат погълнати.

— Чувате ли? — попита Тутугу, по-блед отвсякога.

Чувахме го, макар че може би пещерата говореше с различни думи на всеки от нас. Аз чух жена, шепнеща на бебето си, отначало тихо и с обещание за любов... после по-остро, по-напрегнато, с обещание за закрила... после ужасено, дрезгаво от болка, с обещание за... Заговорих високо, за да заглуша шепотите.

— Трябва да се махаме. Това място ще ни побърка. — Вече усещах, че започвам да се чудя дали ако се втурна надолу по склона, гласът ще спре.

— Аз не чувам нищо. — Снори влезе. Може би собствените му демони говореха по-високо от пещерата.

Аз направих крачка подире му, по навик, после спрях. Пъхнах пръсти в ушите си, но това изобщо не заглуши женския глас. По-лошо — осъзнах, че в него има нещо познато.

Напредването на Снори се забави, когато подът на пещерата започна да се спуска, също толкова стръмно като склона на долината зад нас, само дето беше хлъзгав и нямаше за какво да се хванеш. Навътре ставаше още по-стръмен и пещерата се стесняваше до черно и гладно гърло.

— Недей.

Един висок мъж стоеше между Снори и мен, в сенките на пещерата, на мястото, през което току-що бе минал севернякът. Беше млад, облечен в странна бяла роба — с дълги ръкави и отворена отпред. Гледаше ни със студени като камък сиви очи, без да се усмихва. Всички други гласове се оттеглиха, когато мъжът заговори — моята жена с мъртвото си дете и другите зад нея; не си отидоха, но заглъхнаха до ритмичния шум, който можеш да чуеш в морска раковина.

Снори се обърна и свали брадвата от гърба си.

— Трябва да намеря вратата към Хел.

— Такива врати са затворени за хората. — Мъжът се усмихна — и в усмивката му нямаше доброта. — Прережи си вените и съвсем скоро ще се озовеш там.

— Имам ключ — каза Снори и понечи да продължи спускането си.

— Казах, недей. — Мъжът вдигна ръка и чухме как костите на земята изскърцаха. Каменни плочи се откъртиха от покрива на пещерата и след тях се посипа прах.

— Кой си ти? — попита Снори.

— Аз дойдох през вратата.

— Значи си мъртъв? — Снори направи крачка към мъжа, вече заинтригуван. — И си се върнал?

— Тази моя част е мъртва, без съмнение. Човек не живее толкова дълго като мен, без да умре мъничко. Има мои отзвучи в Хел. — Мъжът наклони глава, сякаш озадачен, като че ли обмисляше самия себе си. — Покажи ми ключа.

— Кой си ти? — повтори Снори първия си въпрос.

Срещу мен Тутугу престана да затиска ушите си с ръце. Очите му, които досега представляваха цепки, се разшириха. Той грабна брадвата си от скалите и допълзя при мен.

— Кой ли? Кой бях аз? Онзи човек е мъртъв и сега по-стар от него носи кожата му. Аз съм само ехо — като останалите тук, макар че моят глас е най-силен. Аз не съм аз. Само късче, несигурно в своето предназначение...

— Кой...

— Няма да изричам името си пред заклет в светлината воин. — Мъртвият сякаш се овладя. — Покажи ми ключа си. Сигурно той е причината да съм тук.

Снори присви устни, после пусна едната си ръка от брадвата, за да извади ключа на Локи изпод жакета си.

— Ето. А сега, ако няма да ми помогнеш, сянка, махай се.

— Аха. Това е добре. Хубав ключ. Дай ми го. — Сега в гласа му имаше копнеж.

— Не. Покажи ми вратата, призрако.

— Дай ми ключа и ще те оставя да продължиш по пътя си.

— Ключът ми трябва, за да отворя вратата.

— И аз си го мислех някога. Имал съм много неуспехи. Наричах се портален маг, но толкова много порти ми устояваха. Ключът, който държиш, беше откраднат от мен, много отдавна. Смъртта беше първата врата, която отворих с него. Някои врати е достатъчно само да ги бутнеш. За други трябва да дръпнеш резето, а някои са заключени, но един остър ум може да разбие повечето ключалки. Само три все още ми се опират. Мракът, Светлината и Колелото. А като ми дадеш ключа, те също ще бъдат мои.

Снори ме погледна и ми махна да го последвам.

— Джал. Ще си ми нужен, за да заключиш вратата след мен. Вземи ключа и го дай на Скилфар. Тя ще знае как да го унищожи.

— Имам нещо, което искаш, варварино.

До порталния маг стоеше дете и той го беше хванал за тила. Малко момиченце с прокъсана вълнена риза, с голи крачета и мръсни стъпала, а русата му коса падаше върху лицето, докато мъжът натискаше главата му надолу.

— Еймирия? — прошепна Снори.

В едната си ръка детето стискаше дървена кукла.

— Еми? — извика Снори. Ужасено.

— Ключът, или ще й прекърша врата.

Снори бръкна под жакета си и откъсна ключа от връвта му.

— Вземи го. — Закрачи напред и го плесна небрежно в ръката на мага, вперил очи в дъщеря си, после се наведе към нея. — Еми? Сладичката ми!

Две неща се случиха едновременно. Някак си магът изтърва ключа на Локи и като посегна да го улови, пусна врата на детето. То вдигна очи и косата му падна настрани. Лицето му беше рана, тъмночервените мускули на бузите се показваха, лишени от кожа и мазнина. Момиченцето отвори уста и повърна мухи, хиляди мухи, в един бръмчащ вик. Снори залитна назад и то скочи към него, а от плътта на ръцете му щръкнаха черни нокти.

Зърнах Снори сред тъмния облак, паднал по гръб, да се бори, за да попречи на изчадието в детски образ да издере очите му. Тутугу се заклатушка напред, прикрил лицето си, и замахна с брадвата изотдолу. Улучи демона и силата на удара отхвърли създанието назад. За миг то задраци по калния склон, като пицеше нечовешки, а после полетя с вой във всепоглъщащата чернота. Мухите го последваха, като дим, вдишан от отворена уста.

Когато оглушителното бръмчене затихна, за първи път дочух смеха. Откъснах очи от гърлото на пещерата и видях, че магът стои все така присвит на земята, а ключът лежи на камъните пред него. Той не гледаше Снори, само ключа. Опита се пак да го вдигне, но някак си пръстите му минаха през него. Още един ужасен, горчив кикот се изтръгна от устните му — звук, който пробяга по зъбите ми и ги почувствах крехки.

— Не мога да го докосна. Не мога даже да го докосна.

Снори скочи, втурна се към мъжа и го отхвърли с рев назад. Магът се затъркаля и се блъсна в една скала. Снори грабна ключа и потърка рамото, с което се беше връзал във врага; на лицето му бе изписана погнуса, като че ли от този контакт му се гадеше.

— Какво си направил с дъщеря ми? — Снори тръгна към мага, надигнал брадвата си.

Мъжът сякаш не го чу. Стана и се взря в ръцете си.

— Толкова много години и накрая не можах да го вдигна... Локи обича малките си шегички. Но ти ще ми го донесеш. Ще ми донесеш този ключ.

— Какво си направил с нея? — Никога не бях чувал Снори да говори толкова свирепо.

— Не можеш да ме заплашваш. Аз съм мъртъв. Аз...

Брадвата на Снори отнесе главата му. Тя тупна на земята, отскочи веднъж и се затъркаля. Тялото остана право достатъчно дълго, за да е сигурно, че ще присъства в кошмарите ми, а после падна. Разсечената шия беше бледа и от нея не течеше кръв.

— Хайде. — Снори отново започна да се спуска в черното гърло на пещерата, заднешком и на четири крака, търсейки ръбове, които да поемат тежестта му. — Оставете го!

Извърнах се от останките на мъжа, призрака, ехото или каквото беше там.

Шепотите се надигнаха отново. Можех да чуя плача на жената и този звук дращеше по здравия ми разум.

— Джал! — повика ме Снори.

— Казах, недей!

Обърнах се, търсейки източника на гласа. Очите ми се спряха на отсечената глава. Тя се взираше в мен.

Помъчих се да заговоря, но му отвърна глас, по-дълбок от моя. Някъде дълбоко долу земята затътна — звук на камъни, запазили покоя си десет хиляди и повече години, които сега заговориха наведнъж, и то не шепнешком, а с далечен рев.

— Какво? — Погледнах към Снори. На лицето му се бе изписало объркване.

— По-добре бягайте — каза главата на пода. Устните ѝ се гърчеха, докато думите отекваха в главата ми.

Ревът и грохотът на падащи камъни се втурнаха към нас, надигайки се от дълбините, ужасно стържене, като че ли дялящото ни пространство бе смилано от каменни зъби.

— Бягайте! — изкрещях и моментално се възползвах от собствения си съвет. Последният ми поглед към пещерата разкри тичащия към мен Тутугу, а зад него Снори, който все още се мъчеше да се измъкне от дупката.

Хвърлих се навън под висящите лишеи, само за да се сблъскам с Тутугу, когато пътищата ни се пресякоха. Ударът ме запрати на земята и вероятно ми спаси живота, тъй като в ужаса си щях да изхвъркна право на убийствено стръмния скат към фиорда.

— Бързо! — изхърках, докато се мъчех да поема въздух в наскоро опразнените си дробове.

Двамата с Тутугу излязохме с олюляване на склона, вкопчени един в друг, а подире ни изригна облак от разпрашен камък. Паднахме на земята и погледнахме назад към бълващата прах пещера — приличаше на дим, кълбящ се от устата на някакъв огромен дракон. Подземен грохот затрепери през нас и отекна в гърдите ми.

— Снори? — попита Тутугу, взираше се без надежда в отвора на пещерата.

Понечих да поклатя глава, но там, от облака, се появи Снори, сив от главата до петите, кашляше и плюеше.

Срина се до нас.

Дълго никой не проговори.

Накрая, докато последните останки от праха се понасяха към водата далече долу, аз изрекох очевидното:

— Никой ключ на света няма да отвори това за теб.

8.

Продължихме да плаваме на юг покрай брега на Норсхайм. Тъй като вариантите на Снори, изглежда, се бяха стеснили до пустошта Итмир в далечното и негостоприемно кралство Фин или едно отровно езеро в още по-далечния Скорон, той се върна към първоначалния си план да издири Скилфар. Досегашното му пътешествие само бе добавило нови въпроси, вместо да даде отговори.

Аслауг дойде при мен в онази първа вечер, също както и предишната във фиорда, докато се отдалечавахме от рухналата Пещера на Еридруин, и ме предупреди за плановете на северняка.

— Снори е воден от онзи ключ и той ще му донесе гибел, както и на всеки, който е с него.

— Казват, че това бил ключът на Локи — рекох. — Нямах ли вяра на собствения си баща?

— Ха!

— Не може ли дъщерята на лъжите да прозре номерата на баща си?

— Аз лъжа, вярно е. — Тя се усмихна с онази усмивка, която караше човек да ѝ отвърне. — Но моите лъжи са съвсем невинни в сравнение с онези, които пръска баща ми. Той може да отрови цял народ с четири думи. — Тя обхвана лицето ми с длани, допирът ѝ беше сух и хладен. — Докато отваря всяка врата, ключът те заключва към съдбата ти. Най-добрите лъжци винаги казват истината — само дете избират коя част от нея. Аз мога честно да ти кажа, че ако водиш битка по равноденствие, армията ти ще победи — но може би армията ти би победила през всеки ден от този месец, а само по равноденствие ти не би преживял битката, за да видиш разгрома на врага.

— Е, тогава повярвай на мен, като ти казвам, че спирам във Вермилиън. Нищо на тоя свят не може да ме замъкне до прага на Келем.

— Добре. — Пак тази усмивка. — Келем иска да овладее вратата на нощта. По-добре тя никога да не бъде отваряна, отколкото онзи дърт

маг да получи контрол над нея. Ала вземеш ли ключа за себе си, принц Джалан, ние с теб можем да отворим тази врата заедно. Ще те направя Крал на сенките и ще бъда твоя кралица...

Тя млъкна в сумрака, когато слънцето залезе, и усмивката ѝ изчезна последна.

Запасявахме се с продукти и вода от изолирани общности и подминавахме по-големите пристанища. След седем дни пътуване от Хароухайм зърнахме Беерентопен, където щеше да е последното ни спиране в земите на Норсхайм. Седем дни, които е по-добре да забравя. Мислех, че съм видял най-лошото от морските пътувания, когато „Икея“ ни носеше на север. Преди да загубя съзнание, бях зърнал вълни с човешки ръст да се блъскат в галерата и целият съд да се лашка, сякаш излязъл от контрол. Между Хароухайм и Беерентопен обаче ни застигна буря, която дори Снори призна за „леко ветровито време“. Халата надигаше вълни, по-високи от къщи, и превръщаше целия океан в шир от непрестанно движещи се хълмове. В един момент малката ни лодка се намираще ниско във водна долина, заобиколена от гигантски тъмни планини морска вода, а в следващия се издигахме към небето, на самия гребен на някой разпенен хълм. Изглеждаше сигурно, че една от тези вълни ще подметне цялата лодка във въздуха, само за да се стоварим в обятията на следващата за последна прегръдка. По някое време от този дълъг мокър кошмар Снори реши, че лодката ни се казва „Морският трол“.

Единствената добра причина утрото да те завари буден е ако снощното вино още не е свършило или някоя взискателна млада жена не ти дава да заспиш. Или и двете. Да си премръзнал, мокър и измъчван от морска болест не е добра причина, но си беше моя.

Предутринната дрезгавина разкри Беерентопен, стугнен сред подробните си родственици, които осейваха брега. Отличаваше го съвсем тънката струйка дим, издигаща се от пресечения му връх. Планинската верига се намираще в най-западния край на ярлство Берген и от тези брегове щяхме да се насочим към открито море за последния етап от пътуването до континента.

Взирах се в планините с дълбоко недоверие. Тутугу направляваше лодката ни към далечния бряг. Снори спеше, все едно развълнуваният океан беше бебешка люлка; изглеждаше, че му е толкова уютно, че ми се дощя да го сритам.

Снори ми беше казал, че всяко дете в Севера знае, че Скилфар може да бъде намерена на Беерентопен. „Откакто морето замръзне, та до пролетното топене, Скилфар живее в Чертога на Беерен.“ Малцина обаче, дори и сред побелелите старейшини с изпочупени зъби, седящи на своята пейка в залата на ярла, биха могли да ти кажат къде точно на огнената планина се намира обиталището ѝ. Поне Снори определено изглеждаше, че няма представа. Оглеждах го и тъкмо се чудех къде е най-добре да го сритам, когато той отвори очи и ми спести усилието.

Щом слънцето се подаде над южния склон на далечния вулкан, Баракел дойде по лъчите му. Крачеше по морето заедно с блясъка на деня, прескачащ от вълна на вълна. Големите му криле улавяха светлината и сякаш пламтяха, а огънят се отразяваше във всяка бронзова люспа на бронята му. Опитах се да се скрия на носа на лодката. Не бях очаквал, че все още ще мога да виждам ангела, но тъй като няхах навика да посрещам утрото със Снори, не бях подлагал предположението си на проверка.

— Снори! — Валкирият стоеше пред нас, стъпил върху вълните, и се взираше надолу от височина малко по-малка от мачтата на „Морският трол“. Дочух гласа му с лек ужас. Дали Снори можеше да види Аслауг и да чуе всичко, което ѝ казвах? Това би било неловко, а копелето не беше обелило и дума по въпроса...

— Трябва да намеря Скилфар. — Снори седна и стисна борда на лодката. Нямаше много време, Баракел щеше да изчезне, щом слънцето се отдели от планината. — Къде е пещерата ѝ?

— Планината е място и на мрак, и на светлина. — Баракел посочи назад към Беерентопен с меча си. Слънцето пламтеше по ярката стомана. — Подобаващо е, че ти и... — Баракел погледна към мен и аз скрих глава — той... отивате там заедно. Не му вярвай обаче на този принц. Сега тъмната курва шепне в ухото му отровни слова. Не след дълго той ще се опита да ти отнеме ключа. Трябва да го унищожиш, и то бързо. Не му давай време или възможност да осъществи волята ѝ. Скилфар може да...

— Ключът е мой и ще го използвам.

— Ще ти го откраднат, Снори, и то най-лошите възможни ръце. С тази лудост служиш единствено на делото на Мъртвия крал. Дори да се изплъзнеш на слугите му и да намериш вратата... нищо хубаво не може да излезе през нея. Мъртвия крал — същият, който ти причини тези злини — иска вратата към смъртта да бъде отворена. Това негово желание е единствената причина да умре народът ти, жена ти, децата ти. А сега ти се опитваш да свършиш работата вместо него. Кой знае колко неродени са се събрали от другата страна и чакат да минат в момента, щом ключът се превърти в ключалката?

Снори поклати глава.

— Аз ще ги върна. Колкото и да ми повтаряш, това няма да промени нищо, Баракел.

— Разпукването на деня променя всичко, Снори. Нищо не може да издържи на отброяването на слънцето. Струпай достатъчно утрини над нещо и то неизбежно ще се промени. Дори самите скали не ще надживеят утрото.

Слънцето вече стоеше на рамото на Беерентопен. След мигове щеше да се отдели.

— Къде да намеря Скилфар?

— Пещерата ѝ гледа на север, от средата на планинския склон. — И Баракел се разпиля на златни късчета, които заблещукаха и угаснаха върху вълните, докато накрая не остана нищо, освен танцуващата по водата утринна светлина.

Вдигнах глава да се уверя, че ангелът наистина си е отишъл.

— Прав е за ключа — казах.

Тутугу ми хвърли озадачен поглед.

Снори изпръхтя, поклати глава и се зае да обръща платното. Взе руля от Тутугу и насочи „Морският трол“ към подножието на планината. Не след дълго чайките забелязаха лодката и закръжиха високо над нея, а крясъците им се сляха със свистенето на вятъра и плискането на вълните. Снори си пое дълбоко дъх и се усмихна. Под бледорозовото небе, с яркото утро около него, изглеждаше, че дори най-натежалият от скърби човек може да намери миг покой.

Когато по-късно през деня пристанахме, се наложи Снори и Тутугу да ме извлекат от лодката като чувал с провизии. Дните на

повръщане ме бяха оставили обезводнен и слаб като новородено. Свих се върху плаща си на няколко стъпки над линията на приборя, решен никога да не помръдна отново. Черен пясък, нашарен с болнаво жълто, се простираше надолу към вълните. Порових вяло из него. Беше груб и примесен с късчета черна скала, направена трошлива от безбройните шупли в камъка.

— Вулканична е. — Снори остави чувала, който бе свалил от лодката, загреба шепа пясък и го остави да се изсипе през пръстите му.

— Аз ще пазя брега. — Потупах по пясъка.

— Ставай, разходката ще ти се отрази добре. — Снори посегна към мен.

Отпуснах се назад с жално блеене и положих глава на пясъка. Искаше ми се да съм пак във Вермилиън, далеч от морето и на място поне малко по-топло от затънтения бряг, който бе избрал Снори.

— Да скрием ли лодката? — Тутугу, който пристягаше последния ремък на раницата си, вдигна глава.

— Къде? — Огледах гладкия черен пясък, простиращ се чак до купчината скали, които слагаха край на заливчето.

— Ами... — Тутугу изду бузи, както правеше винаги, когато е озадачен.

— Не се притеснявай, аз ще я държа под око. — Посегнах и го потупах по пищяла. — Предай поздравите ми на Скилфар. Тя ще ти хареса. Чудесна жена.

— Идваш с нас. — Снори се надвеси над мен, затулвайки бледото сутрешно слънце.

— Ама не, наистина. Вие вървете да драпате по вашата планина от лед и огън да си търсите вещицата. Аз ще си почина малко. Като се върнете, ще ми кажете какво е казала.

Силуетът на Снори бе прекалено тъмен, за да видя лицето му, но го усетих как се мръщи. Той се поколеба, после сви рамене.

— Добре. Не виждам наоколо никакви плевни за изгаряне и жени за гонене. Би трябвало да е достатъчно безопасно. Отваряй си очите за вълци. Особено за мъртви вълци.

— Мъртвия крал иска теб, не мен. — Надигнах се на лакът и ги загледах как поемат нагоре по склона към скалистите възвишения. Земята тук се издигаше бързо към предпланините на Беерентопен. — Ииска онова, което носиш. Трябваше да го хвърлиш в океана. Аз ще съм

в безопасност. — Никой от двамата не се обърна, дори не поспря. — Аз ще съм в безопасност! — извиках към гърбовете им. — Във всеки случай в по-голяма безопасност от вас двамата — промърморих на „Морският трол“.

За градски човек като мен има нещо дълбоко обезпокоително в това да се намира наред нищото. Ако изключим Скилфар, съмнявах се, че има друга жива душа на петдесет мили от самотното ми заливче. Никакви пътища, никакви пътечки, никаква следа от човешка дейност. Нямаше даже белези, оставени от Строителите някога в мъгливото минало. От едната страна се издигаше грамадата на планините, почти непроходими, освен за най-решителния и добре екипиран пътник, а от другата бе безбрежният океан, простиращ се на невъобразими разстояния и дълбини. Викингите твърдяха, че морето имало собствен бог, Егир, който не се интересувал от хората и приемал кръстосването им по повърхността като наглост. Сега, докато се вирах в неприветливия хоризонт, бях склонен да повярвам на това.

Завалях лек дъждец, който падаше върху пясъка под остър ъгъл, шибан от вятъра откъм морето.

— Да му се не види. — Прислоних се зад лодката.

Седях, опрял гръб в корпуса, с влажен пясък под задника, изпружил крака, така че петите на ботушите ми изравяха малки траншеи. Бих могъл да вляза в лодката и да се сгуша на носа, но се бях преситил на лодки за цял живот.

Потънах отново в мечтите си за Вермилиън. Очите ми бяха вперени в черния пясък, но виждах напечените от слънцето керемидени покриви на западния град, прорязани от тесни улички и разделени от широки булеварди. Можех да помириша подправките и дима, да видя хубавите момичета и благородните дами да се разхождат между търговците, предлагащи своите стоки върху килими и сергии. Трубадури изпълваха вечерта със серенади и стари песни, които всички знаят. Липсваха ми тълпите, отпуснати и щастливи, и топлината. Бих платил златна корона само за един час в някой летен ден на Червения предел. А също и храната. Искаше ми се да хапна нещо, което не е било Мариновано, осолено или овъглено на открит огън. По Страда Хонорус или на Адамовия площад уличните търговци обикаляха с подноси със сладки или захарни дървета, отрупани с

висящи деликатеси... стомахът ми изкъркори толкова силно, че илюзията се разсея.

Отекваха крясъци на чайки, скръбни сред пустотата на този бряг. Разтреперан, аз се сгуших още по-дълбоко в плаща си. Снори и Тутугу отдавна бяха изчезнали зад първия хребет. Зачудих се дали на Тутугу вече му се иска да беше останал тук. Във Вермилиън щях да прекарам деня си в лов със соколи с Барас Джон или на хиподрума с братята Грейджар. Вечерта щяхме да се съберем в „Кралската стомна“ или в „Бирените градини“ долу край реката, подготвяйки се за нощ на женкарстване, или пък, ако Омар се присъедини към нас, зарове и карти в „Щастливата седмица“. Боже, как ми липсваха тези дни... Макар че, ако се появях сега в „Щастливата седмица“, колко ли време щеше да мине, преди Мейрес Алус да чуе, че съм под покрива на едно от заведенията му, и да ме покани да си побъбрим насаме? Усмивка изви устните ми, като си спомних как Снори отсече ръката на Джон Резача, мъчителя на Мейрес. И все пак Вермилиън нямаше да е здравословно място за мен, докато тази неприятност не бъде уредена.

Крясъците на чайките, по-рано толкова остри на фона на пустия пейзаж, бяха станали дрезгави и се бяха разраснали до какофония.

— Проклети птици. — Огледах се за някой камък, но нямаше нито един подръка.

Да хвърлиш първия камък... простичко удоволствие. Някога животът ми беше поредица от простички удоволствия. Зачудих се какво ли ще си помислят Барас и момчетата за мен, като се върна в езическите си дрипи, отслабнал, с нащърбен меч и белези за показване. Ще е минала по-малко от година, но дали нещата още ще са си същите? Биха ли могли да са? Дали онези стари развлечения още ще ме задоволяват? Когато най-сетне вляза през Червената порта, наистина ли ще се върна... или пък моментът някак си ще е отминал, за да не го уловя никога повече? Бях видял прекалено много по време на своето пътешествие. Бях научил прекалено много. Искях си невежеството обратно. И блаженството.

Нещо се разпльока на челото ми. Вдигнах ръка да изтрия стеклите се по бузата ми струйки и върху пръстите ми остана лепкаво бяло вещество.

— Да ви еба скапаните... — Забравил слабостта си, се изправих и размахвах юмрук в безсилна ярост към кръжащите горе чайки. —

Гадини! — Завъртях се към морето, решен все пак да намеря някой камък.

Едва когато намерих своя камък — хубаво плоско парче черно-сива шиста, загладено от вълните, което лягаше удобно в ръката ми, — и започнах да се изправям за разплата с чайките, забелязах галерата. Беше все още далеч от брега, там, където вълните започваха да се пенят, със свити платна и четирийсет гребла, пляскащи ритмично, докато я тласкаха напред. Стоях с увиснало чене, вцепенен от смайване. От двете страни на носа бе изрисувано по едно червено око, което се вираше напред, изпълнено със заплаха.

— Мамка му. — Изтървах камъка. Бях виждал това и преди. Спомен от пътуването ни на север. Когато се вирах надолу към фиорда Уулиск. Галера, смалена от разстоянието. Червена точка на носа ѝ. Това бяха хората от Хардангер. Червените викинги. Може би и Едрис Дийн беше с тях, ако се бе отървал при Черната крепост. Двама викинги стояха на носа, с кръгли, изписани с руни щитове, наметала от вълча кожа, червени коси, сипеци се по раменете им, и извадени брадви — бяха достатъчно близо, за да видя железните кръгове за очите и носовите предпазители на шлемовете им. — Мамка му. — Отстъпих припряно назад, грабнах меча си и най-малката от трите торби с провизии и хукнах.

Цяла зима на преяждане и препиване не беше допринесла много за добрата ми физическа форма; единствените ми упражнения през това време бяха под кожата. Още преди да стигна до първия хребет дъхът ми излизаше на пресекулки. Тъпата болка в ребрата от падналия върху мен фенрисов вълк бързо се разгоря до агония, която сякаш забиваше кинжал в дробовете ми при всяко вдишване. Като се озовах на по-висока позиция, рискувах да спра и да се обърна. Хардасите бяха изтеглили галерата си на брега и десетина души се суетяха около нея. Поне два пъти повече бяха поели нагоре по склона след мен: катереха се трескаво по скалите, като че ли улавянето на един южняк щеше да осмисли деня им. И да, сред тях се виждаше гологлав здравеняк с кожен жакет с капси, с дръжка на меч, стърчаща над рамото му, и железносива коса с познатата синкавочерна ивица, вързана на стегната опашка отзад.

— Шибаният Едрис Дийн. — Май ми ставаше навик той човек да ме преследва по планински склонове.

Земята се издигаше към Беерентопен така, сякаш ужасно бързаше. Катерех се задъхано през гъсто растящите прецип и пирен, промъквах се между боровете и ясените и драпах по голите скали там, където вятърът не позволяваше на оскъдната почва да се задържи. Малко по-нагоре дърветата се предадоха и не след дълго пътят ми криволичеше сред гол камънак, ненарушаван от нито едно петънце зеленина. Продължих, като ругаех Снори, задето ме бе изоставил, и Едрис, задето ме гони. Вече не хранех никакви съмнения кой ни е наблюдавал в Тронд. А щом Едрис беше тук и мъртви твари също ни преследваха, изглеждаше сигурно, че поне един некромант се е измъкнал с него от Черната крепост. Много вероятно да ставаше дума за страховитата кучка от Чами-Никс, която беше вдигнала убитите от Снори наемници.

Снори и Тутугу не бяха оставили диря, така че пресеченият връх на Беерентопен беше единственото, което да ме води. Баракел им беше казал къде е Скилфар, но проклет да съм, ако помнех нещо от думите му. Препъвах се задъхан, пръскайки слюнка, покрай големите канари, които красяха всяка дори смътно равна повърхност, и се хлъзгах опасно по склонове, осеяни с трошливи камъни, може би изплюти от вулкана... или пък изпуснати от феи, знае ли човек.

Едно хлъзгане ме отнесе прекалено далеч. Блъснах се в някаква скала, спънах се и се проснах, за да спра на не повече от стъпка от пропаст, достатъчно дълбока, за да ме убие.

— Мамка му. — Най-близкият ми преследвач беше на триста крачки зад мен и се движеше бързо. Станах. Ръцете ми бяха разкъравени.

Много ме бива в бягането. За най-добри резултати ме сложете в град. Сред улици и къщи се справям отлично. В такива условия бодрият дух, бързото вземане на завоите и липсата на предубеждения относно скривалищата в повечето случаи те отърват. Сред природата е по-зле — има повече неща, които да те спънат, а най-добрите скривалища често са заети. На един гол планински склон всичко се свежда до издръжливост, а когато човек е изтощен от морска болест, да не говорим пък премазан от вълк, на който му трябва само две другарчета, за да повали мамут... е, това няма да свърши добре.

Страхът е голям мотиватор. Той ме накара да се изправа пак и да хукна. Не смеех да се озърна назад от страх, че отново ще загубя

равновесие. Притисках ръка към ребрата си, пъхтах и се опитвах да не закриволича по склона. Надеждата е лоша почти колкото страха в способността си да пришпорва човек отвъд границата, на която би трябвало да се предаде. Надеждата ме убеждаваше, че трупам преднина. Надеждата ме убеждаваше, че зад следващото възвишение ще видя Снори и Тутугу току пред себе си. Когато с внезапен тропот хардасите ме настигнаха и ме повалиха, паднах с изненадано пъшкане, макар че това бе неизбежно още от момента, когато бях зърнал галерата им да се приближава към брега.

Викингът се стовари отгоре ми и притисна лицето ми към скалата. Лежах запъхтян, докато останалите от потерята се събираха около нас. Имах изглед само към ботушите им, но не ми трябваше повече, за да знам, че са страховита шайка.

— Принц Джалан Кендет. Радвам се да те видя отново. — Южняшки акцент, леко задъхан. Само леко.

Тежестта се вдигна от мен, когато заловилият ме мъж се претърколи настрани. Обърнах се и седнах, без да бързам. Вдигнах поглед и видях Едрис Дийн да се взира надолу към мен, застанал разкрачен на склона, с ръце на кръста. Изглеждаше доволен. Дузината Червени викинги, струпани около него, не изглеждаха толкова доволни. Още от тях се точеха по склона, катереха се към нас.

— Не ме убивайте! — Това ми се струваше добро начало.

— Дай ми ключа и ще те пусна — каза Едрис със същата усмивка.

Главното, за да останеш жив, е да останеш полезен. Като принц аз винаги съм полезен — като наследник и като марионетка. Като длъжник бях полезен, докато Мейрес вярваше, че ще мога да се разплатя. Като пленник на Едрис, твърде далеч от дома, за да има добри изгледи за откуп, единствената ми реална полза беше, че съм връзка с ключа на Локи.

— Мога да те заведа при него. — Това можеше да означава само още няколко часа живот, но за тях бих продал и баба си. Барабар с двореца.

Едрис махна на двама от хардасите да се приближат. Единият взе торбата с провизиите, която бях прекалено зает, за да захвърля, а другият затършува из дрехите ми, съвсем не нежно.

— Приятелите ми казват, че има само една причина за спиране на този бряг. — Той посочи към Беерентопен. — Ти не си ми нужен, за да открия вещицата.

— Ох! — Викингът беше особено щателен в претърсването, а ръцете му — ледени. — Тъъ... само че... имаш нужда от мен, за да... — Потърсих някаква причина. — Скилфар! Ключът е у Снори и той ще го даде на Скилфар. Трябва да го хванете преди да е стигнал до нея.

— За това също не си ми нужен. — Едрис извади камата от колана си. Беше простичко желязно острие.

— Но... — Аз се вгледах в оръжието. Прав беше. — Той ще размени ключа за мен. Не би искал да се биеш с него — миналия път не мина толкова добре. И... и... той би могъл да хвърли ключа. Ако го захвърли, когато го връхлетите, можете да го търсите цяла седмица по тези склонове и пак да не го намерите.

— Защо му е да разменя ключа на Локи срещу живота ти? — Едрис изглеждаше изпълнен със съмнения.

— Кръвен дълг! — Идеята ме осени изведнъж. — Той ми дължи живота си. Не познаваш Снори вер Снагасон. Честта е всичко, което му е останало. Той ще плати дълга си.

Устата на Едрис трепна в усмивка, която бързо изчезна.

— Алрик, Кнуи, вие отговаряте за него. Вземете му оръжията.

Двамата, които претърсваха моя милост и притежанията ми, ми взеха меча и ножа. Едрис тръгна с бърза крачка и останалите го последваха.

— Не изоставай, принце, иначе ще се наложи да се лишим от присъствието ти и да се осланяме на късмета.

Алрик, чернобрад главорез, ми даде начален тласък с удар между плешките.

— Бързо. — Червените викинги говореха помежду си на стария език, но някои знаеха по някоя дума на имперски. Кнуи ни последва. Нямах никакви илюзии какво означава „да се лишим от присъствието ти“.

Докато бързах подир Едрис, оглеждах внимателно земята пред себе си: знаех, че един изкълчен глезен би означавал, че ще ме изкормят и ще ме оставят да умра. Сегиз-тогиз хвърлях поглед към планинските склонове от двете си страни. Някъде оттам може би ни

наблюдаваше некромантката, а дори и в сегашното си бедствено положение намирах време да се страхувам от нея.

Изкачването до кратера на Беерентопен начело с Едрис се оказа също толкова ужасяващо, колкото и бягането от него. Докато се препъвах по все по-стръмните скали, с издрани ръце и колене, с насинени и покрити с пришки крака, пъхтейки толкова тежко, сякаш ще си повърна белия дроб, направо ми се прииска да съм отново в „Морският трол“, подмятан сред океана.

Минаха часове. Мина пладне. Стигнахме толкова високо, че вече виждахме над заснежените върхове на север и юг, а теренът стана още по-стръмен и коварен, но все така нямаше и следа от Снори. Изумявах се как успява да поддържа преднина пред нас, без дори да знае, че го гоним. Особено пък в компанията на Тутугу. Тоя човек не беше създаден за изкачване на планини. Виж, в търкалянето надолу по тях щеше да е цар.

Следобедът бавно премина във вечер, а аз продължавах да се препъвам след Едрис, подтикван от заплахата на брадвата на Алрик и добре насочените ритници на Кнуи. Върхът на планината изглеждаше като отчупен и завършваше с нащърбен ръб. Склоновете тук бяха странно нагънати, сякаш скалата се е втвърдила като разтопена мазнина, стекла се от печащо се прасенце. Стигнахме на няколко стотин разкрача от върха, когато разузнавачите на Едрис се върнаха да докладват. Заломотиха на стария език, докато аз лежах проснат на земята и се мъчех да възвърна частица жизненост в омекналите си крака.

— Няма никаква следа от Снори. — Едрис се извиси над мен. — Нито тук отвън, нито в кратера.

— Все трябва да е някъде. — Малко се позачудих дали Снори не е излъгал и не е тръгнал по съвсем друга задача. Може би в следващото заливче имаше рибарско градче, кръчма, топли легла...

— Намерил е пещерата на вещицата и това е лоша новина за всички нас. Особено за теб.

При тези думи се надигнах да седна. Страхът от неминуема смърт винаги помага на човек да открие нови запаси от енергия.

— Не! Виж... — Насилих гласа си да звучи не толкова пискливо и паникьосано. Покажеш ли слабост, сам си просиш неприятности. — Не. Аз бях този, който искаше Снори да даде ключа на Скилфар — но той не беше съгласен. Има вероятност още да е у него, когато излезе. С него трудно се спори. А после можете да уредите трамбата.

— Когато човек започне да си променя разказа, трудно можеш да вярваш на нещо, казано от него. — Едрис ме изгледа замислено — поглед, който вероятно бе последното, видяно от доста мъже. И въпреки това слепият ужас, който ме беше обзел, откакто зърнах галерата им, започна да се разсейва. Има нещо странно в това да се намираш сред мъже, които обмислят небрежно убийството ти. В пътуванията си със Снори бях запращан от един ужас към друг и бягах с писъци от всички, от които можех. Ужасът, който вдъхва един мъртвец, влачещ червата си, докато се клатушка подир теб, или ледените тръпки, предизвикани от горещия дъх на горски пожар, това са реакции на напълно непознати ситуации — онова, от което се раждат кошмарите. С хората обаче, от обикновения ежедневен вид, е по-различно. А след една зима в „Трите брадви“ бях започнал да гледам дори на най-косматите размахващи секири разбойници като на съвсем обикновени мъже, със същите скърби, болезки, оплаквания и амбиции като на всеки друг, макар и в контекста на лета, прекарвани в грабителски набези по вражеските брегове. Между мъже, които не таят особена злоба към теб и за които убийството ти ще бъде по-скоро тегоба, включваща както извършването му, така и последвалото чистене на оръжието, тая работа с умирането също започва да ти изглежда някак ежедневна. Почти се увличаш по цялата ѝ лудост. Особено ако си толкова изтощен, че смъртта ти се струва добро извинение за почивка. Отвърнах на погледа му, без да казвам нищо повече.

— Добре. — Едрис приключи с дългото вземане на решение и се извърна. — Ще чакаме.

Червените викинги се пръснаха по склоновете да търсят входа към леговището на Скилфар. Едрис, Алрик и Кнуи останаха с мен.

— Вържете му ръцете. — Едрис се настани до една скала. Извади меча си от ножницата и започна да плъзга един брус по острието му.

Алрик ми върза ръцете зад гърба с ивица кожа. Никой от тях не носеше багаж, просто ме бяха подгонили. Нямаха друга храна, освен откраднатата от мен, нито пък подслон. От нашата височина можехме да видим на няколко мили по крайбрежието в двете посоки и надалеч в морето. Брегът и галерата им бяха скрити от единия склон на вулкана.

— Тя тук ли е? — Некромантката обсебваше мислите ми, образите на съживени мъртъвци постоянно се връщаха неканени в ума ми.

Едрис изчака един дълъг момент, преди да завърти бавно глава и да впери поглед в мен. Усмихна ми се неспокойно.

— Някъде там е. — Махна с ръка. — Да се надяваме, че ще си остане там. — Протегна меча си към мен. — Тя ми даде това. — Видът на оръжието предизвика необяснима болка в гърдите ми и ме накара да потрепера, сякаш го помнех от някакъв мрачен сън. По него се точеше надпис, не със северни руни, а с по-плавно писмо, наподобяващо знаците, които Мълчаливата сестра използваше, за да погуби своите врагове. — Убий бебе в утробата с този къс стомана и бедното мъниче отива в Ада. Седи там и чака шанса си да се върне като нероден. Смъртта на майката, смъртта на който и да е близък роднина, отваря дупка към сухите земи само за това изгубено дете и ако си бърз, ако си могъщ, целият този потенциал може да се роди в света на хората в нова и ужасяваща форма. — Той говореше небрежно и съжалението му изглеждаше съвсем искрено — но в същото време ме сграбчи някаква хладна увереност. Именно това острие беше убило сина на Снори в корема на жена му, Едрис беше човекът, започнал гнусното дело, продължено от некрмантите и завършило със Снори, изправен срещу нероденото си дете в недрата на Черната крепост. — Оглеждай склоновете, млади принце. Некромантката е някъде там, а нея наистина не би искал да срещнеш.

Алрик и Кнуи се спогледаха, но не казаха нищо. Кнуи свали шлема си, сложи го на коленете си и потърка плешивото си теме, после зачеса с нокти потните кичури червеникаворуса коса от двете страни на главата си. На места шлемът беше протрир кожата.

Тежкия ден се бе отразил на всички ни и въпреки целия ужас на моето положение главата ми започна да клюма. Знаех, че след кошмарните думи на Едрис никога не бих могъл да заспя отново, но се

отпуснах по гръб, та тялото ми да си почине. Затворих очи и миг покъсно забвението ме погълна.

— Джалан. — Гласът беше мрачен и прелъстителен. — Джалан Кеңдет. — Аслауг се вмъкна в съня ми, който до този момент представляваше скучно повторение на деня: катеренето по Беерентопен, безкрайни образи на камъни и чакъл, прелитащи под краката ми, ръце, посягащи да се уловят за нещо, драпащи ботуши. Заковах се на сънните склонове и се изправих, за да открия, че тя стои на пътя ми, обвита в сянка, кървавочервена от залязващото слънце. — Ама че сиво и еднообразно място. — Тя се огледа и навлажни с език горната си устна, докато проучваше заобикалящия ни терен. — Не може да е наистина толкова зле, нали? Защо не се събудиш, та да го видя със собствените си очи?

Отворих гуреливо око и открих, че се вирам в залязващото слънце. Небето пламтеше под навъсените облаци. Алрик седеше наблизо и си точеше брадвата. Кнуи стоеше малко по-нататък, където склонът се спускаше рязко надолу, и гледаше как слънцето залязва, или пък пикаеше, а може би и двете. Едрис бе изчезнал, вероятно беше отишъл да нагледа хората си.

Аслауг стоеше зад Алрик и се вираше надолу към тъмната му рошава коса и широките му рамене, докато той се грижеше за оръжието си.

— Е, това на нищо не прилича, Джалан. — Тя се приведе да надзърне зад мен към ръцете ми, затиснати между гръба ми и скалата. — Вързан! Ти, един принц!

Не можех да ѝ отговоря, без да привлека нежелано внимание, но я гледах, изпълнен с онова мрачно вълнение, което посещенията ѝ винаги предизвикваха. Тя не точно ме правеше смел, но когато гледах света с нея в него, всичко бе някак притъпено и животът изглеждаше по-прост. Изпробвах ивицата кожа на китките си. Беше си все така здрава. И правеше живота по-прост... но не чак толкова прост.

Аслауг стъпи с бос крак върху шлема, който Алрик бе оставил до себе си, и допря пръст от едната страна на главата му.

— Ако се засилиш срещу него и го удариш с чело ето тук... той няма да стане отново.

Посочих с очи към Кнуи, само на десет крачки надолу по склона. — Онзи — каза тя — стои до отвесен скат, висок петнайсет стъпки. Колко бързо мислиш, че можеш да стигнеш до него?

При нормални обстоятелства все още щях да споря с нея за удара с глава. Бих преценил като нулева вероятността да успея да стана и да измина разстоянието до Кнуи, без да се плъсна по лице. А да го бутна след това от скалата, без да го последвам, със сигурност беше невъзможно. Също така не бих имал куража да опитам, дори и за да си спася живота. Но под погледа на Аслауг, богиня от слонова кост, димяща от мрачно желание, с лека присмехулна усмивка на свършените устни, шансовете престанаха да ме интересуват. Тогава разбрах как трябва да се е чувствал Снори, когато се сражаваше с нея до себе си. Усетих някакво ехо от безразсъдството, което го обземаше, когато нощта се точеше черна от острието на брадвата му.

И все пак се поколебах, гледайки нагоре към Аслауг: слабичка, стройна, увита в сенки, които се движеха срещу вятъра.

— Живей, преди да умреш, Джалан. — И тези очи, чийто цвят никога не бих могъл да назова, ме изпълниха с нечестива радост.

Откъснах се от скалата, която ме крепеше, олюлях се на пръсти и започнах да падам напред, преди да изпъна крака с внезапен тласък. Потиснах желанието си да изрева и се хвърлих като копие, насочил чело към точката върху слепоочието на Алрик, където го бе докоснала Аслауг.

Ударът ме разтърси и изпълни зрението ми с ослепителна болка. Заболя ме повече, отколкото очаквах — много повече. За миг-два светът изчезна. Съвзех се и открих, че лежа напърно на неподвижната фигура на Алрик с глава на гърдите му. Изтърколих се от него, като се мъчех да видя нещо през присвитите си от болка очи. Надолу по склона Кнуи бе спрял да съзерцава морето и се беше извърнал от скалния ръб.

Да се изправиш на крака върху стръмен склон с вързани зад гърба ръце не е лесна работа. Всъщност аз и не успях съвсем. Залитнах, изправих се наполовина, извън равновесие, и се устремих надолу по склона, като отчаяно се мъчех да изнеса всеки крак пред себе си навреме, за да не забия лице в камъните.

Кнуи се раздвижи бързо. Прицелих се в него като единствен шанс да спра главоломния си бяг. Той вече беше изминал метър-два и

вдигаше брадвата си, когато аз, напълно неуправляем, се врязах в него. Макар и стегнат в очакване на удара, Кнуи нямаше шанс. Колкото и да беше жилав и як, аз бях по-едър и бях набрал по-голяма инерция, отколкото би искал някой на планински склон. Изхрущяха кости, аз го пометох назад, за част от секундата се олюляхме на ръба на скалата и с вик полетяхме надолу.

Сблъсъкът с Алрик беше по-твърд и по-болезнен, отколкото бях очаквал. Сблъсъкът с Кнуи се оказа много по-лош. Но и двата бяха само нежни потупвания в сравнение с удара в земята. За втори път през последната минута загубих съзнание.

Свестих се, легнал по лице върху нещо меко. И влажно. И... миризливо. Не виждах много и не можех да си движа ръцете.

— Ставай, Джалан. — В първия момент не разбрах кой говори. — Ставай!

Аслауг! Не можех да стана — така че се претърколих. Мекото нещо се оказа Кнуи. Влажното и миризливото също. На лицето му беше замръзнала изненада. Тилът му се беше... пръснал и земята наоколо бе обагрена в алено. Надигнах се с мъка на колене. Аслауг стоеше до мен, пред отвесната скала, а главата и раменете ѝ стърчаха над ръба, където беше стоял Кнуи. Сянката се виеше около нея като лоза, а чертите ѝ потъмняваха.

— Т-ти каза, че височината е петнайсет стъпки! — Изплюх кръв.

— Стоях точно до теб, Джалан. Как бих могла да видя? — На устните ѝ се изписа вбесяваща усмивка. — Но те накарах да се размърдаш. А и в планината всяко падане може да убие човек.

— Ах, ти! Ами... аз... — Не можех да намеря правилните думи, страхът беше започнал да ме настига.

— По-добре си освободи ръцете... — Тя се притисна към камъка, сега приклепнала, неразличима, докато хоризонтът изяждаше слънцето и мракът извираше от всяка вдлъбнатина.

— Аз... — Но Аслауг беше изчезнала и говорех на скалите.

Брадвата на Кнуи лежеше малко по-надолу по склона. Затъртрих се към нея и със значителни трудности се нагласих така, че да започна да търкам в острието ѝ ивицата кожа около китките си, като през цялото време си отварях очите да не дотичат други хардаси или самият Едрис.

Дори на остра брадва ѝ е нужно ужасно дълго време, за да среже кожа. Докато седях до трупа на Кнуи, ми се стори, че мина цяла вечност. На всеки няколко секунди усещах как погледът ми се откъсва от съгледваческите си задължения, за да се увери, че той не е помръднал. Тези хора имаха склонността да се надигат отново и да създават повече проблеми мъртви, отколкото живи.

Най-сетне кожата поддаде и аз разтърках китки. Щом вдигнах очи, пред мен се разкри втората лъжа на Аслауг. Беше казала, че ако ударя с глава Алрик по посоченото от нея място, той няма да стане отново. Но ето че сега стоеше на върха на, еднометровия „скат“, в чието подножие се намирахме двамата с Кнуи. Не изглеждаше доволен. И което е по-важно, стискаше в едната си ръка брадвата, а в другата — широк нож с назъбено острие.

— Едрис ще ме иска жив! — Зачудих се дали да не хукна, но не исках да се обзалагам колко добре умее Алрик да мята тази брадва. Пък и освен това вероятно щеше да ме хване. Сетих се за брадвата зад мен. Само че никога не бях въртял такова чудо. Даже дърва не бях цепил.

Погледът на викинга се стрелна към лежащия Кнуи и камъните около него, обагрени в тъмноалено.

— Майната му на Едрис.

Тези думи ми казаха всичко, което ме интересуваше. Алрик щеше да ме убие. Той се напрегна, готов да скочи... и една брадва го уцели отстрани по главата. Острието разсече лявото му око, гърбицата на носа му и спря по средата на веждата от другата страна. Алрик рухна на земята и пред погледа ми изникна Снори. Опря единия си голям крак в лицето на Алрик и измъкна брадвата с ужасен пукащ звук, от който ми се догади.

— Как е „Морският трол“? — попита Снори.

— Аз съм добре! Много ти благодаря. — Останах седнал и се опипах. — Не, всъщност не съм добре. Насинен съм и почти убит! — Появата на Снори изведнъж накара всичко да изглежда много по-реално и ужасът ме връхлетя. — Едрис Дийн искаше да ме изкорми с нож и...

— Едрис ли? — прекъсна ме Снори. — Значи той стои зад тази работа? — Бутна с крак трупа на Алрик през ръба.

Появи се и Тутугу, озърташе се нервно през рамо.

— Южнякът ли? Мислех, че може да са само хардасите... — После ме зърна. — Джал! Как е лодката?

— А бе какво ви става на вас северняците със скапаните ви лодки? Един принц на Червения предел едва не умря на този...

— Ти можеш ли да ни отнесеш далеч от Червените викинги? — попита Снори.

— Ами, не, но...

— Тогава — как е проклетата лодка?

Схванах логиката.

— Добре е... но се намира на едно копие разстояние от галерата, с която дойдоха тези двамата. — Кимнах към труповете до протегнатите ми крака. — И в нея има още поне десет души, плюс още двайсетина в планината.

— Значи добре, че Снори те намери! — Тутугу се потърка отстрани, както правеше винаги, когато е разстроен. — Надявахме се, че са слезли на брега някъде другаде...

— Как... — Станах с намерението да попитам как все пак ме е намерил Снори.

И тогава я видях. Малко по-назад от ръба, от който ме гледаха Снори и Тутугу. Севернячка, със светла коса, разделена на двайсетина стегнати плитки, а на всяка от тях желязна пластинка с руна — мода, която бях виждал сред по-старите жени в Тронд, макар че никоя от тях не носеше повече от няколко такива руни.

Снори видя изненадата ми и махна към жената.

— Кара вер Хуран, Джал. — После към мен. — Джал, Кара.

Тя ми кимна лекичко. Предположих, че на години е някъде между мен и Снори, висока, с фигура скрита под дълго черно наметало от обработена кожа. Не бих я нарекъл красива... това бе прекалено слаба дума. Поразителна. С дръзки черти.

Когато се приближи, се поклоних.

— Принц Джалан Кеңдет от Червения предел на твоите ус...

— Моята лодка е в съседното заливче. Елате, ще ви заведе. — Тя ме прикова с удивително сини очи, като че ли ми вземаше мярката със смущаваща точност, а после се обърна да тръгне. Снори и Тутугу понечиха да я последват.

— Чакайте! — Запънах се, мъчех се да си събера ума. — Снори!

— Какво? — Той хвърли поглед през рамо.

— Некромантката. Тя също е тук!

Снори поклати глава и се обърна пак подир Кара.

— В такъв случай по-добре побързай.

Надигнах се и в същия миг видях дръжката на меча ми да стърчи зад рамото на Алрик. Той лежеше на една страна, недалеч от Кнуи. Главата му над носа представляваше малко повече от парченца череп, косми и мозък. Поколебах се. С този меч бях убил първия си човек, макар и по-скоро случайно — или поне първия, когото помнех. Бях го нацърбил в неравната битка в Черната крепост, бях го забил до дръжката във фенрисов вълк. Ако някога бях правил нещо, което наистина може да се брой за мъжествено, почтено или доблестно, го бях правил с този меч в ръка.

Направих крачка към Алрик. Още една. Пръстите на дясната му ръка потръпнаха. И аз хукнах презглава.

9.

Дълбоки дерета, изровени от дъждовете в прастари потоци лава, ни отведоха до заливчето, където стоеше на котва лодката на Кара.

— Далече е — казах, взирайки се през мрака. Ходенето през деретата би било опасно дори посред бял ден. С нашето спускане сред дълбоките сенки направо си просехме счупен глезен. А сега, в непрогледната нощ около нас, Кара очакваше да плувам до далечно петно в морето, малко по-тъмно от заобикалящия го мрак петно, което уж беше лодка. Виждах слабото фосфоресциране на вълните, докато пяната им заливаше назъбените скали там, където би трябвало да е брегът, а отвъд него... нищо друго. — Много далече!

Снори се засмя, все едно се шегувах, и почна да привързва оръжията си към малкия сал, който Кара беше изтеглила на брега при пристигането си. Аз обгърнах тялото си с ръце и потреперих. Дъждът бе завалял отново. Бях очаквал сняг — нощта ми се струваше достатъчно студена за това. А някъде там некромантката ни търсеше... или вече ни беше намерила и ни наблюдаваше от скалите. Някъде там Кнуи и Алрик се препъваха подире ни със сълзяща от раните им кръв, потрошени, изпълнени с онзи ужасен глад, който нахлува в хората, когато се върнат от смъртта.

Докато другите се приготвяха, аз гледах морето с обичайното си мълчаливо отвлечение. Луната се подаде иззад облаците, за да озари с отблясъци развълнувания океан и да превърне разбиващите се вълни в бели линии.

Тутугу, изглежда, споделяше някои от резервите ми, но той поне като моржовете имаше своето туловище да го топли и да му осигурява по-голяма плаваемост. Моето плуване можеше да се опише най-точно като давене.

— Не се оправям добре във водата.

— Ти и на сушата не се оправяш добре — подметна Снори.

— Ще се приближим. — Кара хвърли поглед към мен. — Мога да я докарам по-близо сега, като е настъпил приливът.

И така, един по един, натоварили по-обемистите си дрехи на стегнати вързопи върху сала, тримата нагазиха в прибоя и заплуваха към лодката. Тутугу беше последен и поне показва колко ледено е морето със съвсем не викингско квичене и охкане.

Аз стоях на брега сам и чувах вълните, вятъра и дъжда. Студена вода се стичаше по врата ми, косата висеше пред очите ми и онези мои части, които не бяха вкочанени от студ, ме боляха, туптяха и щипеха. Лунната светлина обагряше каменистите склонове зад мен в черно и сребристо, превръщайки ги в хаотична мозайка, сред която страховете ми можеха да изрисуват бавното напредване на немъртви ужаси. Може би в същия този момент некромантката ни гледаше от тъмните кътчета или пък Едрис подкарваше хардасите към мен с безмълвни жестове... Облаци погълнаха луната и ме оставиха сляп.

Най-сетне, след много повече време, отколкото ми се струваше разумно да се бавят, чух Снори да ме вика. Лунната светлина се върна — пресегна се през разкъсана от вятъра дупка в облаците — и лодката изникна от тъмнината, очертана в сребърно. Изглеждаше доста погодна за плаване от лодката на Снори, по-дълга, с по-елегантни очертания и по-висок корпус. Снори спря на петдесет разкрача от брега и подводните скали малко по-навътре. Високата мачта и свитите платна се люшкаха от прииждащите вълни, които набираха сила да се разбият в брега.

— Джал! Идвай! — прогърмя гласът на Снори над водата.

Гледах притеснено как вълните се разбиват, избухват в пяна и се отдръпват по каменистия бряг. По-навътре морската повърхност танцуваше под дъжда.

— Джал!

Накрая единият страх изтласка другия. Открих, че повече се страхувам от онова, което може да се спусне от планината под прикритието на мрака, отколкото от онова, което може да се спотайва под вълните. Хвърлих се в прибоя, като крещях и ругаех от разтърсващия му студ, и се опитах да се удавя в посока на лодката.

Плуването ми се състоеше от дълго и ужасно повторение. Първо потъвам под ледената вода, после изплувам с трескаво мятане на повърхността, поемам си слепешката дъх и след няколко секунди пляскане ме залива следващата вълна. Всичко това свърши внезапно,

когато един прът с кука в края закачи плаща ми и Снори ме изтегли в лодката като мокър вързоп.

През следващите няколко часа лежах прогизнал и почти прекалено изтощен, за да се оплаквам. Мислех си, че студът ще ме довърши, но нямах никакво решение на проблема, нито пък енергия да го осъществя, дори да ми беше хрумнала някаква идея. Другите се опитаха да ме завият с някакви миризливи кожи, които жената беше скътала на борда, но аз ги наругах и отказах да им съдействам.

Зората ни завари да се носим под ясно небе на миля-две от брега. Кара разви платното и зададе курс на юг.

— Просни дрехите си на въжето, Джал, и се пъхни под това. — Снори отново тикна кожата към мен. Ако се съдеше по вида им, бяха мечи. Той посочи собствените си дрипи, които се ветрееха на едно от въжетата, държащи платното. Вълнена роба, която не бях виждал досега, се мъчеше да покрие гърдите му.

— Добре съм. — Гласът ми обаче излезе като грак и студът не искаше да ме напусне въпреки греещото слънце. След няколко минути грабнах неохотно кожата и се съблякох. Треперех от студ. Положих усилия да не се плъосна, навирил задник, между пейките, с лице в мръсната вода на дъното, и стоях с гръб към Кара, тъй като студеният вятър никога не е ласкателен за мъжа — не че тя изглеждаше заинтересувана.

Увит в нещо, което някога е увивало мечка, се сгуших на завет долу, близо до Снори, и се опитах да не позволя на зъбите си да затракат. Повечето части ме боляха, а останалите направо ме скъсваха от болка.

— Е, какво стана? — Трябваше ми нещо, което да отвлече мислите ми от треската. — И коя е Кара? — Това, което наистина исках да знам, беше дали онзи проклет ключ още е у него.

Снори се вираше в морето, вятърът развяваше черната му грива. Предполагах, че изглежда доста добре по своя груб варварски начин, но винаги се изненадвах, че някоя жена би го погледнала втори път, когато младият принц Джал е подръка.

— Май халюцинирам — казах малко по-високо. — Сигурен съм, че ти зададох въпрос.

Снори се сепна и тръсна глава.

— Извинявай, Джал. Бях се замислил. — Плъзна се по-близо до мен, на завет. — Ще ти разкажа.

Тутугу се приближи да слуша, все едно не беше видял всичко да се развива пред очите му предния ден. Седна до нас, увит в парче брезент, докато дрехите му плющяха на мачтата. Само Кара остана встрани, с ръка на руля, вперила поглед напред, като от време на време поглеждаше нагоре към издутото от вятъра платно.

— И така — започна Снори и както много пъти досега по време на нашите пътувания, заплете гласа си около нас и ни притегли в спомените си.

Снори стоеше на носа и гледаше как брегът се приближава.

— Ще я изкараме на сушата, нали? — Тутугу се поколеба до котвата, груба желязна кука.

Снори кимна.

— Виж дали можеш да събудиш Джал. — Имитира с ръка шамар. Знаеше, че Тутугу ще е по-нежен. Присъствието на дебелака го ободряваше по начини, които не можеше да обясни. С Тутугу до себе си Снори почти можеше да си представи, че отново са в старите дни, когато животът беше много по-прост. По-добър. Честно казано, когато Джалан и Тутугу се бяха появили на кея в Тронд, сърцето на Снори бе живнало. Въпреки цялата си решителност той не обичаше да е сам. Знаеше, че Джал е бил тласнат в лодката от обстоятелствата, а не е скочил сам, но Тутугу нямаше друга причина да дойде, освен лоялност. От тях тримата единствено Тутугу бе започнал да си създава живот в Тронд, беше си намерил работа, нови приятели, жена, с която да споделя дните си. И все пак се беше отказал от всичко това, защото един стар приятел имаше нужда от него.

Час по-късно брегът вече бе далеч зад и под тях. Снори се беше изкачил достатъчно високо, за да излезе над боровете, покрили гъсто склоновете на Беерентопен. Тутугу излезе с пухтене от дърветата минута по-късно. Свиха на север и тръгнаха да обикалят планината по бавна възходяща спирала. Снори целеше да ги изведе от северната страна, където да поемат право нагоре в търсене на пещерата. Виждаха

малко признаци на живот — веднъж орел, разперил широко криле да прегърне високия вятър, веднъж планинска коза, тичаща по пресечените склонове, които изглеждаха почти непроходими.

След два часа вече бяха обърнали гръб на север и се готвеха да започнат истинското катерене.

— Тролски земи, бих казал. — Тутугу подуши подозрително, обърнал нос към вятъра.

Снори изпръхтя и вдигна манерката с вода към устните си. Тутугу не беше и помирисвал трол, камо ли да е виждал такъв. И все пак беше прав: тези създания, изглежда, харесваха вулканите. Снори избърса уста и тръгна нагоре по склона.

— Там! — Тутугу се оказа с по-остър поглед и посочи с пръст една надвиснала скала на няколкостотин крачки вляво от тях.

Снори присви очи.

— Възможно е. — И тръгна настрана, стъпваше внимателно по коварната повърхност. Между пътя им и пещерата се простираше тъмен сипей; подхлъзнаха ли се там, вероятно щяха да се пързаят по половината път надолу сред все по-растяща лавина от натрошени от студа камъни. На два пъти Тутугу тупваше по задник с отчаян вой. Но късметът им се задържа и те се добраха до по-стабилния терен в основата на скалния масив, в който се намиреше пещерата.

Снори поведе отново, а Тутугу го следваше, като душеше въздуха.

— Помирисвам нещо. Тролове са. Знаех си. — Посегна към брадвата си. — Проклети тролове! Трябваше да остана с Джал...

— Не са тролове. — Снори също го надушваше. Някаква силна животинска миризма, от онова зловоние, което може да си позволи само хищник. Той свали брадвата от раменете си и я хвана с две ръце — брадвата на баща му, която си бе взел обратно от Скършигребло на Горчивия лед. Приближи се с бавни крачки до входа на пещерата — тъмната ѝ вътрешност постепенно разкриваше своите тайни, докато растеше, за да заеме ползрението му.

— В името на циците на Хел! — изруга тихо Снори, преди да затвори увисналата си челюст. В сенките спеше чудовище. Куче, може би по-високо от товарен кон и широко колкото слона от цирка на

Тапрут. Имаше сплесканото, но покрито с бръчки лице на куче, отгледано за бой, а не за лов. Един кучешки зъб, голям колкото всички пръсти на Снори взети заедно, стърчеше от долната му челюст между лигавите устни, сочейки към мокрия му нос.

— Спи — чу се дрезгав шепот до рамото му. — Ако сме много тихи, можем да се изнижем.

— Това е нейната пещера, Тут. Не може да има две. А това трябва да е нейният пазител. Не е тук случайно.

— Можем да... — Тутугу зачеса бясно брадата си, сякаш се надяваше да изчопли оттам някакъв отговор. — Ти можеш да го подмамиш навън, а аз да пусна някоя канара върху него ей оттам! — Посочи към върха на скалата.

— Мисля, че това може... да я ядоса. Срещал съм тази жена, Тут. Не е човек, когото би искал да ядосаш.

— Тогава какво? Не можем просто да се приближим и да потупаме кутрето по главицата.

Снори свали ръка от брадвата, бръкна в пазвата си и докосна ключа на Локи. Веднага ги усети: Еми, Егил, Карл, Фрея, сякаш под пръстите му бе тяхната кожа, а не гладкият обсидиан.

— Тъкмо това ще направим.

Въпреки желанието да побегне, трептящо във всеки негов крайник, Снори влезе в пещерата, свел брадвата, тихо, но без да се прокрадва. На няколко крачки навътре усети, че е сам. Обърна се и подкани с жест Тутугу. Другата половина от ундоретите стоеше на същото място, където бяха говорили, сгушен в кожата и подплатения си жакет, увил ръце около себе си толкова силно, че едрото му туловище почти бе изтъняло от стискане. Снори го подкани пак, по-настойтелно. Тутугу хвърли отчаян поглед към небето и бързо влезе в пещерата.

Тръгнаха тихо към един тунел в дъното на пещерата, на няколко метра зад грамадното куче. Размерите на звяра преизпълваха сетивата на Снори, силната кучешка миризма, топлият му дъх, когато мина на няколко стъпки от голямата муцуна. Гърбът му се отриваше в стената на пещерата при всяка стъпка. А в най-близката точка едно огромно око се отвори сред нагънатата кожа на кучешкото лице и изгледа непроницаемо Снори. За миг той замръзна, стиснал здраво брадвата, и я вдигна на сантиметър-два, преди да се сети колко малко би му

послужила. Вперил поглед в тунела, Снори продължи, а Тутугу хриптеше зад него, като че ли ужасът го бе сграбчил за гърлото.

Двайсет крачки по-нататък се озоваха извън полезрението на кучето, в тунел прекалено нисък и тесен, за да може то да ги подгони. Снори усети как тялото му се отпуска. Когато бе дошъл фенрисовият вълк, той поне можеше да напада, да насочи енергията си в битката. Сдържането на тези инстинкти бе изпънало всяка негова фибра почти до скъсване.

— Хайде. — Той кимна напред към сиянието, отразяващо се в стените на тунела.

Нов завой ги изведе в пещера, озарена отгоре през пукнатини в дебелия планина към далечното небе. Под тях се простираше малко езерце, сияещо от светлината. Залата, голяма колкото залата на всеки ярл, бе осеяна с признаци за обитаване. Сламеник, отрупан с кожи, почерняла камина до някакъв естествен комин в скалата, котел пред нея, други съдове, скупчени от едната страна, тук-там моряшки сандъци, някои затворени, други отворени — в тях се виждаха дрехи и чували с провизии. Две жени седяха близо една до друга на дъбови столове, резбовани в туртански стил. Държаха между себе си разгърнат свитък и по-младата плъзгаше пръст по някаква линия върху него, а по-старата гледаше и кимаше.

— Влезте, щом трябва. — Скилфар вдигна ръка. Плътта ѝ бе също толкова бяла, както когато ги бе приела на кръстопътя на Строителските линии, пазен от пластимасовата армия на Хемрод, само дето вече не димеше от студ. Очите ѝ бяха в същото зимно синьо, но сега бяха очи на старица, а не на леден демон.

Снори направи няколко крачки в помещението.

— А, воинът. Но без принца този път? Освен ако не е напълнял... малко. — Скилфар килна глава и погледна покрай Снори към Тутугу, който неуспешно се опитваше да се скрие в сянката му. По-младата жена със сплетената коса остави свитъка, без да се усмихва.

Снори направи още една крачка, после осъзна, че продължава да държи брадвата.

— Извинявам се. — Нагласи я на гърба си. — Този твой звяр ми изкара акъла! Не че една брадва би ми помогнала много.

Тя се подсмихна.

— Значи сте се опълчили на моя мъничък Бобо, а? — Погледът ѝ се стрелна към входа зад него. Снори се обърна. Едно дребно кученце с къси лапички, сбръчкана муцунка и широки гърди бе последвало Тутугу. Сега клечеше и се взираше нагоре към дебелака с тъжни очи, а едно зъбче стърчеше от долната му челюст между гънките на муцуната му.

— Как...

— Всичко на този свят зависи от това как гледаш на него, воине. Всичко е въпрос на перспектива и зависи от твоето положение.

— И какво е моето положение, вълва? — Снори запази гласа си уважителен, а и честно казано, винаги бе уважавал мъдростта на вълвите, или руническите сестри, както ги наричаха някои. Или северните вещици, според Джал. Макар че бяха скарани с жреците на Один и Тор, руническите сестри винаги даваха съвет, който в сърцевината си изглеждаше по-честен, по-мрачен, изпълнен със съмнения вместо с високомерие. Разбира се, вълвите, с които си бе имал работа в миналото, не бяха нито толкова прочути, нито толкова смущаващи като Скилфар. Някои казваха, че тя е майка на всички вълви.

Скилфар погледна жената до себе си и каза:

— Кара?

Жената, севернячка на може би трийсет лета, се намръщи. Прикова Снори с обезпокоителен поглед и прокара пръсти по руните на плитките си. Те я бележеха като мъдра отвъд годините ѝ.

— Той стои в сянка — каза тя. — И в светлина. — Мръщенето ѝ се усили. — Отвъд смъртта и загубата. Вижда света... през ключалка? — Поклати глава и руните затракаха.

Скилфар присви устни.

— Този е от трудните, признавам. — Взе друг свитък от купчината до себе си, стегнато навит и затапен в двата края с капачки от резбован китов зъб. — Първо беше заклет в мрака и вкопчен в загубена надежда. Сега е заклет в светлината и вкопчен в още по-лоша. И носи нещо. — Тя допря костелива ръка към сбръчканите си гърди. — Поличба. Легенда. Нещо, изтъкано от вяра.

— Търся вратата, вълва. — Снори откри, че собствената му ръка лежи на гърдите му, над ключа. — Но не знам къде се намира.

— Покажи ми какво имаш, воине. — Скилфар потупа по гръдната си кост.

Снори се вгледа в нея. Трудно би могла да се нарече мила бабка, но беше много по-човешка от създаването, което двамата с Джал бяха открили сред армията ѝ от пластимасови воители предната година. Кое от двете беше истинското ѝ лице? Може би никое. Може би кучето ѝ не беше нито чудовището, което бе видял отначало, нито паленцето, което сега клечеше на входа на тунела. Когато човек не може да вярва на очите си, на какво да се опре... и какво разкрива за него направеният избор? Тъй като му липсваха отговори, Снори извади ключа на окачената около шията му връв. Той се завъртя бавно във въздуха пред очите му, като под някои ъгли отразяваше света, а под други беше тъмен и всепоглъщащ. Дали наистина го бе изработил Локи? Дали ръцете на един бог бяха докосвали това, което докосваше той сега? И ако беше така, какви лъжи бе оставил в него мошеникът и какви истини?

Разнесоха се три бавни пляскания, в ритъм с въртенето на ключа.

— Невероятно. — Скилфар поклати глава. — Подценила съм нашата Мълчалива сестра. Ти наистина успя. И натри носа на този нововъздигнал се „крал на мъртвите“.

— Знаеш ли къде е вратата? — Снори почти виждаше лицата им в проблясъците между отражение и поглъщане; за миг зърна окото на Еми, сякаш през затваряща се цепнатина. И огъня на косата на Фрея. — Трябва да знам. — Долавяше ясно погрешността. Знаеше, че това е капан и че сам се опитва да го затвори около себе си. Но ги виждаше, усещаше ги... неговите деца. Никой мъж не би могъл да се отдръпне. — Трябва да знам. — Гласът му бе дрезгав от чувства.

— Тази врата не бива да бъде отваряна. — Скилфар го гледаше, нито любезно, нито сурово. — Нищо хубаво няма да излезе от това.

— Изборът си е мой — каза Снори, без да е сигурен така ли е, не е ли.

— Мълчаливата сестра разпука света, за да изпълни теб и онзи глупав принц с магия. Магия, достатъчна, за да се противопостави дори на неродените. Едно време, ако отвориш пукнатина в света, тя нарастваше бързо, като дракотина върху кожата. Но сега такива рани загняват. Всяка пукнатина е склонна да се разраства. Да се

разпростира. Светът е изтънял. Притиснат от прекалено много страни. Мъдрите могат да го почувстват. Мъдрите се боят от това.

— При достатъчно време и покой раната, която носиш, ще се изцери — продължи тя. — Времето все още лекува всички рани, поне засега. А белезите, които остават, са за напомняне. Но разчовъркаш ли я, ще забере и ще те погълне. Това е вярно както за пукнатината, прекарана от Сестрата през костния ти мозък, така и за болката, причинена ти от Мъртвия крал.

Снори забеляза, че тя не спомена раната от наемния убиец. Не й вярваше достатъчно, за да й даде сам тази информация. Вместо това стисна зъби от растящата болка и тегленето на юг, което сякаш го дърпаше за всяко ребро.

— Дай ми ключа и ще го направя недостижим за хората. Духовете, които си носил, на мрака и светлината, си приличат. Също като огъня и леда, те не са приятели на нашия вид. Съществуват в крайностите, където обитава лудостта. Човекът крачи по централната линия и отклони ли се от нея, пада. В момента ти носиш аватар на светлината, но той лъже също толкова сладко като мрака.

— Баракел ми каза да унищожа ключа. Да го дам на теб. Да правя с него каквото ща, само да не го използвам. — Снори бе търпял тази реч утрин след утрин.

— Мракът тогава — какъвто и облик да е приел, за да те убеди, не бива да му вярваш.

— Аслауг ме предупреждаваше да се пазя от ключа. Каза ми, че за Локи лъжите са като кръвта и въздуха и че хитрините му ще опустошат света, ако отстъпиш дори на сантиметър. Баща й с еднаква готовност би дал целия мрак на змея или би съкрушил светлината. Каквото и да е, само да наруши равновесието и да хвърли света в хаос.

— Това наистина ли е твоя воля, воине? Твоя и само твоя? — Скилфар се приведе напред в стола си и под нейния взор тръпка пробяга от главата до петите му. — Каж ми — аз ще разбера дали е истина. — Възрастта трепереше в гласа й, плашещо бreme от години, което не звучеше много по-различно от болката. — Каж ми.

Снори остави ключа да увисне пак на гърдите му.

— Аз съм Снори вер Снагасон, воин на ундоретите. Живях викингски живот, прост и суров, на бреговете на Уулиск. Битки и клан. Ферма и семейство. Бях толкова храбър, колкото ми е по силите.

Толкова добър, колкото можех. Бил съм пешка на сили, по-велики от мен, използван като оръжие, манипулиран, лъган. Не мога да твърдя, че и в момента на рамото ми не лежи чужда ръка — но в морето, сред беса на вечерната буря и в спокойствието на утрото, съм се взирал в себе си и ако това не е вярно, то не зная нищо вярно. Ще отнеса този ключ, който спечелих с битки, кръв и загуби. Ще отворя вратата към смъртта и ще спася децата си. И ако Мъртвия крал или неговите слуги дойдат срещу мен, ще ги поваля с брадвата на бащите си.

Тутугу дойде и застана до рамото на Снори, без да каже нищо, но посланието му бе ясно.

— Ти имаш до себе си приятел, Снори от ундоретите. — Скилфар претегли с очи Тутугу, а пръстите ѝ шаваха, все едно си играе с някаква нишка. — Такива неща са редки. Светът се състои от сладост и болка — Северът знае това. И умираме със знанието, че предстои последна битка, по-велика от всички преди нея. Остави своите мъртви на мира, Снори. Плавай към нови хоризонти. Забрави за ключа. Мъртвия крал не ти е по силите. Всяка от скритите ръце би могла да ти отнеме това нещо. Аз мога да смразя костния ти мозък и да го взема още сега.

— Ала няма да го направиш. — Снори не знаеше дали магията на Скилфар може да го надвие, но знаеше, че след като толкова се е постарала да разкрие мотивите и намеренията му, няма просто да му вземе ключа.

— Да, няма. — Тя изпусна една въздишка, тъй студена, че образува облаче във въздуха. — Светът се оформя по-добре от свободната воля. Дори ако това означава да оставиш глупави мъже да действат на своя глава. В сърцето на всичко, сгушена сред корените на Игдразил, се намира шегата на създанието, която засрамва всички измами на Локи. Всички ние сме спасявани също толкова често от действията на глупците, колкото и от делата на мъдреците.

— Върви, щом трябва — каза тя след още една въздишка. — Но ще ти го кажа ясно — каквото и да намериш, няма да е онова, което си търсил.

— Ами вратата? — Снори произнесе думите тихо, по-разколебан отвсякога.

— Кара — обърна се Скилфар към другата жена. — Този човек търси вратата към смъртта. Къде ще я намери?

Кара, която досега изучаваше пръстите си, вдигна поглед и се намръщи изненадано.

— Не знам, майко. Такива истини са отвъд способностите ми.

— Глупости. — Скилфар щракна с пръсти. — Отговори на човека.

Мръщенето се усили, ръцете се вдигнаха, пръстите се вкопчиха несъзнателно в окичените с руни плитки.

— Вратата към смъртта... Аз...

— Къде би трябвало да се намира? — настоя Скилфар.

— Ами... — Кара отметна глава. — Защо трябва да е някъде? Защо вратата към смъртта да е на определено място? Ако беше в Тронд, как би могло това да е правилно? Ами пустинниците в Хамада? Трябва ли да са толкова далеч от...

— А нима светът е справедлив? — попита Скилфар и усмивка трепна на тънките ѝ устни.

— Ами... Не. Но в него има красота и баланс. Правилност.

— Значи щом има врата и тя не е никъде... тогава какво? — Един блед пръст се завъртя, за да подкани Кара да побърза.

— Трябва да е навсякъде.

— Да. — Скилфар отново обърна зимно сините си очи към Снори. — Вратата е навсякъде. Просто трябва да знаеш как да я видиш.

— И как да я видя? — Снори огледа пещерата, сякаш очакваше да открие, че през цялото това време вратата е стояла в някоя сенчеста ниша.

— Не знам. — Скилфар вдигна ръка, за да възпре протестите му. — Трябва ли да знам всичко? — Тя подуши въздуха и се взря любопитно в Снори. — Ти си ранен. Покажи ми.

Без да се оплаква, Снори разтвори жакета си и дръпна ризата нагоре, за да покаже червената покрита с коричка резка от ножа на убиеца. Двете вълви станаха от местата си, за да я огледат по-добре.

— Старата Гроа в Тронд каза, че отровата на острието надхвърляла нейното изкуство. — Снори трепна, когато Скилфар го мушна със студен пръст в ребрата.

— То и брадавиците надхвърлят изкуството на Гроа — изсумтя Скилфар. — Безполезно момиче. На нищо не можах да я науча. — Тя

стисна раната и Снори ахна от соленото парене. — Това е работа на заклет в камъка. Призовка. Келем те вика при себе си.

— Келем ли?

— Келем Калайджията. Келем имперският ковчежник. Келем Пазителя на портите. Келем! Чувал си за него! — сопна се тя раздражено.

— Вече съм. — Снори сви рамене. Името наистина му беше познато. От приказки, разказвани на децата край огъня в дългите зимни нощи. Снори си помисли за флорентинското злато на убийците, спомни си за миг страховитата им бързина. На всяка монета бе изсечена потъналата камбана на Венеция. Болката в раната му се усили, гневът му също.

— Каж ми повече за него... моля те — изръмжа той.

— Старият Келем стои осолен в своята мина, крие се от южното слънце. Заровен е надълбоко, ала малко неща му убягват. Знае древни тайни. Някои го наричат последния Механик, дете на Строителите. Толкова е стар, че пред него аз изглеждам млада.

— Къде...

— Във Флоренция. Банкерските кланове са негови покровители. Или пък той — техен. Отношенията им са по-трудни за разплитане от всеки възел, вързан някога от Гордий. Може би клановете са се пръкнали от чреслата му през вековете, когато още е зачевал. Ала подобно на много деца, те копнеят да получат наследството си — напоследък флорентинските банки разкършват мускули, изпробват силата на стареца... и търпението му. — Погледът на Скилфар се стрелна към Кара, после се върна на Снори. — Келем познава всяка монета в тази наша Разделена империя и държи в ноктите си туптящото сърце на търговията ѝ. Това е власт, различна от имперската мощ на тронове на Стоте, но все пак власт. — В дланта ѝ лежеше златна монета, двоен флорин, изсечен от южните банки. — Различна власт, но посвоему по-могъща от армии, по-коварна от танците в сънищата на коронованите глави. Двуостър меч, може би, но Келем е живял векове и още не се е порязал.

— Смятах го за измислица. Детска приказка.

— Наричат го също Пазителя на портите. Намира и отваря врати. Ясно е защо те е призовал при себе си. Ясно е защо трябва да се отървеш от този ключ, и то възможно по-скоро.

— Пазител на портите ли? — каза Снори. — Да не би да го наричат и портален маг? — Усети как ръцете му се свиват в юмруци и зърна за миг демона във формата на Еймирия, как скача към него, пуснат от мага в Пещерата на Еридруин.

— Едно време се наричаше така, много отдавна.

— И е заклет в камъка, казваш?

Скилфар наклони глава, за да изучи Снори от нов ъгъл.

— За да живее толкова дълго, човек трябва да се врене на много господари, но златото принадлежи на земята и винаги е било първата му любов.

— Срещал съм го... него или негова сянка. Препречи ми пътя към Хел и каза, че ще му занеса ключа. — Снори млъкна, спомняйки си демона и как сърцето му бе подскочило, като го помисли за малкото си момиченце. Насили юмруците си да се отпуснат. — И ще го направя.

— Това е лудост. Ако изключим Мъртвия крал, няма по-лош, на когото да дадеш ключа.

— Но той знае къде е вратата към смъртта. Ти можеш ли да ми я покажеш? Имам ли друг избор? По-добър избор? Такъв, който Келем не може да ми отнеме? — Снори прибра ключа и затвори жакета си. — Хвани на въдицата треска и ще имаш вечеря. Хвани на въдицата кит и може ти да се окажеш вечерята. — Сложи ръка върху острието на брадвата си. — Нека ме изтегли и ще видим.

— Това поне ми спестява опита да измъкна куката му от теб, без да те убия — каза Скилфар, присвила устни. — Кара ще дойде с теб.

— Какво? — Кара вдигна очи и завъртя глава толкова бързо, че косата ѝ се развя.

— Не. Аз... — Снори не можеше да се сети за друго възражение, освен че това му се струва погрешно. Острото предизвикателство в погледа на жената беше распалило у него моментално привличане. Тя му напомняше за Фрея. И това го караше да се чувства като предател. Глупава идея, но искрена, до мозъка на костите му.

— Но... — Кара поклати глава. — Воин? Какво мога да науча, като го гледам как размахва брадвата си?

— Ще отидеш с него, Кара. — Скилфар стана сурова. — Воин ли? Днес е воин. Утре, кой знае? Човек хвърля милиони сенки, а ти го оковаваш в такова едностранно определение. Ти дойде тук да търсиш мъдрост, момиче, но в тези свитъци аз имам само информация. Мъдростта узрява навън, по света, сред калта и болката на живите. Тя не е само хвърляне на руни и увиване на стари баналности в тежки слова. Излез навън. Върви на юг. Изгаряй на слънцето. Потти се. Кърви. Учи се. Върни се при мен по-стара, по-калена, по-твърда. — Потупа с пръст свитъка в скута си. — Тези думи са чакали тук цяла вечност — ще те почакаат още малко. Прочети ги с очи, които са видели широкия свят, и те ще означават повече за теб. Има едно предимство в избора на Снори Келем да му покаже вратата. Предимство от хиляда мили. По време на едно такова пътешествие човек може да порасне, да се промени и да намери ново мнение. Току-виж успееш да му помогнеш.

Снори се протегна до мен.

— И това беше всичко. — Стана, което разклати лодката, и погледна към Кара. — Скилфар ни пропъди и кученцето ѝ ни последва, за да се увери, че сме си тръгнали. Кара дойде при нас след няколко минути. Каза, че на планината имало мъже, които ни търсят, и че ще те открием близо до кратера, на западния склон.

Изгледах ги един след друг, Снори, Тутугу и Кара — лудия, вярното куче, невръстната вещица. Те тримата срещу Мъртвия крал, а ако той не се справеше с тях, в края на пътуването ги чакаше Келем. А наградата им, в случай че спечелят, беше да отворят вратата към смъртта и да пуснат ада навън...

— Флоренция, а? Най-добрият път за Флоренция минава през Червения предел. Можете да ме оставите там.

10.

Може би Кара притежаваше магия, която се просмукваше в лодката ѝ, или пък най-последно свикнал с клатушкането на морето — както и да е, пътуването на юг от Беерентопен се оказа по-малко ужасно от многото дни със Снори на „Морският трол“. Кара беше кръстила лодката си „Еренса“, на валкирията, която плува под вълните, за да събира мъртвите за Рагнарбок. Познаваше ветровете и държеше платната издути, така че плавахме на юг по-бързо, отколкото човек може да тича.

— Тя е хубава жена — казах на Снори, когато той дойде да се сгуши при мен на носа. Лодката не беше голяма, но вятърът ни даваше уединение, заглушавайки нашия разговор и отнасяйки думите.

— Така е. Има сила в нея. Не мислех, че ще е твой тип, Джал. А и ти не чезнеш ли по тази твоя Лиза, откакто напуснахме Тронд?

— Ами, да, искам да кажа, Лиза е чудесно момиче... Сигурен съм, че ще се покатеря на балкона ѝ веднъж-дваж, като се върна, но... — Но човек трябва да мисли за тук и сега, а тук и сега Кара разполагаше с цялото ми внимание.

Животът на малка платноходка не е за препоръчване, колкото и привлекателна да е компанията, и то дори когато не ти се налага да прекарваш по-голямата част от всеки ден в изпразване на стомаха си през борда. Храната се оказва студена, еднообразна и недостатъчна. Нощите продължаваха да се опитват да върнат зимата. Треската ми продължи да ме държи слаб и треперещ. А всякакви надежди да приложим чара си върху Кара умряха рано-рано. Първо, трудно е да се правиш на загадъчен романтичен принц, когато обектът на възжеланията ти те гледа да сереш в морето по два пъти на ден. Второ, още първия път, когато ръката ми кривна към нея, Кара измъкна изпод многото плисета на полата си дълъг нож и ми обясни с ненужно висок глас как ще прикове с него тази ръка към слабините ми, ако си позволи

нови волности. Снори и Тутугу просто ме гледаха и въртяха очи, сякаш вината е моя! Наругах ги всичките, че са жалки селяци, и се оттеглих да си гризкам от смаляващия ни се запас сухи овесени питки — отвратителни са.

По залез-слънце дойде Аслауг, надигна се през дъските на корпуса, като че ли мастилениите дълбини я бяха пазили в безопасност, докато денят облива света. Тутугу хвърли поглед към мен, потрепери и се зае с една мрежа, която се нуждаеше от поправка. Снори се втренчи настойчиво в мястото, от което се издигна Аслауг, с неразгадаем поглед. Дали нейната компания му липсваше? Нямаше обаче вид на човек, който я вижда ясно, очите му се плъзгаха покрай нея, докато тя се приближаваше към мен. Надявах се, че думите ѝ също се плъзгат покрай ушите му.

— Джалан Кендет. Все още ли седиш заврян сред северняци? Мястото ти е в двореца на Червения предел, не в някакво скърцащо корито.

— Имаш ли по-бърз способ за стигане дотам? — попитах я, все още вкиснат.

Аслауг не отговори, но се завъртя бавно, сякаш следваше някаква миризма, докато не се озова с лице към кърмата, където Кара стоеше до руля. Вълвата видя Аслауг в момента, в който погледът на аватара падна върху нея. Кара не се опита да скрие това, нито пък гнева си. Без да сваля очи от духа, тя привърза руля и пристъпи напред. Люшкането на вълните не ѝ пречеше и тя вървеше все едно лодката е взидана в камък.

— Къш! — извика тя достатъчно силно, за да сепне Снори и Тутугу и да ме накара да подскоча. — Къш, нощно изчадие. Къш, рожбо на лъжите. Къш, дъще на Локи! Къш, дете на Аракни! — Очите на Кара блестяха от залеза. Тя вървеше напред, протегнала ръка пред себе си и стиснала в нея нещо, което приличаше на човешка кост.

— Брей, че хубавица! — каза Аслауг. — Снори ще ти я отнеме. Знаеш го, нали, Джалан?

— Къш! — изрева Кара. — Тази лодка е моя! — Удари с костта по мачтата и по целия корпус грейнаха руни, пламтящи със зимна светлина. В същия миг Аслауг като че ли се свлече, преля в някаква помалка форма, с размерите на куче, така обгърната в мрак, че трудно можеше да се различи каквото и да било... освен че имаше прекалено

много крака. Като дращеше бързо-бързо с дългите си сухи крайници, тя се праметна през борда и изчезна без плясък. Потреперих и вдигнах очи към Кара, която отвърна на погледа ми, стиснала устни в тънка линия. Предпочетох да не казвам нищо. Вьолвата остана така, опряла костта в мачтата, минута, две, три, и накрая, когато слънцето изчезна зад ръба на света, се отпусна.

— Тя не е добре дошла тук — каза Кара и се върна на кърмата, за да продължи да направлява лодката.

— Тя и Баракел са всичко, което двамата със Снори имаме на наша страна. Те са древни духове, ангел и... хммм... Гонят ни хора, *твари*, които правят магии със същата лекота, с която дишат... Имаме нужда от тях. Сестрата на Червената кралица ни даде...

— Червената кралица ви мести по дъската си като всички други пешки. Това, което ви дава, е колкото оръжие, толкова и нашийник. — Кара хвана отново руля и коригира курса. — Не се заблуждавай относно природата на тези създания. Баракел е валкирия или ангел не повече, отколкото ти или аз. Той и Аслауг някога са били хора. Някои от Строителите са се изкопирали в своите машини — други пък, когато Колелото се завъртяло за първи път, избягали от плътта си в нови форми.

— Аслауг никога не ми е казвала...

— Тя е дъщеря на лъжите, Джалан! — Кара сви рамене. — Пък и вероятно вече не помни. Духовете им прекалено дълго са били оформяни от очаквания. Когато дошъл Денят на хилядата слънца, волята им ги освободила. Богове в един празен свят... а после сме се върнали ние. Нови хора, бродещи по земята, докато отровите се разсейвали. Нова воля. И бавно, без нито ние, нито те да разберем, нашите истории за духове и нашата воля са ги превърнали в нещо, което отговаря на очакванията ни.

— Хм. — Отпуснах се назад, мъчех се да намеря някакъв смисъл в думите на вьолвата. След малко ме заболя главата. Така че престанах и вместо това загледах вълните.

Продължихме да плаваме. Снори и Кара, изглежда, намираха по нещо вълнуващо във всяка новооткрила се пред нас част от скръбния северен бряг. Даже самото море ги очароваше. Вълните правят това и

това, вятърът се обръща, скалите са такива и онакива, течението е западно. Пфу. Бях чувал по-интересни разговори между овчари, описващи болезките на овцете. Или вероятно щях да съм чувал, ако бях слушал разговори между овчари.

Следствието от скуката е, че човек е принуден да отправя взор или към бъдещето, или към миналото, или към въображението си. Аз намирам своето за прекалено смуцаващо за гледане, а и вече бях изчерпал възможните сценарии за завръщането си у дома. Затова седях нацупен на носа на „Еренса“ и дълги часове размишлявах над обстоятелствата на отвличането си от Червения предел и принудителния тежък преход през половината Империя до Черната крепост. Отново и отново мислите ми се връщаха към Гариус и мълчаливата му сестра — родени като сраснати уроди, законните крал и кралица на Червения предел. Баща им, Голот, накарал хирурзите да ги разделят, но никой от тях не можел да седне на трона, когато умре. Затова той ги прескочил в полза на Алика, по-малката сестра. Моята баба. Не толкова явно чудовище. Но кой от тях управляваше всъщност? Кой от тях бе пратил Снори и мен по пътя ни на север? Кой от тях бе рискувал живота и душата ми срещу Мъртвия крал? Хирурзите с техните остри ножове и тъпи мнения бяха разделили Гариус от сестра му, но близнаците не се бяха разделили поравно. Гариус бе останал сакат разказвач на истории, а безименната му сестра — мълчалива воайорка на бъдните години. А баба ми, Червената кралица — биещото сърце на Предела от цяло поколение, желязната кралица, винаги непоклатима, от чиито армии се боеше целият Юг и чието име бе хулено навред.

Спомените ме тормозеха, както са склонни да правят, когато няма какво да заглуши шепота им. Гариус ми беше дал маминия медальон и през годините аз така го бях увил в лъжи, че не можех да разпозная стойността му дори когато го държах в ръка. Може би съм бил също толкова сляп и за целта му. Доктор Тапрут, човекът, който знаеше малкоизвестни факти за склоновете на Скраа и билата на Нфлр в Уулискинд, ми беше казал нещо за майка ми и аз се бях изсмял на грешката му. Дали не бях увил живота ѝ в също толкова лъжи като медальона ѝ? Дали не гледах на смъртта ѝ със същата слепота, която бе скривала от мен природата на медальона?

Не ми е присъщо да витая в миналото. Не ми допадат неудобните истини. Предпочитам да заглаждам ръбовете и връхчетата, докато ми остане нещо, което си струва да се пази. Но в една лодка наред морската шир човек няма кой знае какво друго за правене.

— Покажи ми ключа — казах.

Снори седеше до мен, пуснал в морето една връв с кука на края. Не беше хванал нищо за всичките часове, откакто го правеше.

— Пазя го на сигурно. — Той сложи ръка на гърдите си.

— Не мисля, че нещо в него може да се нарече сигурно. — Седнах с лице към него. — Покажи ми го.

Снори неохотно върза връвта за скобата на греблото и измъкна ключа изпод ризата си.

Ключът не приличаше на част от този свят. Изглеждаше все едно няма място под дневната светлина. Докато се въртеше на въженцето си, сякаш се променяше, трепкаше от една възможност в друга. Предположих, че ключ, който може да отвори всяка ключалка, трябва да съдържа множество форми. Посегнах към него, но Снори отблъсна ръката ми.

— По-добре недей.

— Тревожиш се, че ще го изпусна в морето ли?

— Би могъл.

— Няма. — Задържах ръката си протегнатата.

Снори повдигна вежда. Простичко, но красноречиво изражение. Беше известно, че съм лъгал и преди.

— Заради това нещо стигнахме толкова близо до смъртта, колкото е възможно за човек, Снори. И двамата. Имам право на това.

— Не беше заради ключа. — Гласът му бе тих, а очите му се визираха покрай мен. — Не отидохме там за ключа.

— Но той е всичко, което получихме — казах, ядосан, че може да ми отказва.

— Това не е нещо, което би искал да докоснеш, Джал. Няма радост в него. Като приятел ти казвам, не го прави.

— Като принц на Червения предел ти казвам — дай ми шибания ключ.

Снори го свали от шията си и с въздишка го отпусна в дланта ми, като продължаваше да стиска връвта.

Свих пръсти около ключа. За един кратък миг ми мина през ума да го изтръгна и да го метна надалеч във водата. Но в крайна сметка не ми достигна или кураж, или жестокост. Не съм сигурен кое от двете.

— Благодаря. — Нещото сякаш се променяше в ръката ми и аз го стиснах, за да го накарам да се задържи в една форма.

Не помня много за майка си. Косата ѝ — дълга, тъмна, миришеца на мекота. Спомням си колко сигурен се чувствах в прегръдката ѝ. Спомням си как приятно звучаха похвалите ѝ, макар че не мога да се сетя за нито една дума. Болестта, която я отнесе, си я спомнях като история, която разказвах, когато хората ме питаха. История без драма или трагедия, просто ежедневно безсмислие на съществуването. Красива принцеса, повалена от обикновена болест, погубена без никаква романтика от текливка. Изолирана заради заразата си — последните ѝ думи към мен, изречени през параван. Чувството за предателство, което изпитва едно дете, когато някой родител го напусне, сега се върна при мен, все още остро.

— О. — И внезапно, без никакъв промеждутък, ключът вече не беше ключ. Държах ръката на майка си, или пък тя държеше моята — ръката на седемгодишно момче в нейната. Долових миризмата ѝ, някакво сладко ухание, като на орлови нокти.

Снори кимна със съчувствие в погледа.

— О.

Изведнъж и лодката, и морето, и Снори, всичко изчезна за един удар на сърцето. На негово място грейна ослепителна светлина, която постепенно помръкна, докато мигах, за да разкрие позната стая със звездовидни отвори по тавана. Това беше приемна зала в Римската палата, където играехме с братята ми в зимните нощи. Мама стоеше там, надвесена над мен, с усмивка на лицето — същото лице като в медальона ми, само че усмихнато, с блеснали очи. Миг по-късно всичко това отново се смени с лодката, небето, вълните.

— Какво? — Пуснах ключа, сякаш ме беше ухапал. Той се залюля на връвта в ръката на Снори. — Какво?

— Съжалявам. — Снори прибра ключа. — Предупредих те.

— Не. — Поклатих глава. „Беше твърде млада за острието на убиец“. Чух думите на Тапрут, все едно ги изричаше в ухото ми. — Не. — Станах и се олюлях от движението на морето. Затворих очи и я видях пак. Мама, как се привежда към мен усмихната. Мъжко лице,

изплуващо над рамото ѝ. На него нямаше усмивка. Полупознато, но не приятелско. Чертите му бяха в сянка, съвсем смътни, косата му — черна почти до синьо, като синьото под крилото на сврака, със сиво, пропъльзяващо от слепоочията.

Светът се върна. С две крачки се озовах до мачтата и се вкопчих в нея за опора. Платното плъщеше на сантиметри от носа ми.

— Джал! — извика Снори и ми махна да се върна и да седна преди люшкането на гика да ме е запратило във водата.

— *Имало е* острие, Снори. — При всяко премигване го зървах, със светлина, раздробяваща се по ръба на меч, държан ниско и небрежно; отпуснатият до тялото юмрук на мъжа стискаше дръжката му. — Той носеше меч! — Видях го пак; някаква тайна се криеше в блясъка на стоманата и предизвикваше свиване в гърдите ми и болка зад очите ми.

— Искам истината. — Взрях се в Кара. Аслауг не беше дошла със залеза на слънцето. За мен това бе достатъчно доказателство за силите на вълвата. — Ти можеш да ми помогнеш.

Кара въздъхна и привърза руля. Вятърът беше отслабнал. Скоро щяхме да свием платната. Тя седна до мен на пейката и ме погледна.

— Хората рядко искат истината, принц Джалан.

— Трябва да знам.

— Знанието и истината са различни неща — каза Кара. Бръсна малко коса от устата си. — И аз самата искам да знам. Искам да знам много неща. Реших се на пътешествието до Беерентопен и издирих Скилфар именно в търсене на знание. Но знанието е опасно нещо. Ти докосна ключа — въпреки настоятелния съвет на Снори — и това не ти донесе покой. Сега аз те съветвам да изчакаш. Насочили сме се към родния ти край. Задай въпросите си там, по традиционния начин. Отговорите най-вероятно не са тайна, а само факти, които си избягвал или забутал някъде, докато си растял.

— Не мога да чакам. — Лодката се беше превърнала в затвор, а морето — в безкрайна стена. Стоях там без нито простор, нито отговори. „Беше твърде млада за острието на убиец.“ Спомних си как по време на пътуването ни на север избърсах супата от медальона си и — по настояване на Снори — за първи път от години го видях

наистина. Капаците бяха паднали от очите ми и бях открил съкровище. Сега се страхувах какво мога да видя, ако погледна пак към миналото си — но да не гледам вече не беше вариант. Ключът бе отключил вратата към отдавна погребани спомени. Сега трябваше да я разтворя широко. — Помогни ми да си спомня.

— Уменията ми са малки, принц Джалан. — Кара сведе поглед към ръцете си, свити в скута ѝ, с изгрязани нокти и пръсти, покрити с мазоли от работа с въжетата. — Намери друг начин. Може би ключът...

— Това е ключът на Локи — сопнах се, като вложих в думите повече грубост, отколкото възнамерявах. — Черен е от лъжи. Трябва да знам дали онова, което съм видял, което помня, са истински спомени или измамните на някакъв погански дух.

Вечерта се сгъсти, разстла се по повърхността на морето, и сиянието на погълнатото слънце угасна сред облачното небе на запад. Дъждовна капка падна на ръката ми, друга облиза бузата ми. Снори ни гледаше от носа, сгушен в плаща си. Тутугу седеше по-наблизо и дялкаше някакво парче дърво, което бе извадил от водата.

— Всичко, което знам за паметта, е в кръвта — каза Кара. — Кръвта на човек може да разкрие тайните на родовата му линия. Историята на живота му се крие там, както и историята на баща му, и на дядо му. Но...

— Да го направим тогава. Обичам хубавите истории, а щом е за мен — толкова по-добре!

— Но — продължи тя с онзи тон, който винаги означава, че говорещият клони към „не“ — аз съм новачка. Нужен е цял живот, за да усвоиш езика на кръвта. Скилфар би могла да ти покаже избран от теб ден или да изрови тайна, скрита прекалено дълбоко, за да бъде изречена. Моето изкуство е... не толкова прецизно.

— Да опитаме поне? — Пуснах в действие онзи уязвим поглед, от който жените се разтапят.

Кара стисна устни в тънка линия и изучи лицето ми. Очите ѝ, толкова сини, шареха по него, сякаш бях книга, която тя може да прочете. Видях как зениците ѝ се разширяват. Някак си тя се хващаше на номера ми с големите невинни очи. Почувствах леко разочарование. Беше ми се искало да е по-... магическа. По-силна. През годините бях открил, че жените изпитват желание да ме спасяват. Независимо колко

съм лош. Независимо колко лош са ме виждали те — може би съм зарязал приятелките им, след като съм се позабавлявал, или съм им изневерявал с разни придворни дами, всеки ден с нова — но стига да им дам някаква мъничка надежда, че бих могъл да се поправа, много от тях, дори най-умните, най-моралните, най-мъдрите, падат в капана ми. Изглежда, перспективата да укротят опасен негодник, когото едва ли наистина го е грижа за тях, за някои е по-сладък медец от, да речем, силен и морален мъж като Снори. Не ме питайте защо. Аз не виждам никакъв смисъл в това — само благодаря на бога, че е направил света такъв.

Тогава в лодката обаче исках истината, исках може би за първи път в своя живот да опозная себе си, и точно затова предпочитах да седя до жена, която може да прозре в душата ми.

— Моля те — казах и разтворих очи още по-широко. — Знам, че това ще ми помогне да стана по-добър човек.

И тя взе, че се хвана.

— Щом си сигурен, Джалан. — Затършува в покритото пространство под пейката.

— Сигурен съм. — Не бях сигурен в нищо, освен че това преживяване едва ли ще ме направи по-добър човек. Но бях сигурен, че го искам, а да получавам каквото искам винаги е било главният ми приоритет. Аслауг казва, че това свидетелствало за сила на характера. Забравих как го наричаше Баракел.

— Ето! — Тя извади дълга кутия от полирана кост и седна. Отпред на кутията бе жигосана една-единствена руна. Струваше ми се позната.

— Тръни. — Кара допря пръст до руната в отговор на въпроса в повдигнатата ми вежда. — Първото, което ще ни трябва, е малко кръв. А за това е нужен... трън. — Тя отвори с щракване кутията и видях най-дългата игла, която бях виждал.

— Тъъ... — казах и понечих да стана. — Може би по-късно. — Но Снори и Тутугу вече бяха при нас и пръхтяха весело, като че ли разигравах някакво представление за тяхна забава.

Тежестта на очакванията им ме натисна обратно върху пейката.

— Ха! Все едно ме е страх от някаква си игличка. — Успях да изтръгна от себе си нещо като смях. — Давай, мадам вещице.

— Първо трябва да кажа заклинанията. — Тя ме дари с лека усмивка и изведнъж въпреки дългата цяла стъпка игла между нас и факта, че ми беше обещала да посрещне следващото ми настъпление с нож в топките, открих, че я желая. Не беше пищна като Астрид, нито стройна като Еда, нито красива колкото тях двете... може би похотта ми се разпалваше от това, че е забранена за мен, но беше по-скоро заради силата ѝ. Ако оставим настрана дъртите вещици като Скилфар и баба ми, никога не бях срещал по-способна жена. Също като Снори, тя имаше у себе си нещо, което не ти даваше да повярваш, че някога ще те изостави, ще се уплаши, ще побегне.

Кара запали фенер. После, като говореше на стария език на Севера, топна иглата в морето и я прокара през пламъка. Сред мърморенето изрече моето име. Повече от веднъж. В нейната уста звучеше добре.

— Когато иглата бъде окървавена, трябва да вкусиш кръвта. Тогава каквото има да се разкрие, ще дойде.

— Опитвал съм кръвта си и преди. Не ми каза много. — Сигурно бях глътнал цял галон от нея, когато Астрид ме фрасна. Почне ли да кърви, носът ми сякаш няма спиране.

— Това ще е различно. — Пак онази усмивка. — Дай си ръката.

Направих го. Не бях сигурен колко дълбоко ще ме убоде иглата, но се стегнах. Ако се разпищях като малко момиченце, това едва ли би ми помогнало в новата ми мисия да я вкарам в леглото.

Кара хвана ръката ми и я опипа, сякаш за да намери идеалното място. Стоях неподвижно, доволен от докосването ѝ, и усещах как между нас се трупа топлина.

— Сега... — Тя закръжи с иглата над дланта ми, сякаш търсеше нещо.

— Ох! Боже Господи! Ису милостиви! Кучката ме прободете! — Дръпнах ръката си, пронизана от иглата, която Кара беше забила през нея с едно плавно движение. — Ису! — Педя осеяна с алени капки стомана стърчеше от опакото на дланта ми.

— Бързо! Вкуси от нея. Колкото повече се бавиш, толкова по-отдавнашни са спомените! — Кара ме сграбчи за китката и се опита да избута ръката ми към устата ми.

— Ти ме намушка, мамицата му! — Не можех да повярвам. Чернота плъзна пред очите ми и усетих, че ми прималява от шока.

Странно, но не болеше много.

— Помогни ми. — Кара се обърна към Снори и натисна китката ми с две ръце. Кървавата игла се люшна към лицето ми. Но проклет да бях, ако ѝ позволих да го направи. Дам ли ѝ шанс, току-виж забила иглата в устата ми! Натиснах обратно. — Стига си се съпротивлявал, Джалан. Няма много време.

Снори прибави своята сила към задачата и миг по-късно иглата изтри оплакванията от езика ми. Кара издърпа стоманата. Ето тогава дойде болката — докато иглата стържеше по малките костици в дланта ми.

— А сега се съсредоточи, Джалан! Тази част е важна. — Тя стисна лицето ми между предателските си длани. Може да е казала и още нещо след това, но аз загубих съзнание.

Летя. Или съм небето. То е едно и също. Денят преваля и далеч под мен земята се гъне, надига се и пропада. Планините все още улавят слънцето, горите потъват в сянка, реките препускат или се влачат лениво, всяка според природата си, но всички до една устремени към морето. Океанът лежи в далечината, набръчкан от гаснещата светлина.

По-ниско.

Земята долу се простира от раззеленени равнини към сухи хълмове, увенчани с камък. Струйки дим нашарват въздуха като дантели, къдрени от вятъра. Полята лежат почернели, където огънят ги е погълнал. Една гора, широка цели акри, пламти.

По-ниско.

Замък се е проснал на висок хребет, с изглед към две долини, които се протягат към разцъфналите земи. Огромен замък, с външна

стена дебела колкото къща, по-висока от дърветата, прекъсвана от седем кръгли кули. Зад нея има малък град от камък и Строителски тухли, после втора стена, няколко разкрача дебела и по-висока от първата, а отгатък — казарми, оръжейни складове, водохранилище и крепостна кула. Тази крепост ми е позната — или поне така си мисля. Напомня ми за кулата Амерот, която се издига на ръба на Скорпионите, верига височини, опасали района, където се срещат Червеният предел, Слов и Флоренция. Посещавал съм тази кула веднъж. Трябва да бях десетгодишен. Татко беше пратил Мартус да служи като оръженосец на лорд Марсдън, чието домакинство е настанено там. Двамата с Дарин също отидохме като част от образованието ни. Тази кула беше най-високата сграда, която бях виждал. И все още е. Работа на Строителите. Грозна правоъгълна постройка от лят камък, без прозорци или орнаменти. Спомням си, че беше заобиколена от трошляк, а селото се намирало на миля от нея, защото местните се страхуваха от призраци и не искаха да живеят по-наблизо. Двамата с Дарин яздехме из околните хълмове, все още достатъчно млади, за да изследваме и да си играем. Спомням си, че по скалите там имаше странни белези от обгаряне. Бяха покрити с пукнатини с правилни геометрични форми, чийто произход не можех да си обясня.

По-ниско.

Армия лагерува около замъка, разположена като за обсада. Армия тъй многобройна, че палатките на различните части нашарват земята като посеви в голяма нива. Конете за кавалерията са прибрани в заграждения, на стада от по хиляди животни. Горите са изсечени, за да се построят машините, които чакат в предния край на войската. До всяка са струпани пирамиди от камъни, високи по десет, двайсет, трийсет стъпки. Метателните рамена на требушетите, катапултите и мангонелите са изтеглени назад, заредени, готови за стрелба.

По-ниско.

Вонята и какофонията на ордата са непоносими. Такова гъмжило от хора и коне на толкова тясно място. На високото се издигат шатри, украсени с гербове. Великите родове на Слов са тук. Височайшите и могъщите са дошли с рицарите и наборната си войска. Сред горите от знамена се виждат гербовете на благородници от Загре, Зюдрайх, дори Маяр. Не може да са по-малко от трийсет хиляди души. Може би петдесет хиляди.

Аз падам. Падам. Към външната стена. Невидим се спускам сред войниците, стълпили се на върха на най-източната стражева кула. Тук има сто стрелци с гладки железни шлемове, нагънати по врата, шапчици от метални брънки, кожени жакети с пришити железни плочки, поли от припокриващи се кожени ивици с железни капси. Виждал съм такива брони на стойки, наредени по края на дългата галерия на Римската палата. Като дете имах навика да се крия зад една от тях, до западното стълбище, и да изскачам, за да стряскам прислужничките.

Една машина за мятане на стрели — скорпион — стои в предната част на кулата, прицелена между бойниците към далечния враг. Обслужващите я мъже се държат на почетно разстояние, докато неколцината благородници, събрани непосредствено зад машината, обсъждат нещо.

След миг стоя между тях. До мен има грамаден воин в очукана плочеста броня — издръжливо нещо, изработено в стар стил от черно желязо. Той ме поглежда, но зорът му минава през мен.

— Можем да чакаме подкрепления. Дори да отнеме два месеца, ще устоим — казва той. Очите му са свирепи и мрачни, лицето сурово, черна брада стърчи около квадратната му челюст, през която минава блед белег.

— Майната му на това! — Говорещата, която досега е съзерцавала врага, се обръща. Висока е метър и деветдесет, атлетично сложена, силна, млада... може би на осемнайсет. Бронята ѝ е позлатена, а върху нея с емайл са изобразени пламтящите копия на Червения предел. Тук обаче няма суета, стоманата е с нормална

дебелина и без украса. Войнишка броня. — Ако им позволим да се задържат тук, пътят на царя на запад лежи открит. Воините на Степите ще се окажат пред портите на Вермилиън преди жътва.

Гледам лицето ѝ, широко и ъгловато, необичайно бледо за жена от Предела — рошава тъмночервена коса, гневни лешникови очи, пълни устни. Познавам това лице.

— Контаф. — Тя пристъпва към рицаря до мен. Даже жена с нейния ръст трябва да го гледа отдолу нагоре. — Можем ли да атакуваме? Да излезем на набег? Те няма да очакват атака.

При тези думи мъжете около нея си поемат рязко дъх, рицари-капитани и лордове, ако се съди по броните им. Мога да ги разбера. В замъка няма достатъчно войници, за да се опълчат на армията отвън. Знам го, без дори да погледна. Замъкът не може да побере толкова хора.

— Те няма да очакват атака, принцесо — казва Контаф. — Но въпреки това са готови за атака. Кервжич не е глупак.

— Пратеници! — обажда се един мъж на стената, долепил далекоглед до окото си.

Принцесата повежда благородниците към бойниците и стрелците се разделят, за да ѝ направят път.

— Говори — казва тя.

— Десет ездачи под бял флаг. Парламентъор. И пленник. Момиче...

Принцесата грабва далекогледа и го долепва до окото си.

— Гуен!

— Кервжич е хванал сестра ви? — Юмрукът на Контаф се свива върху дръжката на меча му и железните плочки на бронираната му ръкавица изстъргват една в друга. — Значи Омера е паднала.

— Дай ми лъка си — заповядва принцесата на най-близкия стрелец.

— Алика! — Напрегнат шепот от мъжа до нея, по-дребен, но с подобен цвят на кожата.

— „Принцесо“ — поправя го тя. Лъкът е в ръцете ѝ, а очите ѝ са вперени в неговите — и гледат опасно. — Наречи ме по име още веднъж, братовчеде, и ще те хвърля от стената.

Издърпва една стрела от колчана на стрелеца.

— Лъкът добър ли е?

— Д-да... принцесо — изпелтечва стрелецът. — Бие на косъм вляво, ако го изпънете прекалено силно. Но няма смисъл да се тревожите за това — той е прекалено здрав за же...

Принцеса Алика слага стрелата и я изпъва до ухото си, насочвайки я към голямата крепостна кула отгатык втората стена.

— Да?

— На косъм вляво, ваше величество. — Мъжът отстъпва. — Два пръста за мишена, намираща се на петдесет разкрача.

— Строиша се — обажда се братовчедът от стената.

Принцесата отпуска лъка и идва да види. Деветима от мъжете са се разгърнали в линия с конете си. Парламентьорът и пленничката излизат на пет разкрача пред тях. Момичето е облечено в коприни, седи странично на седлото и изглежда на не повече от тринайсет, може би четиринайсет. Мъжът е дебел, облечен в пригодена за тялото му броня, с тлъст врат, почервенял от слънцето на Червения предел. Носи шлем със синьо перо и дълго тюркоазено наметало.

— Ей, в замъка! — Гласът му стига до тях отслабен от разстоянието.

Лицето на принцеса Алика е като издялано от камък. Тя отново слага стрелата на лъка и го изпъва.

— Знамето... — Контаф се вира в нея и мръщение покрива челото му с дълбоки бръчки. Сред вражеската група се развява бяло знаме.

Тя поглежда натам.

— Грешка — промълвява. — Това ми помага да преценя вятъра.

Извива гръб, изтегля тетивата още по-назад покрай нагръдника си... и стрелата изчезва, само съскането й остава сред тишината около нас.

Принцесата пуска лъка и отстъпва от стената.

Отеква пронизителен писък. Пауза. Звуци от препускащи коне.

— Принцеса Гуен... — Братовчедът остава без думи.

— Застреля сестра си — понася се шепот по стената.

Алика се врътва към тях.

— Никакви преговори. Никаква капитулация. Никакви условия.

Още едно рязко врътване и тя вече крачи към стълбите по средата на кулата. Контаф се затичва с дрънчене да я настигне, а

останалите се точат в нишка подир него. Аз съм до рамото ѝ. Толкова близо, че мога да чуя напрегнатото ѝ дишане.

Тя не обръща глава, когато Контаф се изравнява с нея при стълбите.

— Кервжич щеше да я изгори на клада на сутринта, пред очите на всички ни. Щеше да я накара да пее на моите войски песен на болка и да я поддържа жива толкова дълго, колкото позволяват уменията на изтезателите му. — Братовчедът и още трима ни застигат. Алика продължава да стои с гръб към тях. Отзад на стената първият камък се разбива с грохот в бойниците. По цялата вражеска линия обсадните машини освобождават насъбраната енергия с дрезгаво плющене.

— Ще победим или ще умрем. Няма трети начин.

И в този миг познавам баба си.

Камъните заваляват върху нас.

11.

— Гладен съм!

— Най-после се събужда! — Гласът на Снори.

Отворих очи.

— Ослепял съм! — Сграбчи ме паника, надигнах се и си треснах главата в нещо твърдо.

— Спокойно! — Гласът звучеше развеселено. Една голяма ръка ме натисна надолу. Старата магия пропука неприятно в допирните точки.

— Очите ми. Шиба...

— Нощ е.

— Тогава къде са проклетите звезди? — Пипнах се по челото, където се бях ударил. По пръстите ми остана нещо лепкаво.

— Облачно е.

— Къде е фенерът? — Този път го бях сгацил натясно. Винаги оставяхме фенера да гори през тъмните нощи, с ниско подрязан фитил. По-добре да изхабим малко масло, отколкото да се спънем и да паднем през борда в тъмното, когато усетим повика на природата.

— Ти го счупи, като падна отгоре му.

Спомних си всичко. „Онази жена! Ръката ми!“

— Ръката ми! — извиках, глупаво се хванах за мястото, където ме беше пробола, и изквичах от болка.

Тутугу промърмори насън някакво оплакване и спря да хърка. Напоследък забелязвах хъркането му едва когато спреше.

— Защо съм толкова гладен?

— Защото си свиня. — Чух как Снори се обръща и придърпва завивките си.

— Спа почти две нощи и един ден. — Това беше гласът на Кара от другия край на лодката.

— Е... — Млъкнах, за да обмисля това. — Е, не се получи. Осакати ме за едното нищо.

— Нищо ли не видя? — попита тя недоверчиво.

— Видях баба си. Когато е била по-млада, отколкото съм аз сега. Още тогава е била гадна кучка! Даже по-зле.

— Забави се прекалено много, преди да вкусиш кръвта — отбеляза Кара.

— О, извинявай, че бях прекалено зает да зяпам едната педя стомана, стърчаща от ръката ми! — Още не можех да повярвам, че не ме беше предупредила.

— Може би ще видиш повече, когато сънуваш пак. Може би ще видиш онова, което търсиш. — Не ми се стори особено загрижена, по-скоро сънена.

Навъсих се към нея в мрака, но ако се съдеше по тихите звуци около мен, и тримата бяха потънали отново в сън. Не можех да последвам примера им. Бях спал достатъчно. Вместо това седях и се вирах в тъмното, полюшван от вълните, докато небето просветля, за да възвести зората.

Прекарах онези студени тъмни часове, вирайки се в спомени за спомени. В баба си, преди цял един живот, в жертвите, които е правила, за да възпре врага, в огъня в нея, който я караше да атакува дълго след като надеждата е отлетяла от бойното поле. Също като Снори. Или по-скоро, какъвто беше Снори преди.

В сивата предутринна дрезгавина гледах северняка, отпуснат върху руля, а тъмните процепи на очите му отвърщаха на погледа ми. Скоро Баракел щеше да му заговори. Ангелът щеше да дойде по вълните и да подхване приказки за светлина и цел, а Снори щеше да продължи да направлява лодката на юг, към смъртта.

— Ти си страхливец, Снори вер Снагасон. — Може би беше от липсата на сън, или от кръвта на Червената кралица, все още огнена във вените ми, или може би дори от искрено желание да му помогна, но нещо накара думите да се излеят от устата ми, надделявайки за миг над нормалното ми желание да избягвам всяка възможност да ме ударят.

— Защо? — Той не помръдна, нито повиши глас. Честно казано, никога не бях виждал свирепостта, която проявяваше в битка, да се излива в разговор — дори когато разговорът вървеше против него.

Може би го съдех според това какво бих направил аз, ако бях голям и страшен викинг.

— Този ключ. Той е направен от лъжи, знаеш го. Да го отнесеш до вратата на смъртта... — Магнах с ръка във въздуха. — Това е просто търсене на изход, бягство. Със същия успех би могъл да пробиеш дупка в морския лед в пристанището на Тронд и да скочиш в нея. Щеше да постигнеш същия резултат с по-малко усилия и по-малко неудобства за другите. — Можех да му кажа, че няма да си върне жената, нито децата, нито нероденото бебе. Можех да му кажа, че всичко това са глупости и че светът не работи по този начин. Можех да му го кажа, но навярно не съм толкова жесток, или пък не се доверявах чак толкова на самообладанието му... но най-вероятно просто нямаше нужда да му го казвам. Той вече го знаеше.

Снори не отвърна нищо. Чувахе се само стенанието на вятъра и плискането на вълните в корпуса. Накрая той промълви:

— Да, аз съм страхливец, Джал.

— Ами тогава хвърли ключа през борда и ела с мен във Вермилиън.

— Сега моята цел е вратата. — Снори седна. — Вратата. Ключът. Това е всичко, което имам. — Той докосна мястото, където ключът висеше под жакета му. — А какво е ключът, ако не шанс да се изправиш срещу боговете и да им поискаш обяснение за света... за живота си?

Знаех, че не става дума за боговете. Каквото и да ми разправяше той. Семейството му го теглеше напред. Фрея, Еми, Егил, Карл. Все още кътах в себе си имената им и историите, които ми беше разказвал за тях, а те дори не бяха мои. Обикновено не ме е грижа за такива неща, но въпреки това виждах момиченцето, дървената му кукла, Снори тичащ да я спаси. През цялата дълга зима бях очаквал той да заговори отново за тях. Очаквах го и се ужасявах от това. Знаех, че някоя нощ, натаралаянкан до козирката, той със сигурност ще се прекърши и ще изпадне в пиянска ярост заради загубата си. Но това така и не стана. Независимо колко тъмна бе нощта или колко бира беше изпил, Снори вер Снагасон не пророни нито едно оплакване, не обели нито дума за загубата си. Изобщо не бях очаквал да заговори най-сетне за това в една малка лодка, заобиколена от всички страни с мили студено и неспокойно море.

— Това не е...

— Шейсет удара на сърцето ще са ми достатъчни. Ако мога да ги прегърна. Да разберат, че съм дошъл за тях, независимо какво е стояло на пътя ми. Това ще ми стига. Шейсет удара на сърцето зад онази врата ще са по-ценни за мен от шейсет години на тази земя без тях. Ти не си обичал, Джал, нито си държал детето си, новородено и изцапано с кръв, нежно в този суров свят, и си обещавал на това дете, че ще го пазиш. И Фрея. Нямам думи, с които да го изразя. Тя ме пробуди. Дотогава прекарвах дните си в кървави сънища, хапейки всяка ръка, която се опитваше да ме нахрани. Тя ме пробуди... Видях я... и тя беше всичко, което исках да виждам... всичко, което можех да виждам.

Кара и Тутугу не бяха мръднали от пейките си, но по тихата им неподвижност разбрах, че и двамата са будни и слушат.

— На този свят вече няма място за мен, освен като оръжие, освен като гнева зад острието, носещ печал. Аз съм свършен, Джал. Съсипан. Времето ми е отминало.

Нямаше какво да отговоря на това, затова не казах нищо и оставих морето да говори. След малко слънцето ни намери и Баракел сигурно е проникнал в ума на северняка, макар че дали е имал какво да добави след думите на Снори, не мога да кажа.

12.

Прекарах първия ден след събуждането си от кръвния сън с ръка в скута си и мръщене към Кара. Тя обаче оставаше невъзмутима. Поне докато не задърпах връзките на панталоните си, за да отвърна на повика на природата. Дори при най-добри обстоятелства е трудно да стоиш прав в малка лодка и да се облекчаваш през борда. А да се опитваш да станеш при развълнувано море, докато се развързваш с ранена ръка, е дважд по-трудно.

— Тази работа щеше да е много по-лесна, ако някаква луда не ме беше намушкала! — Връзките за пореден път се заплетоха в несръчните ми пръсти. — Мамка му мръсна! — Може да съм промърморил още няколко ругатни и да съм накърнил доброто име на една конкретна вълва...

— На север на това му викаме „малко муш-муш“ — отвърна Кара, без изобщо да поглежда към мен от мястото си до руля.

Сигурен съм, че имаше предвид раната, но Тутугу и Снори, бидейки невежи варвари, се смяха до пресипване за моя сметка и оттам нататък аз мъжествено пренебрегнах болката, след като бях открил, че езикът на Кара е по-остър от иглата ѝ.

Двамата с Тутугу начесто се озъртахме на север, търсейки платна на галера. Всяко бяло петънце ни караше да се чудим дали под него не дебнат две червени очи, а зад тях — палуба, пълна с хардаси. За щастие не видяхме и следа от тях. Може би след събитията в Черната крепост Мъртвия крал вече нямаше чак такава власт над Червените викинги, че да ги накара да ни следват по целия път до континента. Или пък просто им бяхме избягали.

За три дни плаване от Беерентопен „Еренса“ ни отнесе толкова далеч на юг, че брегът на Норсхайм вече се извиваше настрани,

водейки на изток. Отпред лежеше Лакомото море, последното препятствие между нас и континента, което се простираше до бреговете на Маладон. Кара си каза молитвите, ундоретите призоваха Один и Егир, аз склучих едностранна сделка с Всевишния и, за добро или зло, се разделихме със Севера.

Лакомото море, или Карлова вода, както го наричат живеещите по южните му брегове, има лоша слава сред моряците. Бури от големия океан често биват насочвани към него от възвишенията на Норсхайм. Такива бури са достатъчно страховити и в дълбокото, но в плитките води, където сега плавахме ние, понякога вдигат такива грамадни вълни, че никой кораб не би могъл да оцелее. Подобни вълни са много редки, но могат да пометат всичко от повърхността на Карлова вода. Викингите ги наричат Метлата на Егир. Морският бог разтребва дома си.

Аз се бях отпуснал на кърмата на „Еренса“ и гледах как Норсхайм чезне зад нас, притиснат от морето и небето в тъмна назъбена линия. После просто линия. После въображение. И накрая спомен.

— Като стигнем до Маладон, ще платя на някой бръснар да ми обръсне тая брада. — Прокарах пръсти през къдриците, избелели от новопоявилото се слънце и слепнали от сол и мазнина. Старите ми дружки изобщо нямаше да ме познаят с всички тези белези, жилави мускули и рошава коса. И все пак това не беше нещо, което да не може се поправи от шивач, човек с бръснар и месец охолен живот.

— Отива ти. — Кара ме изгледа изпод вежди, с неразгадаеми сини очи. Седеше и поправяше капака на едно от складовите отделения. По време на пътешествието отношението ѝ към мен се бе позатоплило; проверяваше раната ми без извинения, но пипаше нежно. Два пъти дневно втриваше мазило със сладникав мирис във входната и изходната дупка. Това внимание ми беше толкова приятно, че някак си забравих да спомена, че е спряло да ме боли.

В замяна на медицинските ѝ грижи аз я развличах с разкази за кралския двор на Червения предел. Никога не вреди да споменаващ, че си принц — и то честичко. Особено ако наистина си. Тя, изглежда,

намираше историите ми за забавни, макар да не бях сигурен, че винаги се смее на същите места, които аз смятах за смешни...

— Рибка! — Снори рипна и разлюля лодката. — В името на зъбите на Тор! Улових една!

И наистина, в ръцете му се мятеше черна слузеста риба, дълга около лакът, с висяща от устата ѝ връв.

— Отне ти само дванайсет дни в морето! — Бях го посъветвал да се откаже преди цяла вечност.

— Хванах една! — Триумфът на Снори не можеше да бъде помрачен от насмешките ми.

Тутугу се приближи и го тупна по гърба.

— Браво! Ще направим рибар от теб!

Разбира се, на Тутугу му стигаше да пусне една кука през борда и рибите сякаш се сбиваха за честта да я налапат. Сигурно беше наловил двайсетина, откакто потеглихме. Беше се заел да учи Снори и ми довери, че той е бил доста зле и като фермер. Тутугу се притесняваше, че Снори няма на какво да разчита — имаше военен талант, но в мирно време животът можеше да му се види труден.

— Хубава е. — Кара дойде при тях и застана зад Снори. — Черната треска винаги трябва да се вари и яде със зимна зеления. — Двамата, изглежда, се чувстваха уютно в компанията си. Гледах ги със странна смесица от ревност и задоволство. Част от мен почти искаше Снори и вълвата да се гушнат заедно под кожата. Една добра жена беше единствената надежда за него. Той се нуждаеше от нещо друго, освен скръбта си.

Намерих за доста притеснително, че обмислям да пожертвам удоволствието, което се надявах да извлека от Кара. Това изобщо не беше в мой стил. Особено след всички онези часове, в които си бях представял как ще накарам руните ѝ да тракат една в друга... и все пак... ако Снори си намереше жена, може би щеше да се отърси от обзелата го лудост да дири врата към смъртта и да си върне загубеното семейство. А въпреки всичките ми планове винаги имаше възможност да бъда въвлечен в тази лудост. Така че в крайна сметка се отказвах от Кара в свой собствен интерес. Отпуснах се. Това повече приличаше на мен.

По средата на Лакомото море — най-далечното от сушата място, на което някога съм бил, — седях в клатушкащата се малка дървена лодка на Кара и като нямаше върху какво да спра мислите си, се съсредоточих върху Снори. Загледах го как стои приведен над носа, с тъмна, развята от вятъра коса и очи, вперени в южния хоризонт. Най-свирепият воин, който съм виждал, напълно непоколебим, без никакъв страх пред меча или брадвата. Знаех защо аз отивам на юг — за да си върна полагащите ми се по рождение удобства и привилегии и да доживея до безобразно дълбока старост. Знаех какво тегли Снори и въпреки онова, което ми бе казал преди няколко дни, не можех да открия в думите му никакъв смисъл. Бях виждал много неща, върнали се от земите на мъртвите, и никое от тях не беше хубаво.

Също така бях забелязал, че след дългия ми сън той носеше ключа на ръждива верижка — сякаш ми беше прочел мислите, когато се чудех дали да не го откъсна и да го хвърля през борда. Почувствах се засегнат от недоверието му, колкото и оправдано да беше. Помислих си дали да не зачекна темата, но като го гледах така, присвит от болката в отровената си рана и по-старата болка от загубата... се отказах. Вместо това проследих погледа му до тъмното петънце на хоризонта, приковало вниманието му.

— Това изглежда зле. — „Зле“ беше твърде мека дума.

— Да — потвърди той. — Може да се надигне вълнение.

Бурята ни застигна на половин ден от маладонския бряг. Свирепа битка на стихииите, която дори викингите наричаха буря. Тя накара всичко, претърпяно от мен дотогава в морето, да прилича на дребно неудобство. Вятърът се превърна в юмрук, дъждът — в негови копия, здраво стиснати и забиващи се в плътта. А вълните... тези вълни ще ме преследват в сънищата, докато не ми се случи нещо по-лошо от тях. Морето около нас промени мащабите си. В открития океан човек винаги се чувства дребен, но сред вълни, които могат да залееят и пометат цели замъци, разбираш какво е да си бръмбар сред разбеснели се слонове.

Вятърът ни носеше, без платна, по разпенените бегемоти. Обърнеш ли се срещу него, дъждът те заслепяваше, а вятърът изпълваше дробовете ти, докато се мъчиш да изкрешиш. Обърнеш ли му гръб, ти ставаше трудно да дишаш, толкова голяма бе неохотата на въздуха да спре достатъчно задълго, че да бъде уловен.

Предполагам, че Снори и останалите бяха заети. Определено изглеждаше, че много крещят и се мятат насам-натам. С какво обаче бяха заети, не мога да ви кажа. Нищо правено от тях не би могло да има значение пред тази стихия. Аз, от своя страна, се бях вкопчил в мачтата с две ръце, а от време на време и с два крака. Никога не е имало любовна прегръдка, по-здрава от тази, в която стисках дървения стълб, и я задържах въпреки вълните, които ме заливаха, дори дробовете ми пламнат от желание да вдишат.

Оказва се, че малките лодки са доста устойчиви срещу потапяне. Те отново и отново изскачат нагоре, противно на всякаква логика и очаквания. Когато най-големият ми брат, Мартус, беше на десет-единайсет години, ходеше с приятели на моста Морано и понякога ние с Дарин също се присламчвахме да гледаме. По-големите момчета плуваха в плитчините или се качваха на моста и хвърляха въдици в Селийн. Когато се отегчаха от несполуката си да уловят някоя риба, започваха да търсят каква пакост да направят. Мартус ги повеждаше по крепения от множество колони мост, за да пикаят върху минаващите лодки или да дразнят местните момчета — чувстваше се в безопасност, защото знаеше, че татковите стражи ще го защитят. Татко винаги пращаше по четирима стражи с Мартус, понеже той беше наследникът.

В едно чудесно пролетно утро на моста Морано Мартус реши да устрои симулация на морски бой. На практика това означаваше да накара приятелите си да домъкнат тежки камъни от речния бряг, а после той да ги пуска върху минаващите долу патици и следващите ги дълги върволици патета. Но работата е там, че е много трудно да потопиш пате с камък. Особено когато излизат изпод моста. Трябваше да се прецени забавянето между наблюдателите в горния край на моста и появата на мишените, както и точката на излизане и моментът на пускане. И така, в продължение на два часа ние с Дарин гледахме от брега как Мартус пуска десетки кила камъни, някои по-големи от главата му, върху редици пухкави патенца, превеждани под моста от неблагоприятните си майки. И въпреки летящите от всички страни огромни пръски, засмукването на потъващите камъни и образувалите се доста големи вълни, пухкавите копеленца продължаваха да плават неуморно напред, непотопими жълти топчици от мъхесто непокорство, което разяряваше Мартус още повече. Той не успя да уцели нито едно,

а когато се втурна надолу, за да се сбори, лице в човка, с последното пате, един ядосан лебед изскочи от тръстиките, изплъзна се на всичките четирима стражи и му счупи китката с жестоко клъвване. Най-хубавият ден в живота ми!

Както и да е, лодката на Кара приличаше на онези патета. Сигурно беше някаква магия, но каквото и да пращаше бурята срещу нас, тя продължаваше да плава.

Бурята не премина, просто отслабваше малко по малко, и колчем надеждите ми избуяваха, се разразяваше наново, докато на сутринта не остана само пороен дъжд, шибан от бурния вятър. Заспах, все още прегърнал мачтата, прогизнал и зъзнец. Знаех, че слънцето е започнало изкачването си по небето, но не можех да го видя през буреносните облаци.

Събудих се, разтреперан и отново трескав, от крякането на чайки и далечния звук на разбиващи се вълни.

— Вържи гика! — Беше гласът на Кара.

— Завий! Завий! — Напрегнатият глас на Снори.

— Идва една голяма! — Тутугу май беше толкова уморен, колкото се чувствах и самият аз.

Вдигнах глава, откопчих схванатата си ръка от мачтата и изтрих коричките сол от очите си. Небето се простираше бледосиньо, нашарено с подобни на панделки останки от дъждовни облаци. Слънцето висеше над главите ни, ярко, но не особено топло. Извърнах се бавно в посоката, накъдето се носеше „Еренса“, обзет от неохота да пусна докрай хватката си върху мачтата. Видях тъмен бряг от скали и заливчета, обрасъл по високото с трева и храсти. А отатък... нищо... никакви навъсени северни планини, протягащи се към небето и казващи ти да се разкараш. Най-сетне бяхме стигнали Маладон. Сурово дукство, без съмнение, но поне имаше приличието да прави каквото има за правене на равното, вместо да е курдисано на някой абсурдно стръмен склон или сгушено на тясната ивица между заснежените планини и леденото море. Олекна ми на сърцето.

Изживях няколко сладки секунди на надежда, а после забелязах, че единственото ни платно представлява прокъсан парцал, опънат между носа и мачтата, а също и колко големи са тези вълни и колко

бяло се пенят, преди да се отдръпнат, за да разкрият черните зъби на скалите. Секунда по-късно забелязах колко сме преобърнати и колко е студена водата, нахлуваща в устата ми. Прекарах по-голямата част от следващите няколко минути в бясно пляскане и опити да си поема въздух между вълните, които ме потапяха, после ме претъркулваха пак и пак, преди да ме пуснат, точно навреме за следващата.

Не си спомням как съм изпъзлял на сушата, само гледката от нивото на пясъка как Снори идва по брега да ме търси. Някак си беше успял да си запази брадвата.

— Маладон — казах и грабнах шепа пясък, докато севернякът ме изправяше на крака. — Направо ми иде да те разцелувам.

— Осхайм — каза Снори.

— Какво? — Изплюх пясък и се опитах да формулирам по-добър въпрос. — Какво? — повторих. *Никой не ходи в Осхайм.* И за това си има адски добра причина.

— Бурята ни отнесе на изток. Подминахме Маладон с петдесет мили. — Снори изду бузи и се взря в морето. — Добре ли си?

Опипах тялото си. Нямах сериозни наранявания.

— Не — казах.

— Всичко ти е наред. — Снори ме пусна и аз съумях да не падна. — Кара е надолу по брега с Тут. Той си раздра крака в скалите. Има късмет, че не е счупен.

— Ама сериозно ли? Осхайм?

Снори кимна и пое обратно по ивицата, заливана от вълните. Всеки отпечатък от нозете му бе заличаван, преди да е изминал и десет крачки. Изплюх още малко пясък и едно доста едро камъче и го последвах с въздишка.

Строителите са ни оставили немалко неща, които да ни напомнят за тяхната епоха. Даже човек като мен, който използва историческите книги предимно за да бие с тях по главата по-малките принцчета, трудно би могъл да ги пренебрегне. Човек, престъпил границите на Обетованата земя, ще открие, че кожата му окапва, докато уродливи чудовища гризат лицето му. Моторът на развалата в Ата, мостовете и кулите, останали пръснати из континента, Подземието на гласовете в Орлант, времевите мехури по Бремерските склонове или пък Последния воин — затворен в Брит... всички те бяха добре известни, но никое от тях не предизвикваше такива тръпки по гърба ми като

Колелото на Осхайм. Струваше ми се, че всяка приказка, с която бавачките залъгваха мен и братята ми като малки, се развиваше в Осхайм. А най-лошите се развиваха най-близо до Колелото. Приказките, които искаше Мартус, най-кървавите и извратените, винаги започваха с „Имало едно време, недалеч от Колелото на Осхайм“, а после идеше моментът да се криеш зад ръцете си или да си запушваш ушите. Сега като се замисля, жените, които се грижеха за нас като малки, бяха зловна сбирщина дърти вещици. Би трябвало да ги обесят всичките, а не да им дават да отглеждат кардиналски синове.

Двамата със Снори се подслонихме в една долчинка малко по-навътре в сушата, докато Кара се размотаваше из близката пустош, а Тутугу се върна на брега да види какво може да бъде спасено от останките на лодката или намерено изхвърлено на пясъка. На крака му още имаше яркочервен белег, но благодарение на лечебното докосване на Снори можеше да си служи с него — грозната рана, от която ми се преобръщаше стомахът само като я гледам, се бе затворила. Това усилие остави Снори проснат по гръб, но далеч не толкова изтощен като в други случаи, и не след дълго той се надигна, седна и се зае с брадвата си. Стоманата и солената вода не се погаждат и никой воин не би оставил острието си мокро. Гледах го как работи, присвил устни. Бързото му възстановяване ми се струваше странно, тъй като според Скилфар заклинанието на Мълчаливата сестра трябваше да е отслабнало през зимата и подобни неща би следвало да са по-трудни, а не по-лесни.

— Яйца. — Кара се върна от претърсването на обраслия с пирен склон зад нас. В шепите си носеше няколко синкави яйца на чайка. Човек вероятно би могъл да излее съдържанието им в едно нормално кокоше яйце и пак да не го напълни. Тя седна на тревата между Снори и мен и скръсти дългите си крака: голи, надраскани, мръсни и апетитни. — Колко мислиш, че ще ни отнеме да стигнем до Червения предел? — Гледаше ме все едно знам отговора.

Разперих ръце.

— С моя късмет, година.

— Ще ни трябват коне — отбеляза Снори.

— Ти мразиш конете, както и те теб. — Но си беше вярно, наистина ни трябваха коне. — Впрочем, Кара може ли изобщо да язди? Ами Тутугу? И Кара наистина ли ще дойде с нас? — Това ми изглеждаше страшно дълго пътешествие, за да го извършиш по прищявка на някаква дърта вещица в някаква пещера.

— Ако все още имам „Еренса“ под себе си, изборът щеше да е труден — призна Кара. — Но може би тази буря се е опитвала да ни каже нещо. Никакво връщане, докато не приключим.

При тези думи Снори повдигна вежда, но не каза нищо.

— Аз няма да ходя никъде. Никога вече. Няма да напускам отново Червения предел. Ако ще да доживея и до сто години. Мамка му, съмнявам се, че изобщо ще подам нос извън стените на Вермилиън, вляза ли веднъж през портите му. — Праведното ми възмущение се надигна, тласнато отвъд границите на обичайното ми стоическо добро настроение. Винях за това треската си и факта, че седях в затревена долчинка, прогизнал, зъзнец, изтощен, на дни път от най-близкото топло легло, кана бира или горещо ядене. Сритах пръстта. — Шибана Империя. Шибани океани. Кому са притрябвали? А сега сме в шибания Осхайм. Просто страхотно! Майната им на заклетите в мрака и светлината. Искан някой заклет в бъдещето. Той щеше да види приближаването на онази буря, за да се разкараме от пътя ѝ.

— Строителите са наблюдавали времето отгоре. — Кара посочи с пръст към небето. — Можели са да кажат какви бури ще дойдат, но въпреки това не са успели да спрат бурята, която ги е помела всичките.

— Всеки гадател, когото съм срещал, е бил мошеник. Първото, което трябва да направиш с един ясновидец, е да го мушнеш с пръст в окото и да кажеш: „Това не го видя, нали?“. — Настроението ми продължаваше да е вкиснато. Не можех да повярвам, че сме били отнесени до бреговете на място, където върлуваха всичките ми детски кошмари.

— Какво ще стане, ако го пусна? — Кара хвана едно от мъничките яйчица между палеца и показалеца си и го протегна над един камък, който стърчеше от земята между нас.

— Ще оцапаш хубавия камък — казах.

— Ето че виждаш бъдещето — ухили се тя. Изглеждаше по-млада, когато се усмихваше. — Ами ако ти скочиш към мен и се

опиташ да ме спреш?

Устните ми се разтеглиха в ответна усмивка. Тази идея ми допадна.

— Не знам. Да опитаме ли?

— Ето това е проклятието на заклетите в бъдещето. Никой не може да види отвъд собствените си действия — нито ние, нито заклетите в бъдещето, нито Мълчаливата сестра, нито Лунтар, нито Наблюдателя от Парн, никой. — Кара ми подаде яйцето.

— Сурово ли? — Слънцето си беше пробил път през облаците и започвах да се чувствам достатъчно човешки, за да ям. Не помнех кога за последно съм си хапвал като хората. И все пак апетитът ми не се беше върнал дотолкова, че да искам сурово яйце на чайка да се хлъзга по езика ми.

— Защо не? — Кара сви рамене, отметна глава и счупи яйцето в устата си.

Като я гледах, ми беше трудно да си представя, че Скилфар или Мълчаливата сестра може да са били такива някога — млади жени, преливащи от ум и амбиция, поели по пътя към могъществото.

— Чудя се какво ли вижда Мълчаливата сестра с онова нейно сляпо око. Неща, за които не може дори да говори.

Кара избърса уста с опакото на ръката си.

— И ако се опита да ги промени... вече не може да види как ще свършат. Така че колко ли ужасно трябва да изглежда бъдещето, за да се пресегнеш в онзи бистър вир да го промениш и тинята да се надигне около ръката ти, правейки те сляп като всички останали — като знаеш, че тя няма да се слегне отново до деня, часа, момента на онова, от което се боиш най-силно?

— Аз бих променил всичко лошо, което има изгледи да ми се случи някога. — Сещах се за дълъг списък от неща, които бих избегнал, и на първо място в него беше напускането на Червения предел. Или може би задлъжняването към Мейрес трябваше да е на първо място, защото напускането на Червения предел всъщност ме беше спасило от ужасна смърт в ръцете на неговия мъчител. Но пък, от друга страна, задлъжняването беше толкова забавно... не можех да си представя да прекарам всички онези години като бедняк... предполагам, че бих могъл да заложа маминия медальон... Главата ми се замая. — Е... предполагам... Сложна работа е.

— А ако промениш онези лоши неща, откъде можеш да знаеш, че промяната няма да доведе до по-лоши, които ще те чакат невидими в идните години? — Кара изяде още едно яйце и подаде останалите на Снори. Те сякаш се изгубиха в огромната му длан.

— Хммм. Може би злата стара вещица в края на краищата си е получила заслуженото. — Струваше ми се, че вирането в бъдещето може да е също толкова болезнено като вирането в миналото. Явно беше най-добре да се намираш в настоящето. С изключение на това настояще, което бе мокро и студено.

Тутугу се върна след час. Носеше стъкмена набързо торба от брезент, в която беше натъпкал спасеното имущество. То не беше много и нямаше нищо за ядене, освен едно буренце масло, което си беше гранясало още като го купувахме в Хааргфиорд преди повече от седмица.

— Трябва да тръгваме! — Снори се плесна по бедрата и стана.

— Предполагам, че е по-добре, отколкото да гладуваме тук. — Тръгнах, необременен от меч, раница, хранителни припаси или каквато и да било друга защита срещу опасностите и лишенията, освен ножа на кръста ми. Хубав нож, трябва да отбележа, също купен в Хааргфиорд, страховито парче остро желязо, предназначено за сплашване и все още неизползвано за нещо по-смъртоносно от беленето на плодове.

Снори и Тутугу ме последваха.

— Къде отивате? — Кара остана на мястото си.

— Хм. — Примижах срещу слънцето. — На юго... изток?

— Защо?

— Ами... — Беше ми се сторило правилно. Докато обмислях въпроса, ми хрумна, че нещо хубаво ни чака в посоката, в която ни бях повел. Нещо много хубаво. Вероятно трябваше да побързаме.

— Това е притеглянето на Колелото — каза тя.

Снори се намръщи. Тутугу зарови пръсти в брадата си, все едно търсеше вдъхновение.

— Мамка му. — Бавачката Уилоу ни беше разказвала за това много пъти. Тя бе дошла при нас от личната прислуга на баба ми — слаба като клечка жена, суха като кост и несклонна да търпи

своеволията на непослушни принцове. Изпаднеше ли в добро настроение, ни разказваше приказки — някои от тях толкова страшни, че караха дори Мартус да иска светлина през нощта и целувка за прогонване на духовете. А практически всички жертви в скотобойната от приказки на бавачката Уилоу бяха заведени в Осхайм от притеглянето на Колелото.

— Това е правилният път. — Тутугу кимна, сякаш за да се убеди сам, и посочи напред.

Аз, от своя страна, се въртнах кръгом и бързо се върнах при Кара.

— Мамка му — повторих. Част от мен още искаше да следва посоката, указана от Тутугу. — Всичко е вярно, нали? Кажи ми, че няма също така блатници и живоръфляци...

— Пътят към Колелото става странен. — Кара изрече думите така, сякаш ги цитираше. — А после още по-странен. Ако някога стигне до Колелото, човек ще открие, че всичко е възможно. Колелото дава всичко, което можеш да си пожелаеш.

— Е... това не звучи толкова зле. — И заклевам се, краката отново ме понесоха на юг. На юг и леко на изток. Тутугу също тръгна, малко пред мен.

— Чудовищата са това, което ти пречи да стигнеш до Колелото. — Гласът на Кара зад мен звучеше като дразнещо опяване. И все пак думата „чудовища“ бе достатъчна, за да спре и мен, и Тутугу. И двамата бяхме виждали повече чудовища, отколкото бихме искали.

— Какви чудовища? Ти каза „всичко, което можеш да си пожелаеш“! — Обърнах се неохотно.

— Чудовища от ида.

— От какво?

— Тъмните кътчета от съзнанието ти, където воюваш със себе си. — Кара сви рамене. — Така се разправя в сагите. Мислиш си, че знаеш какво искаш, но Колелото се пресяга отвъд онова, което си мислиш, че знаеш, в дълбоките кътчета, където се раждат кошмарите. Докато се приближаваш, силата на Колелото расте. Отначало то се подчинява на волята ти. Като се приближиш повече, се подчинява на желанията ти. А още по-близо започва да танцува според въображението ти. Всичките ти мечти, всяко сенчесто кътче на

съзнанието ти, всяка възможност, която някога ти е минавала през ума... то ги подхранва, придава им плът, праща ги при теб.

Тутугу дойде при нас. С приближаването му усетих миризмата му. На старо сирене и мокро куче. Забелязваше се едва след като сме били разделени за малко. Вероятно всички смърдахме след толкова време в малката лодка и щеше да е нужно нещо повече от едно бързо намокряне, за да отмием миризмата.

— Ти води, вълва — казах.

Само Снори остана на мястото си, на бърдото, дългата трева танцуваше около него в ритъма на вятъра. Стоеше неподвижен и все още се взираше на юг, където небето бе обагрено в лилаво, като избледняваща синина. Отначало бях помислил, че са облаци. Сега вече не бях сигурен.

— След теб. — Махнах с ръка на Кара да води. Въображението ми и без това ме измъчваше достатъчно. Нямаше начин да тръгна към нещо, което ще добави плът към костите, които си представях. Хората непрекъснато стават жертви на своите страхове, но явно в Осхайм това трябваше да се възприема много по-буквално.

Снори остана където беше спрял, достатъчно близо, за да чува разговора ни, но без да се опитва да се върне или да продължи. Знаех за какво си мисли. Че великото Колело на Строителите може да се завърти за него и да му върне децата. Те обаче нямаше да са истински, а само образи, родени от въображението му. И все пак — за Снори ужасната болка от подобно мъчение може би беше нещо, от което не бе в състояние да се откъсне. Отворих уста да го разубедя... но открих, че ми липсват думи. Какво знаех аз за връзката между баща и дете или съпруг и съпруга?

Бих предположил, че един викингски воин, израснал в култура на война и смърт, най-лесно ще загърби такава трагедия и ще продължи напред. Но Снори не бе човекът, за когото бях мислил, че е само брада и брадва. Някак си той беше нещо хем по-малко, хем повече от фантазиите ми.

Обърнах се и се върнах при него. Всичко, което можех да кажа, ми се струваше плитко пред дълбочината на неговата скръб. Думите са в най-добрия случай нескопосани инструменти, прекалено тъпи за деликатни задачи.

Едва не сложих ръка на рамото му, но в последния момент я отпуснах. Накрая се задоволих с простичкото:

— Хайде да вървим.

Снори се обърна, погледна ме — сякаш от хиляда мили разстояние, — а после устните му трепнаха в намек за усмивка. После кимна и тръгнахме.

— Платно! — Тутугу се беше върнал на билото над долчинката, докато аз отивах да прибера Снори. Сега сочеше към океана, докато ние крачехме към тях.

— Може би в края на краищата няма да се наложи да ходим пеш — казах, щом стигнахме до Кара.

Тя поклати глава пред невежеството ми.

— Не можеш просто да спреш някой кораб с ръкомахане.

— Тогава защо той подскача така?

— Не знам. — Снори изрече думите с глас, който намекваше за бавно зараждащо се подозрение. Остави ни и се затича нагоре по склона. Кара го последва с по-спокойна крачка, а аз вървах по петите ѝ.

И двамата мъже бяха приклекли, когато стигнахме до тях. Снори ни даде знак да направим същото и изсъска:

— Едрис.

Допълзях на лакти до Тутугу, като прибавих още кал към „костюма“ си.

— Мамка му. — Примижах към платното, белеещо се на няколко мили от брега. — Откъде знаеш, по дяволите?

Усетих как Тутугу до мен свива рамене.

— Просто знам. Формата на платната... начинът, по който са скроени... със сигурност са хардаси.

— Как е възможно това? — попитах и долових как Кара припълзя до мен, руните в плитките ѝ потракваха на вятъра.

— Неродените са знаели къде да копаят за ключа на Локи — каза тя.

— Той беше под Горчивия лед! Всеки, който е чувал историите, знае... О! — Горчивия лед се простираше по протежение на десетки

мили ледени скали и на незнайно разстояние навътре в белия ад на Севера. Вярно, как бяха знаели къде да копаят?

— Нещо ги тегли към него — каза тя.

— На онзи кораб има нероден? — Изведнъж ужасно ми се прииска да съм си у дома.

Кара сви рамене.

— Може би. Или пък някакъв друг слуга на Мъртвия крал, който може да усеща ключа.

Изпълзях назад от билото.

— Тогава по-добре да побързаме. — Бягането поне беше нещо, което разбирах.

13.

— Да побързаме, ама в коя посока? — попита Снори.

— Трябва да се отдалечим от брега. — Тутугу прегърна нервно корема си, може би представяйки си как някой хардас забива копие в него. — Да ги лишим от преимуществото им. Иначе ще ни следват по море и ще ни сгащят през нощта. А и ако ги принудим да слязат на сушата, ще трябва да оставят хора да пазят галерата.

— Ще тръгнем на югозапад. — Кара посочи към един нисък хълм на хоризонта. — Би трябвало да стигнем до маладонската граница за три-четири дни. Ако имаме късмет, ще сме близо до Копен.

— Копен ли? — попита Тутугу. Безмълвно му благодарих, че не остави на мен да демонстрирам невежеството си за пореден път.

— Малък град на река Елза. Дукът зимува там. Хубаво място да си починем и да си набавим необходимото — каза Кара. С което без съмнение имаше предвид „Джалан да ни купи храна и коне“. Ако я карахме така, щях да стигна Вермилиън също толкова беден, за колкото се мислех, когато го напусках.

Тръгнахме с бърза крачка и със знанието, че хардасите са по-добре запасени, по-добре екипирани... а бе, вероятно по-добре във всички отношения, предвид че вторият ни най-добър воин беше жена с нож.

Слънцето се подаде, за да ни се присмее, а Кара ни водеше, криволичейки по склонове, гъсто обрасли с пирен и зловещо бодлив прецип.

— Приближаваме се към Колелото, нали? — попитах след час, вече с подбити крака.

— Да. Ще минем по периферията на неговото... влияние.

— Ти също ли го усещаш? — Снори изостана, за да закричи до мен. Пристъпваше толкова волно, сякаш раната вече не го болеше.

Кимнах. Макар че оставаха четири часа до залез-слънце, долавях как Аслауг дебне нетърпеливо. Всяко сенчесто петно гъмжеше от възможности, въпреки ярката светлина. Гласът ѝ се спотайваше под всички други звуци, настоятелен, но неясен, надигаше се с вятъра, дращеше зад въпроса на Снори.

— Сякаш светът тук е... по-тънък. — Даже с цяла ръка разстояние между Снори и мен онази стара енергия пропукваше по рамото ми откъм неговата страна, жужеше в зъбите ми — чувствах се крехък, сякаш ако падна, ще се пръсна на парчета. Със старото чувство дойдоха и нови подозрения, всички предупреждения на Аслауг се прокраднаха в ума ми. Хватката на Баракел над северняка щеше да се усилива с всяка крачка към Колелото. Докога можех да вярвам на Снори? Колко време щеше да мине, преди той да се превърне в отмъстител, искан от Баракел, който да поразява всеки опетнен от мрака?...

— Изглеждаш ми... по-добре — казах на Снори.

— И се чувствам по-добре. — Той се потупа от страни.

— Тук всичката магия е силна — извика Кара пред нас, без да се обръща. — По-бързо откликва на волята. Снори е по-способен да устои на зова на Келем, светлината в него се бори с отровата. — Тя ускори крачка и хвърли поглед към мен. — Но мястото е лошо за използване на магия. Все едно да запалиш огън в плевня.

Зачудих се дали Снори не ѝ е споменал за Хароухайм.

— Между другото, какво е това „колело“? Някаква машина ли? — Представях си гигантско колело, което се върти, зъбчато като в механизмите на воденица.

— Никой жив човек не го е виждал, дори маговете на развалата, които живеят толкова близо до него, колкото могат да понесат. Според сагите то е трупът на един бог, Хафестур, не от Асгард, а чужденец, скиталец. Ковач, който ковал оръжия за Тор и Один. Казват, че той лежи и гние там и магията на сътворението изтича от него, докато плътта му се разлага. — Кара вдигна поглед към мен, сякаш за да прецени реакцията ми.

Запазих лицето си безизразно. Бях открил, че езичниците са докачливо племе, ако се смееш на историите им.

— Така казват жреците. А в какво вярват вълвите?

— В библиотеката на крал Хагар в Исфияр има останки от книги, преписани директно от произведенията на самите Строители. Доколкото разбирам, в тях се казвало, че Колелото е комплекс от сгради, разположени над голям кръг под земята, каменен тунел, дълъг мили, който не води наникъде. Място, където Строителите виждали нови истини.

През следващия час размишлявах върху това и мълчах. Представях си Строителския кръг на тайните, виждах го грейнал целия във въображението ми, докато се опитвах да пренебрегна всяка нова пришка. По-малко болезнено от пришките, но някак си по-мъчително бе усещането, че с всяка крачка се приближаваме към Колелото, светът става чуплив — кожа, опъната прекалено силно върху кокала, готова да поддаде внезапно и без предупреждение, за да полетим надолу към нещо ново и много, много по-лошо.

— Вижте! — Тутугу беше зад нас, но сочеше напред.

Примижах към тъмното петънце в плитката долина пред нас.

— Не мислех, че в Осхайм живее някой.

— В Осхайм живеят много хора, идиот такъв. — Снори понечи да ме тупне шеговито по рамото, което всеки път оставяше ръката ми изтръпнала за следващите шест часа. Но се спря, усещайки старото пропукване на магията, също толкова силно по кокалчетата на пръстите му, колкото и по тялото ми. — Повечето живеят далеч на юг, около град Ос, но има фермери навсякъде.

Огледах се.

— И какво точно отглеждат? Камъни? Трева?

— Кози. — Кара посочи някакви кафяви точици, скупчени около някаква постройка. — Кози и овце.

Забързахме през долината. Някъде в дълбините на ума ми Аслауг шепнеше, че Снори за пореден път е вдигнал ръка срещу мен, обидил ме е в лицето. Някакъв си прост варварин да обижда принц на Предела...

Постройката се оказа кръгла каменна къща с покрив от сух пирен и тръстика. С изключение на един навес, който само след още една зима нямаше да е вече навес, и каменна ограда, зад която да се скрие добитъкът, щом дойдат снеговете, липсваха прилежащи постройки, нито пък наоколо се виждаха други къщи.

Няколко дръгливи кози забляха при нашето пристигане, едната от покрива. В един пън пред зейналия вход имаше забита брадва. Мястото изглеждаше изоставено.

— Да видим дали не са оставили някакви кожи. — Кимнах към вратата, докато Тутугу спираше до нас. — Замръзвам. — Дрехите ми още бяха влажни и не се справяха добре с опазването от вятъра.

Тутугу вдигна очи към Снори, който сви рамене и тръгна към вратата.

— Ей, има ли някой? — Снори спря, сякаш бе чул някакъв звук, макар че аз не чувах нищо, освен козата на покрива, която блееше така, като че ли се чудеше дали ще може да слезе.

Снори пристъпи към вратата. После отстъпи. Последваха го дългите блестящи зъбци на някакъв земеделски инструмент.

— Тук съм само аз и нямам нищо, което бихте могли да искате. — Гласът бе одрезгавял от годините. — Пък и нямам намерение да ви позволя да го вземете.

Сантиметър по сантиметър се показва един разтег дървена дръжка, а на другия ѝ край — старец, висок, но прегърбен; косата, веждите и късата му брада бяха бели като сняг, но гъсти, сякаш разтопяването им би могло да ни върне младежа.

— Имало и други, а? — Той присви гуреливи очи към Кара. — Вьолва? — Вилата се сведе.

Кара кимна и каза няколко думи на стария език. Звучеше като заплаха, но старецът го прие добре и махна към колибата си.

— Влизайте. Аз съм Аран Вейл, син на Ход, внук на... — Той ни хвърли още един поглед. — Но вие сигурно идете прекалено отдалеч, за да сте чували за Лотар Вейл.

— Трябва да се махнеш оттук, Аран — каза Снори. — Събери само най-необходимото. Хардасите идат.

— Хардасите? — повтори Аран, сякаш не бе сигурен в думата, или пък в слуха си. Килна глава и се взря нагоре към северняка.

— Червените викинги — каза Снори.

Виж, тях старият Аран ги знаеше! Врътна се бързо и изчезна в къщата.

— Те гонят нас! Трябва да вземем каквото ни е нужно и да потегляме! — Обърнах се към посоката, от която бяхме дошли; очаквах да видя приятелчетата на Едрис да се изсипват по склоновете.

— Точно това ще направят те, когато видят това място — рече Тутугу. — Ще вземат каквото искат. Ще се презапасят. Галерата им може да побере доста кози. — Нещо в очите му подсказваше, че в същия този момент и на него му се върти мисълта за козя яхния.

— По-бързо! — Снори плесна с ръка по трегера и надзърна през вратата.

Аз пак се обърнах и видях самотна фигура, застанала на билото, на малко повече от миля от нас.

— Мамка му! — Бях го очаквал през цялото време, но това не попречи на истината да ми подейства като студен шок.

Аран се появи отново, понесъл само вилата и един касапски нож в другата си ръка. На гърба си бе окачил лък, който изглеждаше стар като него и вероятно щеше да се скърши, ако го опънеш.

— Оставам. — Старецът се взря към хоризонта. — Това е моята земя.

— Коя точно част от думите „викингска орда“ не разбра? — Пристъпих крачка напред. Храбростта от всякакъв вид обикновено ме кара да се чувствам неудобно. А толкова глупава храброст направо ме ядосва.

Аран дори не ме погледна.

— Ще съм ви признателен обаче ако вземете момчето. То е достатъчно младо, за да си тръгне.

— Момче ли? — избоботи Снори. — Нали каза, че си сам.

— Излъгах ви. — Върху горчиво стиснатите устни на стареца се мярна бегла усмивка. — Внукът ми е с козите в южната долина. Вълвата ще знае какво е най-добро за него — но не го водете тук... не и след това.

— Ти дори няма да ги забавиш с тази... вилица.

— Ела с нас — каза Тутугу с помрачняло лице. — Ще се грижиш за внук си. — Каза го, сякаш наистина го мислеше, макар да бе ясно, че мъжът няма намерение да си тръгва. А и да дойдеше, само щеше да ни бави.

— Не можеш да победиш. — Гласът на Снори бе много дълбок и той се мръщеше.

Старецът кимна бавно и потупа Снори по рамото с юмрука, в който държеше ножа. Жест, който ми напомни, че той невинаги е бил стар и че не възрастта го определя като боец.

— Няма значение дали ще победиш — важно е само дали ще се бориш — каза той. — Аз съм Аран, син на Ход, син на Лотар Вейл, и това е моята земя.

— Ясно... Нали знаеш, че ако просто избягаш, вероятно няма да ти обърнат внимание? — попитах аз. Някъде току под звуците на разговора крясъците на Аслауг дращеха да си пробият път. „Бягай!“ Посланието се процеждаше във всяка пауза. Не ми трябваша съвети — бягството изпълваше целия ми ум. — Е, ами... — Хвърлих още един поглед към входа на кръглата къща, представяйки си, че вътре е пълно с кожени палта. — Ние трябва... да вървим. — Погледнах към билото и видях, че по склона вече слизат няколко мъже, достатъчно близо, за да различа кръглите им щитове. Тръгнах, за да накарам другите да се размърдат.

— Боговете да бдят над теб, Аран Вейл. — Кара сведе глава. — Ще направя каквото мога за внука ти. — Изрече думите, сякаш играеше роля, но в непредпазливия миг, докато се обръщаше, забелязах съмненията ѝ — може би руните и мъдростта ѝ бяха също такава фасада като моите титла и репутация. Тя тръгна след мен. Задълбаеш ли достатъчно навътре в който и да е човек, ще намериш уплашено малко момченце или момиченце, което се мъчи да излезе. Въпросът е само колко надълбоко трябва да ровиш, за да го намериш — а също и какво всъщност плаши това дете.

— Мамка му. — Видях момчето да тича към нас по дългия полегат склон в южния край на долината, дрипаво хлапе с червена коса, развяваща се зад него. Снори проследи погледа ми. Ускорих ход, като се насочих под такъв ъгъл, че да пресека пътя на момчето, макар че все още ни делиха няколкостотин разкрача. Кара кривна вляво, за да покрие другата посока, ако то се опита да ми се изплъзне.

Ундоретите обаче не помръднаха.

— Снори! — извиках.

— Отведи го на безопасно място, Джал. — Груб тон, който ме накара да спра рязко.

— Хайде! — Обърнах се и им магнах да идват.

Тутугу стоеше до Снори с брадва в ръце.

— Важно е да се борим. — Думите на Снори стигнаха до мен, макар че той не повиши глас.

— Боже! — Бяха се хванали на дрънканиците на стареца. Аран можех да го разбера, изкуфял от старост, пък и така или иначе на крачка от гроба... но Снори? Да не би Баракел да му беше изпил ума? И за какъв дявол оставаше Тутугу?

— Кара! — извиках. — Те не искат да идват!

Двайсет и повече хардаси напредваха от север в неравна линия, от раменете им се вееха плащове от кариран плат, вълча или меча кожа, щитовете им бяха сведени ниско, държаха брадвите си над пирена, а железните им шлемове скриваха всякакво изражение.

— Вземи момчето! — Тя тръгна обратно към Снори.

— Чакай! Какво?! — Лицето ѝ не беше лице на човек, който ще позволи да го разубеждават. — Мътните го взели! — Аслауг ми крещеше да бягам, собствените ми инстинкти го крещяха още по-силно, а и Кара ми казваше същото... затова побягнах.

Малкото копеленце кривна покрай мен, но аз успях да го настигна и да го уловя за косата. Строполихме се сред туфите трева. Детето не можеше да е на повече от десет, съвсем мършаво, но имаше отчаяна сила и остри зъби.

— Ох! — Дръпнах си ръката и си засмуках кокалчетата. — Шибаняк дребен! — То издрапа настрани и краката му, риещи земята, ме засипаха с пръст. Скочих подир него, нозете ми намериха опора и прелетях няколко стъпки — отлично съзнавайки, че се движа в противоположна на желаната посока. Кракът ми се закачи в една туфа и аз паднах с протегнати ръце. Пръстите ми се заключиха около глезена на детето, докато забивах лице в тревата.

Въздухът излетя от дробовете ми и отказа да се върне. Лежах, стиснал момчето в хватка, достатъчно силна да троши кости, и отчаяно се мъчех да си поема дъх. Вдигнах глава и зърнах през плуващите пред очите ми черни петна редицата на хардасите, която се заключваше около тримата мъже пред колибата. Кара бе по средата между мен и битката.

Това беше. Всички щяхме да умрем.

С вик хардасите се хвърлиха напред, размахали копия и брадви и вдигнали високо щитовете си.

Бойният вик на Снори се надигна едновременно с този на Червените викинги и в него отекна старата нотка на свирепа радост. Той не ги изчака да се приближат, ами се хвърли напред към най-едрия

враг. Атаката му изненада хардасите, толкова уверени бяха те заради броя си. Снори скочи, опря крак в центъра на вдигнатия щит на противника си и се качи върху него. Мъжът напрегна сили да го удържи, а после рухна под тежестта. Снори събори щита и замахна с брадвата си по дъга, която я заби през един шлем, втори и запрати трети настрана.

Тутугу и старецът го последваха, като ревяха предизвикателства. Докато въздухът започваше да навлиза отново в дробовете ми, си помислих, че Тутугу ще бъде убит в следващите десет секунди и че ще ми липсва, въпреки че е дебел миризлив езичник.

Видях как Аран мушна с вилата си към един червенобрад викинг. Част от мен — онази част, която бе израснала с приказните рицари и легендите за някогашни герои, — очакваше от него някаква проява на бойно майсторство, нещо, което да съответства на тежестта на думите му. В крайна сметка обаче, въпреки цялата си смелост, Аран Вейл се оказа само това, което бе — фермер, при това стар. Вилата му се отклони от един щит, като остави две драскотини в боята, докато брадвата на викинга се заби във врата му и се загуби сред ален потоп.

Хардасите обградиха Снори и Тутугу. Безнадеждно превъзхождани и без друга защита, освен брадвите в ръцете си, последните ундорети нямаха никакъв шанс. Кракът, който стисках, беше спрял да се дърпа — момчето също започваше да приема реалността на ситуацията.

Все още виждах Снори, или поне главата му, над мелето. Ревеше, сякаш озарен от собствено сияние, като в театрите на Вермилиън, където актьорите се осветяват от огледало със свещ. От Тутугу нямаше и следа.

Кара стоеше на може би десет крачки от гърбовете на най-близките викинги, без никакво оръжие в ръка. Не знаех как може да се отнесат към нея, като свършат с убийствата. Дали вълвите се радваха на същата закрила като свещениците в християнския свят... и дали тези традиции се потъпкваха също толкова често на север, колкото и на юг?

Брадвата на Снори се издигна над гъмжилото, оставяйки подир себе си алена струйка; кървави пръски се разлетяха от острието, когато то обърна посоката си и се стовари надолу. Ръката, която я стискаше, сияеше тъй ярко, че размазаните по нея кървави петна се превръщаха в

сенки. Тъй ярко, че очите те заболяваха да я гледаш. А после, със звук, който по-скоро усетих в гърдите си, отколкото чух, сред тълпата от викинги грейна зарево, очертавайки черна гора от крайници и туловища. За миг не виждах нищо, освен послеобразите, запечатани в очите ми, силуета на брадва и щит, плетеницата от ръце. Премигнах, за да избистря зрението си, и различих една фигура, която си пробиваше път през мелето, разблъсквайки мъжете настрани, и влачеше нещо. Ярка фигура.

— Снори! — Надигнах се на колене, пузнах момчето и затиснах очите си с длани, за да се отърва от последните остатъци слепота.

Снори идваше, влачеше Тутугу за единия крак. Спря до Кара, завъртя се и изтръгна копието, пронизало корема на рижиия викинг, и го захвърли настрани. Светлината в него гаснеше от миг на миг. Закрачи пак, теглеше приятеля си с усилено пъшкане. Зад него викингите проклинаха и драцеха очите си. Поне един от тях повали свой другар със свиреп замах на брадвата си, когато в него се блъсна един слепец, опитващ да се измъкне.

Кара не последва Снори. Продължаваше да стои с лице към враговете, вдигнала ръце към главата си. С рязко движение откъсна от косата си две шепи руни и ги пръсна по земята като фермер, който сее жито.

Снори стигна до мен и момчето и рухна на колене. Имаше една резка в горната част на ръката си, друга на хълбока. Грозни рани, но по всякаква логика сега той трябваше да е накълцан на кайма. Зад него Кара закрачи напред-назад по мястото, където бяха паднали руните й, напяваше нещо.

— Защо, по дяволите? — Имах прекалено много въпроси, но растящият ми гняв не ми позволяваше да ги формулирам.

— Не можех да го оставя сам, Джал. Не и след като ние ги доведохме до дома му.

— Но... — Махнах с ръка, обхващайки всичко наоколо. — Сега ли ще бягаме? Когато Тутугу е мъртъв?

— Старецът умря. — Снори хвърли поглед към момчето. — Съжалявам, синко. — Сви рамене. — Това не е моя земя. Няма за какво да стоя, след като Аран загина.

— Аз не съм мъртъв — обади се немощен глас зад него. После, по-неуверено, добави: — Нали?

— Не. — Кара мина забързано покрай нас. — Да вървим. — Последното го извика през рамо. Няколко руни все още подскачаха по гърба ѝ, но повечето ѝ плитки бяха загубили своите.

Тутугу седна и се опипа с озадачена физиономия. Мушна с пръст окървавената дупка там, където жакетът му се изпъваше върху корема. Тогава разбрах защо Снори стои на колене, увесил глава.

— Ти си го изцерил! И светлината... — Гласът ми заглъхна, когато погледнах зад ундоретите, към мястото, където Червените викинги стояха и търкаха очи. Някои от падналите се надигаха и се оглеждаха, сякаш възвърнали зрението си. Между нас, където Кара бе пръснала руните си, земята като че ли се издуваше на едно място, а на друго хлътваше. Един от хардасите спря да мига в опити да прогони слепотата и ни видя. Втурна се към нас, вдигнал високо брадвата си.

— По дяволите! — Озърнах се. Снори и Тутугу не изглеждаха в състояние да се бият. Кара разполагаше само с един тънък нож, за да посрещне мъжа с брадвата — и то ако го изтеглеше. Така че оставах аз с камата си и едно невъоръжено момче. Не бях сигурен за възрастта му... десет? Единайсет? Дванайсет? Какво разбирах аз от деца? Замислих се дали да не го изблъскам пред себе си.

Червеният викинг пробяга още десетина крачки. От лявата му страна пръстта се накъдри, после се разтвори и огромна змия се изви изпод земята. Сграбчи го в устата си и се гмурна обратно, и само след два удара на сърцето почвата я погълна, все едно беше морска змия в океана.

— Какво...? — успях да промълвя, по-скоро израз на неверието ми, отколкото въпрос. Подадох се още змии, по-малките не по-дебели от човек; мярнаха се само за миг и изчезнаха. Цветът им не присъстваше в никоя палитра, виждана някога от мен, шарка от кристално кафяво и умбра, която объркваше окото, сякаш не принадлежаха на този свят.

— Чедата на Мидгардската змия — великия червей, който увива света. — Кара бе не по-малко смаяна от мен.

— Колко дълго ще останат? — Змиите се ограничаваха до мястото, където Кара бе хвърлила руните си, образувайки защитна преграда. Сега вече и другите хардаси си възвръщаха зрението и отстъпваха с вдигнати щитове, като че ли един щит би могъл да спре такива змии по-успешно от крепостна стена.

— Не знам. — Също като мен, Кара не можеше да отмести поглед. — Това не се е случвало никога преди. Хвърлянето на руни може да накара човек да си представя змии, да повярва, че тревата пред него шава, и да го е страх да стъпи там... но това е отвъд...

— Заради Колелото е. — Тутугу все още оглеждаше разкъсания си и окървавен жакет там, където го беше пронизало копие.

— Да вървим. — Снори се изправи с усилие. — Няма да им отнеме много време да се сетят просто да заобиколят.

Докато хардасите се съвземат, погрижат се за раните си и обмислят змийския си проблем, ние взехме добра преднина. В хълмовете и хребетите отвъд долината даже ги загубихме от поглед, макар че едва ли щеше да мине дълго преди да ни застигнат пак.

— Насочваме се към Колелото? — Отне ми час, за да го забележа: усилието да поставям единия си крак пред другия поглъщаше цялата ми енергия.

— Единственият ни шанс се крие в магията — не можем нито да ги надбягаме, нито да ги надвием. — Кара хвърли поглед назад към преследвачите. — В тази посока ставаме по-силни.

Тя може и да ставаше по-силна, но аз се чувствах все по-слаб с всяка крачка. От всички ни само момчето, Хенан, беше запазило някакъв хъс. До нас достигна далечният зов на рог и открих, че все пак мога да вървя малко по-бързо.

— Струва ми се... — направих още няколко крачки, преди да намеря сили да довърша изречението, — че Колелото е привлякло и теб. Само дето му отне малко по-дълго.

Така разправяше бавачката Уилоу. Колелото ще те придърпа. Бързо или бавно, но накрая ще отидеш, убеден, че идеята си е твоя, с куп убедителни причини да го направиш. Зачудих се как Хенан и дядо му са живели тук толкова дълго, без да се поддадат. Може би тази устойчивост бе заложена в кръвта им и се предаваше от поколение на поколение.

Петното в небето бе потъмняло и странно оформените камъни, стърчащи от почвата, хвърляха дълги сенки. Някак си ужасът ми от мисълта да срещна Аслауг на това място беше само малко по-слаб от

здравословния ми страх от острите оръжия, с които Червените викинги идваха след мен.

Продължихме през все по-ненормална земя, през дива пустош, където редките дървета протягаха косо нокти към небето, наклонени от северния вятър. Все по-често от почвата стърчаха камъни. Тъмни парчета базалт, които изглеждаха сякаш са изригнали от скалната основа, но сигурно са били изправени от хора. На места цели полета от такива камъни стояха в редици, точещи се в далечината, в посока към Колелото. Не ми бяха останали сили да се дивя на това. По-късно подминахме черни късове вулканично стъкло, някои по-високи от човек, остри като мечовете, които древните хора са правили от този материал. Видях лицето си отразено в лъскави обсидианови повърхности, изкривено сякаш се дави в ужас вътре в камъка — и не погледнах повече. Още по-нататък обсидианът растеше в криви, остри като бръснач дървета.

По-близо до Колелото скалите придобиха смущаващо човешки форми, с размери вариращи отколкото човешка глава до по-големи от палатите на баща ми. Опитах се да не гледам лицата им или какво си правят една на друга.

Докато вървахме, сегиз-тогиз хвърлях поглед към Снори — опитвах се да преценя каква власт придобива над него Баракел с приближаването ни към Колелото. На няколко пъти го хванах да мята скришни погледи към мен, което само потвърди подозренията ми.

На едно място попаднахме на кръг от обсидианови късове, остри като нож, всичките по-високи и от Снори и насочени, макар и косо, към небето — сякаш някаква огромна сила в центъра на кръга ги беше избутала навън. На петдесет разкрача от всички страни растителността беше изпепелена и се виждаше само почерняла земя с някое овъглено пиреново стъбло тук-там. Нещо сребристо блестеше в центъра. Въпреки нуждата да бързаме Кара ни насочи към кръга.

— Какво е това? — Снори зададе въпроса към гърба на Кара, докато тя се приближаваше към изправените камъни. Изглеждаше сякаш слабо сияещи перли опасваха черната земя в кръга и образуваха грубо очертание на някаква експлозия вътре. Кара мина между два от късовете и влезе в кръга. Клекна и застърга с ножа си изгорената почва. Сиянието около нея като че ли се усили. След момент тя се

изправи. Държеше нещо блестящо, което правеше пръстите ѝ да изглеждат като тъмни клечки.

Когато дойде при нас, видях, че това, което държи, не е нито сребро, нито перла.

— Орикалкум. — Тя махна едната си ръка. В дланта на другата лежеше топка метал с големината на юмрук. Повърхността ѝ блестеше, озарена от собствена сребриста светлина, но нашарена с цветни ивици като масло по вода, които преливаха една в друга в бавен танц, смесваха се и се разделяха.

— Това ще ни помогне ли да се бием срещу хардасите? — попита Снори.

— Не. — Кара ни поведе напред. — Вземи го, Тутугу.

Тутугу взе топката. Светлината в нея моментално угасна и тя стана просто лъскав метал, като гигантска капка живак.

— В онзи кръг много отдавна е действала магия. — Кара взе отново топката и светлината се върна. — На такива места орикалкумът изтича в света, макар че никога не съм чувала да са го намирили в такива количества. Скилфар има едно парченце. — Показа с палец и показалец колко е малко, колкото грахово зърно. — Едната му употреба е да оценява потенциала на бъдеща вълва. Не показва нищо за мъдростта, но красноречиво говори за магическите ѝ наклонности. Това сияние е моят потенциал. Обучението и мъдростта ще ми помогнат да го използвам пълноценно, също както някой воин превръща силата си в умение.

— А когато Скилфар ти го подаде? — попита Снори.

Кара поклати глава.

— Каза ми да го взема от една купичка на полица в пещерата ѝ. Макар че седмици по-късно я видях да минава под тази полица и сиянието от купичката беше по-ярко, отколкото като го държах в ръка. — Тя го протегна към Снори. — Опитай.

Снори посегна към него, без да забавя крачка, и тя пусна орикалкума в дланта му. Той моментално грейна отвътре, толкова ярко, че ме накара да извърна очи.

— Топъл е! — Снори побърза да ѝ го върне.

— Интересно. — Кара не изглеждаше разочарована, че са я надминали. — Разбирам защо Мълчаливата сестра те е избрала. Джал, опитай и ти. — Протегна топката към мен.

— До гуша ми дойде от езически фокуси. — Пъгнах ръце под мишниците си. — Последния път, като направихме нещо подобно, ме намушкаха. — Честно казано, просто не исках да изляза по-мъжделив от нея. Тутугу може да изглеждаше доволен, че не е изтръгнал никакъв блясък от метала — но един принц никога не бива да се излага. Особено пред жената, която се надява да впечатли. Я, това върху лицето на Снори не беше ли усмивка, след като ме е засенчил за пореден път? Аслауг ми беше казала, че севернякът се опитва да се наложи над мен, и сега в дъното на ума ми се надигнаха шепоти, които го потвърждаваха. За миг си помислих какво ли щеше да стане, ако Червените викинги го бяха убили. Това наистина ли щеше да е толкова зле?

— Страх ли те е? — Кара продължаваше да протяга орикалкума към мен.

За да сменя темата, попитах:

— Да го е избрала ли? Никой не го е избирал — нито пък мен. Това, че се оплетохме в проклятието на Мълчаливата сестра, беше случайност. Късметлийско измъкване, неправдоподобна среща. — Аз можех да бъда жертван, дребно принцче, оставено да умре в пожара ѝ, приемлива цена за гибелта на неродения. А „срещата“ ми със Снори трудно можеше да се нарече планирана. Бях налетял на него в съпък ужас, докато се мъчех да избягам от пукнатината, плъзнала от разкъсаната магия на Мълчаливата сестра.

— Не мисля. — Кара не каза нищо повече, докато изкачвахме един хълм. На върха му продължи: — Заклинанието на Мълчаливата сестра не би могло да се вмести във всеки. Прекалено е могъщо. Никога не съм чувала за такова. Даже Скилфар беше изумена — не го каза, но си личеше. Заклинание като това на Сестрата е имало нужда от двама души да го носят и да набираща сили от първоначалното семенце. Двама души — противоположности, — един за тъмната част и един за светлата. Това не би могло да се остави на случайността. Не, било е планирано цяла вечност по-рано... да събере заедно двама толкова редки индивида.

Бях чул достатъчно. Противоположност на Снори. Страхливец срещу неговото геройство, крадец срещу неговата честност. Развратник срещу неговата вяроност. Магия като кал срещу неговия бляскав потенциал. Единствената ми утеха беше, че съм принц срещу

неговата сиромашия... Е, поне се радвах, че чародейските ми наклонности са колкото на едно паве. Магията винаги ми се е струвала трудна и опасна работа... не че можеш да сложиш пред „работа“ някакви думи, които да я накарат да звучи привлекателно. Със сигурност не и „опасна“ или „трудна“.

Редът, в който вървахме, се промени. Момчето се умори и изостана на опашката с Тутугу, чийто прилив на енергия от изчеряването му, изглежда, се бе изчерпал. Снори, Кара и аз обаче се отърсихме от умората си. Открих, че в мен се трупа тъмно вълнение. Всеки път, когато крачех през сенките, хвърляни от изправените камъни, чувах Аслауг и посланието ѝ вече се състоеше от простичко обещание: „Идвам“. И макар че се боях от пристигането ѝ, заплахата от него бълбукаше в мен като черна радост, изкривявайки устните ми в усмивка, която може би щеше да ме уплаши, ако имах огледало, за да я видя.

Когато се изкачихме на едно било, малко по-високо от останалите, спряхме и се обърнахме — и зърнахме врага за първи път след колибата. Изчакахме Тутугу и Хенан да се домъкнат до нас.

— Аз преброявам двайсет — каза Снори.

— Бяха толкова при къщата на Аран, преди да нападнат — каза задъхано Тутугу. — Двайсетина.

— Никого не успяхте да убиете, така ли? — Не успях да скрия недоволството си.

— Шестима, мисля — изсумтя Снори. — Те ни следват заедно с другите.

— Аха. — Обърнах се към Кара. — Ти сети ли се за некромантката, когато каза, че магията е единствената ни надежда? Защото тя май също иде след нас.

Врагът беше на пет-шестстотин метра, отвъд една широка долина, и напредваше в плътна група, без да бърза, но неумолимо. Направих няколко крачки, за да увелича разстоянието между мен и Снори. Кожата ми откъм неговата страна пареше и заклевам се, за момент видях пукнатини да се протягат от ръката ми към северняка, като черни мълнии, разклоняващи се във въздуха.

Продължихме бързо надолу по склона, пиренът ни дърпаше за глезените. В подножието пак изчакахме Тутугу да ни настигне.

— Слънцето скоро ще залезе. Тогава ще спрем и ще се бием. — Снори хвърли кос поглед към мен. — Баракел ще ми даде сила. Той идва най-близо на разсъмване, но гасненето на светлината също е момент, когато може да се приближи — особено пък тук.

Кимнах, внезапно открил, че не му вярвам, ама изобщо. Всяка изречена от него дума звучеше като лъжа, а примигнех ли, почти можех да видя крилете на Баракел, разперени от раменете на Снори. И все пак пред нас лежеше Колелото, заедно с всеки кошмар, прошепван някога в приказките край огъня. Не бих хукнал към него, за да избегна някоя брадва. Пък и имах чувството, че щом Аслауг се появи, няма да ми позволи да бягам в друга посока, освен право срещу врага, който и да е той.

Вятърът продължаваше да духа, вече на пориви, и в него се долавяха спомени за зимата. Земята се простираше странно тиха, дори самотният крясък на дъждосвирец звучеше като безочливост. Можех да помириша приближаващия дъжд.

— Не са им останали много сили — казах на Кара, когато Тутугу се приближи. Хенан креташе след него, без да се оплаква. В косата му още имаше засъхнала кал от момента, когато го бях съборил, докато тичаше да застане до дядо си.

Тутугу стигна до нас и вдигна брадвата си за поздрав. Острието ѝ беше тъмно от засъхнала кръв, а в жеста му личеше умора.

Снори сграбчи Хенан отзад за жакета, докато минаваше, вдигна го от земята и го метна с една ръка на рамото си.

— Можеш да се повозиш — каза той. — Безплатно.

Тутугу ме погледна.

— А Джал ще носи мен?

Засмях се неволно и го плеснах по рамото.

— Трябва да дойдеш във Вермилиън, Тут. Ще си изкарваш прехраната, като ловиш риба от моста, а вечер ще излизаш с мен да скандализираме благородниците. Ще ти хареса. Ако топлината не разтапя викингите.

Тутугу се ухили.

— Бойният вожд на ундоретите я е изтърпял.

— Е, даже Снори се попрепече малко по ръбчетата, макар че прекара повечето си време в хубава тъмна килия...

— Как... — Тутугу преглътна въпроса, спря и се втренчи напред.

Бяхме прехвърлили още една гънка на терена и на пътя ни се бе изпречила арка. От обветрен камък, висока колкото дърво, тясна и с дълбоко всечени руни. Кара избърза напред да огледа знаците.

— Да, хубаво нещо. — Минах през арката, пренебрегвайки предупредителното съскане на Кара. До голяма степен се бях надявал, макар и да не вярвах, да се озова на някое ново място, щом изляза от другата ѝ страна. Безопасно място. За жалост просто стигнах до тревата отатък и погледнах назад към северняците. Внезапен порив на вятъра беше развял косите пред лицата им.

— Какво е това? — попитах.

— Нещо, в което да опрем гръб — каза Снори.

— Творение на маговете на развалата. — Кара се взря в руните. — Врата към други места. Но не ми е по силите да я отворя. А и най-вероятно онези места са по-лоши от това.

— Струва ми се, че всеки от тези магове на развалата би могъл да вземе трона на Империята и да подчини Стоте на волята си, щом магията им е толкова силна. — Проследих погледа ѝ нагоре по камъка. От моята страна също имаше изсечени руни. Някои ми напомняха за онези, които Мълчаливата сестра бе пуснала да пълзят по стените на операта, и изведнъж отново усетих ужасните виолетови пламъци, ушите ми се изпълниха с писъците на хората, оставени да изгорят.

— Хел ми е свидетел, те биха могли да завладеят целия свят с такава магия. — Тутугу опря гръб в камъка, свлече се надолу и седна в основата му. Снори свали Хенан от гърба си и вдигна брадвата, за да огледа острието.

— Маговете на развалата са обвързани с Колелото — каза Кара. — И с времето то прекършва всеки от тях. Силата им чезне бързо с отдалечаването от центъра. Не че много от тях имат волята да си тръгнат. Келем е единственият маг на развалата, успял да се измъкне наистина от това място. — Пръстите ѝ се плъзнаха по плитките и тя почна да откачва повечето от останалите там руни — подготвяше се за битката.

— Ти каза, че не ти е по силите да отвориш вратата... — Намръщих се срещу вълвата, чието лице бе примирено и все пак

свирепо. — Но до днес заклинанието, с което си призовавала змиите, само е разклащало тревата...

Тя вдигна очи към стоящия до нея Снори.

— Дай ми ключа — на този етап няма какво да губим... Ще се опитам да отворя пътя.

— Какво? — Той изгледа празното пространство между нас. — Това е арка. Няма ключалка.

Кара допря пълния си с руни ляв юмрук до един символ на лявата подпора, очите ѝ се присвиха съсредоточено, на устните ѝ трепна ехото на някаква вътрешна молитва. Тя мина от другата страна и удари по втори символ с десния си юмрук.

— Дай ми ключа. Мога да я задействам.

Снори я гледаше подозрително. Малко ме сгръ мисълта, че не съм единственият, комуто не доверява дара на Локи.

— Напътствай ме — каза той.

Вьолвата го изгледа с присвити очи.

— Нямаме време за спорове. Просто...

— Покажи ми как и ще го направя. — Долавях ръмженето в гласа му. Това не подлежеше на обсъждане.

Кара хвърли поглед към близкото било, където скоро щяха да се появят хардасите.

— Според руните изглежда, че тази арка е била опит да се отворят врати към много места, където хората не би трябвало да ходят. Ето тук — тя посочи първия символ, който бе докоснала, — имаме светлина, а тук — мрак. За да прекосиш мили от този свят, трябва да минеш напъряко през такива места.

— Отвори вратата към светлината — каза Снори.

— По дяволите! — Сега прозрях плана му: да пусне Баракел и неговата пасмина в Разделената империя. — Хвани пътя на мрака — Аслауг може да ни води!

— Не! — Може би за първи път, откакто се беше изправил срещу Свен Скършигребло, чух в гласа му истинска ярост. Около него грейна светъл ореол, обагрен в червенината на западното небе. — Няма да поемем по този път.

В мен също се надигна ярост при вида на озъбената физиономия върху вероломното лице на северняка. Черен гняв потече по вените ми, мрачен и вълнуващ. Мисълта, че някога съм се страхувал от Снори, ми

се стори също толкова абсурдна като мисълта, че някога съм му се доверявал. В момента знаех, че силата на обикновените мускули няма да се брои за нищо, когато посегна да го смачкам. Задържах погледа му. Копелето искаше Баракел да излезе на света. Всичко казано от Аслауг беше истина. Сега Снори беше слуга на светлината.

— Кара, отвори нощната врата.

— Не. — Снори пристъпи напред и аз направих същото, докато не застанахме лице в лице под празната арка. Мракът се виеше като дим от кожата ми и усещах ръцете на Аслауг на раменете си, хладни и вдъхващи увереност. Светлината, която пламтеше около Снори, сега бликаше от очите му. Има светлина, която носи топлината и приятното чувство на първите летни дни, а я има и жарта на пустинно слънце, когато тази светлина от приятна става жестока — светлината, която Баракел пращаше през Снори, минаваше дори отвъд това, за да се превърне в нещо, което не е предназначено за хората, толкова яростно, че в него нямаше място за нищо живо.

— Кара! — викнах. — Отваряй.

Снори вдигна ръка, може би без да съзнава, че стиска брадвата.

— Няма да позволя на тази нощна курва...

Ударих го. Без да мисля. И гърмът едва не ме оглуши. Изригнаха мрак и светлина и двамата бяхме запратени метри назад, но за миг рипнахме на крака и се хвърлихме с вой един срещу друг.

Само това, че Тутугу пристъпи под арката между нас, попречи на втори, още по-свиреп сблъсък. Снори откри, че е вдигнал брадвата на баща си над главата на единствения друг жив ундорет. Аз пък открих, че съм протегнал хищно ръце към лицето на Тутугу.

Снори отдръпна ръка и пусна брадвата да падне.

— Какво... какво правим? — Моментът на лудост отмина.

Бях се канил да се метна срещу размахващия брадва Снори с юли ръце.

— Господи... заради това място е! — Никой от нас вече не владееше действията си. Още малко и щяхме да се превърнем в марионетки на аватарите, които носехме в себе си. — Трябва да се махнем оттук, преди да ни е убило.

— Червените викинги вероятно ще изпреварят Осхайм в това отношение. — Кара се промъкна покрай Тутугу, застана между нас и ни избута да се разделим. — Ще се опитам да отворя вратата, с която

мисля, че имаме най-голям шанс за успех. — Погледна Снори. — И щом не искаш да си пуснеш драгоценния ключ, добре тогава, ще те напътствам. — Избута Снори още няколко стъпки назад, преди да се обърне към портала, и очите ѝ направиха онзи вещерски номер с разфокусирането. — Там! — Тя отиде до него и посочи една произволна точка във въздуха, килнала глава настрани, като се взираше покрай пръста си в някаква безкрайност.

Снори извади ключа на верижката му, пристъпи по-наблизо и го вдигна към указаната точка. Неговата чернота изглеждаше някак погрешно на фона на сгъстяващата се нощ. В тази чернота нямаше мрак, а нещо друго, може би беше цветът на лъжите или на греха.

— Нищо. — Снори прибра ключа. — Целият този шум... за нищо. — Наведе се да вземе брадвата. — Съжалявам, Джал. Аз съм лош приятел.

Вдигнах ръка в знак, че му прощавам, пренебрегвайки факта, че го бях ударил пръв.

Снори отстъпи от нас и размаха брадвата. Врагът скоро щеше да ни връхлети. Той трябваше да се подготви. Брадвата описваше блестящи дъги, докато се движеше по осморка, а после се извъртя в посичане нагоре. Снори караше това да изглежда почти като изкуство, пък макар и с толкова грубо оръжие. От лявата ми страна Тутугу също се подготви: пристегна колана си и избърса острието на брадвата си с брезентовата си торба. Смелостта не му идваше естествено, или поне не онази смелост, която възхваляват воините, но днес вече бе поел един смъртоносен удар и бе готов да умре отново.

— Можем просто да им дадем ключа. — Имах чувството, че някой трябва да каже очевидното. — Да го оставим тук и да тръгнем на запад към Маладон.

Никой не ми обърна внимание. Дори момчето — а то и представа си нямаше за какво говоря, което ми се стори оскърбително. Десет-единайсет години със сигурност са твърде малко, за да прозреш през лустрото на принц Джалан, нали?

Бих тръгнал сам, но капанът на Мълчаливата сестра бе набирал мощ с всяка наша крачка към Колелото. Съмнявах се, че ще измина и сто метра, преди пукнатината да зейне и Баракел да се изтръгне от Снори, а Аслауг да се излее от мен.

— Слънцето залязва — отбеляза ненужно Кара.

— Знам. — Сянката на арката се протягаше в посока към Колелото, мрачна от възможности. Усетих пак дишането на Аслауг в тила си — чух сухото дращане по вратата, която я задържаше.

Червените викинги вече бяха достатъчно близо, за да различа детайлите върху щитовете им: морска змия, петоъгълник от копия, лицето на великан с ревящата му уста в центъра на щита... Смъртоносните рани, нанесени от Снори, сега блестяха в гаснещата червена светлина — мъж, разцепен от гръдната кост до левия хълбок, друг без глава и воден на повод, още зад тях. Някъде сред тази тълпа Едрис Дийн ни наблюдаваше иззад викингски наличник. Дали некромантката също бе тук, облечена в кожи, с щит на ръката? Или пък ни гледаше някъде отдалеч, както бе правила толкова често преди? Изведнъж мехурът ми се обади, че е препълнен.

— Мислите ли, че има време... — започнах, но онези копелета, Червените викинги, ме прекъснаха с бойните си викове и се втурнаха в атака.

Оказа се, че имало време. Изтеглих ножа си и с опикани крака се приготвих да посрещна щурма на близо две дузини северняци.

Нещо се промени.

Макар че не издаде нито звук, арката отклони погледа ми от атакуващите мъже. Цялата беше черна и от нея се лееше мрак, пълзеше студен около глезените ми и сгъстяваше сенките пред нас.

— Джалан. — Аслауг се надигна от сенчестата земя, както жена се надига изпод чаршафите си, отначало забулена, с неясна форма, а после ги придърпва около себе си, все по-плътно, докато накрая застане очертана пред теб. Обърна се към мен, с гръб към врага, и силата ѝ ме изпълни, видях света съвършено ясно и от кожата ми заструи мрак. — Това не е място за теб, принце мой. — Тя се усмихна, а очите ѝ блестяха, черни от лудост.

Първият хардас, бързоног млад разбойник, се втурна към Аслауг, готов да забие брадва между плешките ѝ. Вместо това обаче спря рязко, набучен на заострен черен крак, тънък като на насекомо, който сякаш бе щръкнал от гърба на Аслауг, макар че не виждах откъде или как. Това беше нещо ново — тя наистина беше тук, в плът и кръв.

— Ще вървим ли? — попита тя, докато мъжът умираше, давейки се в кръвта си. Посочи с очи към арката.

Снори посрещна следващата вълна на нападателите и разсече лицето на първия с безупречен избор на момента, протегнал докрай дългите си ръце. Отскочи половин крачка назад и се завъртя да го посече през кръста, докато инерцията на мъжа го пренасяше покрай него. Тутугу, вече опрял гръб от другата страна на арката, се плъзна настрани с похвално умение и остави първия си противник да посече камъка — удар, който изтръгна оръжието от ръката му. В отговор Тутугу заби своята брадва в гръдната му кост.

Още мъже идеха от лявата му страна, като се държаха надалеч от зейналата пустота в арката. Кара хвърли руните си срещу тях, само някаква си жалка шепичка. Всяка се превърна в ледено копие, запратено с повече мощ, отколкото би могъл да вложи даже Снори. Те пронизаха щитове, ризници, плът и кост и оставиха враговете да се взират объркано в дупките, пробити в тях.

— Джалан? — обади се Аслауг, откъсвайки вниманието ми от битката. Малки ръчички се бяха вкопчили в крака ми. Момчето. Един Господ знае защо беше избрало мен за защита... Още двама хардаси стигнаха до нас и се опитаха да заобиколят Аслауг. И двамата се проснаха на земята, оплетени в паяжини мрак. — Трябва да се махнеш оттук — каза ми тя. Зад нея мъжът, набоден на израстъка й, вдигна глава и ме погледна с всепоглъщащия глад на върналите се от смъртта. От зейналата му уста се разнесе онзи безсловесен рев, който мъртвите използват вместо език. Започна да се бори, но Аслауг го запрати надалеч сред дъжд от алени капки. — Моята магия не е единствената тук.

Снори улови току под острието една спускаща се към него брадва. Пристъпи бързо към нападателя, мускулест червенобрад мъж, и се извъртя така, че гърбът му опря в гърдите на другия, а тилът му — в носовия предпазител. С протегнати ръце, все още приклешил бравдата, и със собственото си оръжие свободно от другата страна, той се вряза с въртене в още нападатели. Ударите им се посипаха по гърба на червенобрадия викинг, когото сега Снори носеше като плащ. Той остави мъжа да падне и да повлече със себе си хардаските брадви. Щом се оказа свободен, посече двамата най-близки врагове.

Зад мен се чу раздиращ звук и арката запулсира от внезапна светлина, като ярка рана в мрака. От образувалия се водовъртеж чернота, нашарена със светли точки, се появи Баракел, златокрил, със

сребърен меч в ръка — прекалено ярък, за да го гледаш, и тръгна към Аслауг. В същото време земята около нас закипя, кости се надигнаха на повърхността ѝ като късчета месо в завираща на огъня супа. Кости и още кости, с малко черепи тук-там. Торфената почва бълваше кости от ръце и крака и парчетата се намираха и съединяваха, свързваха се със стари хрущяли и мръсни сухожилия, устояли на развалата.

— Това е място на смърт! — изкрещя Кара от отсрещната подпора на арката. — Некромантката... — Тя млъкна, за да използва ножа си срещу една ръка на скелет, стиснала я за крака. Още хардаси се приближаваха бързо към нея.

Мъртвите, които Снори бе оставил пръснати след себе си, също започнаха да се надигат. Костеливи ръце задрачиха по краката на Баракел, даже посягаха към Аслауг. Аватарите на мрака и светлината, вместо да се втурнат един срещу друг, както бяхме направили двамата със Снори, се видяха принудени да спрат, за да се справят с некромантията, която се опитваше да ги повали.

— Бягайте! — извика Кара и освободена от хватката на костите, се хвърли с главата напред през арката.

Поколебах се за момент. Това много ми приличаше на по-голяма версия на пукнатината, която ме беше гонила през Вермилиън. Арката кипеше от воюващи мрак и светлина, комбинация, която бях виждал да превръща хората в кървави и разпилени на широка площ парченца. Откъде да знам дали сега мънички късчета от Кара не красяха тревата от другата ѝ страна?

— Недей! — изсъска Аслауг и още крайници щръкнаха от туловището ѝ, за да приковат няколко северняци към земята, преди да са стигнали до мен. Дълги, тънки, космати крайници. — Остани! — Докато арката бе тъмна, тя ме подтикваше да мина през нея, а сега искаше да остана?

Това ме убеди. Втурнах се към завихрените мрак и светлина.

— Чакай! — изпищя Аслауг със смесица от ярост и мъка. — Вьолвата те излъга, тя е...

Скочих през арката. Тежестта върху крака ми ми подсказа, че и момчето е с мен. Всички звуци зад мен секнаха мигновено и започнах да падам.

Най-хубавото, което мога да кажа за онова, което последва, е, че вероятно болеше по-малко, отколкото да те съсекат с брадва.

14.

Падам. Пристъпих през арка и сега падам, като пробивам дупка с формата на тялото си през безкрайната нощ, докато накрая тя все пак свършва; падам през ослепителна белота, не по-милостива от мрака, през острота и тръни, през болка тъй свирепа, че краде времето, и най-сетне в сън. Хладна, обгръщаща ме сънна материя, сива като облаци...

Пропадам с писъци през облачната основа, като в ужаса си забравям, че това е сън, и най-сетне рухвам наред замъка Амерот със седемте му кули, където баба ми стои обсадена от петдесетхилядна армия. Армия, с която пълководецът Кервжич борави като с меч. Напастта от Слов, така го наричат — железният юмрук на цар Келион, който живее в източните степи, но би предпочел да седи във Виен, император по правото на войната.

Пак стоим на външните стени, на широката площадка на върха на една от седемте кули. Колкото и да сме високо, димът се вие около нас, затъмнява небето, толкова е гъст, че ако не бях паднал от самия небесен свод и надолу през пламтящата жар, нямаше да съм сигурен дали утрото е отминало.

Баба пак е там, Алика Кендет — принцеса на Червения предел, на няма и двайсет години, с голям меч в ръка, облечена в очукана броня с изтрита позлата и натрошен емайл на местата, където ударите са нащърбили нагръдника ѝ. Със същия железен поглед в очите както когато пушна стрела в сърцето на сестра си. По-висока е от мен, и все пак Уламир Контаф се извисява над нея в демонски черната си туркманска броня, люта рана минава от гърбицата на носа му до ъгълчето на устата му.

Върхът на кулата е осеян с натрошени камъни и парчета от бойниците. По стените стоят войници, по-нарядко отпреди. Мъртвите са струпани до стълбището, водещо надолу в кулата. На две купчини — едната в алените униформи на Червения предел, а другата по-разнообразна. В нея лежат словени, преплетени с маяри. Има рицар от Зюдрайх, а проснати направо на него — двама загренски брадвари, с лица татуирани със сините защитни символи, които този народ харесва. Имало е щурм, наскоро отблъснат. Чудя се колко ли още врагове лежат потрошени в основата на кулата сред останките от своите стълби или свити сред въжетата си...

— Трябва да отстъпим към втората стена. — Когато Контаф заговаря, раната му зейва. Виждам зъби през кървавите останки от бузата му.

— Не — казва Алика.

— Разположени сме прекалено нарядко, принцесо. — В гласа му няма жар, само умора. — Този замък е построен да се брани от повече мъже.

— Не ме вълнува защитата на този замък. Смятам да унищожа Кервжич и да покажа на царя, че този път е отхапал по-голям залък, отколкото може да преглътне.

— Принцесо! — Сега в гласа му има раздразнение. — Нападението никога не е съществувало като вариант. То...

— То е единственият вариант, който някога сме имали. — Тя тръгва към стълбите. Подвиква през рамо на Контаф: — Доведи петстотин от най-добрите ни хора в цитаделата. Избирай ги по умения, не по произход. Искам воини. Татко може да направи нови благородници по-лесно, отколкото нови воини.

— Цитаделата ли, ваше височество? — Раздразнението му се превръща в объркване. — Можем да удържим втората стена. Поне няколко седмици. Цитаделата би трябвало да е последното ни...

Алика Кендет се обръща и го поглежда.

— Не можем да им позволим да овладеят външните кули. Доведи ми петстотин души и заповядай на останалите да бранят кулите. Ако това означава да отстъпят стените между тях — така да бъде.

Контаф пребледнява, сякаш го е прорязала ужасна мисъл — и то по-дълбоко от острието, съсипало лицето му.

Следвам баба си надолу по стъпалата, които се вият през сърцевината на кулата, дебела постройка с множество етажи. Надолу покрай приемни зали, казармени помещения, оръжейни складове, килери, надолу през втора кула, този път от лят камък, по-малка и по-древна, подслонена в дебелите стени на новата. Спиралното стълбище преминава в по-широки зигзагообразни редици от стълби върху лети подпори. Те изглеждат толкова крехки, че дори и като призрак пак чувствам нервност да изпробвам теглото си върху тях. Всяко стъпало е просто една плоча — можеш да виждаш между тях към по-долната част на стълбището... Въпреки това е устояло хиляда години, че и повече, и не рухва под тежестта на моето въображение. Спускаме се през кулата на Строителите, покрай железни врати, покрай врати от обковано със стомана дърво, покрай трима дворцови стражи на Червения предел и стигаме до стая с проста кубична форма, в която стои машина, по-голяма от кралска каляска, излята от сребриста стомана, оживяла от мъждиви светлинки и треперееща със слаба, но неоспорима вибрация, сякаш дълбоко в нея някакъв огромен звяр диша насън.

Алика опира ръка в сребристия метал. Навежда се, сякаш си позволява да покаже умора в уединението на това място, и притиска чело към хладината на Строителската стомана; косата ѝ, тъмна и червена, се сипе покрай лицето ѝ, а очите ѝ са затворени.

Миг по-късно излиза с решителна крачка от стаята и кимва на стражите, които се залавят да запечатат вратата. Дълъг коридор ни отвежда до главните порти на кулата.

Следвам я през изхода. От всички страни се кланят мъже. Шестима войници зарязват задълженията си в кулата, за да я ескортират. Поемаме през града по широк булевард между вътрешната и външната стена на замъка. Тук се намират домовете на местните жители, работната сила, която поддържа този замък, слага храна на масите, дрехи на гърбовете на бранителите, хоросан между камъните, масло в колелцата на бойните машини. Тук-там виждам пораженията от каменните снаряди, мятани отвън, но това място е направено да устоява. Издръжливо е. Упорито. У хората личат същите качества. Тук няма отчаяние, поне засега. При минаването на принцеса Алика се надигат рехави овации. На едно място покрай улицата се редят пазарни сергии и ние забавяме ход, за да минем през тълпата. Някакъв

инстинкт кара обитателите на замъка да се дръпват от пътя ми. Те не могат нито да ме видят, нито да ме чуят, но някакво шесто чувство предотвратява контакта им с мен.

Портата на втората стена представлява тунел, който се затваря с четири решетки. Всички те в момента зият отворени. Ескортът се сменя и излизаме на голата ивица между цитаделата и втората стена. Калдъръмът отеква под нозете ни. Е, не моите, аз само сънувам.

Вратата на цитаделата се намира от страната, противоположна на четворната порта във вътрешната стена, и е достатъчно висока, за да мине човек на кон, но и достатъчно малка, за да е здрава като самите стени. Минаваме през по-малка желязна врата, разположена в единия край. Това е кулата Амерот, протягаща се към небето също както когато я посетих в детството си. Макар че сега ѝ липсват странните белези, които видях като момче, врязани в Строителския камък — и, разбира се, е заобиколена от крепост. Започвам да се чудя как е възможно да не знам историята, обясняваща защо петдесет години по-късно от тази твърд не е останал камък върху камък. Дали просто местните хора са го отмъкнали парче по парче през десетилетията след войната, за да построят нов замък някъде другаде, или пък къщи? Тук има достатъчно камъни за цял град.

Минаваме покрай още дворцови стражи, елитни войници от личната гвардия на Голот, втория с това име. Защо тези хора не са с прадядо ми в двореца му във Вермилиън, нямам представа.

Алика спира пред някакъв капитан, застанал до една вътрешна врата.

— Доведи избраните зад втората стена, Джон.

— Слушам, принцесо. — Тракват токове, главата му кимва отсечено.

— Само майстори занаятчии, Джон. Опитна работна ръка. Позволи им да вземат децата си, ако това ще ускори нещата. Скупчи ги нагъсто.

— Слушам, принцесо. — В гласа му няма никаква емоция.

Минаваме през пазената от него врата и някакъв мъж я запечатва зад нас. Малък коридор води към сводеста стая. Тук едно спирално стълбище прониква в забележително дебелия Строителски камък. Краищата на арматурни пръти блестят с мътна светлина, щръкнали от стените на изсеченото през тях стълбище. Това трябва да е погълнало

цяла година труд. Пламъците на лампите играят, докато Алика профучава покрай тях, бронята ѝ дрънчи на всяка крачка.

Влизаме в квадратна стая, може би десет на десет метра. В каменния под е вграден кръг от сребриста стомана с диаметър три крачки, висок до кръста, а горната му повърхност е наклонена към нас. Върху нея блещукат слаби светлинки, които бавно се сменят между три конфигурации. Насред кръга пламти странна синя звезда, без топлина, но с блясък, който привлича окото. Тя виси на един човешки бой над камъка без никаква опора, подобно на всяка друга звезда. Откривам, че се вирам в нея, загубил всякаква представа за течението на времето. Казват, че времето било огън, в който всички ние горим. Сега вече знам как изглежда времето, когато гори самото то.

Алика минава през мен — неприятно чувство, но то ме освобождава от магията на звездата. Без намесата на баба ми, съмнявам се, че някога бих отместил поглед. Внимавам да не поглеждам пак към нея. Нямам представа секунди ли са минали, или часове.

Светлинките върху наклонената повърхност на стоманения кръг под звездата сега греят с яркост, която няма нищо общо с огъня. Конфигурациите са станали по-сложни, по-многобройни и по-кратки. Алика отново бързо насам-натам, докосва ту една, ту друга светлинка. Осъзнавам, че не сме сами. В стаята няма много сенки, но май всички те са се събрали в далечния ъгъл. Там стои жена в сива набръчкана по нея роба. Висока е почти колкото Алика, но леко прегърбена, и изглежда на не повече от трийсет и пет, само че косата ѝ е сива и провисва покрай лицето ѝ. Тя вдига поглед — и ме съзира.

— Как? — Всякакви други въпроси умират на устните ми. Лявото око на жената е перлено. Тя вдига блед пръст към устните си, сякаш да ми даде знак да мълча. Когато сваля ръка, върху тях играе съвсем лека усмивка.

— Готова съм — казва Алика. — Хората по местата ли са? Войниците събраха ли се?

Тук няма никой друг, освен мен и мълчаливата ѝ сестра и никой от двамата ни не отговаря.

Тя повишава глас:

— Попитах...

— Оптиката показва, че стазисната зона е напълно заета.

Изненадата едва не ме изтръгва от съня. До баба ми стои призрак. Само допреди миг го е нямало там. Блед, прозрачен, съвсем истински призрак. Доста странен на вид, трябва да отбележа — лицето му е като на гръцка мраморна статуя, изваяно съвършенство, което никога не може да бъде сбъркано с живот.

Алика навежда глава.

— Започни събитието.

— Вече обясних, че стазисът не е възможен. Необходим е обстоен ремонт, преди генераторът да е в състояние да осигури достатъчен приток на енергия. Генератори седем и три функционират трийсет процента, останалите — по-малко от десет процента. Неуспешният опит за стазис ще доведе до забързване. Единственото, което може да бъде постигнато, е мехур от бързо течащо време с максимално съотношение трийсет към едно.

— И аз приех това. Ще натовариш реакторите отвъд границата на безопасност.

— Не разбирате последствията от такива действия. Генераторите ще аварират катастрофално. Приблизителен радиус на опустошенията...

— И въпреки това ще го направиш. — Алика не откъсва поглед от трепкащите светлинки.

Изражението на призрака не се променя, а тонът му е все така невъзмутим. Изглежда по-малко човечен и от капитан Джон пред вратата на цитаделата.

— Опасявам се, Потребителю, че като Гост не разполагате с такива правомощия. Този алгоритъм ще...

— Сестра ми прозря отвъд теб, Основен алгоритъм. Видя отвъд годините, макар че тази гледка изгори окоото ѝ. Ти си само танц от числа, без душа. Ум без хитрост. Ще правиш каквото ти казвам.

— Потребителю, не можете да...

— Извънреден код Алфа-шест-гама-фи-дванайсет-омега.

— Подчинявам се. Енергиен пулс след три минути. Предвижда се забързване на времето в съотношение трийсет и две към едно.

Чакаме, докато призракът отброява секундите. Призован от някакъв невидим сигнал, Контаф се спуска по стълбите, повел смесена

група от дворцови стражи, обикновени войници, рицари и дори един-двама лордове. Много от тях носят по себе си калта и вонята на битката. Сурови мъже, родени воини.

— Петнайсет.

Помещението е пълно и още хора напират надолу по стълбите. Алика прескача стоманения кръг и застава от другата му страна, загледана навън. Синята звезда е точно зад главата ѝ и я превръща в силует.

— Разчистете стълбите! — извиква Алика и този път в тона ѝ има спешност. — Разчистете пътя до портите.

— Четиринайсет.

Викът ѝ отеква нагоре по стълбището и още по-нататък.

— Вече е направено, принцесо — казва Контаф. — Както наредихте.

— Единайсет.

— Контаф и вие другите, елате при мен.

— Десет. Девет. Осем. Седем.

Мъжете се струпват наблизко. Аз се присъединявам към тях, сгушен под самата звезда.

— Шест.

През дрънченето на оръжия и тъпченето на крака се долавя тихо бръмчене.

— Пет.

Във въздуха има нещо. Леко жужене, от което зъбите ми изтръпват, макар че в действителност не съм там.

— Четири. — Рискувам да хвърля поглед към Мълчаливата сестра и я зървам през една отворила се за миг пролука. Тя ме гледа от ъгъла си, в който никой не е пожелал да се напъха.

— Три.

— Познаваш ме, нали? — Не искам да говоря с нея. Чувствам се отново като онова малко момченце, току-що навършило пет години и представено за първи път на Червената кралица. Помня сухото ѝ докосване, онзи момент, когато Мълчаливата сестра за първи път сложи ръка върху моята и пропаднах в някакво горещо, тъмно място.

— Две.

Тя явно няма да ми отговори. Само се усмихва.

— Едно.

— Да — казва тя.

— Нула.

Синята звезда се разширява, студеният ѝ огън ни обгръща и излиза през стените на стаята. И това е всичко. Нищо не се е променило. Всички стоим замръзнали и чакаме ли, чакаме магията, която уж трябва да спаси замъка.

— А сега бързо. — Алика прескача отново кръга. Аз не бих могъл да го направя в пълна броня. Силата ѝ е удивителна.

Мъжете непосредствено пред мен я последват без никакво забавяне и аз тръгвам припряно след тях. Допирът ми до стоманата е странно лепкав, докато сънната ми плът търси контакт с реалността. Бързаме по опразнения път между гъсто струпаните воители и почти стигаме до стълбите, преди да осъзная, че само хората, намирали се най-близо до кръга, са направили опит да ни последват, а дори и те са адски мудни. Алика обаче не чака, затова се устремявам след нея.

На върха на стълбището осъзнавам, че нещо не е наред. Войниците тук стоят като статуи, даже не ни проследяват с очи. Да не би магията на Строителите да ги е вкаменила? Няма време да обмислям този въпрос — Алика се понася с дрънчене в равномерен бяг към голямата порта.

Смаян съм да видя, че тя е широко отворена, сякаш не сме във война. Хвърлям поглед назад и виждам след нас да се точат мъже, присъствали в онази стая — най-далечните се движат, сякаш тичат през гъста кал. Отнема ми малко време, но накрая ми се струва, че разбирам. Светлината на звездата ни е забързала. Онези, които са се намирали най-близо до нея, са придобили най-голяма бързина. „Бързо течащо време“ ли каза онова нещо? Значи машината на Строителите е накарала секундите ни да текат по-бързо? Сърцата ни да бият по-учестено и от крилцата на колибри?

Щом излизаме от цитаделата, ми се струва, че сънувам. После си спомням, че наистина сънувам, но се предполага, че това са родови спомени, съхранени в кръвта ми и разкрити от магията на Кара. Вътрешната стена се е пръснала, части от нея все още стоят прави, от други са останали само купчини чакъл. Тела лежат смазани под падналите отломки — в очакване да закрепят. Там, където стената е рухнала, пламъците са се протегнали към цитаделата — нашарват

стените ѝ с геометрични белези и превръщат всички хора по пътя си в горящи стълбове.

Небето е задръстено от дим, огън и валящи камъни. Парче зидария, по-голямо от кон, се спуска по дъга, която ще свърши на мястото, където стоя аз. Премията се, докато пада, по-бавно от есенно листо. Отстъпвам встрани и продължавам след Алика. Зад мен каменният къс се връзва в стената на цитаделата и се натрошава със звук, който е едновременно невероятно дълбок и заглушен от пронизителното пищене на пукащ се камък.

През пролуките в стената мога да видя само кипящ огън. Няма и следа от града, големите външни стени и седемте грамадни кули. Въздухът е пълен с парчета. Камъни, плочи, зидария... Има и трупове: виждам ги да ваят отвисоко, бавно, все едно потъват във вода.

Алика се втурва през портата, под четирите решетки, все още вдигнати. Двамата с Контаф не успяваме да я следваме и тя набира преднина. Излизаме през четвъртата решетка и попадаме в самия ад. Тук още бушува огън. Не пламъци като онези над дърва в камина, нито като пожар в горяща къща, а огнени кълбета от преизподнята — живи и течни. Те сякаш се разсейват, докато ги гледаме, издигат се към небето, за да разкрият обгорена пустош, без нито една оцеляла къща. Алика не ни е чакала. Минаването ѝ се бележи от дупка, пробита в огъня. Следваме я, като се молим бързината да ни опази.

Алика криволичи между кратери, огнени ями, траншеи, изровени от невъобразима сила. Заобикаля упоритите основи, стърчащи на пътя ни, и най-жежките огнища, отмества се от пътя на падащите отломки и преодолява пламтящите руини на външните стени с три големи скока. Аз я следвам. Откривам също като Контаф в плочестата му броня, че мога да скачам на разстояния, които биха засрамили древногръцките атлети. Виждам, че сме близо до мястото, където се е издигала една от седемте кули — сега колона от нажежен до бяло пламък, виеща се над гигантски кратер. Каменните късове, все още висящи във въздуха около нас, призовани към земята по дъгата на гравитацията, се раздалечават в траекториите си именно от това място.

Оттатък стената, на разстояние по-голямо от изстрел с лък, многото хиляди, строени срещу замъка Амерот, горят. Втурваме се след баба ми през мъртвата земя между обсадените и обсаждащите. Бойните машини представляват пламтящи останки. Късове летяща

зидария от голямата стена са прорязали широки пътеки през редиците на врага, образували са кървави просеки през лагерите им. Мъжете най-близо до стените са превърнати от зноя в локви горяща мазнина сред овъглени кости. По-надалеч войниците са застинали в агония, а гърлените им писъци са прекалено ниски за ушите ни. Още по-надалеч стоят прави, с вдигнати димящи щитове, а палатките им горят. Ако около всичките седем кули е същото, значи са загинали хиляди и хиляди хора — извън стените многократно повече, отколкото вътре в тях.

Алика, изглежда, знае точно къде отива. Ние я следваме, а останалите воители от стаята под цитаделата Амерот се точат отзад, по-бавни от нас, но все пак много по-бързи, отколкото се полага на човек.

Проникваме дълбоко в армията на пълководеца, покрай ужасните опустошения, причинени от експлодиралите кули, към сърцето на неговата войска, където върху шатрите се веят знамената на благородните домове. Даже тук са паднали големи камъни, смазвайки мъже, коне, палатки — но по девет на всеки десет са оцелели. Криволичим сред войници, които стоят почти замръзнали, с очи прекалено бавни, за да ни проследят, и ръце, които започват да пълзят едва-едва към дръжките на мечовете им.

Най-сетне зърваме гъсто скупчените знамена на Слов, шатрите стават по-големи и по-пищни. Тъкмо когато пристигаме, Анар Кервжич, западният юмрук на царя, се подава от голямата си платнена шатра, стиснал великолепно копие. Златоткан плат краси входа, а висящите на пилони знамена на васалите му образуват алея за неговото излизане. Около шатрата му са се скупчили нагъсто Сетните остриета, бляскави в своите черни ризници, с маски от гагат и слонова кост, страховит елит, чиято репутация е отекнала през годините с такава сила, че дори аз съм чувал за тях.

Вече сме по-бавни, сякаш скоростта ни е нещо, извлечено от маковете на Мейрес Алус, наркотик, който се оттича от вените ни и ни връща към времето на смъртния свят. И въпреки това Сетните остриета едва успяват да трепнат, преди Алика да прокара меч си по гърлото на Кервжич. Тя не губи време да го обезглавява — може би острието ѝ би се счупило, ако удари по човешки врат с такава бързина. После, без да поглежда повече легендарния военачалник, просто минава към следващия войник и повтаря действието си още преди

кръвта, швирнала от гърлото на Кервжич, да е изминала и една четвърт от пътя си към земята.

Копието му виси във въздуха и изглежда някак си по-реално от всичко друго наоколо, по-ярко от кръв, по-живо от стражите, които ни заобикалят отвсякъде. Изработено е от тъмно дърво, увито в плетеница от сребриста стомана, и върхът му се разширява до цяла педя. То ме зове и аз, без да се замислям, посягам към него. Ръката ми се свива около дръжката и го усещам твърдо под пръстите си.

— Избийте всички! — изкрещява тя.

И Уламир Контаф се подчинява. Още от нейните избраници пристигат, щом започва касапницата, и се заемат със собственото си кърваво дело. Аз дръпвам копието на пълководеца и тръгвам след Алика; трепвам, когато аленият потоп ме залива и минава през мен.

Тя прерязва двайсет гърла още преди военачалникът да падне на земята. Прерязва сто, преди да ѝ се наложи да се приведе под един меч. На някои места минава през групи от по десет-двайсет словенски пехотинци и вече се е заела със следващото струпване, когато мъжете започват да падат.

Струва ми се, че това продължава цяла вечност, но за армията около нас трябва да са минали само няколко минути. Алика е убила няколкостотин души, преди да ѝ се наложи да парира удар. Стои окъпана в червено от главата до петите, кръв хвърчи от острието ѝ и от косата ѝ, когато се завърти. Кръв обагря пътя ѝ през лагера. Дори сега тя сигурно им изглежда като размазано петно, движещо се с нечовешка скорост и оставящо след себе си диря от падащи мъртъвци.

Армията на Червения предел, онези няколкостотин души, които са оцелели от цитаделата Амерот, започва да се прегрупира, когато Строителската магия отслабва. Алика и Уламир ги повеждат на обиколка, като търсят всяка по-силна формация, все още държаща позиция около разрушения замък, и я накълцват.

В последната битка баба ми повежда своите четиристотин оцелели срещу армия от две хиляди загренски брадвари, които са били пазени в резерв. Мъжете от Червения предел все още са малко по-бързи от нормалното, а неколцина са два-три пъти по-бързи от обикновен човек, и всички са окъпани в кръв. Загренците бързо се прекършват и се пръсват. Това е последната съпротива. Обсадата е разкъсана.

Войниците на баба стоят алени и тихи, с изключение на звука от капещата от тях кръв. Тя излиза отпред и се качва с две стъпки върху някакъв отломък от каменната стена. Застава там запъхтяна, докато възстановява бавно дишането си, с почервеняла броня, и оглежда своите бойци. За фон ѝ служат горящите руини на замъка, с цитаделата Амерот непокорно стърчаща сред развалините на втората стена.

Уламир Контаф пристъпва напред. Поглежда нагоре към нея, вдига големия си меч и макар че тя е само принцеса, изревава:

— Червената кралица!

— Червената кралица! — подема вика армията. — Червената кралица. — Вдигат се оръжия. — Червената кралица. — Гласовете им преливат от емоция, макар че дали скръб, триумф или и двете плюс още нещо, не мога да кажа.

15.

— Събуди се!

— Какво?

— Събуди се! — Гласът на Кара.

— Не — казах й. — Още е тъмно и така ми е добре. — Е, почти.

Нещо, върху което лежах, се забиваше в гърба ми.

Някаква ръка ме разтърси. Силно.

Прозях се и седнах.

— Знам защо наричат баба ми Червената кралица.

— Защото е кралица на Червения предел — обади се Тутугу някъде зад мен.

— Човек така би си помислил. Ама не. — Опипах земята около себе си. Беше твърда, влажна, песъчлива. — Защо мирише толкова гадно? — Потърках болящия ме гръбнак, после зашарих с ръце по земята и намерих дългия твърд предмет, върху който бях лежал. — Какво, по дяволите, е това нещо...

Внезапна светлина ми разкри лицето на Кара, това на Тутугу, мержелеещо се малко по-далеч, и някаква по-едра фигура в дълбоките сенки, която трябваше да е Снори. Светлината идеше от дланта на Кара — сияеща топка сребрист метал.

— Орикалкум — казах, оформяйки внимателно думата. Изведнъж си спомних. — Арката! — Озърнах се, но не видях нищо, освен мрак. — Къде сме, по дяволите?

— Не знам — отвърна Кара, което бе обезсърчително, защото именно от нея се очакваше да знае разни неща.

— Във всеки случай не сме на хубаво място — обади се Тутугу. Изречено така в мрака, звучеше вярно. — Откъде взе копието?

Погледнах и открих, че предметът, върху който бях лежал, наистина е копие. Копието на Кервжич. Бях го взел от военачалника в съня си... или в спомените на баба.

— Как, по дяволите, съм...

— Не знам къде сме. Творенията на маговете на развалата са непонятни за мен — каза Кара. — Но без насочване би трябвало да сме излезли възможно най-близо — изпаднали сме обратно на някое място, където светът изтънява. На място, напукано от скорошна магия. Могъща магия.

— Това няма ли да ни отведе по-близо до Колелото? — Скорошна могъща магия не звучеше добре. — Защо никога не е „място с евтина пиячка, скъпи жени, хиподрум и хубав изглед към реката“?

— Арката е направена да служи на волята на онзи, който я използва. Аз ви поведох, а моята цел беше да ви измъкна оттам...

— Къде е момчето? — Спомних си за него, докато последните остатъци от съня ме напускаха и страхът започна да тегне на раменете ми. — Снори! Виждал ли си... — името ми убягваше — момчето?

— Снори също го няма тук — обади се пак Тутугу, по-близо до ухото ми, отколкото очаквах. — Надявам се, че е с Хенан.

— Но... — Бях сигурен, че съм го видял. Тръснах глава и реших, че сигурно съм бил още в плен на съня. — Каква е тази миризма?

— Тролове — отвърна бързо Тутугу.

— Ти надушваш тролове при всяка промяна на вятъра. А Снори каза, че никога дори не си виждал трол. — „Моля те, боже, само не тролове.“ Аз също никога не бях виждал трол и не исках да виждам. Белезите, които ми бе показал Снори от собствената си среща с тях, ми разкриваха всичко, което ме интересуваше.

Кара се приближи и се сгушихме в светлината на орикалкума, три бледи лица, озарени сред океан от мрак.

— Звуците отекват, сякаш сме в пещера — каза тя.

— Трябва да излезем. — Надявах се някой друг да посочи начина.

— Преди троловете да ни изядат — додаде Тутугу.

— Стига с тия приказки за тролове! — Страхът ме накара да повиша глас. Мракът вече гъмжеше от въпросните копелдаци, сложени там от моето въображение — което хич не бе лесна работа, защото нямах представа как изглеждат. — Снори каза, че не можеш да познаеш трол дори да...

— Този път е прав! — заяви гласът на Снори, някъде отдалеч, но се приближаваше.

— Снори! — Положих големи усилия да не звуча като девойка в беда.

— Хенан с теб ли е? — попита Кара. Виждах, че тя също е облекчена, макар да не позволяваше това да проличи в гласа ѝ.

— Да. — Снори се приближи достатъчно, за да може сиянието да го огрее, една малка фигурка вървеше точно зад него.

Хенан изприпка напред и се гушна в Кара. Не мога да кажа, че същата идея не беше хрумнала и на мен.

— Случайно да ти се намира огниво в тази тор... Я чакай. Тутугу е прав? Това ли каза току-що?

— Да. — Даже Снори не изглеждаше доволен.

— Никакво огниво — каза Тутугу, тършуваше в торбата така, сякаш въпреки всичко би могъл да намери.

— Хайде да направим малко повече светлина — каза Снори и протегна ръка.

— Той току-що каза, че нямаме... — Млъкнах, щом Кара пусна орикалкума в ръката му. — О!

Сиянието се усили и изтласка сенките към ъглите на пещерата. Подът се простираше равен пред нас — втвърдена кал, оставена от някаква подземна река. В долната си част стените бяха загладени от древни течения, горе ставаха грапави, а таванът беше покрит с каменни висулки, като множество дамоклеви мечове, висящи над главите ни. Някои от тях вече бяха паднали и лежаха натрошени на пода. Изглеждаха почернели. Всъщност и стените също... и земята... сякаш тук бе горял ужасен огън, изпълващ пещерата от стена до стена.

— Там — каза Снори и посочи с брадвата си към петно мрак, което не отстъпваше пред сиянието на орикалкума. — И там. — Посочи още едно, малко по-надалеч покрай стената на пещерата.

— Какво „там“? — Присвих очи да огледам петната.

— Тролове.

Ужасена ругатня се откъсна от устните на Тутугу, преди да е успял да се овладее. Аз отстъпих към Кара, стиснал здраво копието, като се чудех дали някога пак ще бъда в безопасност.

— Ти си победил трол, нали, Снори? — попитах с внезапно пресъхнала уста и дрезгав глас.

— Един — каза той. — Извадих късмет. — Кимна към някакъв тъмен проход. — Там има още двама. Единственото, което не

разбирам, е защо сме още живи.

Едно от създанията се откъсна от стената и направи няколко крачки към нас. Въпреки това си оставаше трудно за различаване, кожата му поглъщаше всяка попаднала върху нея светлина. Черна твар, по-висока и по-яко сложена от Свен Скършигребло, който почти не беше човек. Дълги мастилени крайници, лице толкова черно, че не личаха никакви черти. Още крачка напред и видях блясъка на очите му, тъмни като на Аслауг, и широка паст, разкриваща черни зъби и черен език, в момента раззината сякаш за рев, но до мен достигна само съскане, плъзгащо се по ръба на слуха.

Снори държеше брадвата си готова за замах. Двамата с Тутугу бяха оцапани с чужда кръв. Миризмата сигурно привличаше още от тварите и подлудяваше тези пред нас. Замислих се дали да не пусна копието.

— Кои сте вие, нарушители на примирието? — Гласът отекна зад нас. Беше дълбок и изглеждаше съвсем на място тук, в планинските недра.

Обърнахме се, за да видим говорещия. При толкова много врагове нямаше начин да не обърнеш гръб поне на един от тях. Не че като съм с лице към един трол, това би ми помогнало да го отблъсна. Копието беше великолепно оръжие, но имах чувството, че тези тролове могат просто да му отхапят върха. Докато се обръщах, зърнах за миг тънката усмивка, с която ме беше дарила Мълчаливата сестра в съня ми. Дали бе видяла този момент със сляпото си око? Дали това бе причината за веселието й?

Създанието, което ни гледаше, мижейки срещу нашата светлина, може би някога е било трол, но нещо го беше изопачило. Съмнявах се, че Бог би докоснал такива твари, значи оставаше да е някоя далеч по-мрачна ръка, протегнала се от сярата, за да деформира звяра. Ребрата стърчаха от гръдния му кош като големи черни пръсти и почти се срещаха над сърцето му. През съзнанието ми пробяга образът на Аслауг и разгъващите се паешки крака и аз потреперих. Съществуването се издигаше цели седем стъпки, може би малко отгоре, с една стъпка по-ниско от останалите, но значително по-масивно и облечено в животинска кожа, за която сенките нашепваха, че може би е червена. Котешки очи, зъби, на които би завидял и пещерен вълк, а пръстите му, вместо да са дълги и завършващи с черни нокти като на другите

тролове, бяха дебели колкото детска ръчичка, по три на всяка длан, с тъпи червени нокти. Също така, за разлика от другите, носеше нещо като роба, или по-скоро тога, от тъмен кариран плат. Имах достатъчно време да огледам всичко това, докато някой от нас превъзмогне смайването си и отговори на въпроса.

— Не сме нарушавали никакво примирие. — Беше Кара, най-после събрала мислите си, за да му отвърне.

— Може да не сте имали намерение да го нарушавате, или пък изобщо да не знаете за съществуването му, но със сигурност сте нарушили примирието. — Чудовищният трол говореше със забележително за един свиреп звяр спокойствие и изисканост, която не би била неподходяща дори за кралски двор, стига да не беше поднесена с глас толкова дълбок, че да ти потече кръв от носа.

— Велика магия е била извършена в тази пещера — каза Кара. — Тя ни призова тук. Какво е станало?

— Двама заклетни в огъня се скараха. — Кратък отговор, като че ли от спомена го болеше.

— Кое е това място? И как се казваш ти? — попита Кара, може би с надеждата да отвлече разговора от темата за нарушените примирия.

Чудовището се усмихна. Усмивката му бе широка и разкриваше множество остри зъби, но не беше недружелюбна.

— Намирате се под Халрада, огнена планина в Хаймски цеп. Тези пещери бяха дарени на моите приятели тук от Аларик, дук на Маладон.

— Маладон! — Не можах да се сдържа. — Слава богу. — Ако не бяха всички тия тролове, дете ме гледаха, щях да падна на колене и да целуна калта.

— А аз — продължи звярът — съм Горгот.

— Ти ли си господарят тук? — попита Снори.

Чудовището сви рамене и бих се закълел, че изглеждаше смутено.

— Ами, те ме наричат свой крал, но...

— Принц Джалан Кендет, внук на Червената кралица от Предела. — Протегнах ръка. — Радвам се да се запознаем.

Горгот сведе поглед към ръката ми, сякаш несигурен какво да прави с нея. Тъкмо се канех да я дръпна, за да не вземе да я откъсне

или да си гризне мъничко, когато той я обви в трипръстата си длан и за миг усетих намек за силата му.

— И така — казах аз, след като си получих ръката обратно и я стиснах в юмрук, за да овладея болката. — И така, надявам се, че като крал на Хал...

— ... рада — подсказа Снори.

— Да, Халрада. — Хвърлих му един кисел поглед. — Като крал на... под тази планина... надявам се, че ще ни окажеш любезността, дължима на друга кралска особа от Империята, и ще наредиш да ни ескортират до границите на владенията ти.

Горгот с нищо не показва, че ме е чул. Вместо това приклепна и протегна ръка към Хенан.

— Как така имате дете със себе си и кръв по брадвите си? — После впери котешките си очи в момчето. — Ела.

Признавам му на малкото копеленце, че и на тъмно имаше също толкова кураж или инат, колкото денем. Когато го бяхме видели за първи път, тичаше право към разбойническия отряд на хардасите, а сега излезе напред с твърда крачка и сложи ръчицата си в дланта на тролския крал.

— Как се казваш, дете?

— Хенан... господине.

— Имах си малко братче — каза чудовището. — Сега щеше да е на твоята възраст... — Пусна момчето и се изправи. — Новите ми братя се готвят да потеглят към нов дом, на седемстотин мили на югозапад. Той се намира в Ренарските планини. Можете да пътувате с нас, докато пътешествието ви ви води в тази посока.

— Това би било чудесно... — Обуздах ентусиазма си. — Това ми изглежда приемливо. — Не можех да се насиля да го нарека „сир“. Но вярно звучеше чудесно. Стига да не ни изядяха, не можех да се сетя за по-добри телохранители, които да ни пазят от слугите на Мъртвия крал. Хората са склонни да си остават мъртви, като ги изядеш. — Кога смятате да потеглим?

— Дукът на Маладон ни е пратил ескорт, за да се избегнат всякакви недоразумения с народа му. Трябва да пристигне до седмица. Според условията на примирието ще потеглим след пира на Хаймдал. И никой човек няма да стъпва на Халрада дотогава... Хората на дука патрулират, за да са сигурни, че никой няма да дойде насам.

— Ние дойдохме по пътища, които дукът не е в състояние да опази — каза Кара. — Можем ли след като вече сме тук, да се натрапим на гостоприемството ви, крал Горгот, и да останем, докато сте готови да тръгнете?

При тези думи се наежих — да търпя вонята на тролове и да стоя в тъмна и влажна пещера, когато можех да посръбвам бира на масата на дука. Видях, че ундоретите също се мръщят. Но в крайна сметка не ми се бяхтеше през планини и гори, за да стигна до дука и двореца му, ако ще бирата да беше нектар, сервиран от голи богини: имах нужда просто да легна и да спя, пък макар и на мокър под.

— Можете да останете — каза Горгот. И всичко беше решено.

16.

Дадоха ни пещера на скръбните склонове на Халрада, с изглед към необятната борова гора. Легнах изтощен, опитах се да се наместя удобно и заспах почти веднага.

— Това копие, което намери в пещерата... — Беше гласът на Кара.

Събудих се със сепване, объркан, и открих, че се е стъмнило. Кара беше запалила огън на входа и седеше близо до пламъците, като оглеждаше една от последните руни, висящи все още от плитките ѝ.

— Не съм го намерил в пещерата.

— Каза, че си лежал върху него.

— Намерих го в съня си. Взех го от военачалника. — Дори на самия мен ми звучеше глупаво. Трябваше да е било на пода, захвърлено като неядливо от троловете, които са убили предишния му собственик. Само че не беше. Бях го видял в спомените на баба, до последната подробност.

— Трудно е за вярване, че просто е било оставено там — каза Снори, излизайки от тъмното, и огънят огря лицето му.

— Не беше. Беше в моя...

— Я ми го покажи пак. — Кара протегна ръка.

Въздъгнах тежко, седнах и взех копието.

— Гунгнир! — рече Тутугу, ококорил очи, когато го вдигнах.

— Ти си гунгнир! — Прозях се и потърках лицето си.

— Один е имал такова копие. Тор имал чука си, Мьолнир. Баща му притежавал копието, Гунгнир.

— О — казах. — Е, съмнявам се, че е същото.

— Във всеки случай е адски добро копие. — Снори се наведе напред и го взе.

— Задръж го. — Заех се да си греем ръцете. — Нямам пълно доверие на никой сън, откакто срещнах домашния маг на Анкратите Сагеус.

— Няма логика един словенски военачалник да носи северняшко копие. — Кара се намръщи срещу оръжието, докато Снори го въртеше в ръце и оглеждаше инкрустацията.

— Боговете са ни го пратили. — Тутугу кимна, сякаш това бе сериозно предположение. — Може би самият Один.

— Боговете знаят, че се нуждаем от оръжие — каза Кара. — След като Снори твърдо е решил да ни отведе в леговището на Келем... Какво смяташ да правиш, ако Келем ти откаже? Ами ако просто те превърне в солен стълб и вземе онова, което си му донесъл?

Снори присви очи и потупа брадвата до себе си.

— Келем нямаше да смята Скилфар за млада, ако едно острие беше достатъчно, за да го раздели с живота. — Кара протегна ръце и Снори ѝ подаде копието над пламъците.

— А копие ще свърши по-добра работа от брадва, така ли? — попита той.

— Митовете хвърлят сенки. — Кара вдигна копието между себе си и огъня и сянката му заигра по лицето ѝ. — Всички съкровища от сагите хвърлят множество сенки и дори сенките им могат да бъдат смъртоносно оръжие. А за да хвърлиш най-тъмната и най-отчетлива сянка, ти е нужна най-ярката светлина. Мракът и светлината, събрани в едно, могат да са могъща сила. — Очите ѝ се стрелнаха за миг към Снори, после и към мен. — Едно такова копие... при достатъчно ярка светлина би могло да хвърли сянката на Гунгнир. Подобно нещо би накарало дори Келем да се замисли.

— Страхотно. Хайде да се върнем при Скилфар и да я питаме дали...

— Аз мога да го направя — прекъсна ме Кара. — Ако го направя сега, преди докосването на Колелото да ме е напуснало и магията ми да избледнее до каквато беше.

— А това сенчесто копие ще издържи ли по-дълго от онова, което ни причини Осхайм? — попита Снори.

Вьолвата кимна.

— Ще го крепи нещо повече от моето заклинание.

— Това не са ни го пратили боговете. — Изсумтях и преглътнах останалото. Нямаше да е хубаво да им казвам, че техните богове са езически измишльотини.

Кара не ми обърна внимание. Изправи се, все още стиснала копието.

— По-добре да го направим бързо. Хванете го в двата края. — Кимна към мен и Снори.

Направихме каквото ни каза. Аз се погрижих да хвана тъпия край. Оръжието изглеждаше също толкова страховито тук — със светлината на огъня, играеща по руните от сребриста стомана, обвили тъмното дърво, — колкото и в ръката на военачалника.

Кара направи крачка назад и извади парчето орикалкум, което грейна в ръката ѝ и изтласка сенките назад.

— Дръжте здраво копието, така че сянката му да пада между вас. — Тя вдигна орикалкума. — По-близо до земята... Извърнете глави и не мърдайте.

И без предупреждение металът в ръцете ѝ лумна в ослепително бял пламък, който скри целия свят. Последното, което видях, беше сянката на копието на пода между нас, черна линия сред яркото сияние наоколо. Стиснах го с всички сили и открих, че се разпада под пръстите ми, сякаш светлината бе изгорила цялата му жизненост, оставяйки само пепел.

— За бога, жено! — Притиснах ръце към очите си. — Нищо не виждам.

— Шът. Чакай. Скоро отново ще прогледнеш.

Зрението ми се връщаше бавно, отначало само петна по краищата, светлини и сенки, после цвят. Можех да видя огъня и сиянието в ръката на Кара. Петната придобиха ясни очертания и видях, че от голямата колкото юмрук топка орикалкум е останало само парченце, сияйно зърно, не по-голямо от човешко око, сякаш другото е изгоряло.

— Виж, това вече е копие, достойно за бог! — Снори се изправи. Беше вдигнал от мястото, където падаше сянката, ново копие, по-дълго от предишното, с подобен вид, но с добавено към него нещо свирепо — обвилите го руни сякаш крещяха своето послание, дървото между тях бе по-черно от грях, а сребристата стомана грееше със собствена светлина.

Известно време седяхме и гледахме държачия копието Снори. Стъмни се. Аз заспах.

Седмицата, която Горгот каза, че ще е нужна на хората на дука да пристигнат, се оказа четири дни. Четирите дни се оказаха с три прекалено много — а аз прекарах първия в сън.

Леглата ни представляваха купчини папрат, пирен и тук-там някоя бодлива клонка прещип, всичките изтръгнати барабар с корените, с все още прясна пръст по тях. Вечерята предсказуемо бе козешко, поднесено сурово, което ни гледаше с леко изненадана физиономия от момента, в който троловете му бяха откъснали главата. Закуската също беше от козешко. И обядът.

Събудих се преди зазоряване на втория ден и останах да лежа неподвижно, докато предутринният светлик се промъкваше опипом, намирайки само ръбове. Мина време и видях, или ми се стори, че видях сред сивотата някаква по-тъмна сянка, плъзгаща към купчината, която взех за Снори. Сумракът сякаш се сбираше около... нещо, скриваше го, но оставяше достатъчен намек, за да привлече погледа ми. Може би ако не бях заклет в мрака, нямаше да видя нищо. Нещото или нищото се сгъсти, когато се приближи до Снори, и се надвеси над него, а аз продължавах да лежа парализиран, не от страх, а завладян от момента така, както понякога един сън най-аве може да впримчи човек.

Утрото се разпука; в пещерата ни не проникнаха слънчеви лъчи, само светлината се промени някак си.

— Чукане — промърмори Снори и седна. — Чувам чукане.

И просто ей така странното чувство ме напусна и вече не виждах нищо по-зловещо от Снори, търкащ сънено лицето си, и приведената над него Кара.

— Аз не чувам нищо. — Тя сви рамене и по лицето ѝ за миг може би пробяга раздражение. — Трябва да прегледам тези рани. Днес ще ти направя лапа.

Сутринта на този втори ден Кара се спусна по пепеливия склон на планината до място, където растенията дръзваха да никнат, и се върна след часове с ленена торбичка, претърпкана с различни билки, кори, цветя и нещо, което подозрително приличаше на кал. С тях се зае да обработва раните на нашите викинги, от които най-сериозен се оказа срезът на хълбока на Снори. Всичко, от което можем да се оплача

аз, бяха одрани колене, каквито имат малките момченца. Вероятно бях пострадал, падайки на колене да моля за милост или да призовавам някакъв равнодушен бог, но честно казано, нямах спомен за това. Както и да е, не получих никакво съчувствие от Кара, която вместо това се суетеше около прекомерно мускулестото тяло на Снори.

Аслауг не се върна при мен тази втора вечер. Първата бях заспал преди залез-слънце и лежах толкова мъртъв за света, че би бил нужен истински некромант, за да ме вдигне. Когато обаче Аслауг не се появи и при втория залез, се зачудих дали дъщерята на Локи не ми се сърди още, задето се гмурнах през арката на маговете на развалата. Тъй като всички други варианти, изглежда, завършваха с ужасна смърт, не смятах, че е разумно да възразява, но в онзи момент тя беше против. Гневлива или не, отсъствието ѝ ми се струваше странно. Аслауг се беше върнала с такава готовност през онзи първи ден на брега, след като дълго не бе допускана до ухото ми от магията, наложена на лодката на Кара. Обясних си всичко това с „жени“ и си казах, че накрая пак ще дойде. Винаги идват.

В полумрака и скуката на пещерата неведнъж прехвърлях отново в ума си спомените за баба ми в замъка Амерот. Честно казано, когато мислите ми се насочваха към събитията от последния ден на обсадата, не можех да спра касапницата да се разиграе пак пред очите ми. Още веднъж се зачудих как съм могъл да избягвам тази история толкова дълго. Но пък, от друга страна, в миналото са ме обвинявали, че съм малко егоцентричен и единственият ми интерес към славната история на моето семейство е къде са заровили плячката. Сега като се замисля, имаше някаква песен за Червената кралица на Амерот, но никога не бях обръщал особено внимание на думите...

Мислех си за баба с дългосрочните ѝ планове, за странната ѝ подмолна сестра, която бе пронизала със заклинанието си мен и Снори, и за Скилфар, студена като лед и стара отвъд човешкия живот.

— Кара?

— Да?

Опитах се да намеря правилните думи за въпроса си и като не успях, се задоволих с неправилните.

— Кога реши да станеш вещица? Знаеш, че всички те накрая се чалват, нали? Живеят в пещери и дрънкат безсмислици, докато кормят

жаби... изобщо, плашат честните хора. Кога си каза: „Да, корменето на жаби — това е моят живот!“

— Какво щеше да правиш, ако не се беше родил принц? — Тя вдигна поглед към мен и очите ѝ уловиха светлината.

— Ами... аз съм... бил предопределен да...

— Забрави за божественото право или каквото там извинение сте свикнали да използвате — какво щеше да правиш, ако не беше принц?

— Ами... не знам. Може би щях да въртя кръчма или да отглеждам коне. Нещо свързано с конете. — Въпросът ми се струваше глупав. Все пак бях принц. Ако не бях, нямаше да съм аз.

— Значи нямаше да хванеш меча и да си завоюваш трон? Независимо от потеклото си?

— Е, да, разбира се. Точно това. Очевидно. Както казах, предопределен съм да бъда принц. — Макар че бих предпочел да съм предопределен за крал. Но тя ме беше преценила вярно — нямаше да тръгна да си завоювам кралство, по-скоро бих работил с коне. Надявам се, бих ги яздил, а не да им рина фъшкиите. Но в крайна сметка по-добре да размахвам лопата, отколкото меч.

— Аз съм родена в семейство на селяни, роби на торгилите, Ледените викинги. Бих могла да ти кажа, че съм изпитвала жажда за знания, искала съм да разбера какво лежи под онова, което виждаме, да разкрия тайните, свързващи едно нещо с друго. Много от младите чирачки за вълви ще ти го кажат и доста от тях са искрени. Любопитството. То е убило повече котки от кучетата. Но истинската причина? За мен поне — ще ти призная честно, защото никога не бива да лъжеш на планина. Власт, принц Джалан от Червения предел. Искам да получа своя дял от онова, което ти си получил с майчиното си мляко. Идат лоши времена. За всички ни. Времена, в които ще е по-добре да си вълва, дори ако това означава да си страшна вещица в някоя пещера. По-добре, отколкото да си селянка, която се трепе по цял ден да си изкара прехраната от земята, с наведена глава, също тъй невежа за предстоящото като пролетно козле за ножа на фермера.

— Аха. — Нямах отговор на това. Всяка кралска особа знае цената на амбициозните хора и опасността, криеща се в тях. Дворовете на Разделената империя са пълни с такива. Донякъде си бях въобразявал, че различни сили тласкат онези, които си играят с тъканта на света и мечтаят за странни и плашещи бъдещета... но може би не

трябваше да се изненадвам да открия, че амбицията, простата жажда за власт, лежи в основата и тук.

До третия ден толкова се отегчих, че позволих на Снори да ме убеди да се изкачим до кратера на хиляда стъпки над нас. Той взе копието и го използваше за подпиране. Куцукаше напред, отдавайки предпочитание на здравия си хълбок, със скорост, която, за разлика от друг път, можех да следвам. Момчето дойде с нас и припкахе напред по скалите.

— Като козле е. — Снори кимна към Хенан, който ни чакаше по-нагоре по пътеката.

— Само гледай троловете да не те чуят, че го наричаш козле. Ще го излапат на две хапки, без изобщо да се поинтересуват кой потропва по моста. — Погледнах към момчето, присвито и брулено от вятъра. Изглеждаше ми добро хлапе. Досега не бях имал възможност да мисля за децата като за добри или не, само като за дребни, моткаци се в краката и изключително гръмогласни по въпроса къде пипам кака им.

Вървахме нагоре по дерета, изровени дълбоко в черната скала. Прехвърлихме назъбения ръб на кратера и се взряхме надолу към обширно и неочаквано езеро.

— Къде е огънят? — попитах. Липсата на дим по време на изкачването вече ме беше направила подозрителен. Бях пропуснал да надзърна в кратера на Беерентопен, когато Едрис Дийн ме принуди да изкатеря проклетото нещо, а и честно казано, се радвах, че не ми се наложи да драпам по последните стотина метра до ръба. Спомням си обаче, че от Беерентопен се издигаше дим, за да бъде подхванат от вятъра и да се проточи на юг като последните кичурчета коса на някой плешивец. Докато се бяхтех нагоре по Халрада, очаквах да бъда възнаграден поне с малко огън и сира.

— Отдавна е угаснал. — Снори си намери място за сядане, закътано от вятъра. — Този старец спи от векове, може би от хиляда или повече години.

— Водата не е дълбока — обади се Хенан по-надолу по вътрешния склон — първите му думи за цял ден. Странно, като се има предвид, че за мен главната отличителна черта на децата винаги е била

колко рядко мълкват. Обаче беше прав, водата изглеждаше не повече от два-три пръста, разстлана върху огромна ледена кора.

— Има дупка там по средата — посочи Снори.

Отразената светлина я замаскираше, но щом я зърнах веднъж, ми беше трудно да разбера как съм я пропуснал. През нея би могла да пропадне карета с четири коня.

Спомних си думите на Горгот: „Двама заклетите в огъня се скараха.“

— Може би по този начин троловете са сложили край на спора на огнените магове. — Кофа студена вода, за да раздели две биещи се кучета — и цяло езеро, за да прекрати битка, разпукала света достатъчно дълбоко, че да се изсипем в него от мястото, където ни беше запратила арката на маговете на развалата.

Момчето започна да мята камъни във водата, както правят момчетата. Донякъде ми се прииска и аз да се включа, и бих, ако изискваше по-малко усилие. Има някаква простичка радост в това да хвърлиш камък в неподвижна вода и да гледаш как се разбягват вълничките. Това е тръпката от унищожението, в комбинация с увереността, че всичко отново ще е наред — точно както си е било. Един камък беше цопнал в уютното ми съществуване при двора, толкова голям, че вълните ме бяха отнесли на края на света, но може би при завръщането си щях да открия, че всичко си е като преди, непроменено, и чака да ме приеме. До голяма степен всичко, което правят мъжете по-късно в живота си, е просто хвърляне на камъни, макар и по-големи камъни в по-различни езера.

Снори седеше мълчаливо, синьото на очите му мъничко по-светло от отразяващото се в езерото небе. Гледаше водите, гледаше момчето, със скръстени ръце. Вятърът се пресегна около скалата, в която бе опрял гръб, и развя косата пред лицето му, скривайки изражението му. Бях го виждал да се отдръпва от Хенан, неведнъж, и да оставя грижите за него и безопасността му в ръцете на Кара или Тутугу. Но го наблюдаваше; винаги, когато си мислеше, че никой не го гледа, го наблюдаваше. Може би семеен човек като Снори неволно чувстваше загриженост за едно сираче. Може би смяташе тази загриженост за предателство към собствените си загубени деца. Никога не бях виждал какво представлява наистина едно семейство — не и навън по света, без бавачки, на които им се плаща, за да заместват

родителите, така че не можех да кажа. Ако бях прав обаче, това ми се струваше ужасно неудобство и скъпа уязвимост. Всички тези години на обучение, всички тези бойни умения, само за да позволиш на едно хлапе да се промуши под защитите ти и да те натовари с бремето на своите нужди.

Малко по-късно вдигнах един камък и го метнах над главата на Хенан, надалеч в езерото. Въпросът никога не е бил дали ще хвърля камък, само кога.

Останахме на ръба на кратера, докато слънцето започна да се спуска и вятърът застудя. Наложих да повикам момчето, откъсвайки го от глупавите игри, на които се беше отдало по брега на езерото. Беше намерило отнякъде пръчка и я пускаше да плува там, където върху леда се бе събрала разтопена вода.

То дотича при нас. Снори се вираше надалеч през задушените от гори долини, а аз се гуших в одеялото, което ми служеше за плащ.

— Слизаме ли вече? — Момчето изглеждаше разочаровано. — Искам да остана.

— Невинаги получаваме каквото искаме — рекох и още докато думите излитаха от устата ми, си спомних, че то няма нужда от моите поучения относно трудностите на живота. Беше видяло как мъжът, който го е отгледал, умира само минути след запознанството ни. — Ето, виж. — Вдигнах сребърна корона между двата си пръста, за да отвлека мислите му. — Можеш да получиш или тази монета, или най-ценния съвет, който имам, нещо, което ми беше казано от един мъдрец и което не съм споделял с никого.

При тези думи Снори се обърна и ни изгледа, повдигнал вежда.

— Е? — попитах.

Хенан сбърчи чело, вирайки се първо в монетата, после в мен, после пак в монетата.

— Ами, ще... — Посегна, после дръпна ръка. — Аз ще... такова, съветът — избъбри бързо, като че ли думите му причиняваха болка.

Кимнах мъдро.

— Винаги взимай парите.

Хенан ме изгледа неразбиращо, а аз се изправих, прибрах монетата в джоба си и придърпах по-плътно одеялото. Снори

изпръхтя.

— Я чакай... какво? — Объркването на Хенан се смени с гняв.

Снори тръгна напред и аз го последвах.

— Винаги взимай парите, хлапе. Доходоносен съвет.

Когато Горгот най-сетне обяви, че данците били забелязани да влизат в гората, всички вече изгаряхме от желание да хванем отново пътя.

Потеглихме в един мрачен късен следобед със северен вятър, навяващ дъжд по склоновете. Планът беше да пътуваме нощем, но първият етап от маршрута, спускането от Хаймски цеп, минаваше през толкова рядко населени земи, че данците казали, че няма смисъл от потайност. Аз лично мислех, че нашият ескорт просто не иска първата им среща с цяла орда тролове да се състои по тъмно.

Все още облечени в дрехите, с които се бяхме спасили при корабокрушението на „Еренса“, ние закриволичихме надолу по черните склонове на Халрада към боровите гори в долините. Снори ни държеше на опашката на колоната и преброихме сто и четирийсет звяра, докато те излизаха от пещерите, съскайки при гледката на слънчева светлина. Зловеща работа е да следваш повече от сто трола — създания, от които малко хора са виждали дори едно-две, а още по-малко са оживели, за да разкажат за това. Ние петимата вдигахме повече шум от всички тях, защото те почти не издаваха звук. И въпреки това заминаването се оказа подредено и бързо. Кара твърдеше, че създанията трябва да разговарят по някакъв начин, който ние не чуваме, без нужда от думи. Аз отбелязах, че стадо овце ще образуват спретната опашка, за да излязат от кошарата си, а те са само тъпи животни. При тези думи един трол най-отзад се обърна и впери в мен напълно черните си очи. Това ме накара да млъкна.

Щом се озовахме под прикритието на дърветата, Горгот нареди да спрем и троловете се пръснаха, проправяйки си шумно път през гъсталака от стари и сухи клони.

— Ще чакаме тук, както се разбрахме — рече Горгот.

Как знаеше къде да чака, не мога да кажа. На мен мястото ми изглеждаше като съвсем произволна част от гората, неразличима от всяка друга, но бях доволен да чакам тук, до голяма степен предпазен

от дъжда и вятъра. Седнах и опрях гръб в едно дърво, мократа ми риза лепнеше неприятно по мен. Ако не беше присъствието на сто трола, щяха да ме тормозят мисли за боряни и други ужаси, които могат да се спотайват в сенките. Двамата със Снори нямахме хубави спомени от тукашните гори при пътешествието ни на север. Въпреки това се облегнах и се отпуснах, без да ми пука от ужасната воня на троловете. Това е цена, която си струва да платиш за душевното си спокойствие.

— ... командирът... — Тутугу си бърбеше с Горгот недалеч от мен. Двамата май се погаждаха добре, въпреки че единият беше огромен дявол, увит в червена животинска кожа, а другият — дебел риж северняк, който не стигаше много по-високо от лакътя му. — ... племенникът на дука...

През мен пробяга вълна на безпокойство, сякаш някой бе хвърлил камък в наскоро укротилото се езерце на душевния ми мир.

— Какво за племенника на дука? — попитах високо.

— Племенникът на дука предвожда ескорта ни, Джал. Скоро трябва да пристигнат — отвърна Тутугу.

— Хммм. — Изглеждаше ми съвсем уместно. Един принц на Червения предел трябва да има подръка благородник, който да се грижи за благополучното му завръщане у дома. Пък макар и дребен благородник. Племенникът на дука... това ми звучеше някак познато.

Отърсих се от безпокойството и загледах как Кара гледа Хенан, докато дъждът капеше върху мен през гъстите иглички горе. След малко забелязах тролския камък, който сигурно бе причината да изберат това място за срещата ни. Древно обветрено парче скала, покрито с мъх и забито в земята под лек ъгъл. Че е тролски камък, си личеше по пълната липса на сходство между него и троловете от двете му страни.

— Конне. Идват. — Снори се изправи с копието в ръка. Бравата му беше закрепена на гърба с ремъци от козя кожа, които бе приспособил за тази цел по време на престоя ни в пещерата.

Секунди по-късно аз също го чух: звук от чупещи се клони, докато конниците си пробиваха път между дърветата. Не след дълго първият се появи пред очите ми.

— Привет, Горгот. — Мъжът изглеждаше неспокоен. Виждах общо трима, всичките на коне, събрани в плътна групичка не само заради дърветата. Навсякъде около нас черни фигури се движеха в

сенките. Конете изглеждаха по-нервни и от ездачите си, тролската миризма ги караше да въртят очи.

Тримата се приближиха, всички загърнати в плащове от вълча кожа, с кръгли щитове на ръцете и шлемове не много по-различни от тези на Червените викинги — плътно прилепнали по главата, опасани с бронзови ленти, с наочници и стърчащ надолу предпазител за носа, сложно украсени.

— Радвам се да се видим отново. — Горгот вдигна за поздрав огромната си ръка. — Колко сте?

— Двайсет ездачи. Хората ми са долу на пътя. Готови ли сте за тръгване?

— Да.

Ездачите дръпнаха юздите, но докато се обръщаха, водачът им зърна Снори, излизащ измежду дърветата.

— Кои са гостите ти... Горгот? — Долових колебанието му, докато се опитваше да изрази някаква почит към чудовището, но не успя.

Безпокойството ми се върна. Мъжът изглеждаше млад, със средно телосложение. Златната му грива се сипеше по раменете. Това предизвика у мен някакво неприятно чувство.

Докато се колебаех, Снори излезе напред ухилен, показвайки зъбите си по онзи свой начин, който загадъчно превръщаше непознатите в приятели за нула време.

— Аз съм Снори вер Снагасон, от клана на ундоретите от бреговете на фиорда Уулиск. Това е моят сънародник Олаф Арнсон, наричан Тутугу. — Простря ръка към Тутугу, който се показва иззад Горгот, вадеше клечки от брадата си.

Кара излезе напред, също толкова невежа за протокола като останалите. Един принц има предимство и трябва да бъде представен преди простолюдието. Мислех, че дори простолюдието знае това!

— Кара вер Хуран, от Рекия в Земята на леда и огъня.

Това беше нещо ново! Бях предположил, че тя идва от някое ярлство в Норсхайм. В Тронд бях срещал моряци, посещаващи Земята на леда и огъня, но много малко. Те наричаха пътуването коварно, а когато викинг казва „коварно“, знаеш, че има предвид самоубийствено. Нищо чудно, че се чувстваше у дома си в пещери по склоновете на вулкани.

Прочистих гърло и пристъпих напред, като ми се искаше да можех да се представя от конски гръб, така че поне да гледам човека в очите, или още по-добре от горе на долу.

— Принц Джалан Кендет от Червения предел на вашите услуги. Внук на Червената кралица. — Обикновено не споменавам баба, но след като видях как е получила името си, ми се стори, че това може да добави малко тежест към моето.

Племенникът на дука кимна едва-едва, а после посегна да свали шлема си. Тръсна коса, опря шлема на лъка на седлото си и впери в мен синеокия си поглед.

— Срещали сме се и преди, принце. Казвам се Хакон, дук Аларик от Маладон е мой чичо.

„Мамка му!“ Положих усилия да не го кажа на глас. Бях го срещнал в „Трите брадви“ през първия си ден в Тронд. За десет минути бях успял да го фрасна с врата в лицето, да му счупя носа и да уредя да го изхвърлят от кръчмата като шарлатанин.

— Много се радвам — казах с надеждата, че ролята ми в неговото опозоряване е все още мъглява в съзнанието му. Бях го изкарал лъжец, който се опитва да се представи за герой. Навремето бях много доволен от себе си, задето използвах силата на Баракел, за да излекувам ранената му ръка, така че твърдението му, че бил ухапан от куче, докато спасявал някакво бебе, да изглежда лъжа. Е, в края на краищата той наистина се фукаше. Всеки глупак може да бъде ухапан от куче. Пък и освен това ми се струваше, че може да ми отмъкне Астрид и Еда, преди чарът ми да е имал възможност да подейства.

Хакон присви очи срещу мен, две бръчки се появиха на челото му, но той не каза нищо повече, само извъртя коня си и ние потеглихме след данците надолу към пътя.

— Хубав младеж — каза Кара, докато крачеше след Горгот.

При тези думи двамата със Снори разменихме погледи. Моят казваше: „Ето на, виждаш ли защо трябваше да се зяям с него от самото начало.“

Не видяхме много от Маладон, освен онова, което озаряваха факлите ни по време на пътуването, и самотната пустош, където си устройвахме лагер денем. Не го смятах за голяма загуба. Бях се

нагледал на земите на данците при бягството ни на север миналата година. Намусена земя, пълна с намусени хора, на които им се ще да са истински викинги. Туртанците с нищо не бяха по-добри. Даже по-лоши, ако е възможно. В личния ми „Пътеводител за благородници из Разделената империя“ бележката за Източен Туртан би гласяла: „Същият като Маладон, ама по-равен.“ А за Западен Туртан: „Виж Източен Туртан. Блатист.“

Аслауг не се върна, макар че чаках появата ѝ при всеки залез. На два пъти чух тихичко тропане, като че ли някъде далеч някой блъска по тежка врата, но изглежда, нашето бягство от Осхайм някак си най-сетне бе разкъсало връзката, създадена помежду ни от Мълчаливата сестра. Може би онази поява на Аслауг и Баракел в битката срещу хардасите ги бе откъснала от мен и Снори и ни беше оставила празни — или пък свободни, в зависимост как го погледнеш.

Честно да си кажа, тя ми липсваше. Беше единствената сред тях, която съзираше истинската ми стойност. През втората нощ след излизането ни от горите на Маладон лежах сгушен под плаща си, тормозен от ситния дъжд, и си представях какво би казал Аслауг, ако ме завари така.

— Принц Джалан, спящ на голата земя сред тези северняци? Те не осъзнават ли, че такъв важен човек като теб трябва да бъде подслонен в най-великолепните дворци, които може да предложи тази страна?

Колкото и да ми липсваше Аслауг, беше хубаво, че Баракел е прогонен от Снори.

„Дръж го под око, Джалан — беше казала Аслауг. — Дръж под око заклетия в светлината. Баракел знае, че този ключ отваря много повече врати от онази, която търси Снори. В мините на Келем има сума ти врати. Зад една от тях стоят Баракел и цяла орда такива като него, също толкова праведни и бързи в присъдите си, и чакат своя шанс. Зазори ли се, той пак ще шепне в ухото на Снори, бавно ще го омайва, докато накрая севернякът пхне ключа в онази ключалка и родът на Баракел се изсипе навън — само че вече няма да предлагат съвети, а ще раздават присъди и екзекуции.“

Изгледах най-голямата от спящите бабуни. В устата на Аслауг всичко това звучеше много убедително, но Снори трудно можеше да бъде насочен по друг път, освен неговия собствен — знаех го от личен опит. И все пак се радвах, че Баракел го няма.

Някъде слънцето залезе и далечното тропане заглъхна. Погледнах към Кара и открих, че Хенан се взира в мен, сгушен сред одеялата на вълвата. Гледаше ме с непроницаемия си поглед и след малко аз свих рамене и отидох да поля някое дърво.

Ноц подир ноц прекосихме първо Маладон, а после и Туртаните. Близостта между дук Аларик и туртанските лордове означаваше, че той се смята за отговорен за безопасното преминаване на Горгот и събратята му през тези земи — въпрос на чест, и лорд Хакон го повтори на Горгот неведнъж.

— Ако дори една коза или овца изчезне от стадото на някой пастир, ще е все едно самият дук Аларик я е откраднал — каза Хакон.

Горгот просто кимна с голямата си глава и го увери, че ще има ред.

— Троловете са създадени за война, лорд Хакон, не за кражби.

Хенан вървеше сам, без да се оплаква от милите, и пак му оставаше достатъчно енергия да търчи из лагера на зазоряване и да тормози северняците да му разказват истории. Прекарваше време и с Горгот. Отначало интересът на чудовището разпали подозренията ми, но изглежда, то просто харесваше момчето, разказваше му свои приказки за загадките и чудесата, които могат да се намерят в мрачните кътчета под планините.

Докато походът продължаваше, се съсредоточих върху събланияването на Кара. Макар че тя не полагаше ни най-малки усилия да изглежда привлекателна, пак съумяваше да ме измъчва. Беше също толкова мърлява и разчорлена като всички останали, жилава, мускулиста и с остри очи — и все пак открих, че я желая.

Въпреки очевидните ѝ недостатъци — че е плашещо умна, знае твърде много неща, прозира в душата ми почти винаги и е повече от щастлива да пронизва заблудени ръце — я намирах за чудесна

компания. Това се оказа ново и доста объркващо преживяване за мен. Докато гледах как Кара развлича двайсет данци с неприлични истории около огъня, се чувствах все едно при лов на глигани в Кралската гора край Вермилиън плячката ни изведнъж е спряла да бяга, седнала е, извадила е лула и се е заела да обсъжда с нас предимствата на телешкото пред еленското и да изказва мнение кое вино върви най-добре с лебедово месо.

Снори, когото до пристигането на Хакон смятах за свой съперник за любовта на Кара, изглеждаше странно предпазлив около нея. Зачудих се дали още го обвързва споменът за Фрея, верността му към една мъртва съпруга. Той спеше встрани от нас и ръката му начесто посягаше да опипа мястото, където ключът висеше под жакета му. В редките случаи, когато ставах преди Снори, понякога го виждах да трепва и да изтяга снага, сякаш отровната рана, която Баракел беше поуспокоил в Осхайм, отново се връщаше да го мъчи.

Нощите на преход минаваха бавно. Източен Туртан се превърна в Западен и тази промяна бе отбелязана само от повишаване на влагата. Краката започнаха да ме болят и все повече копнеех за кон, който да ме носи.

След първата си нощ вървене през Западен Туртан можехме да се похвалим само с кални ботуши. Беше ми дошло до гуша от маймунджилъците, с които лорд Хакон се опитваше да впечатли Кара — сега плещеше за класическа литература, все едно е някаква сбръчкана бабишкера, която са пуснали за през деня от кулата ѝ с книги, — затова потърсих разтуха при единственото от нашите чудовища, което можеше да говори.

— Какво чака вас и поданиците ви в Планините, крал Горгот? Не помня да съм чувал граф Ренар да се слави с гостоприемството си...

— Не съм крал, принц Джалан. Това е само дума, която се оказва полезна за момента. — Горгот протегна ръка към огъня, толкова близо, че ми се струваше невъзможно по пръстите му да не излязат мехури. Трите пръста, открояващи се ясно на фона на пламъците, го караха да изглежда чужд. — Сега крал Йорг властва над Планините. Той ни предложи убежище.

— Троловете имат ли нужда от убежище? Аз... Я чакай, Йорг? Нали не говориш за онова анкратско момче?

Горгот кимна.

— Той взе трона от чичо си със сила. Аз дойдох на север с него до Хаймски цеп.

— О. — За миг останах без думи. Бях си представял, че Горгот е роден сред троловете, макар че не се бях замислял как е усвоил езика сред тях, нито как е опознал човешките обичаи дотолкова, че да преговаря с дукове и лордове.

— И да, троловете имат нужда от убежище. Хората са много и приемат силата за предизвикателство, а различието — за престъпление. Говори се, че някога на света имало дракони. Вече са изчезнали.

— Хммм. — Не можех да намеря в себе си жалост към нещастните преследвани тролове. Може би ако бяха по-пухкави... — Този твой Йорг, чувал съм това-онова за него. Кралица Сарет искаше да метна калпазанина на коляно и да му нашаря задника. И щях да го направя — много убедителна жена е кралица Сарет. — Повиших глас, съвсем мъничко, леко и изкусно, така че Кара да не пропусне приказките ми за кралици и принцове. — Истинска красавица. Някога бил ли си... е, може би не. — Спомних си, че Горгот не е от онези, които получават покани за кралския двор, освен ако не се намира в клетка, в ролята на развлечение. — Бих дал урок на хлапето, но имах по-спешна работа на север. Некроманти и неродени, които трябваше да поставя на мястото им, не си ли чул? — Приключенията ми може да представляваха неотслабващо страдание, но сега поне можех да изкарам „некроманти“, за да надцакам противника във всякакви истории за геройства и неволи. Горгот може да беше чудовищен крал на троловете, но какво ще знае един пещерен обитател като него за некромантите?

Горгот издудна дълбоко в гърдите си.

— Йорг Анкрат е свиреп, безскрупулен и опасен. Съветът ми е да стоиш далеч от него.

— Йорг Анкрат ли? — Дочул името, Хакон прекъсна обсъждането на тънкостите на някакъв скучен стих от „Илиадата“. — Чичо ми казва за него съвсем същото, Горгот. Мисля, че го харесва! Братовчедът Синдри също беше впечатлен от него. В някой близък ден

ще трябва да го преценя лично. — Данецът пристъпи откъм огъня — целият само златна коса, квадратна брадичка и сенки. — А вие сте смятали да го метнете на коляно, принц Джалан? — Чух как Снори изпръхтя някъде отзад, вероятно спомняйки си истината за цялата история и припряното ни отпътуване от Крат. — Това може да се окаже трудно. Този човек видя сметката на Феракинд...

— Феракинд?

Отговори ми Кара.

— Огненият маг, който властваше в Хаймски цеп, Джал. Вулканите замлъкнаха при смъртта му. — Тя ме гледеше от сенките и светлината на огъня улавяше само очертанията на лицето ѝ. Виждах усмивката ѝ отразена върху физиономиите на много данци.

— Аха. — „Проклети да са всички!“ Изправих се, обявих на висок глас, че имам нужда да се поразтърча, и се отдалечих, подхвърляйки предизвикателно: — Е, кралица Сарет май нямаше високо мнение за момчето.

Докато нощите се нижеха една след друга и се приближавахме все повече към гелетската граница, аз като че ли постигах бавен напредък в другото си пътешествие — онова към кожата на Кара, — макар да имах обезпокоителното чувство, че съм човекът, придърпван полека с макарата, а не онзи, който е уловил жертвата си на кукичката със стария Джаланов чар и я тегли към себе си.

Раздразнението ми се усилваше от това, че макар Кара загадъчно да почна да се озърта към мен и да ми мята от онези усмивки, които сгряват един мъж от главата до петите... тя също така сякаш виждаше отвъд обичайните ми дрънканици и отвърщаше със смях на лъжите ми за вяност и чест. Често ме питаше за Снори и за ключа: при какви обстоятелства сме се сдобили с него, за неблагоприятната природа на мисията му и как мисля, че може да бъде отклонен от нея. Колкото и дразнещо да беше да говоря пак за Снори с жена, се наслаждавах на факта, че тя търси мнението и съвета ми по въпроси, свързани с ключа на Локи.

— Подобна вещ не може да бъде отнета със сила — каза тя. — Не и без огромен риск.

— Разбира се, че не — но все пак говорим за Снори...

— Има и нещо повече. — Тя се промъкна по-наблизо и понижи гласа си до сладък шепот в ухото ми. Някъде долу в мен се размърдаха спомени за Аслауг. — Това е творение на Локи. Мошеникът. Лъжецът. Крадецът. Той не би позволил създаденото от него да падне в ръцете на най-силния.

— Е, ако си говорим честно, ние не бяхме особено нежни, като го взимахме! — Издух гърди и се опитах да изглеждам равнодушен.

— Само че Нероденият предводител е нападнал вас, Джалан. Снори просто е взел ключа от останките му. Той не е бил неговата цел — не е нападнал неродения заради ключа.

— Ами... не.

— Измама или кражба. Това са единствените безопасни варианти. — Тя задържа погледа ми.

— Ако мислиш тези варианти за безопасни — рекох, — значи не познаваш Снори.

По същото време, когато усетих връзката ми с Кара да укрепва, тя от ден на ден изглеждаше все по-очарована от дразнещо красивия лорд Хакон. Копелето всяка нощ демонстрираше някакво ново достойнство, със съвършено умение, и то така, че да прилича на естествено разкриване, а не на перчене. Една вечер това бе дълбокият му тенор, с идеален тембър, и владееенето на всички велики песни на Севера. На следващата — побеждаването на всички, освен Снори и някакъв грамаден уродлив мъжага на име Хурн в състезание по канадска борба, в което трябваше да го увещават да се включи. Друг път ни устрои голямо представление със загрижеността си за някакъв от своите хора, който получил внезапно главоболие — обсъждаше билките с Кара, все едно е бабичка, повикана да лекува болника. А тази вечер сготви сърнешка яхния, която преглътнах с мъка и се усилих да я нарека „приемлива“, макар че само желязната воля ме възпря да си поискам трета порция — беше най-вкусното проклето сърнешко, което съм ял.

През цялата предпоследна нощ на пътуването с нашия ескорт Кара вървеше начело на колоната с лорд Хакон, който слезе от високия си кон, за да крачи редом с нея. Нощта се оказа топла, ходенето — леко, славеите ни пееха серенади и не след дълго двамата вече се

държаха под ръка, смееха се и се шегуваха. Аз, разбира се, направих всичко възможно да прекъсна гукането им, но една двойка е способна да прояви към човек хладно пренебрежение, което е трудно да бъде преодоляно, особено ако двацет данци на коне се взират в тила ти.

Последния ден станахме късно следобед. Бяхме се разположили на лагер на една поляна край малък поток, денят беше топъл и слънчев, а дърветата — обсипани с цвят. По-малко от десет мили ни деляха от гелетската граница, където лорд Хакон и данците му щяха да ни оставят, и поне аз страшно щях да се радвам да им видя гърба. Снори и Тутугу без съмнение биха били щастливи да стигнат с езичниците чак до Флоренция, тъй като по време на цялото пътуване си разменяха с тях разкази за битки. Данците страшно обичат морски истории и стари саги. Снори им осигуряваше първите от личен опит, а Кара — последните от огромния си запас подобни знания. Почти си помислих, че някои от хората на дука ще поискат да се присъединят към ундоретите и да пътуват с викингите, такова бе нивото на показаното обожание... Даже Тутугу беше изкаран нещо като герой, задето един сезон слязъл на бреговете на Удавените острови, а следващия се сражавал с мъртъвци в Горчивия лед, за да окаже последен отпор на хардасите край Колелото на Осхайм...

Прозях се, протегнах се, прозях се пак. Данците лежаха около пепелта на сутрешния огън, а конете им стояха привързани към колчета малко по-нагоре по полегатия склон. Повечето тролове бяха скрити за погледа, проснали се във високата трева близо до водата. Денят беше почти горещ в сравнение с тези преди него — първото докосване на лятото, пък макар и само бледо северно подобие на лято.

Лениво беше приготвена една вечерна „закуска“, като изглежда никой не бързаше да потегля. Тутугу ми донесе паница овесена каша от общия казан, а някакъв тип на име Аргур доведе коня си от стадото, за да го прегледам. Това бе единственото, за което маладонците признаваха, че може и да знам нещо — конете.

— Стъпва повече на левия си крак, Джалан. — Мъжът извъртя сивия си скопец и се наведе да потупа подозрителния глезен. Потиснах желанието си да натъртя „принц Джалан“. Колкото по-на юг отивахме, толкова повече намаляваше търпимостта ми към подобни опущения. В „Трите брадви“ бях търпял северняците да ме наричат „Джал“, също както бях търпял зимата — като природно явление, за което не можеш

да направиш нищо. Но сега... сега се приближавахме към Червения предел и лятото ни беше намерило. Нещата щяха да се променят.

— Ето, виждаш ли, пак го направи — каза Аргур. Конят пристъпи на половин крачка.

С крайчеца на окоото си забелязах Кара да се движи. Беше взела завивките си под мишница и се отдалечаваше през високата трева към потока, заобиколена отвсякъде с диви цветя, излитащи пеперуди...

— И има малко газове в стомаха. — Аргур пак се навря в лицето ми, плещейки за своята кранта, и ми препречи гледката.

— М-да. — С въздишка насочих вниманието си към коня — по-добре да погледна, преди светлината да се е скрила. — Подкарай го натам. Да видим как се движи.

Аргур го поведе. Изглеждаше, че скопецът може да има трън току над копитото или да е понесъл удар, който е оставил мястото чувствително. Дадох знак на Аргур да го доведе. Усещах как слънцето се спуска ниско зад мен и трябваше да оправя коня, преди да е залязло. Макар че Аслауг така и не се върна и дори чукането беше престанало, винаги долавях намек за присъствието ѝ по залез-слънце и всички животни около мен ставаха нервни.

— Дръж го. — Коленичих да огледам крака. Изпод корема на животното зърнах Хакон да изтупва дрехите си. Беше вързал косата си отзад и си беше измил лицето. Крайно подозрително, мен ако питате. Когато един мъж в пущинака си прави труда да си измие лицето, явно крои нещо. Опипах с нежни пръсти ставата, като мърморех безсмислиците, които успокояват един кон. Миг по-късно открих крайчето на тръна току под кожата. Човъркане с нокът, бързо дръпване и той излезе. Гадно нещо, дълго поне три сантиметра и хлъзгаво от кръв.

— Остави го да кърви — казах и подадох тръна на Аргур. — Лесно е да го пропуснеш. Проблемът най-често е над копитото.

Изправих се бързо, без да обръщам внимание на благодарностите му, и се отдалечих от лагера, като пътьом се приведох да смачкам между пръстите си един мак.

— Аслауг! — Слънцето още не бе докоснало хоризонта, но небето аленееше над гелетските хълмове, издигащи се на запад. — Аслауг! — Имах нужда от нея тук и сега. — Случаят е спешен.

Кара не беше отишла току-така на поляната със завивките си. Хакон не се разкрасяваше за в случай че срещнем гелетски граничари, а данците не бяха толкова болезнено мудни просто от мързел. Ако в безнравственото поведение има нещо, което да не понасям, то е да не съм част от него.

Хвърлих поглед на запад. Мъчителното спускане на слънцето продължаваше и сега то висеше само на косъм над хълмовете.

— Какво? — Не беше дума, нито дори шепот, а тих, непогрешим въпросителен звук дълбоко в ухото ми.

— Трябва да спра Хакон... — Поколебах се, обзет от нежелание да го изрека. Винаги съм смятал, че дяволът трябва да знае мислите ти.

— Лъжи. — Толкова тихо, че можеше и да съм си го въобразил.

— Да, да, ти си дъщерята на лъжите... и какво за тях?

— Лъжи. — Гласът на Аслауг се носеше по самия ръб на слуха и сенките навсякъде около мен се протягаха. Зачудих се какво ли я е направило толкова тиха и далечна... Това, което ѝ пречеше да стигне до мен, не беше сприхавост — беше затулена по някакъв начин. — Лъжи. — В Тронд имат поговорка: „Лъжи, когато светлината гасне.“ За тези лъжи се смята, че е най-вероятно да им се повярва.

— Но каква лъжа да...

— Виж. — Тази дума сякаш ѝ отне всичките сили и гласът заглъхна. За миг ми се стори, че сенките потекоха, сливайки се в една посока. Тя отведе погледа ми до самотна закърняла върба край потока, на около двеста разкрача от мястото, към което се бе насочила Кара. Макар че не виждах и следа от нея — пачаврата се беше изтегнала някъде извън полезрението...

— Но там долу има само спящи тролове. — Хакон не беше тъп, а човек трябва да е нещо повече от тъп, за да отиде да разръчка някой трол.

Не получих отговор, но си спомних какво беше казала неотдавна Аслауг, присвита до мен и доближила устни до ухото ми, докато слънцето се гърчеше в предсмъртните си мъки. „Ще се изненадаш какво мога да изтъка от сенки.“ Зачудих се дали не смята да потъче тази вечер. Може би някаква измама? Не би могла и да иска по-хубаво платно от черната кожа на един трол... Обзе ме някакво чувство на спешност. Изглежда, Аслауг беше взела задачата присърце. В края на краищата това си бе пакост.

Хакон вече беше тръгнал и подминаваше най-крайните от своите хора, като поспря да размени с тях някоя шега. С разтуптяно сърце, аз забързах да пресека пътя му, като всячески се стараех да не ми проличи, че бързам. Това е доста трудна работа. Не мисля, че успях. Хванах го малко извън лагера.

— Да? — Хакон ме изгледа хладно. Никога не ме беше обвинявал в зъл умисъл за случая в „Трите брадви“, всъщност с нищо не показваше, че инцидентът някога се е състоял, но виждах, че храни някои подозрения. Дори и сега, когато Кара го чакаше, той не се отпусна дотолкова, че да злорадства, а ме изгледа предпазливо — парен каша духа, предполагам.

— Просто дойдох да те поздравя, по-добрият спечели и така нататък, трофеят е за победителя. Тя те чака ей там. — Магнах с ръка към върбата. Докато говорех, усещах как Аслауг повтаря думите, обвивайки мрачната съблазън на гласа си около всяка сричка. Звучеше, сякаш тя стои по-близо до него от мен — сякаш тя нашепна последната дума в ухото му.

За миг Хакон само се намръщи.

— Имаш много странна представа за това кое е игра и кое не, принце. Освен това на никой човек не бива да се гледа като на трофей. — За миг се разтревожих, че ще ме удари, но той се отдалечи към върбата, без да ме погледне втори път.

— Хубава нощ за вървене! — Снори вдигна раницата си. Данците ни бяха купили дрехи, екипировка и провизии в последния град, покрай който бяхме минали. С моите пари, разбира се. — Само да прекосим Гелет и докато се усетиш, ще сме в Роун. Джал обича Роун, Тут, наистина го обича.

Хенан вдигна грейнали очи от одеялата си.

— Там хубаво ли е?

— Ако някоя държава се е нуждаела от нож в гърба, това е Роун. — Изплюх едно летящо насекомо, което бе решило да се самоубие в устата ми, а може би две, гадинките се увеличаваха вечерно време. Снори изглеждаше необяснимо весел. Е, поне Тутугу ме гледаше с мъничко съчувствие.

— Не се ли тревожиш за нашата вълва, съвсем самичка там навън, сред падащата нощ? — Смушках Снори, защото ми се искаше той да сподели нещастиято ми.

Снори ми хвърли един поглед изпод вежди.

— Тя едва ли е сама, Джал. Освен това тварите в мрака би трябвало да се боят от една вълва, а не обратното.

Младият Хенан, който още не си беше направил труда да стане, ни гледаше изпод одеялото си. Местеше очи от единия към другия, докато говорехме, сякаш ни преценяваше и решаваше чия страна да вземе.

Някъде в сгъстяващия се мрак писък разцепи вечерното спокойствие.

— Нямам какво да добавя! — казах и разперих ръце. Снори вече се беше втурнал покрай мен с брадвата в ръка, а Тутугу бързаше подире му. Аз, от своя страна, не изпитвах чак такова желание да ги последвам. В нощта се спотайват какви ли не ужаси — пък и освен това писъкът бе дошъл откъм върбата. Хенан понечи да тръгне след тях, но аз му препречих пътя с крак.

— По-добре недей.

Трудно ми е да си представя сцената, но мога да стигна до заключението, че Аслауг беше изтъкала сенките си добре. Всъщност много добре, щом е успяла да накара една изтегнала се на земята тролка да прилича на съблазнителния силует на Кара. Точно по какъв начин лорд Хакон е обидил тролката така и не стана съвсем ясно, но изглежда посегателствата му са били толкова нагли, че тя навряла доста голям върбов клон в едно от отворстията му. И отново, подробностите никога не ни бяха разкрити, но е достатъчно да кажем, че на онази поляна останахме без ескорт, а когато Хакон си тръгна, не яздеше, а вървеше много предпазливо.

Възползвах се от суматохата непосредствено след инцидента, за да предложа на Горгот да поведе народа си на запад, вместо да чака гневът на данците да достигне точката на кипене. Той прие съвета ми и аз тръгнах с тях — така не ми се налагаше да слушам всички думи, с които би могъл да ме нарече Хакон, както и да полагам усилия да не се подхилвам, докато го прави.

17.

Снори и останалите ни настигнаха на склона на някакъв скръбен гелетски хълм, облян в лунна светлина и осеян с ниски храсти. Как точно са проследили дирята ни в мрака, не знаех — бях очаквал да ни настигнат през деня. Старата връзка между мен и северняка все още създаваше чувство на дискомфорт и намек за посока, когато се раздалечим на миля-две, но това едва ли бе достатъчно, за да се движиш нощем през коварен терен.

— Ти го направи! — бяха първите думи на Снори към мен.

— Да, наистина аз изведох Горгот и зловонните му приятелчета от потенциално жесток конфликт. — Снори отвори пак уста, този път достатъчно широко, за да предвещава вик, но аз го спрях с вдигната ръка. — Няма нужда да ми благодариш. Червената кралица е възпитала принцовете в рода си да запазват хладнокръвие в критичен момент.

— Искам само да знам как си го направил! — Тутугу се промъкна покрай Снори, а сред гъсталака на брадата му играеше намек за усмивка. — Клетият Хакон май няма да може в скоро време да се качи на седлото.

Физиономията на Кара в светлината на орикалкума накара смеха да преседне в гърлото ми. Тя явно не виждаше смешната страна на ситуацията и ако се съдеше по убийствените ѝ погледи, щях да съм в по-голяма безопасност, ако спя сред троловете.

Начело на колоната Горгот издаде някаква мълчалива команда и поданиците му се раздвижиха отново. Благодарен за този предлог, аз обърнах гръб на Кара, наместих раницата си и потеглих отново. Вече бях поискал от Горгот да накара някой трол да ми носи партакешите, само че той хранеше някакви странни резерви по въпроса, сякаш смяташе, че е под достойнството на един трол да носи багажа на принц на Червения предел. Предполагам, това е една от лудостите, които те обземат, като прекараш живота си в тъмна пещера. Както и да е, накрая се оправда с думите, че те вероятно биха изяли първо храната ми, а после раницата и резервния плащ.

Оплаках се на Снори от това, но той просто се засмя.

— За човек е полезно да носи собственото си бреме на тоя свят, Джал. Тъкмо ще позаякнеш малко.

Поклатих глава.

— Изглежда, идеята за аристокрацията свършва северно от Анкрат. Тоя там — кимнах към челото на колоната — вероятно не би подгънал крак дори да въздигнат нов император и да му го доведат на гости. Напомня ми за един просяк във Вермилиън, наричаха го Джак Придирчивия, или поне Барас Джон го наричаше така... както и да е, той висеше на Копринената улица зад операта с тенекиеното си канче, изложил на показ чуканите на краката си, и молеше за пари честните минувачи. Аз самият съм му хвърлял някоя и друга монета... вероятно. Барас казваше, че го бил виждал как изсипва съдържанието на канчето си на един парцал и бърше всеки медник с парче филц, като много внимава да не докосне някой от тях, докато не е премахнал миризмата. Казваше, че веднъж му подхвърлил сребърна корона само за да го накара да я улови. Ама Джак Придирчивия я оставил да падне, вдигнал я с парцала си и я избърсал. Среброто от сина на виенския посланик не било достатъчно добро за него.

Снори сви рамене.

— Казват, че всички пари са мръсни, по един или друг начин. Тоя Джак може и да е бил прав. Ние самите ще го разберем съвсем скоро, нали отиваме към Флоренция.

— Хммм. — Реших да прикрия факта, че не отивам по-нататък от Вермилиън, с неопределен звук.

— Всичките пари на Империята се стичат към Флоренция, престояват известно време в хранилището на един или друг флорентински банкер, а после изтичат отново. Никога не съм проумявал защо, но ако парите са мръсни, значи Флоренция трябва да е най-мръсното кътче от Разделената империя.

Замислих се дали да не образовам Снори в тънкостите на банковото дело, но после осъзнах, че нямам представа какви са те, макар да бях прекарал цяла една ужасна година като студент в Математа в Хамада — още едно мъчение, стоварено на принцовете на Червения предел от безжалостната дърта вещица, която твърдеше, че ни е баба.

И така, продължихме нататък. На троловете може да не им липсваха данците с техните факли, на мен данците също не ми липсваха особено, но повече ми харесваше, като виждах накъде вървя. Кара даде орикалкума на Снори, за да не си изпочупим глезените, но дори в неговите ръце светлината не впечатляваше много мрака и пустите пространства около нас.

След много мили вървене през гористите възвишения, покрай села с лаещи кучета и живи плетове и надолу през лабиринта от долини, накрая спряхме в предутринната дрезгавина, за да се настаним в една самотна долчинка.

Отидох при Кара да си побъбрим дружески, но за мое удивление тя май още ми се сърдеше — въртна се към мен толкова рязко, че направих крачка назад.

— Какво направи на Хакон? — попита тя. Просто ей така, без никакви встъпления или увъртания. Крайно смущаващо.

— Аз ли? — Опитах да вложа в тона си наранена невинност.

— Ти! Разбрах, че ти си му казал къде съм.

— А ти не искаше ли да знае? — Този път в думите ми може би се прокрадна мъничко горчивина.

Щеше да е по-добре, ако бях отстъпил две крачки назад. Изплющяването на дланта ѝ по бузата ми накара десетина трола да засъскат в нощта, вдигнали ноктестите си ръце за удар.

— Ох. — Докоснах с пръсти изтръпналото си лице и усетих вкус на кръв.

Благодарумието е по-добрата страна на... нещо си. Както и да е, оттеглих се извън обсега ѝ и разстлах одеялата си в другия край на лагера, като мърморех нещо за законите против вещици, които ще прокарам, щом стана крал. Изпънах се върху тях и вперих ядно очи в небето, като дори не отделих секунда да се зарадвам, че не вали. Лежах с медния вкус на кръв в устата си и си мислех, че ще мине дълго време, докато сънят дойде. Но грешах. Той ме завладя за броени мигове.

Сънят ме повлече надолу и продължих да падам, без никакъв признак за дъно. Падах през тъканта на въображението към празните пространства, които всички ние пазим в себе си. На самия ръб на някаква по-голяма пустота успях да се уловя за нещо — за идеята, че нещо ужасно ме чака в края на това безкрайно падане и все още мога да се спася от него. Вкопчих се в тази идея, увиснах на нея на една ръка. А после си спомних иглата, иглата на Кара, забита през дланта ми, и блестящата по нея кръв. Спомних си вкуса ѝ, когато бяха допрели иглата до езика ми, и заклинанието на вълвата ме обгърна, онзи вкус изпълни отново устата ми. Болката от старата рана прониза пак дланта ми, прясна като в момента, когато я бях усетил за първи път, и аз с отчаян вик се изпуснах и полетях надолу в спомените — и този път те бяха моите собствени.

— Ще накараме Фюела да намаже порязаното с някакъв мехлем — казва женски глас, гласът на майка ми.

Усещам вкус на кръв. Моята кръв. Устата още ме боли от удара с глава на Мартус. Мартус хич не ме жали заради възрастта ми, когато си играем на битки. Единнайсетгодишен, той с радост би смазал от бой мен или който и да било друг седемгодишен и би обявил това за велика победа. Средният ми брат, Дарин, е само на девет, но е малко помилостив и просто ме надвива или ме използва за отклоняване на вниманието, докато се прокрадва към батко ни.

— Казвала съм ти да не се месиш в битките им, Джали, те са прекалено груби. — Ръката ми е в нейната и тя ме води през Дългата галерия, гръбнака на Римската палата.

— О! — казва тя изведнъж и сменя посоката, за да ме помъкне обратно по галерията.

Опитвам се да се отърся от детските си грижи, болката в подпухналата устна, гнева към Мартус за поредното поражение, което ми е нанесъл, пламенната увереност, че в следващата битка той ще пострада повече от мен.

Трябва да положа усилия, за да разплета мислите си от тези на момчето, но щом успявам, това ми носи значително облекчение. За миг

се чудя дали не съм попаднал в съзнанието на друго момче, защото тук няма нищо познато или уютно: у него липсва предпазливост, страх, лукавство. Просто голо чувство за несправедливост и свирепа жажда да се хвърли обратно в мелето. Това никак не ми е присъщо. Като порасне, това момче би могло да се превърне в Снори!

Мама свива от галерията и ме повежда по западния коридор. Римската палата, нашият дом на територията на Аления дворец, изглежда непроменена от годините, които са преобразили мен из основи.

Избърсвам устата си, или по-скоро момчето избърсва своята, и по ръката му остава кръв. Това действие не е мое — аз споделям зрението и болката му, но нямам право на глас какво ще предприеме. Това ми се струва разумно, макар и несправедливо, защото тези неща се случват преди петнайсет години и строго погледнато, вече съм изразил волята си по въпроса.

Всъщност, докато събитията се развиват пред мен, си ги припомням. За първи път от цяла вечност си спомням добре дългата права коса на мама, усещането от ръката ѝ, свита около моята, и какво означаваше това чувство за мен на седемгодишна възраст... каква нерушима връзка на доверие представляваше, моята малка ръчица в нейната по-голяма, котва сред морето от объркване и изненада.

Ние си мислим, че не растем. Но това е само защото растежът става толкова бавно, че е невидим за нас. Чувал съм старци да казват, че отвътре се чувстват двайсетгодишни или че момчето, което някога е бесняло на воля, с цялото безразсъдство на младостта, все още живее в тях, сдържано само от ограниченията на старите кости и очаквания. Но когато се озовеш в черепа на своето детско „аз“, разбираш, че не е вярно — това е само романтика, самозаблуда. Детето, което разнася моето име из двореца на Вермилиън, вижда света през същите очи като мен, но забелязва различни неща, съзира различни възможности и стига до собствени заключения. Имаме малко общо, този Джалан Кендет и аз, дели ни нещо повече от бездната от години. Той живее попълноценно, необременен от опит, все още неосакатен от цинизъм. Светът му е по-голям от моя, макар че почти не е излизал извън стените на двореца, а аз съм пътувал до края на света.

Свиваме встрани от западния коридор, минаваме покрай рицарска броня, която ми напомня за битката за цитаделата Амерот, а

на Джали — за един бръмбар рогач, който е намерил преди два дни зад конюшната на вестоносците.

— Къде отиваме? — Умът на момчето е толкова обсебен от боя — и челото на Мартус, политащо надолу към лицето му... моето лице... че досега не е забелязало, че изобщо не отиваме към лечебницата и Фюела с нейния мехлем.

— В двореца, Джали. Хубаво ще е, нали? — В тона ѝ има някаква напрегнатост, веселието ѝ звучи насилено, опитва се да прикрие нещо толкова неловко, че дори едно дете не би пропуснало да го забележи.

— Защо?

— Баба ти ни вика.

— И мен ли? — За първи път го жилва тревога, хладният пръст на страха докосва гръбнака му.

— Да.

Не съм чул баба да ни вика. Момчето, чиито мисли усещам като порой от детински шепоти на заден план, си мисли, че може би възрастните чуват по-добре от децата и че когато порасне, може би също ще е в състояние да чуе зова на баба си през декарите на двора, през двайсетина врати и още толкова високи стени. Моите мисли се насочват към началото на този сън, към онова „О!“, към подръпването на ръката на мама и внезапното връщане по същия път. Дали в онзи момент тя не си е спомнила, че кралицата на Червения предел иска да я види? Но това не е нещо, което човек забравя. Чудя се дали пък не е чула някакъв безмълвен зов от онези, които възрастните като цяло не забелязват? Знам, че баба ми има сестра, която вероятно може да праща такива призиви, но въпреки това сигурно е нужен определен тип човек, за да ги чуе.

Вратарите Рапло и Алфонс ни пропускат през главната порта на Римската палата. Рапло ми смигва на минаване. Сега си го спомням, кристално ясно, набръчкването на кожата му около онова негово зелено око, когато намигва. Той умря пет години по-късно — казаха, че се задавил с кост от яребица. Глупав начин за един старец да приключи дългия си живот.

На двора слънцето блести върху светлите плочи и жегата ни обгръща — лято в Червения предел, златно и безкрайно. Слушам бръмченето на мислите на момчето, поразен колко се различават

неговите желания за сезона от моите. Той вижда изследвания, битки, открития, пакости. Аз виждам лентяйство, дрямка под маслиновите дръвчета, пиене на разрежено вино и чакане на нощта. Чакане да пръсна среброто си из горещите тъмни улици на Вермилиън, влачейки се от едно петно светлина и развала към следващото. Бойни ями, бордеи, игрални зали и всякакви социални събирания, където ме приемат, стига гостите да са с достатъчно висок ранг, а благородните дами — достатъчно разкрепостени.

Вървим през площада под бдителните погледи на часовоите по стените на Марсилската крепост. Стражи се взират в нас и от кулите на Миланския дом, каменния павилион, където наследникът седи в своя разкош, чакайки баба да умре. Чичо Хертет рядко напуска Миланския дом, а когато го прави, изглежда на слънцето стар като Червената кралица, но не толкова здрав.

Жегата се просмуква в момчето и аз ѝ се наслаждавам, припомняйки си що е то истинска топлина. Ръката ми се изпотява в хватката на мама, но нито аз, нито момчето искаме да я пуснем. Чувствам я нова за мен, тази моя изгубена майка, с кожата ѝ с цвят на чай и таланта ѝ да чува безмълвни гласове. Може да съм стар, променен от годините в нещо съвсем различно от момчето, влачещо се подир нея — но нямам намерение да се пускам.

Джали си мисли за жената със сляпото око и онова нейно докосване, пратило го в несвят и оставило го да тъне в мрак толкова дълго. Страхът, който му вдъхва тя, е като замърсяване в чист извор. Това не е правилно и ме ядосва: искрен гняв, какъвто отдавна не съм чувствал — може би откакто за последно съм знаел, че ръката на мама е тук и мога да я хвана. Сянката на Вътрешния дворец пада върху нас и аз осъзнавам, че съм загубил всякакъв спомен за посещението, което се разиграва в момента пред мен. Историята, която съм си повтарял толкова често, е, че след представянето ми на Червената кралица на петгодишна възраст съм застанал пред нея едва тринайсетгодишен, за официално представяне на Сатурналийския пир, с братята и братовчедите ми, шепнещи по края на огромната зала, докато Мартус търси желаещи да приемат облога му, че пак ще припадна.

Минаваме под извисяващата се фасада на Вътрешния дворец и продължаваме нататък.

— Но баба живее там... — Джали сочи назад към златните порти на двореца на Червената кралица.

— Ще се срещнем с нея в Юлианския дворец.

Въпросната сграда се издига пред нас, отатък широкия площад, посветен на множеството победи на нашия народ. Всички го наричат Бедняшкия дворец. Преди безумно много години той бил седалище на кралете, а после някой от тях, чието име съм забравил, решил, че не е достатъчно добър за него, и построил по-хубав покрив над трона си. Така че сега там се подслоняват разорените аристократи, оставили се на милостта на Червената кралица. Лордове, сполетени от тежки времена, които са прекалено стари или прекалено некадърни, за да възстановят богатствата си, генерали, стигнали преклонна възраст, докато загробват млади мъже, дори един дук, съсипан от комарджийски дългове — без съмнение поучителна история.

Изкачваме се по стълбите до голямата порта и мама чака търпеливо Джали, който се катери с мъка, защото краката му — моите крака — са малко късички, за да взема бързо стъпалата, макар че го възпира предимно неохотата. Самите врати се издигат до сенчестите висини под портика, изработен от гигантски парчета палисандър, на които с бронзови инкрустации е изобразен дългият поход на народа ни от изток, за да завладее обетованите земи, докато сенките на Хилядата слънца са отстъпвали.

Двама стражи с блестящи брони, хванали богато украсени алебарди, сочещи към небето, се правят, че не ни забелязват, макар че мама е омъжена за син на кралицата. Те са личната гвардия на баба и не са склонни да отдават почит другиму, освен на нея. Също така са признак, че може би тя наистина ни чака в Бедняшкия дворец.

Лявото крило се отваря на безшумни панти, щом се приближаваме, точно колкото да се промушим, неохотно признание на правото ни да влезем. Вътре спираме, заслепени от относителния сумрак на приемната зала. Когато зрението ми се избистря, виждам в далечния край на фойето старец, прегърбен от възрастта, но много висок. Той се тътри към нас от полицата с оброчни свещи на отсрещната стена. Туниката му е вързана накриво и посивяла от многократно пране, четината на брадата му е бяла на фона на тъмночервената кожа. Изглежда несигурен.

— Ела, Уламир. — Някаква млада жена, може би болногледачка, влиза през една врата и повежда стареца настрани. Докато той се обръща, виждам блед белег, толкова широк, че го виждам дори от това разстояние, който минава от гърбицата на носа до ъгълчето на устата му.

Мама се извъръща от редицата мраморни колони и мозаечното великолепие на пода и минава през малка неохранявана арка, която води към тясно вито стълбище. Докато се изкачваме по него, ми се завива свят. Джали брой стъпалата, за да държи страха си настрани, но безцветното лице на Мълчаливата сестра все изниква между числата. Мразя я заради него — толкова силно, колкото никога не съм я мразил.

— Сто и седем! — И ето ни там, на малка площадка с тежка дъбова врата и тясно прозорче, през което се вижда само небе. Осъзнавам, че това е стаята на върха на западната кула, една от двете, които стърчат като копия над входа на Бедняшкия дворец. Разбирам го по дедукция, а не от опит, защото никога не съм се изкачвал по тези стъпала — или поне си мислех, че не съм, до този миг на припомняне.

— Чакай тук, Джалан. — Мама ме упътва към един от двата стола с високи облегалки отстрани на входа. Покатервам се на седалката, прекалено нервен, за да се оплаквам, и вратата се отваря. Също като големия портал, и тя се открехва само донякъде — изглежда, в кралските кръгове малко врати се отварят широко, — и разкрива ъгловатите черти на бавачката Уилоу. Мама се мушва вътре и старицата затваря вратата след нея, като ми хвърля суров поглед през стесняващата се цепнатина. „Трак“ — и оставам сам на площадката.

Казвам, че двамата с момчето нямаме нищо общо, освен името... но момчето бързо скача от стола и долепя ухо до вратата. Аз вероятно щях да действам по-бавно, по-уплашен да не ме хванат, но въпреки това щях да подслушвам!

— ... защо ме накара да доведе Джалан? Знаеш колко зле реагира, когато...

— Онова беше... злополучно. Но той трябва да бъде изпитан отново. — Стар глас, по-дълбок и по-строг дори от този на бавачката Уилоу, но все пак женски. Значи е баба ми.

— Защо? — пита мама. Пауза, може би се опомня. — Защо да трябва, ваше величество?

— Не съм те докарала чак от Индус, за да ме разпитваш, Ниа. Размених династии с твоя заядлив раджа, за да те сватосам за глупавия ми син с надеждата, че ако кръстосам източна вълчица с магаре от Червения предел, в третото поколение може да се появи нещо обещаващо за моя род.

— Но вие го изпитайте, ваше величество. Той не притежава онова, на което сте се надявали. Той е чувствително момче и му трябваше дълго време, за да се възстанови... Наистина ли е необходимо...

— Синята дама го смята за достатъчно важен, за да прати убийци. Може би е видяла в кристалите и огледалата си нещо, което сестра ми е пропуснала при своя преглед.

— Убийци ли?

— Досега трима, двама през последния месец. Сестра ми видя идването им и те бяха спрени. Но не и без цена. Синята дама държи на своя служба опасни личности.

— Но...

— Това е дългата игра, Ниа. Бъдещето гори и онези, които могат да ни спасят, са още деца или тепърва ще се родят. В много бъдещета Анкратите са ключът. Или императорът произлиза от техния род, или намира трона си заради делата на този дом. Те носят със себе си промяна, тези Анкрати, а промяната е необходима. Заклетите в бъдещето са единни в мнението си, че са нужни двама Анкрати — които да работят заедно. Останалото е по-трудно за виждане.

— Аз не знам нищо за Анкрат. А синът ми не е някаква си пешка, която да местите по своята игрална дъска! — Сега вече гневът на мама избива на повърхността. Дори Червената кралица да я плаши, тя не го показва. Тя е кралска дъщеря. Вечер ми пее стари песни от родната си земя, за мраморни дворци, обсипани със скъпоценни камъни, където се разхождат важно пауни, а извън портите има тигри и подправки. — Джалан не е твоя играчка, също както и аз не съм ти разплодна кобила, която си купила на пазара. Баща ми е...

— Напротив, скъпа, точно това си. Кралският ти баща те продаде на запад. Раджа Варма взе моите рубини и сребро, вместо да плати теглото ти в злато като зестра на някой местен сатрап, за да си затвори онзи очите за покварата в теб, която аз толкова ценя. А аз платих

цената, защото в много бъдещета твоето дете стои от дясната страна на императора, разгромява враговете му и го връща на трона.

— Ти... — Отлепям ухо от вратата и дебелият дърво превръща останалото в гневно, но неясно отрицание. Някакъв студен ужас ме е накарал да спра подслушването. Сега същият този ужас ме обръща към арката и стълбите зад нея, все едно някоя ръка ме е хванала за тила и ме насочва с ледени пръсти.

Тя стои на най-горното стъпало, слаба като кост, бяла като кост, мъртвата кожа покрай устата ѝ е сбръчкана в ужасна усмивка. Не мога да кажа какъв цвят са очите ѝ, виждам само, че едното е сляпо, а другото прилича на бездънен вир. Слънцето огрява пода, стените, столовете, но арката, където стои тя, тъне в толкова дълбоки сенки, че старицата почти може да мине за игра на светлината.

Побягвам. За това поне сме в съгласие, момчето и аз. Един бърз ритник праща стола да се плъзга по плочите. Гоня го и когато той спира, скачам и почвам да се катеря по него. Страхът ми дава сили и аз с една крачка се озовавам на седалката, със следващата — на облегалката, и докато той се катурва, се хвърлям към прозореца. Не съм бил в западната кула, но съм бил в източната. Малкият Джалан предполага, че те са еднакви. Аз се моля да са.

Докато растях, се научих да се страхувам от много неща. От повечето всъщност. Височините обаче още предизвикват у мен радостна тръпка. Докато се премятам през прозореца, се вкопчвам в зидарията и краката ми търсят корнизата, който трябва да се намира долу и вляво. Момчето не поглежда да провери, а се плъзга по-надолу, като оставя ръба на прозореца да се изплъзне от ръцете му. Пуска се и миг по-късно ботушите му намират опора. Стоим притиснати към външната стена, первазът на прозореца е над главата ни, ръцете ни са разперени да прегърнат камъните и се крепим на осемсантиметров корниз.

Малко по малко допълзвам до гаргойла, близък на грозния демон, който наблюдава кралството от стената на източната кула, точно под най-високия прозорец. Има цяла редица такива демони, разположени в низходяща спирала и по двете кули; всички те си приличат, но в същото време са индивидуални като хората и всеки си има близък на съответното място на другата кула. Познавам лицата им по-добре и от тези на малкото ми племе братовчеди. Пръстите ми

треперят, но това е от страх от жената със сляпото око, а не от бездната под мен.

Пускам се и падам от корниза върху гаргойла, плъзгам се покрай рогове и шипове, за да стигна до неговия опорен корниз, промъквам се до следващия гаргойл, пак се пускам. Ето така открих стареца в кулата — само че тогава се катерех нагоре и бях близо година по-малък. Цяло чудо е, че не съм се претрепал.

Дядо Гариус живее — или го държат — в източната кула. Когато я изкатерих за първи път, бях прекалено малък, за да осъзнавам опасността. Пък и освен това тези кули са създадени за катерене. Малко са кулите в Империята с толкова места за хващане, с толкова много украса, разположена на удобни интервали. Всичко това прилича на покана. А аз от най-ранна възраст съм обсебен от идеята за измъкване. Стигаше пазачите и детегледачките на Римската палата да откъснат очи от мен за повече от секунда, и аз драсвах нанякъде, тичах, криех се, катерех се, проучвах всички пътища за влизане и излизане. Всякакви високи прозорци ме притегляха. Освен онзи на западната кула — той винаги ми е приличал на зейнала паст, която само чака да се пъкна в нея.

Стигам до покрива на двореца и изприпквам нагоре по керемидения склон, прехвърлям се през назъбеното било и се спускам надолу към източната кула. Тъмните плочи са горещи, парят дланите ми. Опитвам се да не ги докосвам с ръце и крака, плъзгам се по задник и усещам топлината дори през панталоните си. Потните ми длани загубват контакт с плочата. Плъзгам се по-бързо, без да има за какво да се хвана, удрям си гръбнака. Един зле преценен опит да забавя скоростта си ме извърта странично и след миг вече се търкалям надолу по покрива към бездната. Размахвам ръце, светът се размазва, аз пищя.

Туп. Нещо твърдо спря търкалянето ми и с едно болезнено хрущене ми отне цялата инерция, която бях събрал по наклона. Ударът ме уви около неподвижния обект, прекъснал падането ми, и аз останах да лежа и да стена. Някак си се бях омотал в старо одеяло — влажно старо одеяло — и като че ли валеше.

— Джал! — извика някакъв мъж.

— Джал! — Друг мъж, по-наблизо.

Изстенах малко по-силно, но не кой знае колко по-силно. Дробовете ми още не се бяха напълнили след грубото им изпразване от въздуха. Секунди по-късно нечии ръце ме намериха и смъкнаха одеялото от главата ми. Открих, че се вирам в лицето на Снори, оброчено от мокра черна коса, а наоколо се издигат дървета, ужасяващо високи и тъмни на фона на сивото небе, което ми се струваше твърде ярко.

— К'во? — успях да изломотя. Това изглеждаше достатъчно, за да предаде чувствата ми.

— Троловете те изпуснаха. — Главата на Тутугу изникна пред погледа ми, затъмнявайки небето, мократа му рижа коса висеше край загриженото му лице. — Имаш късмет, че се блъсна в едно дърво.

Замислих се върху това ново определение за „късмет“.

— Паднах ли от покрива? — Все още не успях да следя добре разговора. Тутугу изглеждаше объркан. — Отслабнал си — казах му. Може би нямаше връзка със ситуацията, но определено бе вярно, че неволите на пътя бяха смъкнали няколко килца от него.

Викингите се спогледаха.

— Дай да го заведем горе — каза Снори.

С подчертана липса на деликатност ме отлепиха от дървото. Беше висок бор с редки клони — други като него осейваха склона. Снори ме вдигна на крака и изпъшка при изправянето си, като че ли го заболя. Преметна ръката ми през рамото си и ме поведе към билото, на петдесетина стъпки над нас. Там стоеше черната тролска колона и ни зяпаше, с Горгот в челото ѝ и Кара на опашката, накъдето ме насочи Снори. Изглежда, бе късна вечер и сенките се състяваха в нощ. Хенан ни гледаше от гърба на един трол, докато се приближавахме. Те, изглежда, бяха решили да си го предават един на друг. По-рано не ми беше направило впечатление, че макар във веселата ни дружина да имаше и тролове, и тролки, сред тях нямаше нито едно дете.

Студеният дъжд поизбистри главата ми и аз си спомних за шамара на Кара. Докато стигнем до нея, се чувствах изтощен.

— Какво стана? — попитах, отправяйки въпроса си към всеки, който ме слуша.

— Минахме през една бабуна и ти се изтърколи. — Тутугу посочи нещо, което приличаше на груба носилка, лежаща на пътеката.

— Аз самият не виждам никаква бабуна — каза Снори. — Троловете те мъкнаха четири дни. Навярно са решили, че могат да те изсипят и никой няма да забележи.

Кара пристъпи към мен и се зае да стиска разни мои части през туниката. Всичките ме боляха.

— Добре си — каза тя с леко извинителен вид. Избърса някаква драскотина на бузата ми с парцал, който миришеше на лимони.

— Ох! — Опитах се да избутам ръката ѝ, но тя се оказа упорита. — Пак сънувах... Какво, по дяволите, е това заклинание, което ми наложи, вълва?

Кара се намръщи, дръпна парцала и го натъпка в малка кожена кесия.

— Нещо съвсем простичко. Никога не съм виждала да има чак такъв ефект при някого. Аз... не знам. — Мръщенето ѝ се усили и тя поклати глава. — Предполагам, че Мълчаливата сестра си е имала причини да те избере за партньор на Снори като вместилище на магията ѝ. Сигурно имаш влечение към нея, или податливост. Бих могла да те изпитам тази нощ...

— Това, което би могла да направиш, е да държиш оня орикалкум далеч от мен. — Тръшнах се върху купчината папрат, покриваща сплетените ивици дървесна кора, с които бяха съединени прътите на носилката. — До гуша ми дойде от вещици. Северни, южни, млади, стари, не ми пука! Отказвам се от тях. — Изплюх влезлия в устата ми дъжд. — Да потегляме! — При тези думи видях съвсем слаба усмивка да трепва върху устните на Кара, против волята ѝ, и за моя изненада троловете се заловиха за своята работа и ме помъкнаха напред, докато цялата колона подновяваше пътешествието си.

Няколко минути лежах със затворени очи, мъчейки се да уловя отново съня. Думата „убиец“ висеше във въздуха, може би ключът беше взел този спомен от мен и бе отключил някакво възможно минало, може би съболезнованията на Тапрут за майка ми се крепяха на слухове за тримата убийци, които Червената кралица бе погребала. Но и сънят, и съновиденията ти се изплъзват, когато ги търсиш, и се присламчват към теб, когато не ги търсиш. След малко дъждът, сипец се по лицето ми, почна да ме дразни и аз седнах и се избърсах.

— Четири дни ли? — казах; местех очи между Снори и Тутугу, които крачеха зад троловете. — Как така не съм си оцапал... — Хвърлих поглед надолу и видях, че не нося старите си панталони, а нещо като грубовата поличка. — Аха.

— Гладен ли си? — Снори измъкна някакви ивици сушено месо и ги протегна към мен.

Потърках се по корема.

— Не и за това. — Но все пак ги взех и ги задъвках, и след секунди открих, че „гладен“ е прекалено слаба дума, за да опише състоянието ми. Нужно е доста дъвкане, за да преглътнеш сушено месо, така че това ме занимаваше известно време. Наричам го само „месо“ вместо телешко, свинско или еленско, защото след като го подправят така, че да не се разваля, става невъзможно да познаеш какво животно е умряло, за да попадне парчето в ръката ти. Вероятно магаре. Вкусът му наподобява кожа, която е била носена във вид на обувка в продължение на няколко горещи седмици. Текстурата също.

— Имаш ли още? — попитах.

— Та значи къде сме?

Цяла нощ се бях преструвал на немощен и смятах да продължавам така, докато троловете са склонни да ме носят. Носилката не беше точно кралска карета, но бе по-добра от ходенето. Сега обаче, в ранното утро, когато троловете се пръснаха из гората да ловуват, а Снори окачи намастен плат между клоните да ми пази сушинка, започнах да проявявам по-голям интерес към ставащото.

— Централен Гелет. — Кара коленичи до мен. Тутугу седеше на един близък пън и се грижеше за малкия огън, на който къкреше котел с яхния, окачен на железен триножник. — Според Горгот може да се състави маршрут от единия край на страната до другия, който да не излиза от гората. И това е хубаво. В Гелет царят размирици, навсякъде кръстосват мародерстващи армейски части, наборните войски на поне десетина благородници водят боеве. Станало е някакво бедствие около връх Хонас — казват, че дукът бил мъртъв и всичките му войски изгорели...

— Връх Хонас ли? — Никога не го бях чувал. Но знаех, че дукът е мой роднина, макар и далечен. — Изгорели, казваш? Адски тъпо от

негова страна да се навърта около някакъв вулкан!

— Не е вулкан. Замъкът му бил построен върху него. Някакво древно оръжие хвърлило планината във въздуха. Огромни горски масиви на север били изпепелени и на мили отвъд тях дърветата умират. Докато ти спеше, ние вървахме два дена сред мъртви дървета. Горгот каза, че това било работа на Йорг Анкрат.

— Боже. — Спомних си как кралица Сарет ме навиваше да извикам малкото копеленце на дуел. Само дете то не се оказа толкова малко, шест стъпки висок хладнокръвен убиец, който уж беше на четиринайсет, ама се държеше като четирийсетгодишен. — Колко още ни остава до Роун?

— По-малко от седмица. Град Деедорф е само на десет мили оттук. Напредваме добре.

— Хмм. — Честно казано, хич не ме интересуваше къде сме, а по-скоро колко още трябва да изминем, за да стигнем до цивилизацията. Една мокра гора много прилича на всяка друга, пък била тя населявана от туртански селяни, които търсят трюфели, гелетски въглищари, роунски дървари или очарователно недодялани горяни от Червения предел. Ако питате мен, всички те можеха да вървят да се обесят. — Онова проклятие, дете ми го наложи...

— Заклинанието, което ти ме умоляваше да направя — прекъсна ме Кара. — Да. Та какво за него?

— Бях близо. Много близо. Точно преди онези тролове да се опитат да ме убият... — Понижих глас и станах сериозен. — Сънувах неща, които не помнех, но вече си ги спомням. И се доближих до деня на смъртта ѝ. В лятото, когато навърших осем години. Може дори да съм сънувал точния ден. — Хванах ръката на Кара и тя трепна, но ме остави да я държа. — Как да се върна там? Трябва да довърша това.

Не отричам, беше ми минало през ума, че така може да проспя целия път през Гелет. Дори по-хубаво, можех да спя още две седмици след това, докато Снори и Тутугу ме мъкнат на юг през Роун, и да не се събудя, докато северняците не ме доставят до портите на Вермилиън. С малко късмет, бих могъл да избутам цялата екскурзия като кошмар и никога повече да не се сетя за нея. Но като изключим тези надежди, ме тласкаше желанието да узная истината за смъртта на мама, да разкрия лъжите, с които ме беше заразил ключът на Локи. Тази работа тегнеше

отгоре ми като проклятие и нямаше да намеря покой, докато не си начеша крастата — докато не срежа цирея.

Кара прехапа устна, вертикални бръчки се появиха между веждите й. Това я направи да изглежда много по-млада.

— Кръвта го задейства.

Вдигнах ръка, за да я спра.

— Няма нужда да ме удряш пак!

— Прехапи си езика.

— Какво?

— Прехапи си езика.

Опитах, но не е лесно да се нараниш умишлено.

— Не моха да изхарам нихахва хръф — казах й, стиснал болезнено езика между зъбите си.

— Захапи го! — Кара поклати глава, отчаяна от мен. После без предупреждение посегна и ме фрасна по брадичката.

— Ису, боли! — Притиснах устата си с ръка и пръстите ми бръкнаха вътре да проверят дали езикът ми още си е на мястото. Излязоха оттам алени и не можех да направя друго, освен да се взирам в тях, докато цветът изпълваше полезрението и ума ми.

За момент не знам къде съм и защо ме боли устата. Блъснал съм се в източната кула с краката напред и всичко е посивяло. Устата ме боли и когато свалям ръка от нея, от пръстите ми капе алено. Сигурно съм си прехапал езика при удара — съвсем не нежно посрещане, но доста по-любезно от онова, което бих получил от земята, ако бях паднал през ръба на покрива.

Нуждата да се отдалеча от жената със сляпото око се оказва по-належаща от нуждата да стена и да пъшкам, затова избърсвам ръце и ставам. Потен, уморен и прекалено сгорещен, започвам да се катеря към прозореца на Гариус. През по-късните години често ползвах стълбището, особено при лошо време. Но дори през месеците преди да напусна града със Снори, когато намирах време между следобедното ставане и тръгването из Вермилиън с моята тайфа непрокопсаници в търсене на грях, от време на време изкачвах кулата. Старите навици умират трудно, пък и така или иначе обичам да поддържам форма.

Когато някоя дама те покани от прозореца на спалнята си, добре е да можеш да се катериш.

С треперещи от умора ръце и прогизнала от пот и разкъсана туника, се издърпвам през прозореца на стълбищната площадка пред стаята на Гариус. Понякога тук чака прислужник, но днес площадката е пуста, а вратата към покоите му е открената. Недодяланото ми изтърсване през прозореца не остава незабелязано. Чувам как Гариус се прокашля, а после пита:

— Млад принц ли е това, или некадърен убиец? Какъвто и да си, по-добре се покажи. — Думите са завалени и отначало трудни за разбиране, но аз съм му хванал цаката.

Пристъпвам през тясната пролука и сбърчвам нос от слабата воня. Тук винаги витае дъх на подлоги, макар че вятърът го разсейва донякъде. През годините съм започнал да разбирам, че това е почестна миризма от парфюмите на придворните. Лъжите миришат сладко — истината често смърди.

Гариус седи в леглото, облегнат на възглавниците си, огрян от слънцето, проникващо през високия прозорец, а на масичката до него има кана и бокал. Той извърта деформираната си глава към мен. Тя изглежда, сякаш е била натъпкана с прекалено много мозък; прилича на грудка на кореноплодно, издува се над челото му, а рехавата коса се опитва да се задържи по лъщящите ѝ склонове.

— Я, та това е принц Джалан! — Той се прави на изненадан. Гариус нито веднъж не е възразил, че се катеря по кулата му, макар че жонглирането със скорпиони би било по-безопасно прекарване на времето ми. Мисля си, че може би човек, който никога не е ходил, който никога не е имал контрол над ставането и лягането си, не разбира опасността от падане по онзи интуитивен начин, който сграбчва всеки наблюдател, гледащ как някой друг виси на върховете на пръстите си.

— Опитвам се да избягам — обявява Джали.

Гариус повдига вежди.

— Боя се, че си стигнал до задънена улица, принце.

— Гони ме Червената кралица — казва Джали и поглежда към вратата. Почти очаква да види мъртвешки бялото лице на жената със сляпото око да се вира през пролуката.

— Хммм. — Гариус се издърпва с мъка малко по-нагоре по възглавниците, ръцете му са прекалено тънки и криви, за да направят работата лесна. — Един поданик не бива да бяга от своята кралица, Джалан. — Поглежда ме за момент с широките си воднисти очи с ириси в дълбоко и спокойно кафяво. Фиксира ме с острия си поглед, сякаш е прозрял през детето до възрастния, спотайващ се вътре. — А може би бягаш прекалено много? А?

— Тя накара мама да ме заведе в другата кула. Онази, където живее вещицата. Каза, че ще ѝ даде да ме пипне пак. — Джали потреперва и аз също трепвам вътре в него — и двамата помним ръката на Сестрата, отпуснала се върху нашата. Хартия и кости.

Мръщение се мярва върху деформираното чело на Гариус, но бързо изчезва. Усмивката се връща на устните му.

— За мен е чест, че си потърсил убежище при мен, принце, но аз съм само един старец, прикован към леглото си в Бедняшкия дворец. Нямам право на глас в делата на кралицата или на разни вещици в кули...

Джали отваря уста, но не намира подходящите думи. Кой знае защо, дълбоко в него, мнението му и очакванията му за този мъж са в пълен разрез с очевидните факти. През следващите години, макар че ще посещавам Гариус през повечето месеци, тази вяра в него ще деградира до жалост, а докато стана на двайсет, ще смятам визитите си за обикновена любезност, някакъв таен дълг, на който ме обричат последните ми останки благоприличие. Към края единствено мисълта, че го посещавам, ме караше да се чувствам по-добре. В началото причината беше самият Гариус. Но по някое време бях престанал да го слушам какво говори и бях започнал да слушам гордостта си. И въпреки това само в негово присъствие, както сега, виждах себе си без булото на самозаблудата. С порастването ми този ефект изветряваше все по-бързо, така че накрая всяко прозрение избледняваше до смътен дискомфорт още преди да прекося площада до Римската палата. И все пак може би точно тези моменти на ясна мисъл повече от всичко ме теглеха натам.

— Трябва да се връщаш, принц Джалан. Кралицата може да е страховита старица, но няма да допусне зло да сполети внука ѝ, нали така? А Мълчаливата сестра... е, никой от двамата ни не е приятен за окото, така че не съди за сърцата по кожата ни. Тя вижда прекалено

много и може би това изкривява разбирането ѝ за онова, което виждаме ти и аз, но тя има цел и...

— Тя добра ли е? — пита Джали. Усетил съм как въпросът назрява зад устните му. Той знае, че не е добра, и иска да види дали Гариус ще излъже.

— Брей, ама децата задават най-сложните въпроси. — Езикът му се подава бързо да навлажни устните. — По-добра е от другия вариант. Това вижда ли ти се смислено? Думата „добър“ е като думата „голям“. Един камък голям ли е? Кой знае? Дали този конкретен камък е голям? Попитай мравката, попитай кита и ще получиш два различни отговора, като и двата са верни.

— Баба добра ли е? — Изречено шепнешком. Джали е прекалено малък за такива отговори. Той слуша тона на Гариус, вира се в очите му.

— Баба ти води война, Джалан. Води я цял живот.

— Срещу кого? — Джали не е забелязал никаква война. Гледа как войниците се строят и маршируват, гледа парадите на светски и църковни празници. Знае, че Скорон е врагът, но вече не се бием с него...

— Преди хиляда години Строителите са сложили всички ни върху наклонена равнина, Джалан — прозвучава женски глас зад мен, стар, но силен. — Светът се плъзга към пропаст. Някои от нас се наслаждават твърде много на пързаянето, за да се тревожат за падането, или пък си мислят, че на дъното ще има нещо за тях. Други искат да поправят онова, което е предизвикало самото пързаяне. Ето това е войната.

За миг се сещам за онзи горещ покрив, изплъзващ се под мен, за отчаяното ми дращение по керемидите и за ръба, летящ насреща ми, за облекчението, когато успях да се отклоня към източната кула. Дали тя бе видяла всичко това? Не ми се ще да я питам дали планира всички ние да паднем.

Обръщам се бавно. Червената кралица изпълва входа, роклята ѝ е тъмночервена, ветрило от костени шипове стърчи над раменете ѝ и разперва плата зад нея. Върху гърдите ѝ се откроява огърлица от черен кехлибар, с ромбове и правоъгълници. Изглежда стара, но яка, като скала, понесла безчет бури. В очите ѝ няма благост. Мога да видя мама

отзад, задъхана от изкачването на стълбите, дребничка в сравнение с нея, в компанията на бавачката Уилоу.

— Ела, Джалан — подканва ме баба и се обръща да си тръгне. Не ми подава ръка.

— Използвай по-деликатен подход — казва Гариус. Закашля се хрипливо, опитва да се надигне, после махва с ръка към една полица на отсрещната стена. — Медната кутия.

Баба пристъпва в стаята.

— Това е в най-добрия случай неточно средство.

Аз стоя зяпнал, смаян, че Червената кралица позволява на един сакат старец от Бедняшкия дворец да се обръща така към нея.

— Казва ти достатъчно, за да разбереш дали момчето се нуждае от по-подробно изследване. — Гариус пак махва към полицата.

Баба кимва отсечено и бавачката Уилоу бързо отива до кутията. Тя е малка, едва колкото да побере юмука ми, без ключалка или резе, с гравирани на нея плетеница от тръни.

— Само съдържанието — нарежда Гариус.

Бавачката Уилоу я отваря и капакът издава приятно „шшшуп“, докато се освобождава. За миг бавачката остава неподвижна, с гръб към нас, а когато се обръща, очите ѝ блестят, почти сякаш аха-аха ще заплаче, може би връхлетяна от някакъв стар спомен, хем горчив, хем сладък. В ръцете ѝ е отворената кутия и от нея блика сияние, забележимо по сянката, която хвърля тялото ѝ.

— Щорите, ако обичаш. — Гариус поглежда към майка ми, която май е по-изненадана от кралицата, че този непознат ѝ възлага задачи, но след моментно колебание отива и използва дългата пръчка до полицата, за да дръпне плата над високия прозорец. Стаята потъва в сумрак. Бавачката Уилоу изсипва съдържанието на кутията в ръката си, затваря капака и я връща на полицата. В дланта ѝ лежи парче сребро, оформено във вид на конус, с гравирани по него малки руни. Сияе като жив въглен, само че с по-бяла светлина, а руните пламтят.

— Дай на сина си да подържи орикалкума, принцесо Ниа — казва Гариус. В изменчивото сияние на металния конус лицето му се превръща в нещо чудовищно, но не по-страшно от гаргойлите, които са ми служили за опора при катеренето.

Мама взима орикалкума от ръката на бавачката Уилоу и сиянието моментално става по-ярко, по-бяло, макар и изменчиво, като че ли през

него пробягват вълнички. Тя го държи далеч от себе си, с протегнатата ръка, сякаш би могъл да избухне, и ми го донася, като минава покрай леглото на Гариус. За момент сиянието се усилва още повече при доближаването ѝ до него. Баба отстъпва назад, когато майка ми идва при нас.

— Вземи, Джали. Няма да те заболи. — Мама ми протяга конуса, държи го с палец за основата и показалец за върха. Аз не съм убеден. Начинът, по който го държи далеч от тялото си, намеква, че той може да хапе.

Въпреки опасенията си го взимам и в същия миг нещото лумва толкова ярко, че не може да се гледа. Извърщам глава, като едва не изтървавам конуса, и в стремежа си да не гледам се убеждам зад кокалчето с острия му връх. Все така извърнал поглед, виждам сиянието на конуса като светлина и сенки върху стените. Когато бавачката Уилоу го държеше, сиянието беше постоянно, но сега изглежда все едно държа затулен фенер, въртящ се на конец, който мята ярък лъч към стените — очертава в остър релеф първо лицето на кралицата, а после това на мама, като оставя баба ми в мрак.

— Сложи го на масата, Джалан — казва Гариус. — В тази чиния. И аз го слагам.

Светлината моментално угасва и остава само слабо сияние, но руните продължават да пламтят ярко, сякаш са дупки към някакво горещо място, където слънцето сипе жар върху пустинни пясъци.

— Нестабилен. — Баба пристъпва по-наблизо и се навежда да види. Въпреки интереса си и тя, и Гариус внимават да не докоснат орикалкума. — Противоречив.

Без нареждане бавачката Уилоу идва да завърти чинията; обръща орикалкума така, че кралицата да може да види всички руни, общо седем.

— Храбър. Страхлив. Щедър. Егоистичен. Почти сякаш е двама души... — Баба поклаща глава и се обръща да ме изгледа, все едно съм някакво незадоволително ястие, поставено пред нея.

— Проблемът не е в характера му — казва ѝ Гариус. — На Джалан му липсва стабилността, нужна за обучение, и да, той е силен, но за да изпълни ролята, която сестра ми е видяла за детето на Ниа, ще е нужен необикновен талант — нещо, което може да се противопостави на хора като Корион или Сагеус, Келем или Скилфар.

Синята дама просто е заблудена. Може би е загубила твърде много отражения и умът ѝ се е пречупил.

Мама идва и ме погалва за миг по косата, докато взима конуса, а после отива да го върне в кутията на полицата.

— Може и да си прав — промърморва тихо Червената кралица; гласът ѝ звучи повече като заплаха, отколкото като признание. — Отведи момчето, Ниа. Но все пак го охранявайте зорко.

И просто ей така сме освободени.

— Какво е „убиец“? — пита Джали, преди да стигнем до стълбите.

За миг зървам клони, преплетени на фона на ярко небе, плъзгачи се покрай мен. Усещам движещи се наоколо тела, някакво неясно лице, надвесващо се отгоре ми.

— Прехапи си езика.

Вдигам поглед от аления килим.

— Какво, мамо?

— Кралица Алика е твой суверен и никога не бива да говориш лошо за нея, Джали. — Мама коленичи, за да е на едно ниво с мен.

— Ама тя е гадна — казвам. Или по-точно съм го казал преди петнайсет години и сега си спомням онзи момент, усещането от думите, майка ми, все още над мен, макар и коленичила, с изписано на лицето ѝ неодобрение, но мъчеща се да не се усмихне.

— Понякога една кралица трябва да е... сурова, Джали. Да управляваш цяла страна е сложна работа. Боговете са ми свидетели, че ми е достатъчно трудно да се оправям с три малки момчета всеки ден. — „Боговете.“ Понякога мама се забравя. Татко казва, че има само един Бог, но пък на него това му е работата. Баба сигурно е залагала много на кръвните линии, за да свърже кардинала си с езичница, която е вярвала в много богове, възхитителни в своето разнообразие от форми и добродетели, преди да бъде обърната към нашия единствен невидим Бог. Колко ли е струвало на хазната разрешението от Рим, чудя се? Татко може да има катедрала и дебела книга, пълна с Божиата мъдрост, но Джали харесва повече приказките на мама, които е

разказвала с тих глас до леглото му. Тя ме целува по челото и се изправя пак.

Отново сме в Римската палата, в една от галериите на първия етаж. Северната, ако се съди по косите лъчи на слънцето през високите прозорци. Те са остъклени, десетки малки парчета атарско стъкло с бледозелен оттенък, съединени с олово. Когато бях много малък, я наричахме Стаята със зеленото небе.

— Какво ти е на ръката, мамо? — Тя стои с дясната си ръка в сянката, и тази ръка изглежда някак нередно... малко прекалено ярка. Мама свежда поглед и бързо скръства ръце на гърдите си — гузно движение. Джали сезира нагоре към нея и аз също я оглеждам. Тя е същата жена като в медальона ми. На не повече от трийсет и младолика, с дълга тъмна коса, тъмни очи, красива. Портретът, който имам аз, е дело на много добър художник, но някак си не успява да я улови. Едва когато тези спомени преминават през мен, си спомням колко път е изминала тя, за да стане моя майка, колко самотна трябва да се е чувствала в тази чужда земя. Баба може да я е избрала заради кръвта ѝ, но каквото и наследство да носи тя във вените си, то не се е отразило много на външността ми, нито на тази на братята ми. Може да е потъмнило златото в косите ни, но като ни погледнеш, няма да видиш нищо от Индус. Русата ни коса идва от Габрон, третия съпруг на баба, или пък от дядо ѝ или баща ѝ, Голот Първи и Втори, от които се е предала на баща ни — макар че той през повечето време я крие под кардиналска шапчица заедно с плешивината си, — а от него и на нас. — Ръката ти изглежда... различно.

— Нищо ѝ няма, Джали. Хайде да те върнем при бавачката Одет.

Там, където мога да зърна пръстите ѝ зад другата ръка, виждам сиянието, вече по-забележимо.

— Лошо е да се краде — казва Джали. Предполагам, че е вярно — макар че не бих позволил това да ме спре, — но не виждам връзката.

— Това е взимане назаем. — Мама изважда ръката си и я разтваря. Орикалкумът сияе в дланта ѝ, по-ярък отколкото в стаята на Гариус, с по-постоянна светлина. — Но ти си прав, Джали, беше лошо да не попитам. — Тя се привежда напред. — Можеш ли да му го върнеш, без да казваш откъде си го взел? Той няма да ти се сърди. —

Изглежда притеснена и това кара Джали да се страхува. Той кимва бавно и посяга да го вземе.

— Няма да кажа, мамо. — Казва го със сериозен тон, докато объркването го изпълва. Тъжен е, но не знае защо. Мога да му обясня, че е видял за първи път майка си да прави нещо нередно, да е уплашена и неуверена. Това е болка, която всяко дете трябва да изпита, докато расте.

Мама поклаща глава, продължава да държи орикалкума.

— Един момент. — Извърща се от мен, отива до вратата към помещението, което аз наричам Звездната стая, и влиза вътре. Аз я следвам до прага и надзъртам през пролуката на вратата, която тя не е затворила напълно. Мама е с гръб към мен. По движението на ръката ѝ разбирам, че плъзга длан надолу по гърдите до корема си. Сиянието се усилва, хвърля черни сенки във всички посоки, усилва се още повече и изведнъж грейва ослепително като мълния, озарява цялата стая със светлина, която не допуска цветове. Мама изтървава орикалкума с писък и аз се втурвам през вратата. Щом изтичвам пред нея, за да видя какво крие, виждам, че е скръстила ръцете си над корема, една върху друга. Сълзи се стичат от стиснатите ѝ очи.

Спирам, забравил за орикалкума.

— Какво става...? — Джали изобщо няма представа. Аз обаче знам. Тя е бременна и детето притежава хилядократно по-голям талант в утробата, отколкото Кара след всичките ѝ години на обучение като вълва.

Стоим там в приемната, под тавана, осеян със звездовидни фигури, и се гледаме.

— Всичко ще е наред, Джали. — Лъжа, изречена шепнешком, сякаш мама сама не вярва в нея достатъчно, за да я каже на висок глас. Тя се усмихва, отмята косата си и се навежда към мен. Но аз гледам през рамото ѝ, към едно мъжко лице, изплувало зад нея. На него няма усмивка. Почти мога да го позная, но светлината, лееща се през вратата отзад, оставя чертите му в сянка, показва ги само смътно. Косата му е толкова черна, че почти синее, като крило на сврака, със сиво, пълзящо от слепоочията.

— Джа... — Останалата част от името ми излиза като кръв. И двамата свеждаме поглед към острието, щръкнало от корема ѝ. В следващата секунда тя е паднала напред, изнизва се от меча, който

остава капещ в ръката на мъжа. Кръв се стича по извивките на надписа в стоманата.

— Шшшт — казва той и опира режещия ръб в гърлото на мама, която е паднала върху индуските килими. Сега мъжът стои изцяло разкрит, в своята униформа, туниката и нагръдника на дворцовата стража. Лицето му е някак размазано, за част от секундата сякаш иска да заприлича на Алфонс — по-младия от вратарите, — а когато аз не му позволявам, се променя към стария Рапло, който ми е намигнал същата сутрин. Отърсвам се и от двете и го виждам ясно, само за миг. Това е Едрис Дийн, без белега на скулата и прекалено млад за бели коси, но въпреки това побеляващ.

Мислите на Джали, които толкова дълго са бликали зад моите, детски и бродещи надалеч, сега са притихнали. Той поглежда към мама, към меча, към Едрис и умът му представлява само гладка пустота.

— Знаех, че идваш... — казвам през устата на Джали.

— Не, не си. — Едрис прерязва гърлото на мама. Тя почва да се мята, опитва се да стане. — Никой никога не знае. Това е талантът ми. Даден ми от самия Господ Бог. Заклетите в бъдещето не могат да ме видят, момче. — Насочва върха на меча към мен. — Аз не хвърлям сянка в идните дни. Това направо побърква гадателите. Все ми казват, че няма да доживея до сутринта.

— Аз лично ще те убия — казвам му и говоря сериозно. Обгръща ме странно чувство на спокойствие.

— Нима? — усмихва се Едрис. — Може би. Но първо трябва да умреш. — И мушва с меча към гърдите ми. Ала някаква дълбока част от Джали вече ни е раздвижила и ние отскачаме назад, а едно последно потръпване на крака на мама, случайно или преднамерено, разсейва Едрис от атаката му. Въпреки всичко върхът на меча се забива между ребрата ми и аз падам с писък, кръв просмуква туниката ми. Докато пицця, мушкането на меча към гърдите ми се преиграва наново в мрака зад стиснатите ми очи. Зървам руни, полувидими върху стоманата, под кръвта на майка ми.

Чувам далечен вик и докато главата ми клюмва настрани, виждам как един грамаден страж залита покрай Едрис, а от ръката му пръсва кръв там, където убиецът го е посякъл при отдръпването си. Това е Робин, един от любимците на мама, ветеран от войни, водени

преди да се родя — а може би и преди тя да се роди. Едрис замахва да го довърши, но мъжът отбива удара с дългия си меч, надава рев и се хвърля в атака. Звукът е ужасяващ, трясъкът на остриета, бързият тропот на стъпки, хрипливото дишане. Не мога да проследя святкащите мечове. Пред очите ми почва да притъмнява, звуците заглъхват. Срецам очите на мама. Те са тъмни и изцъклени. Не ме вижда. Ръката ѝ е отворена, протегната към мен в сетния ѝ миг, а орикалкупният конус отлита настрани от някакъв ритник на биещите се мъже и изчезва под една дълга кушетка, опряна в далечната стена.

Над главата на мама виждам, че Едрис вече има рана на тялото, която си е спечелил на влизане. Сега върхът на меча на Робин разсича бузата му до кокал и лицето му се обагря в алено. Едрис отвърща на свирепия удар с посичане, което се забива дълбоко в бедрото на Робин, току над коляното. Мъжът залита, но не пада. Пристъпва с куцукане, така че Едрис да остане от едната му страна, а ние с мама от другата, макар че сигурно и двамата изглеждаме мъртви. Всъщност, мисля, че сме. Чувам неясни викове в далечината. Едрис изплюва кръв и хвърля ненавистен поглед към Робин, после очите му се спират за миг върху телата на пода. Взел решение, той се врътва кръгом и изчезва през вратата със забележителна бързина.

Вече е тъмно. Студено. Големи ръце ме вдигат, но всичко е толкова далечно...

Тъмно е. Студено. Големи ръце ме вдигнаха.

— Лично ще го убия! — Думите излязоха като шепот, макар че се опитвах да ги изкрещя.

— Кара! Той се събужда! — Гласът на Снори.

Отворих очи. Смъдяха ме. Небето над нас бе тъмнолилаво, преминаващо в нощ.

— Ще го убия този шибаняк! — Някой сигурно ми беше дал да пия киселина — от всяка дума ме болеше.

— Кой си ти и какво си направил с Джалан Кендет? — Снори се наведе ухилено над мен и натика в устата ми манерка с вода.

Бих го ударил, но в ръцете ми нямаше сила — нито пък където и да било по мен.

— К-колко време мина? — попитах.

— Повече от седмица. — Кара също изглеждаше загрижена и вдигна орикалкума да огледа лицето ми. Взря се във всяко око, повдигайки клепачите ми с палец.

— Дай ми това! — Успях да я хвана за ръката и тя с мръщене ми позволи да взема металното зърно.

— Один! — Тутугу, току-що дошъл с наръч съчки, ги пусна, за да затули очите си. Хенан се скри зад него. Орикалкумът пулсираше в ръката ми, мятеше в нощта ярки лъчи, които играеха хаотично по близките дървета и нашарваха тревата със странни светли фигури. Пуснах го и оставих ръката си да падне.

— Било е вярно... — Нещо се пресегна през парещото ми гърло и ме задави, така че не можах да кажа нищо повече. Вместо това се претърколих настрани и захлупих лицето си в ръка върху земята. Емоциите на малкия Джали още ме изпълваха — момченцето, което вече не познавах, — той още гледаше очите на мама, оцъклени и невиждащи, и скръбта от всичко това, червената болка, нахлу в мен, разкъсваше гърдите ми, такова безбрежно страдание, че нямаше къде да го скрия. Не помнех друг път да съм изпитвал чувство, тъй дълбоко и ужасно, че да не можеш да си поемеш дъх.

Ръцете на Кара намериха раменете ми.

— Донеси още дърва, Тут. Снори, помогни му. Вземи и момчето.

— Но... — започна Снори.

— Направи го!

Най-сетне успях да вдишам, с разтърсващ хлип. Снори и Тутугу се отдалечиха забързано, а Хенан ги следваше по петите.

— Боже! — Ударих по земята с цялата сила, която успях да събера. — Накарай го да престане.

Кара прояви мъдрост на истинска вълва, като дълго не каза нищо.

Оказва се, че силните емоции са огън и също като него имат нужда от гориво. Не ги ли подхранваш, ще изтлеят до горещо сияние, готово да пламне отново, но оставящо място и за други неща. Когато Снори и Тутугу най-после се върнаха с половината гора в ръце, нощта вече бе достатъчно тъмна, за да скрие срама от зачервените ми очи.

Открих, че съм непоносимо жаден, и изпих цялата манерка. Снори и Тутугу се заеха с огъня и готвенето. Сега виждах Снори в нова светлина, разбирах може би за първи път каква болка е носил в

себе си през цялото време, докато пътувахме заедно. Разбрах отчасти какво се крие зад мъжа, когото бях гледал отвисоко в бойните ями, какво се крие зад неговото „докарайте по-голяма мечка“.

Поех си дълбоко дъх.

— Къде са троловете? — Забелязвах по-скоро отсъствието на онази тяхна ужасна лисича воня, отколкото липсата на застрашителни великани, извисяващи се от всички страни.

— В Ренарските планини. — Снори счупи една съчка и я хвърли в огъня. — Сбогувахме се с Горгот преди две нощи.

— Което означава, че сме в...?

— Роун. Провинция Аперлеон, на десет мили южно от развалините на Компер.

Подуших въздуха; въобразявах си, че мога да доловя мириса на пепел от онзи град.

— Трябва да го убия.

Снори и Тутугу вдигнаха глави, светлината на огъня играеше по лицата им.

— Кого?

— Едрис Дийн — казах. Съзнавах, че едно такова желание — жажда — за мъст ще се окаже голямо неудобство за професионален страхливец като мен. Неудобство от мащабите на покерджия, който изпитва неудържим импулс да се ухили широко всеки път, щом обърне асо.

— Едрис Дийн определено има нужда от убиване. Тук те подкрепям. — Снори обърна лице към мен, този път скрито в сенките, защото беше с гръб към огъня. — Но наистина ли ти трябваше двуседмичен сън, за да стигнеш до този извод? Той вече се опита да те убие на два пъти. Както и мен.

Снори знаеше, че съм научил нещо в съня си — това беше неговият начин да попита каква част ще му кажа. Избърсах носа си с ръкав и подуших отново въздуха. Ароматът на яхнията на Тутугу стигна до мен заедно с осъзнаването, че съм гладен като вълк. Сигурно ме бяха хранили с нещо през всичките дни, докато ме бяха мъкнали със себе си, но каквото и да е било, не стигаше. Въпреки това изтласках глада настрани и погледнах Снори в очите.

Тутугу заговори пръв.

— Мен Дийн се опита да ме убие само веднъж и пак с удоволствие бих го бутнал от някоя скала. — Разбърка яхнията. — Защо му е на Джал нова причина да е ядосан? Дийн вече го е нападал два пъти.

— Три. — Повдигнах ризата си. И там, точно под левия гръден мускул, имаше бял белег, дълъг четири сантиметра. По-рано разправях, че Мартус ме е порязал с кухненски нож — и наистина го вярвах. В последно време твърдях, че е бойна рана от Аралския проход. За това знаех, че е лъжа. Но сега знаех, че е от Едрис, от мушването на същия меч, който беше пронизал майка ми, заедно с неродената ми сестричка. И й беше прерязал гърлото. Сестричка ли? Не мога да кажа откъде знаех, че детето е щяло да ми бъде сестричка... но го знаех. Магьосница, която да играе ролята, предвидена за нея от Мълчаливата сестра, ключова фигура в играта върху дъската на Империята, стояща между Червената кралица и Синята дама.

Докоснах с пръсти белега, спомнях си болката и шока. Колко дълго бяха лекували малкия Джали на ръба на смъртта, не можех да кажа, но съм сигурен, че от леглото бе станало друго момче. Момче, което или е нямало спомен за отминалите седмици, или е вложило целия необуздан талант, криещ се в него, за да изгори всяка следа от събитията. Подкрепях го за този избор, ако наистина го е направило. Аз бих избрал същото, дори в сегашния момент, ако знаех как. Или поне бих се изкушил.

— Ами първия път? Когато ти е оставил този белег, кого, освен теб, е пронизал Едрис? — попита Снори. Тутугу и Хенан се приближиха зад него, забравили за яхнията.

— Майка ми. — Трябваше да стисна зъби, за да го изрека, но като я видях отново как пада, дъхът ми секна и думата излезе трудно.

— Аз ще го убия заради дядо. — Хенан седна с кръстосани крака и заби поглед в земята. Детето никога не бе говорило толкова сериозно.

Снори също сведе очи и поклати глава. След малко се потупа по гърдите, където ключът висеше под жакета му.

— Той скоро ще дойде за мен. И тогава ще го убия заради всички ни, Джал.

18.

Почти шест месеца, прекарани северно от Роун, бяха подобрили значително мнението ми за страната. Първо, тук знаеха какво представлява лятото. Вървахме на юг през дълги горещи дни и аз се къпех в слънчевата светлина, докато другите почервенияха и изгаряха. Оказа се, че Тутугу понася слънцето най-зле. По едно време изглеждаше, че всичката му открита кожа се опитва да се бели, и той се оплакваше неспирно от това. Също така надаваше вик и при най-лекото потупване по ръката — даже стигаше дотам, че да намеква, че някои от потупванията не са съвсем случайни.

Слънцето стопи и лошото настроение, което ме беше обзело в дните след събуждането ми. Не проникна до онази студена ядка на увереност, че ще трябва да убия Едрис Дийн, но изтика сенките, хвърлени от съня, и ме остави със спомени за майка ми, които биха били загубени навеки, ако не беше магията на Кара. Докато продължавахме напред, ми се струваше, че миналото се задоволява да се влачи подир мен, не забравено, но без да ми се пречка непрестанно. През първите ден-два си мислех, че разкритията от съня ми ще ме побъркат, но колкото и да е странно, след седмица се чувствах много по-спокоен в собствената си потъмняваща кожа, отколкото от години. Всъщност почти доволен. Отдавах това на постоянно скъсяващото се разстояние между мен и дома.

Може би защото бях прекарал известно време затворен в главата си с моето по-малко „аз“, но ми се струваше, че с Хенан се погаждаме по-добре през последните седмици от пътуването ни. Започнахме да подминаваме истински градове и аз научих хлапето на няколко трика с тесте карти, което си взех. Простички хитрости, нищо повече, достатъчни да измъкнат от Снори и Тутугу последните им няколко медника и да ги натоварят с някои неприятни задължения в лагера.

— Сигурен съм, че един от двамата ви мами... — изръмжа Снори вечерта, когато отнесе допълнителна нощна смяна и задачата да събира дърва за пети пореден път.

— Това е често срещана заблуда сред губещите — казах му. — Ако наричаш използването на интелигентност и умелата преценка на статистическите вероятности мамене, тогава да, и двамата с Хенан мамим. — Всъщност, ако той нарече неспазването на правилата на играта мамене, двамата пак би трябвало да вдигнем ръце. — Правилата на покера, Снори, са надживели дори най-основната информация за обществото и епохата, в които са били създадени — продължих. Най-важното, когато отричаш, че мамиш, е да продължиш да говориш — и да не млъкваш, докато разговорът не се отдалечи толкова от корените си, че никой от слушателите да не помни каква е била първоначалната тема на спора. — Това, което една цивилизация успява да запази от станалото по-рано, ни разкрива за нея също толкова, колкото и това, което е оставила на следващата епоха.

Снори смръщи чело.

— Защо има асо в ръкава ти?

— Няма. — Беше поп и нямаше никакъв начин той да знае, че е там — просто щастлива догадка.

Продължаването на разговора е добър подход, но понякога се оказва, че някой варварин е прекалено голям инат, за да го заблудиш, и накрая биваш принуден да изкараш две нощни смени и да събираш дърва за огъня цяла седмица. Снори ме попита какъв урок мисля, че ще даде поведението ми на Хенан. „Доста по-добър, отколкото ще получи, като гледа как един принц на Червения предел е принизен до физически труд“, помислих си, но поне бях доволен, че маменето на ученика ми е останало незабелязано, което бе признание за учителските ми способности.

Друга полза от завръщането при слънцето и цивилизацията беше, че лятото върна златото в косата ми, изсветлявайки скучното кафяво. В добавка към това появата на хора ми помогна най-сетне да си спомня, че на света има и други жени, освен Кара. Купих си нови дрехи от град Амел и се издокарах. Зачудих се дали да не си взема и кон, но освен ако не купех поне четири, то наличието на седло под задника ми нямаше да ме откара по-бързо до дома. Мина ми през ума просто да препусна сам напред, но даже в Роун пътуването сам може да е рисковано и макар враговете ни да се бяха съсредоточили върху намирането на ключа, не ми харесваше идеята да се налага да им обяснявам на някой селски път, насред хиляди декари роунски

царевичак, че не е у мен. Поиграх си с мисълта да купя кранти за Снори, Тутугу и Кара, а Хенан да язди зад мен, но маминият медальон вече изглеждаше ошушкан, а и не бях сигурен, че ще издържа на всичките оплаквания и падания от седлото, които най-вероятно щяха да ми поднесат северняците.

Отидох на бръснар, за да ми обръснат брадата — ритуално отърсване от Севера, ако щете. Типът с бръснача и ножиците я обяви за „безбожен гъсталак“ и ми взе една корона отгоре. Без нея се почувствах странно гол, усещах брадичката си нежна и когато той ми показа резултата в огледалото, ми трябваше момент, за да приема, че мъжът, който ме гледа отсреща, съм аз. Изглеждаше доста по-млад и леко изненадан.

Трябва да призная, че докато крачех през Амел в новата си премяна — нищо претенциозно, просто дрехи за навън, каквито би могъл да носи един провинциален благородник — и с брадичка, все още щипеща и при най-слабия ветреца, накарах няколко глави да се обърнат. Усмихнах се на една надарена селянка, тръгнала по каквато там работа вършат селянките, и тя отвърна на усмивката ми. Светът беше хубав. И ставаше все по-хубав с всяка миля.

— Бонжур — поздрави ме Хенан при завръщането ми в кръчмата, където бях оставил другите — „Кралският крак“, с дървен крак окачен над вратата.

— Бон-какво?

— Снори ме учи на езика на местните. — Той вдигна очи към Снори, за да провери дали го е произнесъл правилно. — Означава „добър ден“.

— Всички местни говорят достатъчно добре езика на Империята. — Седнах до Тутугу и си откраднах едно пилешко крилце от чинията му. — Понякога трябва да размахаш монета пред тях, за да си го признаят. Не си хаби времето, момче. Ужасен език. — Спрях да говоря, за да мога да дъвча. Каквито и недостатъци да имат роунците — а те са много, — ще нарека лъжец всеки, който твърди, че не могат да готвят. И най-долният роунец може да стъкми по-хубава гозба от целия Север, взет заедно. — Мммм. Това само по себе си струва пътуването на юг, нали, Тутугу? — Тутугу кимна с пълна уста и омазнена брада. —

Та докъде бях стигнал? А, да, роунският. Не си прави труда. Знаеш ли какъв е буквалният превод на роунската дума за отбрана? „Моментът преди бягство“. Трудно е да лъжеш на такъв език, това ти го признавам.

Снори направи предупредителна физиономия, а Тутугу прояви още по-силен интерес към остатъка от пилето си. Забелязах как някои от местните мятат сурови погледи към мен.

— Но иначе са много смел народ — добавих достатъчно високо, та подслушвачите да се задавят.

— Изглеждаш ми различен — каза Снори.

— Мисля, че „още по-красив“ е фразата, която търсиш. — Чопнах още едно парче от пилето на Тутугу. Той се опита да ме убодне по ръката, докато я дръпвах.

— По като момиче. — Снори вдигна половницата си и отпи.

— Е, сега като останах без мустаци, ще се налага да си ближа пяната от бирата по горната устна с език, но иначе всичко е наред. Трябва да пробвате.

Тутугу изпръхтя.

— Брадата ми е единственото, което пречи на челюстта ми да изгори в тази пещ, която наричаш свой дом. — Осмука месото от една кълка. — Мисля, че причината пилетата ви да са толкова вкусни е, че вече са полуопечени, преди да ги заколите.

Снори почеса брадата си, но не каза нищо. Беше я подстригал късо, противно на северния стил: в сравнение с повечето викинги изглеждаше, сякаш е забравил да се обръсне тази сутрин.

Кара ме наблюдаваше внимателно, сякаш ме изучаваше.

— Мениш си кожата, Джалан, отърсваш се от Севера. Докато стигнем до портите на твоя град, отново ще си южен принц. Чудя се какво ли ще запазиш от пътешествието си?

Сега беше мой ред да си замълча. От повечето неща с радост бих се отървал, макар че бях научил един урок по този въпрос. Отървеш ли се от прекалено голяма част от миналото си, губиш човека, който е изживял онези дни. Когато се окастрияш така, можеш да си доизмислиш това-онова, вярно, но подобно дялкане като че ли винаги те оставя непълноценен и заплашва накрая да те остави без нищо.

Две неща щях да запазя без никакво съмнение. Копнежът да знам, че Едрис Дийн е умрял, и то гадно, беше едно от тях. Другото —

споменът за Северното сияние, или „аврора бореалис“, както каза Кара, че се наричало, — онова призрачно зрелище, което озари небето в най-дългата нощ от краткия ми живот, когато лагерувахме сред Горчивия лед на ръба на силите си.

Пътуването ни продължи под синьо небе. Въпреки страховете ни не ни пресрещнаха никакви слуги на Мъртвия крал, никакви чудовища не изпълзяха от гробовете си, за да ни вкарат в нашите, и прекосихме границата с Червения предел без произшествия. Въпреки това Снори ни прищпорваше здраво: не го бях виждал толкова припрян, откакто хардасите ни гонеха по петите. Личеше си, че раната го боли — в движенията му имаше някаква скованост. Зачудих се какво ли ще видим, ако повдигне ризата си, за да покаже клеймото, поставено му от Келем. Но пък може би точно споменът за Келем в онази пещера, хванал мъртвото дете на Снори, тласкаше северняка напред по-силно от куките в раната му. Това беше грешка от страна на мага. Той можеше да ни прегради онзи конкретен път до вратата към смъртта и по друг начин. Не ми пука каква магия владееш — да вдъхнеш такава ярост на човек като Снори винаги е лоша идея.

В град Генуа, на два дни път от Вермилиън, не издържах и похарчих последното си злато за приличен кон и такъми, плюс хубав плащ за езда и позлатен ланец. Един принц на кралството не може да се появи като бедняк с подбити нозе, колкото и далеч да е пътувал и колкото и врагове да е затрил. Познавах Генуа достатъчно добре и там имаше къде да се позабавлява човек, но вече бях толкова близо до дома, че продължих без повече моткане.

— Проклет да съм, ако тук даже въздухът няма по-добър вкус! — Плеснах по лъка на седлото и вдишах дълбоко, наслаждавайки се на опияняващия мирис на див лук сред горите от дъб и бук, покриващи хълмовете.

Снори, Тутугу и Кара, изгорели на слънцето и влачеци се пеш зад мен, имаха да кажат по-малко хубави неща за родния ми край, но Хенан, курдисан зад гърба ми на коня, беше склонен да се съгласи.

Чувството да се намирам пак в седлото бе прекрасно, малко позабравено, но много по-добро от ходенето. Новият ми кон също изглеждаше доста хубав, с черен косъм и крива бяла ивица, спускаща се по челото му, почти като мълния, която минаваше на зигзаг от очите до носа. Ако беше жребец, висок метър и седемдесет, вместо трътлест скопец, едва достигащ метър и четирийсет, щях да съм още по-щастлив — макар и, разбира се, значително по-беден. Както и да е, той поглъщаше милите с прилична скорост и ми осигуряваше хубава гледка отвисоко към Червения предел. Съжалявах единствено, че северняците бяха привързали багажа си към животното, като че ли е товарен кон. Даже „Гунгнир“ беше там, увит в стари парцали, които да го скрият от любопитни очи, и само върхът му блестеше, пробил обвивката.

Веднъж-дваж хвърлих отвисоко усмивка на Кара, но не получих кой знае какъв отговор. Тази жена като че ли ставаше все по-кисела от миля на миля. Сигурно си мислеше колко ще ѝ липсвам. Беше достатъчно умна, за да не вярва, че ще отида с тях до Флоренция и кошмара, към който се бе запътил Снори.

По мръкване наех стая в един хан и след вечеря Кара ме намери сам на верандата. Седях там от известно време и гледах как последните пътници бързат по Апанския път, докато денят гаснеше. Тя дойде при мен, както винаги съм знаел, че ще направи, привлечена най-накрая от чара ми след най-дългото ухажване, което някога съм предприемал.

— Реши ли как ще го спреш? — попита без встъпление.

При тези думи леко се надигнах. Бях очаквал малко любезно дърдорене, преди да започнем стария танц, към който я водех. Танц, който щеше най-сетне да доведе до споделяне на страстите ми в наетото легло, което ни чакаше на втория етаж.

— Кого да спра?

— Снори. — Тя седна в плетения стол срещу мен и потри несъзнателно китката си. Един фенер висеше между нас и пеперудите се блъскаха в стъклото му, докато комарите бръмчаха невидими в мрака. — Как ще му вземеш ключа?

— Аз ли? — Премигнах насреща ѝ. — Не мога да го разубедя.

Кара замасажира китката си, по която личаха тъмни белези. На светлината на фенера, сред всичките тези сенки, беше трудно да се

каже какви са...

— Това синини ли са?

Тя скръсти ръце — гузно движение, с което да скрие китката си, и запази мълчание под втренчения ми поглед. Накрая каза:

— Опитах се да му го задигна преди две нощи, докато спеше.

— Ти... опитала си да откраднеш ключа?

— Не ме гледай така. — Тя се намръщи. — Опитвах се да спася живота на Снори. Което би трябвало да правите и вие двамата с Тутугу, и щяхте да го правите, ако му бяхте поне малко приятели. Защо мислиш, че Скилфар го насочи към Келем? Защото пътешествието изглеждаше достатъчно дълго, за да успея да го спра — да го разубедя или, ако се наложи, да открадна ключа. — Стана, дойде да седне на стъпалото до мен, овладя се и ме дари със сладка усмивка, която изглеждаше добре, но беше крайно нетипична за нея. — Би могъл да поискаш пак ключа и...

— Ти! Ти си се опитвала да му откраднеш ключа в пещерата онази сутрин! Той го е преместил на верижка заради теб, не заради мен! Знаел е за теб през цялото време! — Осъзнах, че я соча, и свалих ръка.

— Ако вземем ключа, ще му спасим живота! — Тя ме изгледа гневно. — А също и ако го разубедим.

— Това е невъзможно, Кара. Би трябвало вече да си го разбрала. Щеше да го разбереш, ако го беше видяла по пътя на север. Той не може да бъде спрян. Той е голям човек. Животът си е негов и ако иска...

— Той не погубва само собствения си живот, Джал. — Гласът ѝ пак бе омекнал. Тя отпусна длан върху ръката ми. От това усетих тръпка, признавам. В нея имаше нещо, може би просто се бе натрупало през всички тези месеци на очакване, но мисля, че беше нещо повече. — Снори може да нанесе неопикуема вреда. Ако ключът на Локи попадне в ръцете на Мъртвия крал...

— Ще стане мътна и кървава. — Изведнъж моментът отмина, настроението се вкисна, мракът около нас се изпълни с немъртви заплахи, вместо с романтични възможности. — Но така или иначе, не мога да направя нищо по въпроса. — Освен това аз щях да съм в безопасност в двореца на Вермилиън, в сърцето на Червения предел, а ако злото на Мъртвия крал можеше да ме достигне там, значи всички

бяхме прецакани. Но се доверявах повече на стените и армиите на баба, отколкото на способността си да разделя Снори от онзи ключ. Отърсих се от Кара, изправих се рязко и ѝ пожелах лека нощ. Бях толкова близо до дома, че почти го вкусвах, кажи-речи можех да се пресегна и да го пипна, и не смятах да оплесквам всичко сега, за нищо на света, дори и заради обещанието в докосването на Кара. И без това никой мъж не обича да е последно средство, а на всичкото отгоре, въпреки невинно ококорените ѝ очи, обещанието, намека за отчаяние, все още не можех да се отърва от чувството, че тази жена някак си ме разиграва.

Нощта беше дълга. В стаята ми беше горещо, задушно и не можех да спя.

Още един ден, още безкрайни отсечки от Апанския път, още един хан. А после, в една прекрасна лятна утрин, след влачене през мили и мили обработваеми земи, позлатени от пшеница и позеленели от тикви, се изкачихме на едно било и на хоризонта пред нас, забулен в слаба мараня, стоеше Вермилиън, със стени, блестящи на ранната светлина. Признавам, че една мъжествена сълза се отрони от околото ми, щом го видях.

Спретнахме си ранен обяд в една от многото фермерски къщи край Апанския път, които отварят вратите си за минаващите пътници. Седяхме отвън на маса в сянката на голям корков дъб. Кокошки кълвяха из прашния двор, наглеждани от старо жълто куче, прекалено мързеливо, за да помръдне, когато мухите кацаха по него. Жената на фермера ни донесе пресен хляб, масло, черни маслини, миланско сирене и вино в голяма пръстена амфора.

Аз пийнах една-две-три чаши от хубавото червено, преди да събера кураж за последен опит да откажа Снори от плана му. Не го направих заради Кара — е, може би мъничко с надеждата да спечеля доброто ѝ мнение, но най-вече за да спася грамадното говедо от собствената му глупост.

— Снори... — казах достатъчно сериозно, та той да остави глинената чаша и да насочи вниманието си към мен. — Аз, въ... — Кара вдигна очи от хляба и маслините си и ме окуражи с едва доловимо кимване.

Макар и с развързан език, открих, че ми е трудно да изрека думите.

— Тая работа с отнасянето на ключа на Локи до вратата на смъртта... — Тутугу ми хвърли предупредителен поглед и направи жест надолу с водоравно изпъната длан. — Какво ще кажеш да не го правиш? — Тутугу извъртя очи. Аз му се намръщих. По дяволите, опитвах се да помогна на човека! — Я се откажи. Това е лудост. Знаеш го. И аз го знам. Мъртвите са си мъртви. Освен когато не са. А ние видяхме колко ужасно е това. Дори ако тварите на Мъртвия крал не те спипат по пътя и не ти вземат ключа. Дори ако стигнеш до Келем и той не те убие и не ти вземе ключа... Дори тогава... не можеш да спечелиш!

Снори се втренчи в мен, безмълвен, непроницаем, плашещ. Отпих дълбоко от чашата си, открих, че съм стигнал до дъното, и опитах пак.

— Ти не си първият, който е губил жена си...

Снори не рипна бесен на крака, както мислех, че може да направи, ако докосна най-болезнената му струна. Всъщност близо минута не каза нищо, само се взираше към пътя и минаващите по него хора.

— Годините пред мен, ето кое ме плаши. — Снори не се обърна към мен. Изрече думите си към далечината. — Не се страхувам от болката, макар че, честно казано, тя е по-голяма, отколкото мога да понеса. Много по-голяма.

— Тя ме озаряваше — продължи той. — Моята жена, Фрея. Сякаш бях един от онези прозорци, които съм виждал в дома на Белия Христос. Тъмни и безсмислени нощем, а после идва светлината и те засияват с цветове и истории. Попадал ли си на такова нещо, принце на Червения предел? Не жена, за която би умрял, а жена, за която би живял?

Нямаше какво да кажа.

— Това, което ме ужасява, Джал, е, че времето ще притъпи раната. Че след шест месеца или шест години една сутрин ще се събудя и ще осъзная, че вече не мога да видя лицето на Фрея. Ще открива, че ръцете ми вече не помнят тежестта на малката Еми, мекотата ѝ. Ще забравя синовете си, Джал. — Гласът му изневери и изведнъж повече от всичко ми се прищя да си върна думите назад. — Ще ги забравя. Един спомен ще се смеси с друг. Ще забравя звука на гласовете им, времето, което сме прекарвали, ловейки риба във фиорда,

как са ме гонили като малки. Всички тези дни, всички тези моменти ще изчезнат. Без мен да ги помня... какво са те, Джал? Моят храбър Карл, моят Егил, какво са те?

Видях потреперването на раменете му, пресекливостта, с която си пое дъх.

— Не казвам, че е правилно или смело, но ще вляза в Хел с брадвата на баща си и ще ги търся, докато не се свърши.

В продължение на цяла вечност никой от нас не проговори. Вместо това се отдадох на здрав запой, търсейки куража, който казват, че лежал на дъното на бъчвата, макар че виното вече ми се струваше кисело.

Накрая, когато сенките вече се удължаваха и чиниите ни отдавна бяха празни, им го казах.

— Аз оставам във Вермилиън. — Дръпнах още една юнашка глътка и повъртях виното в устата си. — За мен беше удоволствие, Снори, но пътешествието ми свършва тук. — Даже не мислех, че ще трябва да правя нещо относно проклятието на Сестрата. То вече бе изтъняло дотолкова, че не бях чувал и шепот от Аслауг, откакто се събудих от последния сън на Кара. Сега залезите минаваха почти незабележимо, само с леко настръхване на кожата ми и изостряне на сетивата, докато моментът идваше и отминаваше. — Това е краят.

Кара ми хвърли смаян поглед, но Снори само присви устни и кимна. Хората като него разбират колко важни са за някого домът и семейството. Е, ако си говорим честно, аз не харесвах кажи-речи никой от живите си роднини, а страхът да не бъда убит от слуги на Мъртвия крал оглавяваше списъка от причини да не продължа с безумната мисия на Снори. Простичкият факт обаче беше, че дори причина номер шест — „пътуването е адски скучна работа“ — сама по себе си би била достатъчна. Семейството ми може да не ме вълнуваше особено, но престижът на името му, удобствата на двореца му и разгулните удоволствия, които можеха да се открият в града му, бяха стиснали сърцето ми в желязна хватка.

— Трябва да вземеш Хенан с теб — каза Тутугу.

— Ъъ... — Това не го бях очаквал. — Аз... — Беше логично. Нищо от онова, което им предстоеше, не би трябвало да бъде

изтърпяно от едно дете. Като стана дума, не би трябвало да бъде изтърпяно и от възрастен. — Разбира се... — Умът ми вече прехвърляше трескаво списъка от места, където бих могъл да се отърва от момчето. Мадам Роуз на улица Росоли навярно би могла да го използва за разнасяне на съобщения и чистене на масите във фойето. Графиня Паламо подбираше прислугата в дома си от извънредно млади мъже... може би щеше да иска червенокос... Или пък биха могли да го използват в кухните на двореца. Бях сигурен, че съм виждал там бездомни хлапета да въртят шишове с месо и тем подобни.

Самият Хенан не се оплака, но задъвка яростно крайшника си и се втрени в пътя.

— Аз, въъ... — Глътнах още вино. — Трябва да си взема довиждане и да тръгвам.

— Да не би да не сме достатъчно добри, за да ни виждат с теб в твоя град? — Кара повдигна вежда насреща ми. Беше разплела плитките си след загубата на всички руни и бе пуснала косата си подълга. Избеляла от слънцето, тя изглеждаше почти като сребро, сипещо се по голите ѝ рамене, сега покрити с лунички от лятото.

— Снори е издирван престъпник — казах. Пълна лъжа, разбира се, а дори и да беше, аз вероятно бих могъл да му издействам помилване. Истината бе, че не исках фактите да размътят водата на каквито там лъжи ми скимне да разказвам за приключенията си сред снеговете и ледовете. Освен това исках при триумфалното ми завръщане във висшето общество всички очи да са вперени в моя милост, а не да шарят нагоре-надолу по мускулестата снага на един интригуващо красив варварин, стърчащ над мен.

Снори срещна погледа ми през масата и преди да успее да отмества очи, протегна ръка за воинско ръкостискане. Поех я малко неловко. Последва трошащо костите мачкане и той ме пусна. Тутугу протегна своята по-нормално оразмерена ръка за същото.

— Тихо море, принц Джалан, и много риба. — Стиснахме ръце.

— На теб също, Тутугу. Опитай се да го пазиш от неприятности. — Кимнах към Снори. — И нея. — Кимнах към Кара. Искаше ми се да ѝ кажа нещо, но не можах да намеря никакви подходящи думи. Изправих се със залитане. — Е, тия неща не бива да са прекалено дълги... както казала актрисата на епископа... — Конят ми стоеше до поилката в другия край на двора и тъй като светът, изглежда, се

въртеше около мен по-бързо от обичайното, изчаках малко нещата да се кротнат. — Вслушай се в съвета ми и метни този ключ в някое езеро... — С шаване на пръсти подканих Хенан да стане от стола си.

— Хайде, момче. — След което се отправих по възможно най-права линия към коня си, който в този момент реших да кръстя Нор, в памет на Рон, добичето, което ме беше носило през по-голямата част от пътя ни на север. Нор щеше да ме носи в обратната посока, така че би следвало да носи обратното име.

Яхнах го без особени затруднения и протегнах ръка надолу да метна Хенан зад гърба си. Копието, Гунгнир, вързано от едната страна на Нор, все още в своята опаковка, се удари в крака ми. Хрумна ми, че бих могъл да си тръгна с него. Надеждата винаги е опасна, а точно в това копие, в тази фалшива надежда, се беше вкопчил Тутугу, а може би и Кара. То караше явяването им пред Келем да не прилича чак толкова на самоубийство. Без него те биха могли да се откажат на последната миля, а току-виж да отклонят и Снори от пътя му.

— Гунгнир! — Тутугу тръгна напред. Едва не забих пети в ребрата на Нор, но в крайна сметка посегнах надолу да разхлабя връзките и взех копието. То затрептя в ръката ми почти като живо, много по-тежко, отколкото имаше право да бъде.

Хвърлих го на Тутугу.

— Внимавай с това. Имам чувството, че е остро и от двата края.

След като свърших тази работа и свалих багажа им, отдадох чест към масата и потеглих в тръс по чакълестия път към Вермилиън.

— Трябваше да тръгнем с тях — каза Хенан с глас, накъсан от подрусването на Нор.

— Той смята да поиска от един луд в солна мина да му покаже вратата към смъртта, за да я отключи. Луд, който е пратил убийци по петите му. Това прилича ли ти на нещо, което човек би трябвало да прави?

— Но те са твои приятели.

— Не мога да си позволя такива приятели, момче. — Думите ми прозвучаха ядосано. — Ето ти един важен урок — да се научиш кога да се разделяш с хората. Приятелите са полезни. Когато престанат да имат нещо, което искаш — разкарай ги.

— Мислех, че ние... — В гласа му имаше болка.

— Това е различно — казах аз. — Не говори глупости. Ние с теб още сме приятели. Че на кой друг ще предам номерата си с карти?

19.

След раздялата ни със Снори, Тутугу и Кара яздехме, без да разговаряме. Насочвах Нор през все по-гъстия пътнически поток, който се вливаше в Апанския път, за да навлезе във великия град. Крайпътните къщи вече бяха истински кръчми или магазини, предлагащи всичко, което човек би могъл да поиска. В далечината блестящите извивки на Селийн ловяха слънчевата светлина и я начупваха. Главата ми бе започнала да тупти от жегата, а вонята на столицата стигаше до нас и при най-слабия повеи на вятъра.

Портите на Вермилиън стоят отворени от години. Докато стигне до големите стени, Апанският път вече е минал през четвърт миля от външния град, с копторите в покрайнините, разположени по-встрани от пътя, и по-изисканите домове навътре, някои на по два-три етажа, редуващи се с опасани с дървета площади и обществени сгради. По нареждане на баба тук редовно се окачват обяви, напомнящи на обитателите на тези къщи, че теренът ще бъде разчистен с огън, ако някога се наложи градът да бъде защитаван — но всяка година външният град се разпростира все повече, протяга се малко по-нататък покрай петте пътя, водещи към Вермилиън.

Шепа стражи се моряха в жегата върху стените над голямата порта, обърната към виещия се на север Апански път, други се спотайваха долу в сенките, но рядко се размърдваха за нещо друго, освен натоварена каруца. Двамата с Хенан влязохме, яхнали Нор, без някой да ни спре. След малко вече трополяхме по Улицата на победата, покрай големите Стари конюшни, сега дадени за обществено ползване, и прохладната наслада на Фонтанения площад, където черешови дървета се редят покрай булеварда до новата катедрала.

Струваше ми се нереално — почти като сън, — че всичко това ме е чакало тук през цялото време. Че докато аз треперех на Горчивия лед, на косъм от смъртта, хора са крачели по тези улици, купували са

захаросани плодове, гледали са акробатите и течащата Селийн, играли са комар, обичали са, напивали са се... Бях изминал три хиляди мили, а тук, в това малко късче зидария, покрито с теракота, лежеше целият ми живот.

Оставих коня да се движи с темпото на градския поток и оглеждах сградите, покрай които минавахме — струваха ми се едновременно познати и чужди.

Някакъв тъмнолик мъж в сенчестия вход на заведението на Масим следеше придвижването ми по улицата с твърде голям интерес. Мейрес Алус, който толкова дълго бе само една абстрактна тревога, почти забравена, изведнъж пак изпълни мислите ми. Тръснах юздите и накарах Нор да ускори ход.

— Отиваме право в двореца. — Бях си мислил да се отбия тук-там, да се отърва от момчето, да проуча терена, но сега реших, че ще е по-добре първо да науча каквото има за научаване в безопасността на двореца. По-добре да уведомя семейството за присъствието си, така че Мейрес да не може да ме замъкне в някой самотен склад, без никой никога да разбере, че съм оцелял от пожара в операта.

Зад мен Хенан не каза нищо. Свързването на двата края в пустошта около Колелото на Осхайм може да те подготви за много неща, но град Вермилиън не е сред тях. Усещах го как върти глава насам-натат, опитвайки се да поеме всичко. На мен градът ми се струваше по-малък, отколкото го помнех — а на Хенан вероятно по-огромен, отколкото в разказите ми. Ние градим очакванията си въз основа на нашите познания. Надявах се, че момчето няма да се окаже голяма лепка. От един принц на Червения предел трудно може да се очаква да мъкне със себе си някакво просяче из коридорите на властта...

Докато минавахме по широките улици около двореца, привлякохме някои любопитни погледи. Пазачите пред портите на именията присвиваха очи и изпъчваха гърди. Тръгналите по задачи слугинчета ни зяпаха изненадано. В дрехите си на провинциален благородник аз доста се отличавах от посетителите, на които са свикнали тези домове, а бледото просяче зад мен внасяше допълнителна щипка екзотика.

Минахме с тропот по Кралския път, прекосихме широкия площад пред двореца и най-сетне стигнахме до Портата на Ерик,

където някога моят прапрапрадядо Ерик Четвърти се върнал с тържествено шествие от пристанищния град Импера, понесъл главите на Тибор Шарл, Елиас Грегор и Черния Робърт, най-ужасните пиратски главатарии, пръкнали се на Корсарските острови след Слънцата. Помня имената им, защото веднъж Мартус сложи три артистично украсени зелки под леглото ми и твърдеше, че това са отсечените глави на тримата, свалени от шиповете на Портата на Ерик, и че ако кажа на някой или се опитам да ги махна, те ще оживеят отново. Гадняр!

Стражите пред Портата на Ерик излязоха напред достатъчно чевръсто, двама от тях готови да ме отпратят и един останал малко по-назад със сведена пика. Стрелците на кулите над портата също ни обърнаха внимание. Портата на Ерик е предназначена за най-високопоставени гости, от кралски произход, и се отваря рядко.

— Чупката — каза единият от двамата. — Ако имаш работа в двореца, мини през Кухненската врата, там зад стария замък. Виждаш ли го? — И посочи към Марсилската крепост.

В този момент ми хрумна, че трябваше да си купя качулка, за да я отметна драматично и да се представя. При сегашното положение на нещата започвах от точката, в която оставам неразпознат.

— Аз съм принц Джалан Кендет, завърнал се от Далечния Север, и ще взема главата на всеки, който откаже да ме пусне в двореца на баба ми. — Изрекох думите с тон на отегчено раздражение, като се молех никой от тях да не ме предизвика да изпълня заплахата си.

— Тъъ. — По-младият от двамата, когото звездата на рамото на униформата бележеше като по-старши, засмука замислено устни. Предположих, че никой никога не се е приближавал до портата с лъжливо твърдение, че е роднина на Червената кралица. Е, някой пияница, толкова натараянкан, че да е загубил чувство за самосъхранение, може и да го е правил, но не и трезвен млад мъж на кон. След още малко размисъл той се намръщи срещу мен. — Ще ида да проверя. Ако благоволите да почакате тук, господине. Коган, пусни ги да си починат на сянка.

И така, ние зачакахме в сянката на стените, потънали в мълчание. Чуваше се само как Нор лочи вода от поилката. Не беше точно пристигането, на което се надявах, но Вермилиън има доста принцове, а тези стражи не бяха от домашната ни гвардия.

Отне по-дълго, отколкото смятах за нужно, но накрая помощник-капитанът се върна с една позната фигура.

— Нед! — извиках и тръгнах към Дебелия Нед с разперени ръце.

Дебелия Нед, който изглеждаше по-мършав отвсякога, отстъпи крачка, после още една. Над себе си чух изскърцването на тетиви.

— Това съм аз, Нед. — Насочих пръстите и на двете ръце към лицето си и го дарих с омайната си усмивка.

— Не! — Нед поклати глава и провисналата му кожа се разлюля върху костите. — Но вие сте мъртъв, принц Джалан... вие... наистина ли сте вие? — Приведе се напред и се взря по-внимателно с уморените си стари очи.

Свалих ръце. Така или иначе нямах намерение да го прегръщам.

— Съвсем наистина. И при това не съм излязъл от гроба. — Тупнах се по гърдите. — Ето ме, жив и здрав. Съобщенията за моята смърт са силно преувеличени!

— Принц Джалан! — Дебелия Нед поклати смаяно глава и прокара длани по лицето си. — Как...

В този момент капитанът на портата се появи от страничната врата и забърза към нас, мечът му дрънчеше в ножницата.

— Принц Джалан! Моите извинения! Бяха ни казали, че сте умрял. Имаше ден на траур...

— Ден на траур ли? — Само един скапан ден?!

— По заповед на кралицата, за всички жертви от големия пожар в операта. Мнозина благородници загинаха в онзи ден...

— Един ден? — И дори не само за мен. — Я чакай — братята ми оцеляха ли?

— Вие бяхте единственият присъстващ от кралското семейство, принце. Братята ви са добре. — Мъжът се поклони, отстъпи крачка назад и простря ръка към страничната врата, канейки ме да вляза пред него.

— Един принц на Червения предел не се връща от мъртвите, за да влезе в двореца след шестмесечно отсъствие през някаква си странична врата, капитане. — Махнах към Портата на Ерик и гласът ми стана повелителен. — Отворете я!

При тези думи стражите се спогледаха. Капитанът, който изглеждаше малко притеснен, прочисти гърло.

— Ключът за Портата на Ерик се пази в съкровищницата, принц Джалан. Може да бъде взет само със специална заповед на Нейно величество, а и...

— Ами тогава тичай при баба ми и ѝ кажи, че чакам! — Някак си се закопах сам, още преди да съм влязъл в двореца, но нямаше начин да позволя на някакъв си нахален капитан на портата и хората му да ми се кискат зад гърба, докато се промушвам през страничната врата.

— ... а и без това в момента портата е затворена за ремонт. Ще трябва да бъдат отместени няколкостотин кила чакъл и да бъде сменена една от пантите, преди да може да бъде отворена...

Проклет да е!

— Тя не се ли отваря навън? — Имах съвсем смътен спомен за използването ѝ. Флорентинският дук, Абрасмус, ни беше дошъл на гости, когато бях на десет, но аз бях прекалено зает да правя бели зад кралския подиум, когато той влезе...

— Моите извинения, ваше височество. — Обаче не изглеждаше достатъчно извинително, ама хич.

— Добре, мътните го взели. Води ме през твоята миша дупка. — Слязох от коня и като клатех глава, тръгнах към страничната врата. — Ти. — Посочих помощник-капитана. — Погрижи се конят ми да бъде доставен в Римската палата. Нед, върви с тях и гледай да не се изгубят.

Хенан, който клечеше до стената, стана и понечи да ме последва.

— Вземи и момчето. — Махнах на Нед. — Кажи на Балеса да му даде ядене.

Хенан ме стрелна с обиден поглед и оклюмал глава, последва мъжете и Нор. аз вдигнах ръце към капитана в жест на раздразнение. Какво, по дяволите, очакваше момчето? Едва ли щях да тръгна да го представям из двореца. Кардинал Кендет, Хенан — Хенан, кардиналът. Принц Мартус, принц Дарин, това е Хенан, той гледа кози... Лудост. Капитанът ме дари със същия непроницаемо безизразен поглед, който използваше, откакто пристигнахме, кимна и се обърна да ме поведе през вратата.

И така аз най-после се върнах в двореца, промушвайки се през тесния крив проход зад страничната врата. Излязохме от другия му край на яркото слънце и аз се огледах, присвил очи срещу блясъка, за да се ориентирам. Предположих, че трябва да се обадя на татко и да си намеря нещо подходящо за носене, преди да тръгна да обикалям.

Всички щяха да искат да чуят историята ми и макар че представянето ѝ в размъкнатите ми пътни дрехи щеше да подсили нейната образност, предпочитях удобството и разкоша на дворцовите си одежди. Една баня също нямаше да ми е излишна. И може би прислужничка, която да ми налива вода и да ми подава сапуна, когато го изпусна.

— Ще ви придружа до баща ви, ваше височество. — Капитанът махна на няколко от хората си да се присъединят към стражата. Бих предпочел да ме питат къде смятам да отида, вместо да ми казват, но му разреших с кимване.

— Първо, щом съм мъртъв, покажи ми гроба ми. — Любопитен бях да видя какъв дълговечен мемориал са издигнали на героя от Аралския проход.

Капитанът се поклони бързо и тръгнахме през двора. В този пек малцина се движеха наоколо. Дребни облечени в черно фигури щъкаха лениво в сенките на Бедняшкия дворец, Миланския дом и Марсилската крепост — слуги, тръгнали по различни задачи. С изключение на тях публиката ни се състоеше от пръснати по стените стражи и малко врани, които си сменяха перата в жегата и изглеждаха забележимо опърпани.

Преминахме през пещта на Западния двор и стигнахме до църквата на двореца, която представляваше на практика южното крило на Римската палата. Татко можеше да е вътре, макар че прекарваше в сградите за християнски богослужения по-малко време от някои езичници — което за един кардинал хич не е лесна работа.

Приблжихме се до портите към преддверието на църквата, с две кули, извисяващи се отстрани на островърх покрив. Цяла стена светци се виждаше надолу към нас с каменно неодобрение. Поех нагоре по стълбите.

— Тук, ваше височество — извика капитанът, преди да успее да се изкача догоре.

Обърнах се. Мъжът сочеше една паметна плоча на външната стена, сред множество други, бележещи някогашни лордове и генерали, някои от тях толкова обрулени от времето, че не се четяха. Върнах се обратно, а в мен набъбваше ярост. Кралското семейство винаги бе полагано в църквата — гробовете ни се редяха от двете страни на залата, принцове и принцеси на кралството, лежащи под черни мраморни плочи на пода, а по-прочутите личности със

собствени гробници под своите идеализирани образи от алабастър. За кралете и кралиците намираха място при олтара. Бавното течение на годините изместваше забравените кралски особи долу в катакомбите, освобождавайки място за наскоро починалите... но даже най-дребният принц трябваше да има над себе си църковен покрив, който да пази надписа му от дъжда. Моята паметна плоча бе разположена между други две нови, отляво генерал Уламир Контаф, герой от цитаделата Амерот, 17–97 година от Междущарствието, отдясно лорд Куентин де Вийр, 38–98 година от Междущарствието. Допрях ръка до моята.

— „В памет на Джалан Кендет, трети син на кардинал Реймънд, 76–98 година от Междущарствието.“ — Прочетох думите на глас. — Това ли е всичко? Трети син на кардинала? — Няма „принц“. Няма „герой от Аралския проход“. Копелета! — Ще видя кардинала веднага. Ако е трезвен и не се въргаля в леглото с някое хористче. — Усетих, че ръката ми е стиснала дръжката на ножа. — Веднага!

При последната излаяна заповед стражите се изпънаха. Капитанът, застанал мирно, посочи с очи към вратата на църквата.

— Много се съмнявам, че ще го намеря там, капитане! — Но все пак се качих отново по стълбите, опрях ръце в лявото крило и натиснах с известен гняв.

Постоях заслепен за кратко, чакайки очите ми да се приспособят от яркия ден към меката светлина на свещите и приглушения спектър на витражите. Неясните сенки придобиха форма и аз пристъпих вътре. Три бабички, коленичили край пейките, някакъв старец, приведен над полица с оброчни свещи, и прегърбена сива фигура, застанала с лице към стената някъде по средата на северната пътека. Не бях очаквал наистина да открия баща си сред тях. В далечния край, под прозореца с мандалата, някакъв поп в черно расо стоеше до аналоя и тъкмо обръщаше една страница. Направих още една крачка напред. Нямах смисъл да питам дали татко не се е скрил в напречната галерия, но въпреки това нещо ме теглеше навътре. Може би просто хладината. Денят навън започваше да става адски горещ. Може би времето, прекарано в Норсхайм, бе намалило поносимостта ми към лятото на Червения предел, защото изпитах блажено облекчение да се махна от онзи пек.

Едва когато тръгнах по северната пътека осъзнах, че прегърбеният мъж стои срещу паметната плоча на майка ми — на

която бяха изписани името и потеклото ѝ, а в дебелия стена зад нея лежах останките ѝ. Заедно с — както вече помнех и може би никой друг не знаеше — останките на неродената ми сестра.

— Принц Джалан? — Мъжът вдигна очи към мен, преждевременно остарял и побелял, сбръчкан от болка. Направи крачка към мен, с куцукане, десният му крак беше сакат. По някаква причина отвърнах на пристъпването му с крачка назад.

— Робин? — Един от дългогодишните прислужници на баща ми, макар че отначало не бях сигурен в полумрака. Стоеше с глава, окъпана в зелена светлина. Тя се лееше надолу през витража на високия прозорец, където свети Георги се бореше със змея. Сега обаче аз виждах отвъд прегърбената му стойка и старческата му коса, виждах с десетилетие и половина назад. — Робин? — И отново, за миг, престанах да го виждам ясно — проклетият тамян в тия църкви люти ужасно в очите. Примижах през сълзи и видях Робин какъвто беше преди петнайсет години, сражаващ се с Едрис Дийн, застанал между убиеца и нас двамата с майка ми. Осакатилата го рана беше получил в моя служба. Притиснах очите си с пръсти, за да прочистя зрението си, зачуден колко ли пъти през годините съм му се подигравал и съм го проклинал за мудността му, докато куцукане насам-натам по заръки на баща ми.

— Да, ваше височество. — Той се помъчи да се смъкне на едно коляно, както правят хората пред трона. — К-казаха, че сте мъртъв.

Хванах го и го вдигнах, преди да е паднал по очи или да е направил нещо още по-смуцаващо.

— Не се чувствам мъртъв. — Пуснах го и отстъпих назад. — А сега, освен ако баща ми не се спотайва някъде тук, отивам да го потърся на място, където има вероятност да е. Добричкният ни кардинал би трябвало да е в състояние да разреши веднъж завинаги въпроса дали съм мъртъв, или не.

Оправих предницата на жакета на Робин, където го бях хванал, за да го вдигна на крака, и с рязко кимване си тръгнах, като го оставих да стои там полузашеметен. Стъпките ми отекнаха между колоните, а сбръчканите стари вдовици между скамейките проследиха оттеглянето ми с преценяващ поглед.

— Няма го там. Да опитаме в къщата. — Махнах на капитана и хората му да ме следват и ги поведох към величавия вход на Римската палата. Пред стълбите стоеше карета с четири коня, главата на кочияша бе клюмнала, като че ли чакаше отдавна. Без да му обръщам внимание, отидох бързо до вратата.

Не познах лакея, който отвори в отговор на тропането ми, но познах двамата стражи зад него, примижали срещу ярката светлина на деня в домашните си униформи.

— Алфонс! Двойно! Радвам се да ви видя. Къде е баща ми? — Промуших се покрай лакея и влязох в залата, с ниши, заети от индуските статуи, които кардиналът продължаваше да колекционира за раздражение на своите свещеници. Вратарят ме последва, като ломотеше всички онези глупости в стил „Ама нали сте мъртъв?“, които усещах, че ще ми станат доста досадни в близките дни.

— Джалан! — Брат ми Дарин крачеше към мен, облечен в пътен костюм, а някакъв човек до него мъкнеше един сандък. — Знаех си, че ще се отървеш от онзи пожар, за да се забъркаш в някоя още по-голяма бея. — Изглеждаше доволен, не преливащ от радост, но доволен. — Из кръчмите се носеше слух, че си се присъединил към цирка! — Дарин разтвори ръце за прегръдка, а красивото му лице грейна в широка и явно искрена усмивка.

— Шибаняк! — Фраснах го в устата, достатъчно силно, за да го съборя по задник и да си нараня кокалчетата в зъбите му.

— Какво? — Дарин остана да седи на пода и да плюе кръв. Тръсна глава да се освети и вдигна поглед към мен. — Защо ме удари?

— „Татко очаква да дойдеш на операта довечера — имитирах дълбокия му снизходителен глас, докато ми заръчваше да ида и да изгоря в огъня. — Без нито да закъсняваш, нито да пристигаш пиан, нито и двете. И не се преструвай, че никой не ти е казал!“

— Аха. — Дарин протегна ръка към носача, който го вдигна на крака. Избърса уста. — Е, очевидно не съм знаел...

— Ти обаче не отиде! — изревах, припомняйки си писъците. Сам се изненадах от силата на гнева си. — Мартус също го нямаше! Скъпият татко е забравил за собствената си опера? И никой друг от челядта на баба да не присъства? — Вдигнах отново юмрук и Дарин,

макар да беше пет сантиметра по-висок от мен и по-добър боец открай време, отстъпи назад.

— Това беше опера, за бога! Изобщо не съм очаквал да отидеш! Ако не беше изчезнал в нощта на пожара, бих заложил пари, че не си бил там... и бях прав, не си! — Той размърда ченето си с ръка и трепна. — Аз просто си изпълнявах дълга, като те уведомих за твоя. Онази вечер татко беше прекалил с пиенето и се наложи да пропусне. Мартус се появил за втората половина и заварил всичко в пламъци...

— Е, аз отидох и за малко да изгоря! — Сведох леко юмрука си. — И някой носи вината за това!

— Така е. Обаче не съм аз. — Той избърса уста с почервенялата си от кръв ръка. — Ама удара си го биваше, братле. — Ухили се. — Радвам се да те видя! — И някак си пак съумя да изглежда искрен.

— Ти... — Спомних си за Лиза и преглътнах обвинението. — Семейство Де Вийр бяха ли там онази нощ?

Усмивката на Дарин изчезна.

— Ален де Вийр беше. Шокът от станалото погуби баща му, лорд Куентин — умря в леглото си по-късно същата седмица. За щастие у тях имало някакъв скандал в деня на представлението и сестрите били оставени вкъщи. Голям късмет всъщност, защото аз се ожених за Миша, най-малката. Впрочем, тъкмо заминавам за нашата къща в провинцията.

Запазих лицето си безизразно. Даже прекалено безизразно.

— Миша! Със сигурност я познаваш! Трябва да си я виждал — рече Дарин.

— А, да... Миша. — Поне пет-шест пъти. Повечето от тях в спалнята ѝ след трудно катерене по увитата в бръшлян колонада. Малката Миша, красавицата, чието лице грееше с невинността на ангел и чиито номера ми се наложи да показвам на дамите от „Копринената ръкавица“ и заведението на мадам Ла Пенда. — Да, спомням си го момичето. Честито, братко. Желая ви много щастие.

— Благодаря. Миша ще се зарадва да научи, че си оцелял. Винаги е поглъщала жадно всякакви слухове за теб. Може би ще ни дойдеш на гости, след като си уредиш работите тук. Особено ако можеш да ѝ предложиш някои утешителни думи за последната нощ на бедния Ален...

— Ама разбира се. На всяка цена — излъгах. Миша вероятно бе проверявала дали съм мъртъв, за да успокои тревогите си какво бих могъл да разкажа на новия ѝ съпруг. Пък и се съмнявах, че би искала да чуе, че брат ѝ е умрял в тоалетна, след като съм го изритал в носа, докато ми е смъквал панталоните. — Ще дойда при първа възможност.

— Чудесно! — Дарин се ухили отново. — О! Забравих, че не знаеш. Ще ставаш чичо.

— Какво? Как? — Думите поединично имаха смисъл, но не се свързваха в нищо разбираемо.

Дарин ме прегърна през раменете и гласът му стана престорено сериозен.

— Ами... когато татко и мама се обичат много...

— Тя е бременна?

— Или това, или е глътнала нещо много голямо и кръгло.

— Боже!

— Повечето хора казват „честито“.

— Е... и това също. — Аз чичо? Моята Миша? Изпитах внезапна нужда да седна. — Винаги съм смятал, че от мен ще излезе велик чичо. Ужасен, но велик.

— Трябва да дойдеш с мен, Джалан. Да се съвземеш от премеждията си и така нататък.

— Може би. — Да гледам как Дарин и Миша си играят на щастливо семейство не бе начинът, по който очаквах да прекарам първите няколко дни след завръщането си в цивилизацията. — Но първо трябва да видя татко.

— Потегляш отново на път толкова скоро, Джалан? — Дарин килна озадачено глава.

— Не... защо? — В думите му нямаше никакъв смисъл.

— Татко е в Рим. Папата го привика на аудиенция и баба каза, че трябвало да отиде.

— Гръм и мълнии! — Имах въпроси, които настояваха за отговори, а тях бих ги изстискал по-лесно от татко, отколкото от другаде. — Ами... виж, трябва да се измия и... я чакай, нали не си ми изхвърлил дрехите?

— Аз ли? — Дарин се засмя. — Че за какво ми е да ти пипам паунските перца? Всичко си е на мястото, доколкото знам. Освен ако Балеса на своя глава не е разчистила стаята ти. Татко със сигурност не

би се заел да раздава нареждания. Както и да е, по-добре да вървя. И без това закъснявам. — Даде знак на носача си да вдигне сандъка. — Ела ни на гости, когато можеш — и не дразни Мартус, в гадно настроение е. Баба назначи новия лорд Де Вийр, по-големия брат на Миша и Ален, за командир на пехотната армия, която събираме през последните месеци. А Мартус вече беше решил, че постът е негов. Преди няколко дни пък преживял някакво друго бедствие или унижение. Не слушах много внимателно... нещо за някаква огромна сметка от търговец. Май името му беше Олус.

— Мейрес Алус?

— Възможно е. — Дарин се обърна към вратата. — Радвам се да те видя жив, братле. — Махна ми с ръка и изчезна. Стоях и зяпах, докато каретата го отнасяше. Дори не ме беше попитал къде съм бил...

Алфонс държеше погледа си вперен право напред, към вратата. По-малко старият пазач, Двойното, мургав тип с торбички под очите, ме гледаше с нескрито любопитство. Оставих тази наглост без внимание. Хубаво беше да видя, че поне един човек намира завърналия се авантюрист за интересен.

20.

С татко в Рим, Дарин усамотил се в провинциалното си убежище с *моята* сладка малка Миша, и Мартус, поел по бойната пътека заради посмъртните ми комарджийски дългове, нямах близки роднини, които да развличам със сагата за неволното си изгнаничество.

С надеждата, че Мартус току-виж платил дължимото на Мейрес, преди да разбере, че не съм мъртъв, реших да кротувам в къщата. Настаних се отново в покоите си и извиках две прислужнички да ми изтъркат гърба и някои прилежащи части, докато си взимам твърде необходимата баня. Водата скоро почерня, така че накарах Мери да иде да затопли още, докато Джейн ми помага да си избира премяна за пред двора. Като цяло, до момента завръщането ми се беше оказало голямо разочарование и дори прислужничките не изглеждаха толкова доволни да ме видят, колкото би трябвало. Ощипах леко Джейн и човек би си помислил, че е принцеса по това как се обиди! Това насочи мислите ми към последната принцеса, която бях срещнал, поразителната Катерин ап Скорон, собственичка на особено примамливо задниче и гадно ляво коляно. Споменът как бе използвала въпросното ляво коляно ми скапа настроението за играчки, затова отпратих Джейн да си върши работата, като ѝ казах, че ще успее да се облека и сам.

Нищо не ми изглеждаше както трябва, все едно дворецът беше чужди ботуши, които съм обул по погрешка. Отидох в Стъклената стая, където някакъв предишен кардинал беше събрал колекция стъклария от потъналите градове Венеция и Атлантида, всичко изложено във високи шкафове. Бях избягвал тази стая с години след злополуката при боя с яйца, при която някак си Мартус и Дарин се отърваха без последици и се наговориха да стоварят цялата вина върху мен. Сега обаче крачех между старите шкафове и забравеното им съдържание, блестящо във всички цветове между червено и виолетово, воден от някакъв стар спомен и вкуса на кръв.

Приклекнах в един ъгъл и дръпнах една хлабава дъска от подовия перваз. Там, сияещ в малка дупка в мазилката, стоеше

гравираният с руни орикалкумен конус, който бе паднал от ръката на мама, когато Едрис Дийн я уби. След като ме бяха освободили от грижите на лекаря и сестрите му и най-сетне получих възможност да остана сам, отидох в Звездната стая, извадих конуса изпод кушетката, където го бяха изритали, и дойдох да го скрия тук. Мисълта, че Гариус може да си го поиска, никога не ме беше безпокоила, а и той не попита за него — може би защото това би означавало да обвини мен или майка ми в кражба. Бях го скрил и бях изтласкал всяка мисъл за убийството от ума си: и конуса, и скривалището му, и цялата онази ужасна работа. Докато кръвната магия на Кара не пробуди тези спомени.

— Мой. — Грабнах го и го стиснах. Беше студен. Светлината запулсира през ръката ми, правейки плътта розова и превръщайки костите на пръстите ми в тъмни клечки. Увих го в една кърпа и го мушнах дълбоко в джоба си.

Изправих се, но останах на място, вирах се с невидящ поглед в ъгъла. Казвам магията на Кара, защото именно нейното заклинание бе съживило онези мъртви спомени, тя беше смутила покоя им и ги бе пустила да се преиграват отново и отново в черепа ми като някакъв чудовищен театър на сенките... само че ключът бе положил началото на всичко. Всъщност ключът на Локи бе отключил това — противно на съветите, аз го бях използвал, за да отворя врата към миналото, врата, която не можех да затворя. Зачудих се колко ли ще е трудно да се затвори вратата, която Снори си беше наумил да отвори.

Върнах дъската на мястото ѝ и през следващия час обикалях по коридорите на Римската палата. Тази нощ сънят не дойде лесно.

Трябваше да говоря с човек, който може да разбере какво ми се е случило. Помислих си дали да не отида при Гариус, но да търся съвет от човек, който не е напускал стаята си от шейсет години и никога не е излизал извън стените на двореца, ми се струваше глупаво. Пък и освен това властта се държеше от сестрите му. След половин ден размисъл реших да се обърна към немълчаливата от тях. Препасах церемониалната си сабя, преди да тръгна. Стражът на вратата щеше да ми я вземе, но баба щеше да забележи ножницата, а тя обичаше да вижда потомството си да се движи въоръжено.

Разходката до Вътрешния дворец беше почти достатъчно дълга, за да подкопае запасите ми от смелост дотам, че да свия обратно. Още стотина крачки и щях да го направя, но вместо това открих, че се изкачвам по стълбите към големия портал.

Десет войници от личната гвардия на кралицата стояха наредени по края на най-горните стъпала и търпяха жегата в пълните си брони. Рицарят на вратата се извисяваше над мен, с големия си шлем е алено перо.

— Принц Джалан. — Той сведе лекичко глава.

Изчаках за „ама вие сте мъртъв“, готов да се подразня, и усетих разочарование, когато думите не дойдоха.

— Искам да видя баба си. — Тя винаги провеждаше обедно заседание на дворцовия съвет в неделя след църква. Бях отишъл на римската литургия с надеждата да я видя там, но тя сигурно бе отишла в личния си параклис или пък бе пропуснала цялата тази досада, както обикновено правя аз. Епископ Джеймс бе отслужил литургията и беше изказал благодарности за завръщането на една изгубена овца в стадото. Аз лично бих предпочел формулировката „лъва победител в прайда“, но това поне правеше завръщането ми официално и означаваше, че Мейрес не може да ме убие тихомълком.

— Дворцовият съвет заседава, принце. — И рицарят потропа по вратата да поиска разрешение, след което отстъпи настрани да ме пропусне.

Дворът на Червената кралица не прилича на никой друг в региона. Крал Йолар Роунски държи пищен двор, където аристократите се събират със стотици да се обиждат, дърлят и да демонстрират последната мода. В нашия протекторат Адора дукът е настанил в двореца си философи и музиканти и благородници и дами от цялото кралство идват да ги слушат. В Кантанлона графът се слави с развратни дворцови празненства, които продължават повече от седмица и пресушават виното в градовете около столицата. Дворът на баба е по-суров. Делово място, където глупаците не се търпят дълго и рядко се мярка нова бляскава рокля, понеже няма публика за такава.

— Принц Джалан Кендет. — Дворцовият шамбелан Мантал Дрюс оповести пристигането ми, облечен в същото печално сиво,

което носеше в деня на моето заминаване.

Десетината присъстващи се обърнаха към мен. Те значително отстъпваха по брой на кралските гвардейци, стоящи по краищата на залата, огромни в огнено-бронзовите си доспехи. Тези последните не ми хвърлиха и един поглед. По обърнатите към мен лица не се четеше никаква изненада, никакъв шепот не се разнесе зад ветрилата им — в двореца новините пътуват бързо. Сигурно вестта бе плъзнала между стражите и слугите през нощта, потвърдена тази сутрин от благородниците, които ме бяха видели на литургията.

Самата кралица не вдигна очи, вниманието ѝ бе погълнато от някакъв тип с лилава роба, прекалено тежка за сезона, който се беше привел пред трона и отправяше една или друга пламенна молба. Две от киселите стари придворни на баба стояха от двете ѝ страни, едната кльоцава и кокалеста, а другата — яка сивокоса матрона над петдесетте, и двете заметнати със скучни черни шалове. Огледах се за Мълчаливата сестра, но не видях и следа от нея.

Мобилизирах решителността си и закрачих към средата на тронната зала, докато стари тревоги се редяха зад рамото ми. Постарах се да си наложа маската, която ми бе служила толкова добре с години: нахаканият принц Джал, герой от прохода, безразсъден мъжкар. Аз лъжа също толкова умело с изражението и езика на тялото си, колкото и с думи, и ми се иска да мисля, че пробутвам измамата доста добре. Придворните, или може би трябва да ги нарека днешните молители, защото никой от аристокрацията не оставаше при двора, след като си свърши работата, ми направиха път. Познах неколцина от тях: дребни лордове, баронът на Стромбол долу от сянката на Скоронските Аупи, търговец на скъпоценни камъни от Нороу, чиято дъщеря бях опознал доста добре за нощ-две... обичайните хора.

— А ето го и него! — Мъжът пред трона завърши молбата си с повишаване на глас над точката на благоприличие и посочи с пръст право към мен.

— Прощавайте, но не мисля, че ви познавам. — Дарих го с търпелива усмивка, почти сигурен, че не съм го срещал никога, макар че нещо в него ми се струваше познато.

— Няма да получите никаква прошка от мен, принц Джалан! — Изглеждаше на около трийсет, здрав мъжага, по-нисък от мен, но поширок, в скулите му имаше нещо брутално и беше почервенял от гняв.

— Чух за завръщането ви и моментално оставих своите полкове, за да открия истината. — Започна да разкопчава празната си ножница — което накара стражите да сложат ръка върху дръжките на мечовете. — Настоявам за удовлетворение. И то веднага. — Захвърли ножницата в краката ми, отправяйки предизвикателство по старомодния начин. — Бийте се с мен и вашата повторна поява ще бъде кратка, но бързо поправена грешка върху некролога ви.

— По-полека, лорд Грегъри — обади се баба от трона с тих, предупредителен глас.

Мъжът се завъртя и се поклони дълбоко.

— Не исках да проявя неуважение, ваше величество.

За щастие имах богат опит в избягването на дуели и баба току-що ми беше дала ключа за измъкването от този.

— Не претендирам да ви познавам, господине. — Оставих в тона ми да се прокрадне леко възмущение. — Но тъй като вие, изглежда, ме познавате, несъмнено разбирате, че аз съм принц на Червения предел, човек, който един ден би могъл, ако нещастие сполети този кралски род, да носи тежестта на короната. — Не споменах колко точно други наследници трябва да умрат, за да се случи това. — Като ветеран от скоронските кампании, сърцето ме призовава да посрещна всяко предизвикателство към честта ми със студена стомана. — Видях го как се надига при тези думи. — Ала дългът е по-висша повеля и той ме кара да привлече вниманието ви към Едикта на Голот от шеста година. Никой принц на кралството не бива да се принизява дотам, че да приема предизвикателствата на прости аристократи. — Попромения леко оригинала, добавяйки думата „прости“, за да натрия сол в раната, но познавах кралските декрети в тази област по-добре от всеки урок, който учителите ми някога са се опитвали да ми втълпят. Накратко, той беше под положението ми — рангът му не бе достатъчен, за да предизвика на дуел един принц.

Оставих го да кипи известно време. Кръвта нахлуваше в лицето му, докато накрая ми се стори, че или ще ме нападне, или ще закърви през очите. За мен би било удоволствие да ми скочи и да бъде накълцан от стражите за тази си наглост, но за нещастие той си пое дълбок треперлив дъх и ми обърна гръб.

Блъскането на сърцето ми поотслабна дотам, че вече можех да чувам думите си, и ядосан, че някой ми се е изрепчил пред двора,

ритнах ножницата му обратно към него.

— Името и потеклото ви, сър! — Не познавах никакъв лорд Грегъри.

Той се обърна бавно, свивайки празните си ръце.

— Лорд Де Вийр от Карнт, главнокомандващ на Седма пехота. А вие... принце, вие сте дефлорирали сестра ми Лиза де Вийр, неопикуемо злодеяние, което тласна моя по-малък брат Ален към смъртта му.

— Аха... — Разбрах защо ми се струваше познат. Приличаше на брат си. И без съмнение имаше същата прекалено твърда глава. — Дефлорирал, казвате? Надали, сър! По-скоро те ме дефлорираха. Никога не съм познавал сестри с такъв апетит!

Грегъри отново изглеждаше така, сякаш аха-аха ще се нахвърли върху мен, яростта му бе толкова силна, че го накара да загуби дар слово — а после изведнъж отпусна ръце.

— Те? Казахте „те“? Те! Жената на собствения ви брат... моята малка Миша?

— Не! — изквичах, преди да се овладеея. — Не, не бъдете по-голям глупак, отколкото се налага, лорд Де Вийр. Шарал, разбира се. — Един мъж никога не бива да назовава имена, но въпросните сестри бяха само три. Неволно отклоних поглед за миг, за да си представя прекрасната Шарал, с коса до ханша, най-висока от трите и все жадуваща да е отгоре...

— Шарал... — Каза го със задоволство, което привлече вниманието ми обратно към него. От реакциите, които очаквах, „доволен“ беше много надолу в списъка.

Запърхах с пръсти срещу мъжа, за да го изкъшкам към бронзовата порта.

— Ако сте си свършили работата, Де Вийр...

— О, не се притеснявайте, принц Джалан. Свърших си работата. Ще се оттегля. — Той се поклони на баба. — С позволенията ви, ваше величество. — И като получи кимване, се наведе да грабне ножницата си — хубава вещ, украсена с пластини от черно желязо. — Обаче ще се отбия в градския дом на граф Исен. Може би го познавате?

Не го удостоих с отговор. Всички познаваха граф Исен; репутацията, която си бе създал с меч на юг, се бе простряла дори отвъд границите на Червения предел. В земите, които той държеше в

името на Короната, частната му армия торможеше контрабандистите и дори преследваше пирати през морето чак до бреговете на Корсарските острови.

Грегъри ми се поклони рязко.

— Сега Шарал е сгодена за графа и ще се женят. Сигурен съм, че когато той чуе как сте подчинили сестра ми на разврата си, без да ѝ дадете възможност за съпротива, също ще поиска да защити честта си... и мисля, ще откриете, че когато един граф дойде да тропа на вратите ви, вече няма да можете да се криете зад полите на покойния крал Голот.

Грегъри се поклони за последен път към трона и излезе.

Само излизането на Грегъри отведе погледа ми до Мълчаливата сестра, застанала в най-дълбоката сянка вляво от големия бронзов портал, бледа като кост и увита в парцали, които изглеждаха сякаш са били мокри, когато ги е облякла, и са изсъхнали върху нея като сбръчкана втора кожа.

— Е, сине на Реймънд. — Гласът на баба ме накара да се обърна пак към трона. — Къде беше?

Погледнах към нея, седнала на метър над мен на своя подиум, и срещнах очите ѝ. Това беше Алика — същото онова момиче от замъка Амерот, което бе сложило началото на обсадата с милосърдното по нейните думи убийство на по-малката си сестра и я бе завършило окъпано в кръв сред останките на врага — с малко помощ от по-голямата си сестра, разбира се. Вярно, отминалите над пет десетилетия под слънцето на Червения предел бяха накарали плътта ѝ да хлътне около костите, бяха изсушили кожата ѝ до гъсти бръчки, но в очите ѝ се криеше същата безжалостна пресметливост. Нямах да получа нищо от нея, ако ме сметнеше за слаб. Ако надушеше страха ми.

— Да не си глътна пак езика, дете? — Баба присви очи и тънките ѝ устни изтъняха още повече в неодобрителна линия.

Преглътнах и се опитах да си спомня всяка болка, която бях изтърпял, откакто напуснах града, всяка несгода, всеки ненужен момент на ужас.

— Бях където ме прати баба ми. — Врътнах се, за да посоча към стоящата до входа Мълчалива сестра. Тя повдигна вежди и ме дари с

невесела усмивка, сляпото ѝ око почти сияеше сред сенките на лицето ѝ.

— Хммм. — Глухо буботене се изтръгна от гърлото на Червената кралица. — Вън. — Махна с ръка към хората зад мен.

Лордове или дами, търговци или барони, те бяха достатъчно умни да не протестират и да не се туткат, а се изнизаха навън, хрисими като овчици.

Портите се затръшнаха зад тях с екот като на погребална камбана.

— Имаш добри очи, момче. — Тя се взря в дланта си, отпусната на подлакътника на трона.

Цял живот се бях страхувал от тронната зала и всеки път, когато идвах тук, копнеех да се махна час по-скоро и с колкото се може по-малко шум. Сега обаче, макар че всеки мой нерв ми крещеше да бягам, бях дошъл по собствена воля и бях предизвикал Червената кралица да ми даде частна аудиенция. Бях посочил Мълчаливата сестра и бях изрекъл тайната ѝ. Пот се лееше от мен и се стичаше по ребрата ми, но си спомних как мама се беше опълчила на тази старица и как бе умряла час-два по-късно, не заради гнева на баба, а заради провала ѝ.

— Да. Имам добри очи. — Гледах към нея, но тя продължаваше да се вира в дланта си, сякаш четеше нещо по линиите там. — Достатъчно добри, за да те видя в замъка Амерот, с Уламир.

Кралицата повдигна вежди, сякаш смаяна от дързостта ми, после изпръхтя.

— За тази история се пее в кръчмите из цялата страна. Даже в Слов!

— Аз те видях в стаята под цитаделата — казах. — Сред най-добрите ти воини.

Тя сви рамене.

— Цитаделата е всичко, което остана. Всеки глупак би могъл да ти каже, че оцелелите са се събрали там.

— Видях машината и я чух да говори. Видях звездата на времето да пламти в синьо.

Тя сви ръката си в юмрук.

— И кой ти показва тези неща? Може би Скилфар? Отразени в леда?

— Сам си ги показах. Те са записани в кръвта ми. — Обърнах се да хвърля поглед към старата вещица до вратата. Тя не беше помръднала, но усмивката ѝ се бе стопила. — И видях как сестра ми умира. Тя притежаваше цялата магия, която търсехте в мен... но Синята дама ти отне този шанс. Едрис Дийн ти го отне. Защо не го уби за това? Сега той работи за Мъртвия крал... защо не се пресегнеш и не... — Направих жест с ръце, сякаш смачквам нещо. — Защо тя не го направи? — Посочих към Мълчаливата сестра, само за да открия, че е изчезнала.

— Едрис Дийн все още работи за Синята дама — каза кралицата. — Както и много други.

— Но Мъртвия крал...

— Мъртвия крал е като горски пожар — Синята дама насочва пламъците насам или натам за собствените си цели. Стоте си мислят, че тази война се води за Империята, но онези от нас, които стоят зад нея, знаят, че залогът е много по-голям.

Опитах се да си представя по-голям залог от цялата Империя. И не успях. Даже не се интересувах от империята, разделена или не. Искях само светът да продължи да се търкаля весело напред, както бе правил през целия ми живот, и да ми осигури безгрижна средна възраст и приятно старческо слабоумие, които да продължа да пропилявам, както пропилявах младостта си. Даже не исках да съм крал на Червения предел, въпреки мрънкането си. Дайте ми петдесет хиляди в злато, собствена къща и малко състезателни коне и няма да закачам никого. Ще порасна от богат и развратен младеж в неприлично богат и развратен старец, с хубава и сговорчива млада жена и може би шепа руси синове, които да запълват времето на хубави и сговорчиви бавачки. А когато възрастта ме надвие, ще се отдам на бутилката като скъпия ми татко. Само едно петно замърсяваше светлия въображаем хоризонт на моето бъдеще...

— Искам Едрис Дийн да умре.

— Той е труден за откриване. — По лицето на кралицата личеше част от убийственото изражение, което бях видял при Амерот. — Сестра ми не може да го види, а службата му към Синята дама го е отвела далеч извън границите ни. Търпението е ключът. Накрая враговете ти винаги идват при теб.

Помислих си за Снори. Ключът беше ключът — Едрис щеше да дойде за него. И Снори щеше да го убие.

— Сестра ти — моята баба... — Чувствах се неудобно да обявявам роднинството ни толкова открито, но по време на пътешествията си бях разбрал, че знанието — нещо, което винаги бях отбягвал като досадна пречка за забавленията, — може да се окаже полезно в задачата да оцелееш. Тъй като притежавах толкова малко от него, реших да изложа каквото имам с надеждата, че баба ще попълни празнините. Ако има нещо, което знам за хората, от глупаците до мъдреците, то е, че им е трудно да не покажат, че знаят повече от теб — и разбира се, по този начин стесняват малко дялящата ви бездна. — Сестра ти се опита да ме убие. Всъщност уби стотици хора... а го е правила и по-рано! — Изведнъж в съзнанието ми отникъде изникна Амерал Контаф, кръглото му лице, присвитите от подозрение очи. Само един от многобройните дворцови служители и трън в кралския ми задник, но човек, с когото бях говорил същия онзи ден и който беше загинал в пожара. Видях го на фона на виолетовите пламъци, озарен от сиянието им. — Я чакай... Амерал Контаф... той да не е...

— Внук на Уламир. — Червената кралица кимна. — Един от осемте. Ябълката, която падна най-далеч от дървото. — Впери в мен смъртно сериозния си поглед. Зачудих се дали е знаела колко далеч съм паднал аз от нейното дърво... ако ще си говорим за ябълки, то Джалан Кендет беше паднал от клоните на Червената кралица, изтърколил се надолу по хълма, цопнал в реката и отнесен в морето, за да бъде изхвърлен на брега на съвсем друга държава.

— Ами масовото убийство? — Върнах се на своята тема и се озърнах пак за Мълчаливата сестра, само за да открия със сепване, че сега тя стои зад трона, а виждащото ѝ око е твърдо като камък. Спомних си я как изглеждаше онази нощ в своите дрипи, докато рисуваше проклятието си по стените на операта.

— Тази война е започнала още преди аз да се родя, момче. — Гласът на баба прозвуча тихо и заплашително. — Не става дума за това кой коя корона ще носи. Не става дума за оцеляването на един град, страна, начин на живот или идеал. Троя е изгоряла заради едно красиво лице. Тук става дума за нещо повече от това.

— Назови го тогава! Всички тия високопарни приказки са много хубаво нещо, но това, което видях аз, бяха горящи хора. — Думите се

изплъзнаха от мен, неудържими като кихавица. Нямах представа защо я дразня. Единственото, което наистина исках, беше да се махна от тази зала и да се върна към старите си занимания, прилагайки чара си върху дамите на Вермилиън. И въпреки това ето че критикувах втората най-могъща жена на света, все едно съм ѝ възпитател. Бързо понечих да се извиня. — Аз...

— Радвам се да видя, че си пораснал, Джалан. Гариус каза, че Северът или ще те направи мъж, или ще те прекърши. — Кълна се, че забелязах как устните ѝ трепват с най-слаб намек за одобрение. — Ако се провалим в това... Ако промяната, задвижена от Строителите, не бъде спряна, или по-скоро обърната, ако магията подивее и световите се разцепят, и всеки почне да се процежда в следващия... тогава всичко е в опасност. Самите скали ще изгорят. Няма да има държави, хора, живот. Ето за какво е тази дълга война. Това е залогът в нея.

Поех си дъх.

— И въпреки това... — започнах, докато мислите се блъскаха в ума ми. Войната е игра, за игрите са необходими двама играчи, другата страна има свои собствени цели. — Синята дама и онези, които работят за нея... те не се опитват да унищожат света. Или ако го правят, значи печелят нещо. Всеки си има някаква гледна точка.

При тези думи Червената кралица се извърна и погледна по-голямата си сестра.

— Аха, значи не е съвсем глупав.

Мълчаливата сестра се усмихна. Зъбите ѝ бяха тесни, жълти и раздалечени. Протегна ръка покрай рамото на кралицата и аз трепнах, спомнил си докосването ѝ. Пръстите ѝ се разтвориха и незначайно откъде в дланта ѝ лежеше мак, толкова червен, че за миг го помислих за рана.

— Пушенето на мак е пристрастеност, която заобикаля разума на хората, глад, който кара горди мъже и умни жени да пълзят в калта в търсене на още. — Червената кралица взе цветето от ръката на сестра си и в нейните пръсти то се превърна в дим, алена мъгла, която се вдигна и разсея. — Магията е още по-лош наркотик, шиповете ѝ се забиват още по-надълбоко. А именно магията разцепва света, магията ни тегли към края ни. Светът е пропукал — и всяко заклинание разтваря пукнатините още мъничко.

— Синята дама иска да обрече на гибел всички, защото не може да се откаже от заклинанията си, така ли? — Още докато го произнасях, тонът ми се промени от неверие в приемане. Старите курви на Калната уличка биха продали нещо повече от телата си само и само да могат да си купят още една доза от веществото, което Мейрес изстискваше от своите макове. Биха продали дори нещо повече от душите си, стига да имаха такова нещо.

— Отчасти — съгласи се баба. — Съмнявам се, че би се отказала от силата си. Но има и нещо повече: тя вярва, че съществува място за малцина избраници отвъд пресичането на сферите. Синята дама си мисли, че който нагази достатъчно дълбоко в нейната магия, ще преживее края и ще намери нови форми в ново съществуване, точно както някои от Строителите са преживели своя Ден на хилядата слънца. Може би тя вижда себе си като първия бог, който ще се роди в предстоящото. А на последователите си гледа като на елит, избран да основе един съвсем различен свят.

— А ти... не вярваш в това? — Със сепване осъзнах, че през цялото време съм се обръщал към нея без никакви официалности, и добавих едно закъсняло: — Ваше величество.

— Какво си мисля аз, че ще дойде след един такъв край, няма значение — каза тя. — Имам дълг към народа си. Няма да позволя това да се случи.

Значи в крайна сметка, каквото и да разправяше Алика Кеңдет за залозите, тук имахме една кралица, бранеща земята, градовете и поданиците си.

— Ами пожарите? Цялата проклета опера? — Видях как очите ѝ се присвиват и добавих: — Ваше величество.

— Светът може и да изтънява, но местата, през които неродените могат да се върнат, все още са малко. Възможностите за това са редки и краткотрайни, трудни за предсказване. На определено място в определен час. Ако бъде пропуснат, може с месеци да не се отвори нов прозорец, през който да минат, и той може да се намира на хиляда мили отгук. Да се прекара нероден през булото във всяка друга допирна точка изисква огромен разход на ресурси.

— Размерът на населението на този град и магиите, вършени тук, правят Вермилиън люпило за неродени — продължи тя. — Сестра ми не може да ни предупреди, може само да усеща и да унищожава

създанията, когато се появят. Хората в близост до тези събития са храна за новия нероден — той ще използва телата им, за да се възстанови, да изгради по-големи и по-ужасни форми и да набере сила. Единственият начин да си гарантираме унищожението на неродения е да изгорим гнездото, преди той да разбере, че е нападнат.

— Но аз го видях — видях неродения в операта. Той се измъкна и ни последва на север. Тази твар не приличаше на другите. В цирка един нероден дойде за нас, пометнат от утробата, погребан и изскочил от земята в нощна доба. А в Черната крепост синът на Снори и след това предводителят им...

Червената кралица присви устни. Почти можех да си помисля, че е впечатлена, че съм видял четирима различни неродени и въпреки това стоя пред нея с всичките си вътрешности вътре.

— Създанието, което си видял първо, не е било току-що върнало се, а се е намирало там, за да посее събитието, едно от две. Всеки нероден започва с дете, убито в утробата. Колкото по-дълго остава това дете в мъртвите земи, толкова по-трудно е да се роди в света на живите, но и толкова по-способно е да изяви потенциала, заложен в кръвта му. Това е трябвало да бъде много специален нероден, може би най-великият от всички. Двамата най-ужасни слуги на Мъртвия крал са се намирали там, за да улеснят проникването му в нашия свят: Неродения принц и Неродения предводител. Преходът се улеснява от смъртта на близък роднина. Вероятно роднината, от когото са се нуждаели, е бил сред публиката. Това беше рядък шанс да изпробваме магията на сестра ми срещу ключови фигури от редиците на враговете ни и да попречим на пристигането на могъщ нов слуга на Мъртвия крал.

Преглътнах, като си спомних очите, които ме бяха гледали през процепа на порцелановата маска. После осъзнах, че ролята ми за неуспеха на проклятието е лошо място за пауза в разговора, и продължих.

— Значи Неродения принц се е измъкнал и ни е последвал на север, за да спре...

— Неродения принц тръгна на юг — каза баба. — Неродения предводител на север. Те без съмнение са уведомили Мъртвия крал за станалото и са пратили свои служители срещу вас, но принцът замина на юг, за Флоренция, където даже в този момент действа против нас.

— Аха.

— Когато ти разкъса заклинанието ѝ, сестра ми съзря възможност. Пукнатината, която ти отвори в нейното дело, позволи на двамата старши неродени да се измъкнат, но тя видя начин главната част от вложената от нея сила да бъде понесена от двама необичайни мъже и че теченията на шанса ще ви отнесат при нашия враг на север.

— Теченията на шанса ли? — Това не беше просто шанс. Залагал съм на доста слаби шансове на игралната маса, когато съм бил пиан, но никога не съм хвърлял заровете при такава мизерна вероятност.

— Е, възможно е тя да е преместила някои от фигурите на нужното място. Нейното е по-скоро изкуство, отколкото наука, и дори да не беше мълчалива, съмнявам се, че би могла да обясни повече от половината от онова, което прави. Мотивите ѝ едва ли биха се вместили в думи.

— Но след като се е намесила, след като е действала въз основа на онова, което е знаела, че ще ми се случи... тя не би могла да види нищо повече. — Перифразирах думите на Кара. — Тя е бръкнала в бистър вир, за да промени бъдещето, и го е оставила размътен.

Баба килна глава настрана, сякаш се опитваше да ме види под нов ъгъл. Бях я виждал да гледа по същия начин все още димящите руини на замъка Амерот преди петдесет години.

— Почувствахме освобождаването на проклятието. Почувствахме края на неродения. Там в пустошта те са по-слаби, далеч от хора, с които да се хранят... Е, кажи ми, Снори вер Снагасон намери ли каквото търсеше, след като порази враговете си?

Поколебах се. Това винаги е лоша идея, когато смяташ да лъжеш. Дали тя знаеше какво е търсил Мъртвия крал под Горчивия лед? Дали знаеше, че ние сме го намерили? Важното беше да не се забърквам в неприятности... а тези неприятности можеха да дойдат както ако ме уловят в лъжа, така и ако си навлека някаква допълнителна задача.

— Цялото му семейство е избито — казах. Беше вярно, макар и може би не точно каквото тя искаше да чуе. Така или иначе, Снори не търсеше ключа — никой от нас не го търсеше.

Мълчаливата сестра протегна пак ръка, в която държеше нещо. Затаих дъх и отказах да срещна очите ѝ. Пръстите ѝ бавно се разтвориха и видях дълъг черен ключ — ключа на Локи.

— А, да, намери и това. — Не мислех, че е достатъчно безопасно да лъжа. Адски гадно чувство. Казват, че истината щяла да те освободи, но аз съм открил, че тя обикновено ме притиска в ъгъла. — Ключът е у Снори. — Този път обаче ме заля моментално чувство на облекчение. Бях им казал. Вече не беше мой проблем. Баба имаше армии, убийци, агенти, хитри и безстрашни мъже и жени, които щяха да оправят нещата.

— И? — подкани ме Червената кралица, лицето ѝ беше напрегнато. Копието на ключа на Локи, създадено от Сестрата, избледня до петно върху белотата на дланта ѝ.

— Носи го към маг на име Келем, в неговите мини. Хрумнала му е някаква шантава идея да отключи една врата, която дъртият можел да му покаже... и... тъъ... да си върне семейството.

— Какво?! — прогърмя невярващо гласът ѝ и аз се дръпнах назад толкова бързо, че настъпих плаща си и тупнах по задник. Докато ехото отекваше из тронната зала, кълна се, че дочух съссък, излизащ от тъмната уста на Мълчаливата сестра. — Къде...

Баба се надигна от трона. Изглеждаше по-ужасяваща дори от Скилфар. Сякаш се бореше с въпроса, бореше се да си поеме дъх и да оформи яростта си.

— Къде е Снори вер Снагасон сега?

— Тъъ... — Издрапах още по-назад, тъй като не ми се струваше безопасно да се изправя. — Т-трябва да е на двайсетина мили оттук по пътя за Флоренция. Оставих го извън Вермилиън вчера по обяд.

Баба закри лицето си с ръка, а с другата посегна към подлакътника на трона.

— Ключът е бил пред прага ми? Защо...

Млъкна, без да довърши въпроса си. Реших, че моментът не е подходящ да споменавам, че тя никога не е казвала, че иска проклетия ключ.

— Марта. — Червената кралица се обърна към сивокосата жена вдясно от трона. — Събери сто ездачи. Прати ги да върнат северняка тук. Не би трябвало да е труден за забелязване, два метра висок, с черна коса и брада, бледа кожа. Нали така, момче?

Пак бях понижен до „момче“. Надигнах се и изтупах плаща си.

— Да. Пътува с един дебел риж викинг и руса вълва от Далечния север.

— Толкова по-добре. Хвърли мрежата нашироко, Марта. Не го изпускай.

21.

Баба ме отпрати от тронната зала с не повече церемонии, отколкото бе показала към придворните. Малко ходене, три порти, затръшнаха се зад мен, и ето че отново стоях под жаркото следобедно слънце на Червения предел. Без задължения, без ангажименти, без отговорности...

— Хенан! — Спомних си за момчето и с изненада установих, че това ми дава приятно чувство за цел.

— Балеса! — Щом се върнах в малко по-прохладните предели на Римската палата, се заех да открия Хенан, а това означаваше да открия първо Балеса. Сърцатата икономка на баща ми знаеше къде е всяка карфица. — Балеса! — Вече известно време крачех из стайте на приземния етаж и уморен се тръснах в едно от кожените кресла в кабинета на татко. Безброй томчета с известни теологически трудове изпълваха рафтовете. Книгите не будеха интерес у мен, като изключим, че знаех, че татко е издълбал дванайсетте тома на Св. Проктър-Малер, за да си скрие уискито, в две дълги гледжосани стомни, здраво запушени. Освен това надписите на горния ред може да гласяха „Пътят към рая“, „Спасение на пропадналите, душа по душа“ и тем подобни, но гравюрите вътре вероятно бяха най-порнографските, които можеха да се намерят в целия град.

— Джейн! — Чух как слугинята се опитва да се промъкне незабелязано.

— Да, принц Джалан? — Тя изправи снага и се обърна към мен.

— Балеса — доведи я тук, ако обичаш. Трябва да разбере какво става с момчето.

— Да нямате предвид Хенан, сър?

— Същият. Един такъв дребен. Мръсен. Къде е?

— Избяга, сър. Балеса му даде работа в градината на кухнята и час по-късно беше изчезнал.

— Изчезнал ли? — Станах от креслото. — Изчезнал къде?

Джейн повдигна рамене, почти безочливо.

— Не знам, сър.

— По дяволите всичко! Кажи на Дебелия Нед, че искам момчето да бъде намерено. Не може да е стигнало много далеч! — Макар че, честно казано, можеше да е стигнало доста далеч. В двореца се влизаше трудно, но излизането беше много по-лесно, стига да не си натоварен с ценности.

Джейн тръгна да търси Нед — без особено бързване, трябва да отбележа. Въздъхнах и взех една книга от бюрото на татко, за да се разсея. Хенан вероятно беше хукнал след Снори, на югозапад по Апанския път, който излизаше от града през Речната порта. С малко късмет щеше да види как ездачите на баба карат останалите обратно и да ги последва. Не ми се искаше да обяснявам на Снори защо момчето липсва. Особено след като баба ми му е взела ключа.

Известно време зяпах разсеяно гръбчетата на книгите, въздъхнах пак и отидох да проверя сейфа в ъгъла с надеждата да открия някоя монета. Беше заключен, разбира се, но аз отдавна бях разбрал как да надхитря механизма. Нуждаех се само от огънат гвоздей и малко търпение. Оказа се, че запасът ми от търпение не е достатъчен за целта, но и че огънат гвоздей и малко пиперливи ругатни също вършат работа.

— Мамка му. — Сейфът се оказа разочароващо празен откъм монети, но пък като повдигнах една резервна кардиналска шапчица, открих неочаквано съкровище. Там лежах тилифонът и свещеният камък на татко, увити в кадифе. Два символа на поста му, отстъпващи само на кардиналския печат. Тилифонът представляваше тънка очукана плочка от пластимаса и стъкло, която лесно се побираше в човешка длан. Сребърна жица, опасана около тъмното напукано стъкло, пречеше на нещото да се разпадне. Свещениците твърдяха, че посредством тези устройства Строителите можели да разговарят с когото си пожелаят и да черпят познание от великите древни библиотеки на света. Самото духовенство вкарваше тилифоните в понабожна употреба, за да ускори молитвите си към Бога и — поне така твърдяха — да чуе отговорите му. Аз самият бях слушал няколко пъти, но не долових никаква връзка.

Свещеният камък приличаше досущ на малък железен ананас, повърхността му беше разделена на квадратчета от дълбоки бразди, а една потъмняла дръжка или ръчка от сребриста стомана беше притисната плътно от едната му страна. В древни времена ананасът винаги е бил символ на радушния прием, макар че църквата използваше тези предмети по-иначе. Изглежда, всеки студент по теология от добро семейство и предопределен за висок пост, получаваше по един такъв в началото на обучението си, заедно със забрана да дърпа ръчката под заплахата от отлъчване. Наричаха го тест за послушание. Аз му виках тест за любопитство. Църквата явно искаше епископи, на които им липсва въображението да се занимават с изследвания и въпроси.

Поиграх си с предмета. „Който от вас е без грях, нека пръв хвърли камък...“ После го оставих настрана, понеже знаех, че татко ще ме лиши от наследство, ако го счупя. Съкровища, но за съжаление прекалено ценни и трудни за залагане. За момент се зачудих какво ли означава присъствието им тук. Татко по правило не ги изпускаше от поглед. Може би се беше страхувал, че ако ги занесе в Рим, папата може да му ги отнеме като наказание за служебните му опущения.

Затворих сейфа и се върнах да седна на мястото си, като пътьом грабнах наслуки една книга от рафтовете. „Блудният син“. Библейските притчи не са силната ми страна, но имах чувството, че блудният син е бил посрещнат при завръщането си с гуляи и празненства, макар че е бил пълно нищожество. А ето ме мен, с действителни постижения на свое име, и получавам само паметна плоча от външната страна на семейната църква и мъмрене, задето не съм се сборил с великанска северна машина за убийства, за да му отнема нещо, което изобщо не знаех, че баба ми иска. Добавете към това факта, че Миша се беше омъжила за недостойния Дарин, Шарал бе обещана на мъж, който изглеждаше решен да ме изкорми за забавление, а Хенан бе драснал по пътя, сякаш тъпченето през прахоляка е по-хубаво от живота във Вермилиънския дворец.

— Излизам. — Захвърлих книгата. Животът ми във Вермилиън винаги е бил съсредоточен около по-нездравословните му кътчета — бойните ями, вертепите, хиподрума, бордеите...

Но първо трябваше да се отбия до стаята си, за да намеря подходящи дрехи за града.

Заварих ужасна бъркотия и се нацупих. Беше напълно възможно да съм оставил нещата разхвърляни при заминаването си — но очаквах да са били подредени от... някой. Не бях сигурен кой се занимава с тези работи, но те просто се случваха. Винаги. Отбелязах си наум да се оплача на Балеса. Изглеждаше почти сякаш някой е тършувал из вещите ми... Свих рамене и си избрах хубава жилетка, кадифени панталони с цепки, които разкриваха подплата от алена коприна, тъмна и скъпа пелерина със сребърна закопчалка. Хвърлих поглед в огледалото. Неустоим. Време беше да тръгвам.

В караулното измъкнах от леглата двамата дъртаци, които татко ми беше назначил за лична охрана: Ронар и Тод, и двамата ветерани от някаква война, която не си е струвала възпяването. Никога не ги бях питал за фамилиите им. Те станаха с мърморене и задрънчаха след мен, сякаш това беше някакво голямо бреме, макар да бяха прекарвали последните шест месеца в лентяйство, играейки табола в казармите.

От Римската палата ги поведох към крилото за гости, за да забера някой от старите си дружки. Отцепих направо през Плаца, несполучливо кръстен двор, където на младини бях прекарал множество нещастни часове в обучение по всякакви военни изкуства. Подминах чичо Хертет, почти изгубен сред свитата си. Над петдесетте и изглеждащ твърде зле за годините си, той представляваше кичозна фигура в своята туника с висока яка, обшита с толкова златен конец, че би стигнал за основаването на сиропиталище. Зърнах сред групата братовчедите Роланд и Ротус, но никой от тях не ми хвърли дори един поглед. Май идваха откъм Вътрешния дворец — може би нова формална визита на „очевидния ненаследник“, за да провери дали майка му не е имала благоприличието вече да умре.

От Плаца поведох двамата си мързеливи телохранители към крилото за гости, дълга част от Вътрешния дворец, отделена от кралските покои, която бе дом на постоянноменящ се състав от гостуващи благородници, дипломати, търговски делегации и тем подобни. Бащата на Барас Джон, виенският посланик, държеше апартамент на втория етаж. Виен може да бе столица на една разделена империя, но споменът за прежното ѝ величие даваше на посланиците ѝ определена тежест — допълнително подсилена от качествата на

Златната гвардия, която бе служила някога на последния император, а сега закриляше династията от чиновници, оставена от него.

Като че ли никой не знаеше защо точно Големия Джон стои при двора вече три години. Империята имаше сто части с големината на Червения предел и макар че със сигурност във всяка от тях се отбиваха от време на време виенски посланици, малцина оставаха за постоянно. Барас казваше само, че след като договорил мир между Скорон и Предела, баща му отказвал да си тръгне от страх, че той ще се разпадне в мига, щом обърне гръб.

Минахме по няколко дълги коридора, по стълби нагоре, стълби надолу и пак стълби нагоре. Най-сетне стигнахме до правилните порти и аз заблъсках по тях, за да ме пуснат.

— Барас! — Той се появи на вратата полуоблечен, макар и цяла вечност след като пратих вратаря да го доведе. Зад него се мъкнеше Ролас — як тип, който умееше да си служи с юмруците и меча, — добра компания, стига никога да не забравяш, че задачата на Ролас е да пази сина на посланика от последиците от собственото му безразсъдство.

— Джалан! Значи е вярно! Мислехме, че си загинал в операта. — Той се ухили, макар и нервно. Беше закопчал ризата си накриво и по шията му имаше нещо, което приличаше на следи от ухапвания.

— За момент нещата бяха на кантар — казах. — Но се измъкнах по време на антракта. Преживях малко приключения на север, ала ето ме пак, готов за пакости. Тази нощ ще се развихрим из града.

— Звучи добре... Кой „ние“? — Той се потърка по шията и очите му се стрелнаха към Ролас, който беше дошъл да изпълни входа, удостоявайки ме с приятелско кимване.

— Ще вземем Грейджарови, ще откъснем Омар от ученията му и ще идем в Давмарските градини да обърнем малко вино... пък после ще видим къде ще ни отведе нощта. — Вниманието ми бе привлечено от мярнали се сатенени фусты и аз надникнах покрай Барас към ъгъла в дъното на коридора. — Забавляваш някоя млада дама там, а, Барас? Какво би казал Големия Джон?

— Той, във... той ми даде благословията си. — Барас заби поглед в нозете си и се навъси. — Аз, хм...

— Той се ожени — каза Ролас. — Когато ти „умря“, това беше удар за него. Почна да се замисля за плановете си, какво ще остави

след себе си, ако нещо прекъсне ненавременно собствения му живот. — И сви рамене, сякаш това е етап, през който минават всички мъже.

— Ах, негоднико! — Опитах се да го кажа радостно. Макар че е трудно да се радваш на загубата на добър другар. — Коя е тя? Някоя богаташка, надявам се!

Барас още не можеше да ме погледне в очите. Ролас прочисти гърло.

— Мили боже... не и Лиза! — Гласът ми прозвуча по-силно, отколкото възнамерявах. — Оженил си се за Лиза де Вийр?

Барас ме погледна умърлушено.

— Тя беше много разстроена, когато ти... когато си помисли, че си умрял с Ален. Сметнах за свой дълг да я утеша.

— Дрън-дрън! — Можех да си го представя как я е „утешавал“. „Бедничкият Джалан. Надявам се, че сега е на някое по-хубаво място...“ — и се присламчва все по-близо до нея на дивана. „Хайде, хайде!“ — и ръката му пропълзва около раменете ѝ. — По дяволите всичко! — Врътнах се кръгом и си тръгнах с широки крачки.

— Къде отиваш? — извика подире ми Барас.

— Да намеря Рауст и Лон. Предполагам, сега ще ми кажеш, че и те са се оженили?

— Върнаха се в Стрела — извика той, докато разстоянието помежду ни се увеличаваше. — Братовчед им е започнал война. Сега са част от нашествието в Конот!

— Тогава Омар! — изревах през рамо.

— Върна се в Хамада да учи в Математа!

— Да му сера на всичко! — А после вече не го чувах, понеже прескачах по три стъпала наведнъж. На входа спрях да си поема дъх и да осмисля несправедливостта на всичко това. Определено бях имал намерение да помоля Лиза да се омъжи за мен. Лиза, споменът за която ме крепеше сред ледените полета, тласкаше ме напред въпреки болката, несгодите и самоубийствената природа на нашата мисия. Лиза, към която умът ми се връщаше отново и отново в онази пустош. Омъжена! За моя „приятел“ Барас! Изритах яростно стълба на вратата и излязох с куцукане под жарещото слънце.

Следващата ми спирка беше Бедняшкият дворец. Не бях възнамерявал да ходя там, но след като нещата се бяха скапали така, поех през Площада на победата и се качих в кулата да видя какво може

да каже в своя защита Гариус. Използвах стълбите, защото беше прекалено горещо за катерене. А и така или иначе подобни дейности са под достойнството на един принц, върнал се от Горчивия лед, където е гледал смъртта в очите.

— Ехо? — Никой не стоеше на пост и вратата бе полуотворена.

Не получих отговор.

— Ехо? — Надникнах вътре. — Това съм аз. Джалан.

Бабуната на леглото се извърна тромаво. С въздишка и усилие, което го разтрепери, Гариус надигна глава, също толкова грозна и деформирана, колкото си я спомнях, само че още по-стара и още по-уморена.

— Млади Джалан.

— Върнах се. — Взех стола до леглото и седнах, без да чакам покана. Завесите бяха пуснати, така че не различавах кой знае какво, освен мебелите.

— Много се радвам. — Той се усмихна с влажни устни, струя слюнка засъхваше по брадичката му, но усмивката му бе искрена.

— Ти си единственият. — Наведох се да разтрия пръстите на крака си, които още ме наболяваха от ритника в стената. — Баба токущо ме изхвърли с крясъци от тронната зала заради някакъв си ключ...

— Ключът на Локи. — Не приличаше на въпрос. Гариус ме гледаше с кротките си очи.

— Скоро вероятно ще е ключът на Келем. — Мълчанието се проточи. — Келем е...

— Знам го кой е — рече Гариус. — Всеки човек с някакви бизнес интереси познава стария Келем. Преди не чак толкова много години той можеше да сложи лика си на всяка монета в Империята.

— Ами сега? Мислех, че притежава всяка банка във Флоренция. — Какво беше казал Снори? Нещо за биещото сърце на търговията.

— Наричат го бащата на банковите кланове, но ако един баща живее прекалено дълго, децата му се обръщат срещу него. — Гариус с усилие махна към писмата, струпани на бюрото зад леглото му. — Назряват проблеми в Умбертиде. Финансовите къщи търсят нови партньори. Някои стигат в търсенето си чак до Удавените острови. Живеем в интересни времена, Джалан, интересни времена.

— Удавените острови ли? Значи Мъртвия крал се интересува и от злато, не само от трупове?

Гариус сви рамене.

— Едното често следва другото. — Той се отпусна в леглото, дишайки хрипливо, явно изтощен.

— Сигурен ли си, че си... — Потърсих вярната дума, която очевидно не беше „добре“. — Искаш ли да ти доведе някого?

— Уморен съм, Джалан. Стар, уморен и сакат. Трябва... да спя. — Той затвори очи.

По време на пътешествието си бях искал да го питам за хиляда неща. Но сега, като го гледах такъв крехък и стар, никое от тях не ми се струваше належащо. Не бях съвсем сигурен как разговорът ни се е насочил към банките, но нямах сърце да му се нахвърля с някои от подозренията си — сега, когато седях пред него, те ми изглеждаха глупави.

— Тогава спи, дядо Гариус — казах почти шепнешком. Обърнах се да си вървя.

Той заговори още веднъж, докато излизах през вратата, и гласът му бе натежал от сънливост.

— Наистина се радвам... да те видя, Джалан... знаех си, че го имаш в себе си, момко.

— Засега сме само ние, момчета.

Ронар и Тод ме чакаха, отпуснати на сянка с небрежността, която могат да си докарат само стари войници. Не изглеждаха нито въодушевени, нито разочаровани от новината, просто се изпънаха и се приготвиха за тръгване. Не бяха никак впечатляваща гледка, и двамата побелели и с шкембенца, пък и аз не очаквах кой знае какво от тях — помнех колко бързо се бяха изпарили последния път в Кърравите дупки, когато Мейрес Алус дойде да си поприказваме.

И така, излязохме през Лекарската порта в потискащата жега на късния следобед. Мръсна мараня висеше над градските покриви и далечни буреносни облаци се трупаха застрашително над Гонелските хълмове на юг. Чувствах се малко спихнат, но няма нищо по-добро за напомпване на егото от мях с вино, затова поведох охраната си по линията Корели, която следва извивките на Селийн по един хребет, откъдето можеш да зърнеш водата между къщите. Именията на търговци и градските къщи на дребни благородници постепенно

отстъпиха място на площадите на Малката Венеция, разделени и опасани от безброй канали. Минахме по няколко от множеството изгърбени мостове и стигнахме до добре познатата ми винарна „Гроздовете на Рот“. Старият Рот беше умрял преди години, но синовете му бяха наследили неговия талант в избора на добри реколти и държането на престолюдието навън.

— Принц Джалан! — По-големият син се промуши между масите, грациозно въпреки полюшването на тумбака си. — Мислехме, че сте ни изоставили!

— Никога! — Оставих го да ме въведе и да ми издърпа стол до една от запазените маси близо до центъра, под високите тенти. — Дори смъртта не може да ми попречи да се насладя на гостоприемството ви, Марко!

— Какво ще благоволите да ви донеса, принце? — Върху дебелото му сипаничаво лице грееше искрена усмивка. Този човек излъчваше добро настроение, грозотата му бе някак очарователна и ако го безпокоеше фактът, че му дължа близо петдесет златни крони... е, външно изобщо не му личеше.

— Хубаво роунско червено — казах.

— Аха, вкусовете ви са се разширили, принц Джалан! Само че всички роунски червени са хубави. Кое да изберем? Баварско? От Иларската долина? Чами-Никс? Дон П...

— Чами-Никс.

— Както кажете. — Поклони се и изчезна да прати някое момче в избите да потърси виното ми.

Облегнах се в стола. Тод и Ронар се бяха оттеглили в сянката на голям клен недалеч от оградената с въже част от площада, предназначена за клиентите на Рот. Светът се точеше покрай нас на бавни приливи и отливи, докато сенките се удължаваха. Виното дойде, аз отпих и ароматът му се плъзна по езика ми. Бях отпуснат, на топло, в безопасност, уважаван. Би трябвало да се чувствам по-добре. След малко виното започна да отмива чувството ми на неудовлетворение, но от време на време зървах един или друг дълъг нагънат хоризонт от странстванията ми, простиращ се в далечината, пълен с тайни, чакащи да бъдат разкрити. Помъчих се да се отърся от това чувство и да си напомня колко ужасно беше всичко от началото до края.

— Принц Джалан! Как сте? Трябва да ни разкажете за приключенията си. — Един мъж улови погледа ми от съседната маса. Намръщих се за момент, докато го оглеждах: слаб, с лице на невестулка, оплешивяващ, с червено родилно петно под окото, сякаш е плакал кръв... Бонарти По! Ужасен блюдолизец и човек, на когото обикновено не бих обърнал и капка внимание, но понеже ми липсваше компания, а и си спомних колко е хубава сестра му, му кимнах съвсем лекичко и с помръдване на пръста поканих него и приятелчетата му при мен.

Преди синовете на Рот да запалят лампите, бях изпил още бутилка и половина и сипех лъжи за първия етап от пътуването си на север. Избягвах смущаващите подробности и изобщо не споменах за Мъртвия крал, но въпреки това с изненада открих, че този път лъжите ми са просто украса, а истината осигурява приличен гръбнак на историята.

— Повече от двайсет разбойници ни преследваха през планини, по-стръмни и от онези край Аралския проход! — Пресуших чашата си и демонстрирах със свободната си ръка какви са били въпросните планини. — Водеше ги Едрис Дийн — най-отвратителният убиец, който някога...

Разговорите около мен притихнаха — не заглъхнаха съвсем, както ако е влязъл човек, носещ отрязана глава, но притихнаха, сякаш на присъстващите изведнъж им се е прищяло да останат незабелязани. Ако се съдеше по физиономиите наоколо — всички лица бяха обърнати към мен, — за миг си помислих, че може би зад гърба ми стои Едрис Дийн, точно какъвто го бях описал.

— Принц Джалан, толкова се радвам да ви видя. — Гласът бе тих, леко носов, човек почти би могъл да го нарече отегчен.

Обърнах се, за което ми се наложи да си изкривя неудобно врата.

— Мейрес Алус. — Успях да не запелтеча, макар че веднага се почувствах все едно съм вързан отново за онази негова маса и чакам Джон Резача да ми смени физиономията с острия си малък нож.

— Няма да ви безпокоя, принце. — Мейрес отпусна едната си деликатна ръчичка с грижлив маникюр на рамото ми. — Искрах само да ви поздравя с добре завърнал се от пътешествията ви. Струва ми се, че граф Исен ще се отбие в Римската палата утре, но ако след това сте на

разположение, за мен ще е удоволствие да се видим пак в Кървавите дупки и да обсъдим някои делови въпроси.

Лекият натиск изчезна и Мейрес си тръгна, без да чака отговор. Остави ме да се чувствам неприятно трезвен и внезапно закопнял за сигурността зад стените на двореца.

— Проклет тип. — Станах и изчетках рамото си, където ме бе докоснал. — Спомних си, че имам работа в двореца. Кралски... прием. — Не се чувствах пиан, но лъжите ми бяха нескопосани. Случвало ми се е да успокоявам засегнати съпрузи с най-абсурдни оправдания — майсторлъкът е в поднасянето. Дори „изпуснах си копчето за ръкавели в деколтето ѝ, подарък ми е от мама, не знаете ли, и тя се нуждаеше от помощ да го извади“, ако бъде изречено с достатъчна убедителност, може да прозвучи правдоподобно за момента. Обаче никой на онази маса дори за миг не си помисли, че си тръгвам по друга причина, освен Мейрес Алус.

Отдалечих се забързано между масите, което накара един сервитьор да залитне, за да избегне катастрофата, и смених посоката, когато пред погледа ми изплува Марко, несъмнено за да обсъди собствените си делови въпроси и покупката на четири бутилки Чами-Никс '96.

— Ставайте. Бързо! — Щракнах с пръсти към Тод и Ронар, които дремеха под клена. Стражите на Мартус биха стояли прави цяла нощ, нямаше да седят облежани на дънера. — Връщаме се. — Все едно говорех на дървото, ако се съдеше по реакцията им. Сритах Ронар по крака, силно. — Събуди се! Ако си пиан, ще ти взема...

Той се килна настрани и главата му се удари с глух звук в калдъръма. Някъде зад мен се засмя жена.

— Мамка му.

Преобърнах с крак Ронар. Главата му се люшна и видях, че очите му са изцъклени и от устата му се стича струя червена слюнка. Мейрес беше наредил да ги убият и двамата. Това бе единственото обяснение. Беше ги убил като предупреждение.

Плюх си на петите.

Пробягах около двеста метра, преди да ми свърши въздухът и да спра запъхтян, превит надве, подпрял се с една ръка на стълба на портата на голяма къща. Бях облян в пот, която капеше и от косата ми. Щом спрях и оставих здравия разум да ме настигне, осъзнах, че нямам

причини да бягам. Ако Мейрес ме искаше мъртъв, вече щях да съм мъртъв. От времето, прекарано в склада му, знаех, че зад спокойната му и разумна външност се спотайва лудост. Винаги бях знаел, че той не управлява половината престъпници в града с деликатно убеждаване, но погрешно го бях смятал просто за по-различен вид бизнесмен, прагматик, който умее да се справя с трудностите. Ала човекът, когото бях видял със свалена маска в онзи склад — този човек би сметнал, че моето измъкване наранява гордостта му, а колко злато бе нужно, за да се излекува такава рана, не можех да кажа. Освен че ще е повече, отколкото имах.

22.

Пратеникът донесе в Римската палата два свитъка и макар че махмурлукът пронизваше главата ми като грамаден метален шип, аз бях буден и готов да ги приема на масата за закуска. Навън сивото утро бе започнало да се прокрадва на пръсти по Кралския път към двореца. Седях и гледах с еднакво недоверие бърканите си яйца и двете тръбички за свитъци — черната и медната. Протестите на стомаха ми ме накараха да избутам настрани първо чинията. Върху черната тръбичка имаше орнамент от слонова кост, изобразяващ силуета на разбит кораб — гербът на Исен. Вътре щеше да има официално известие за планираната му визита. Единственият въпрос в ума ми беше къде да избягам и дали да прочета преди това другото съобщение. Нямах никакви финанси, които си струва да се споменават, нямах къде да бягам, нито извинение за бягство, но и дума не можеше да става да остана да се дуелирам с граф Исен. Беше нужно нещо повече от неодобрението на баба, за да се изправа в двубой срещу ненормалник като Исен.

Притиснах челото си с длан в опит да изтикам болката, която си бях причинил сам, и посегнах със стон към медната тръбичка. На нея нямаше опознавателни знаци. Опитах се да сваля капачката с една ръка, предпазливо, за в случай че Мейрес ми е пратил усойница. В крайна сметка изтървах тръбичката на пода и се наложи да използвам и двете си ръце — и двете треперещи в резултат на твърде много вино, стрес и увереността, че ако вътре има усойница, сега тя ще е адски ядосана. Оказа се, че капачката в края се развинтва, а не се издърпва. Изтръсках свитъка и го пригладих върху масата. Отначало ми бе трудно да фокусирам гуреливите си очи, за да разчета калиграфското писмо върху пергаментата. Някакво официално писмо или пълномощно.

Погледът ми се прикова върху един ред в горния край: „Даварио Романо Евеналайн от Златната къща, търговски клон“. После върху един в долния край. „Приносителят принц Джалан Кендет е упълномощен да представлява интересите на Голот в африканската

търговия — по-специално корабите «Юпитер», «Марс» и «Меркурий».“ Премигнах, вдигнах свитъка пред лицето си и присвих очи срещу него. „Златната къща, Умбертиде, Флоренция“.

Това, изглежда, бе документ, който едновременно ме упълномощаваше и ме пращаше да извърша някакви търговски преговори в Умбертиде, банковата столица на Флоренция. Прокарах пръст по бучката восък, върху която имаше завъртян печат. Отне ми малко време да си спомня откъде го познавам. Осем преплетени пръста.

— Гариус! — казах високо. Даже прекалено високо. И ми се прииска да не го бях правил. За миг пронизителната болка от махмурлука прогони всичките ми мисли. — Гариус — повторих шепнешком. Този символ беше татуиран над вените на лявата му китка. А Голот трябва да бе истинското му име, като на баща му, крал Голот II; Гариус беше просто умалително — даже не знаех как точно се пише. Разгледах документа по-внимателно и видях, че „Джалан“ е нанесено върху друго, изчегъртано име, с още един печат, който да завери промяната.

Навих свитъка и го прибрах в тръбичката, после я стиснах силно и си поех дъх облекчено. Вече имах извинение да се махна и място, където да отида. Скъпият стар дядо Гариус беше чул за неволите ми и беше прехвърлил тази работа на мен. Ако побързах, можех да се измъкна от двореца преди да са довели Снори, преди да се е появил графът с размахан меч, блеейки за удовлетворение, и преди Мейрес Алус изобщо да е разбрал нещо. И още по-чудесно, отивах в Умбертиде, където рано или късно се озовават всички пари на света: какво по-хубаво място за един разорен принц да си напълни джобовете? Можех да се върна натежал от злато, да си изплатя дълговете към Алус и останалите лешояди и евентуално дори да открия, че Шарал междувременно е успяла да втълпи малко разум в главата на новия си съпруг.

— Оседлайте коня ми! — И с надеждата, че някой ще предаде тази заповед на главния коняр, се отправих с нестабилна крачка обратно към покоите си, решен този път да си приготвя багаж за пътешествието. Първото, което направих, беше да сменя церемониалната сабя на кръста си със стария боен меч. По пътищата на Флоренция се спазваше мирът на кралицата, но все пак бе в сила и

старата максима: колкото по-използван изглежда мечът ти, толкова по-малко вероятно е да го използваш.

Когато имаш махмурлук, язденето или ще те излекува, или ще те довърши. Аз успях да се задържа от правилната страна на тази граница, макар че неведнъж копнеех за милостивите обятия на смъртта. Напуснах Вермилиън в тръс, с претъпкани дисаги, подскачащи върху хълбоците на Нор, докато утринното слънце започваше да напича паветата около нас.

Забавих Нор до ходом веднага щом градът се смали зад нас дотолкова, че можех да го закрия с протегнат палец. Хубаво беше да съм отново в движение, този път с безопасна цел, пълномощно в джоба, предостатъчно провизии, резервни дрехи, кон, шепа медници и шест сребърни крони. Бях оставил инструкции да съобщят на графа, че съм бил принуден да замина по официални кралски дела. Доставяше ми удоволствие да си го представям как тъпче ядно в жегата пред Римската палата, а после си тръгва към къщи. Мейрес Алус също можеше да върви да се обеси. Яздех в добро настроение. Има нещо много ободряващо в това да продължиш напред и да оставиш грижите зад себе си.

Яздих цял ден, преспах в приличен хан, насладих се на огромна закуска от омлет с гъби и пържени картофи и потеглих отново. Да пътувам инкогнито през родния си край се оказва освобождаващо преживяване и макар че ми липсваше компанията, осигурявана ми порано от северняците, това ми даде време да си мисля за свои си работи и да гледам как светът минава покрай мен. Открих, че последното е доста надценявано.

Две мисли започнаха да се открояват в главата ми след цялото ми мъдруване за събитията във Вермилиън. А именно: къде са ездачите на баба, водещи заловения Снори, и защо, по дяволите, още не съм настигнал Хенан? Как така едно хлапе пешеходец със само ден преднина успява да остане пред мен толкова дълго. Още един ден трополене по Апанския път не ми даде отговор на нито един от тези въпроси. Слънцето залезе зад гърба ми, донасяйки най-слаб шепот за присъствието на Аслауг, и цялата долина на Едмар потъна в сянка. Бялата мълния на челото на Нор като че ли улавяше последния светлик

и сочеше пътя. Въздухът бе топъл, от лозята по склоновете долиташе свирене на щурци, от време на време подминавах някой фургон или натоварена каруца, теглена от дръгливо магаре... човек не би могъл да си пожелае по-спокойна вечер. Но вместо това открих, че копнея за бурна пиянска вечер в „Лудетините“, последвана от бурно пиянско боричкане с някоя от по-гъвкавите изпълнителки (те обичат да се наричат актриси), а може би две или три. Поклащах се приятно на седлото на Нор и си мислех как Вермилиън започва да ме зове в момента, щом го напусна, въпреки че се бе оказал донякъде разочароващ след дългото ми отсъствие.

Не усетих конниците, приближаващи се зад мен, до последния момент — това е още един недостатък на унасянето в мисли. От лявата ми страна един мъж се приведе от седлото и измъкна мечата ми, отдясно друг извъртя коня си да препречи пътя на Нор и грабна юздите от ръцете ми.

— Бъдете така любезен да слезете от коня, принц Джалан — прозвуча един глас зад мен.

Извърнах се и видях още трима мъже на коне. Средният беше здравеняк, добре облечен, с плащ с висока яка, по последна мода, пристегнат с дебела златна верижка. Изглеждаше около петдесетгодишен, с ниско подстригана сива коса, тъмни очи и сурова усмивка. Студени ръце стиснаха стомаха и мехура ми, щом осъзнах, че това вероятно е граф Исен. От лявата му страна имаше по-слаба закачулена фигура в сиво, която държеше юздите на коня си с една ръка, а отдясно — грозен тъмнокос бияч, доста подобен на двамата от двете ми страни, само че този държеше тежък арбалет, насочен към мен.

Вдигнах ръце. Умът ми работеше трескаво.

— Тръгнал съм по работа на кралицата. Нямам време за игрички — особено пък да бъда спиран насилствено на пътя. Това е обикновено разбойничество! Баба ми е разпъвала хора за такива работи. — Запазих гласа си възможно най-спокоен и подбрах думите си така, че да напомня на графа за неговия дълг, а и за моя. Да повикаш някого на дуел е едно. Да го принудиш да отбие от пътя под насочен арбалет — съвсем друго.

— Помолих ви да слезете от коня, принц Джалан. Няма да моля отново. — Графът не изглеждаше трогнат.

Бавно, за да не дам никакъв повод на мъжа с арбалета, слязох от седлото. Стигаше едно нервно трепване — на него или на коня му — и бих могъл да се взирам в дупката, която стрелата е пробила в мен. Бях виждал мъже, улучени с арбалетни стрели отблизо, а много ми се искаше да не бях.

— *Свяжете его руки.* — Графът махна към двамата мъже, които бяха слезли от конете си заедно с мен. Тръснах глава, но не можах да разбера думите.

— Хей, я чакайте! — Те ме сграбчиха за ръцете и ги вързаха зад гърба ми със смущаваща бързина: имаха си приготвена въжена примка, която да увият около китките ми.

Графът погледна назад по пътя, а после се изправи в стремената, за да погледне напред. Доволен, че няма да ни безпокоят в близките минута-две, седна обратно.

— И маската. — Нито един от двамата мъже не помръдна. Графът сложи ръка над устата си. — *Слепок!*

Чух зад себе си шумолене и две ръце посегнаха да притиснат върху устата ми нещо тежко.

— Не! — Започнах да се боря, но мъжът отпред, висок колкото мен и напращял от мускули, ме фрасна в корема, точно на мястото, което казва на всичкия въздух да напусне дробовете ти възможно най-бързо.

Докато се превивах и се мъчех да си поема дъх, те ми запушиха здраво устата и напъхаха парче кожа между зъбите ми. Дебелите кожени ивици обхванаха главата ми като пръстите на някаква ръка и покриха отчасти носа и очите ми. Обикновена маска от онези, които се използват при превозване на бунтовници и луди. Ако можех, щях да се усмихна. Граф Исен беше прекалил. Баба не би търпяла някой, носещ нейното име, да бъде подлаган на такова унижение. Да ме мъкнат в този вид през Вермилиън можеше да опетни малко репутацията ми, но графът щеше да е късметлия, ако си запази земите и титлата, и разбира се, нямаше да може и дума да става да се дуелирам с него.

— На коня! — Графът махна с ръка към двамата грубияни и те със смущаваща лекота ме вдигнаха обратно върху Нор. Пъгнах ботуши в стремената и стиснах здраво колене. Да паднеш от кон с вързани зад гърба ръце е бърз начин да си счупиш врата.

Третият славянин свали арбалета си и махна стрелата. Предположих, че тримата не говорят имперския език, макар че защо графът би наел такива хора, не можех да...

— Не! — Това исках да кажа. Вместо това нададох приглушен писък иззад маската. Мъжът от другата страна на Исен беше вдигнал качулката си. За да го направи, пусна юздите, защото имаше само една ръка. Качулката падна от плешив бял череп, бледи очи се втренчиха в моите от мършаво лице, което въпреки че изглеждаше само кожа и кости, някак си съумяваше да изглежда доволно да ме види. Как така, по дяволите, главният мъчител на Мейрес Алус, Джон Резача, яздеше с граф Исен? Опитах се да смушкам Нор в тръс, но биячът до мен стискаше здраво юздите, а другият ме удари в крака толкова силно, че той изтръпна целият.

— Кротко де! — Графът вдигна ръка. — Малко е късно за бягане, принц Джалан. — Той се усмихна невесело. — Виждам, че позна Джон. Аз съм Албер Маркс, а имената на моите съратници не са важни. Важното е, че те няма да разберат нищо от думите ти и нямат представа кой си. Споменавам го само за да не си хабиш дъха в опити да ги подкупиш или другояче да ги отклониш от целта им.

Мамка му. Мамка му. Мамка му. Мейрес Алус беше пратил след мен един от най-добрите си помощници. Албер Маркс се славеше като безмилостно ефективен. А аз си мислех, че само социалната любезност и дългът към Короната пречат да бъда намущан от меча на графа. Истинската опасност обаче беше подновяване на запознанството ми с щипците на Джон Резача — а всичко, което стоеше между мен и връзването ми към маса в някой от складовете на Мейрес, се бе стопило, когато престанах да внимавам. Би трябвало да се сетя, че това не е графът. За Исен се говореше, че е дребен, а дори на кон, сред грамадните биячи, Албер Маркс не отговаряше на това описание.

— Хайде. — Албер кимна и ни поведе към мястото, където една малка пътечка се отклоняваше от главния път. Славяните язدهа двама отпред и един отзад, така че да ме оградят. Поведоха ме без бързана след Албер и Джон Резача. Отне ни минута-две, докато изгубим от поглед пътя сред редовете лозя и дялящите ги трънливи плетове.

Мъжете пак ме свалиха от гърба на Нор и Джон Резача се приближи да провери връзките, като прокара студената си дългопръста ръка по всеки от петте ремъка около главата ми — интимно докосване,

което ме накара да потръпна от отвращение. Кратко опипване зад тила ми и чух щракването на ключалка. Джон Резача се появи отново пред очите ми, поклащайки един малък ключ, преди да го пусне в джоба си. Усмихна се, показвайки тесни зъби, и разтвори плаща си, за да видя чуканчето на ръката му, завършващо с грозен блед белег току над лакътя. Когато го бях видял за последно, от раната бликаше кръв — Снори му беше отсякъл ръката преди броени мигове — и аз го бях сритал хубавичко няколко пъти в главата, докато лежеше в безсъзнание и както се надявах, умиращ. Сега ми се прииска да му бях смачкал черепа с крак от маса.

Джон Резача потършува малко несръчно в един вътрешен джоб и измъкна железни щипци.

— Помниш ли? — попита той.

Не бях забравил, макар че Господ ми е свидетел, исках да забравя. Проклетите щипци навестяваха редовно кошмарите ми през последните шест месеца.

— Ще те чакам — каза той, а после мина зад мен, хвана връхчето на един от пръстите ми в щипците и стисна силно. Изревах зад маската и се замяхах в хватката на славяните, и някак си пръстът ми се измъкна, макар и с такава болка, че не можех да кажа дали Джон Резача е откъснал върха му, или не. Цялата ми ръка пулсираше в агония, дишах тежко през носа и изпод маската ми се изтръгна хленч.

Албер Маркс се приближи и се приведе към мен.

— Сега двамата с Джон ще си вървим. Не би било разумно да рискуваме да ни хванат с теб. Ще ти уредим дискретно влизане в града и ако не те видя отново... е, сигурен съм, че Джон ще те види. — Изправи се в седлото. — Лек път, принц Джалан.

И след тези думи двамата се отдалечиха в тръс. Джон Резача подскачаше в седлото като човек, несвикнал да язди.

Аз седях, мъчейки се да си поема дъх през маската, с очи, плувнали в сълзи, и пръст, горящ от агония, все едно са го топнали в парлива киселина. Въпреки всичко сърцето ми туптеше малко помалко бясно с всеки следващ метър разстояние между нас. Това може да ви се струва слаба утеха, но колкото и тежко да бе положението ми, фактът, че Джон Резача си отива, правеше нещата малко по-хубави.

Облекчението ми се оказа краткотрайно. Със сумтене един от тримата славяни дръпна юздите на Нор и потеглихме обратно към

Апанския път. Премигнах няколко пъти да избистря поглед и огледах пазачите си. Всичките имаха едни и същи груби черти, сякаш лицата им се състояха от широки плоскости: тежко чело над малък нос, изпъкнали скули и бледа кожа, протягаща се надолу от тях до квадратна челюст. Прецених, че са братя, може би дори тризнаци, защото не се различаваха много. Без маската и езиковата бариера може би бих имал шанс да се измъкна с приказки, но нещо в очите им — този безизразен и тъп поглед, който имаха всичките — ми подсказваше, че дори тогава би било трудно да ги отклоня от избрания курс.

Първите три пъти, когато подминахме някакви хора, веднага започвах да се боря и да се мъча да викам. Това ми спечели презрителни погледи и насмешливи подвиквания от пътниците и удари по главата от славяните, след като онези се загубеха от очи. При четвъртия ми опит спътникът на каруцаря ме замери с камък, а най-едрият славянин ме фрасна в бъбрека толкова силно, че на сутринта сигурно щях да пикая кръв. Оттам нататък се отказах. Маската ме правеше неразпознаваем дори покрай нас да минеха слуги от собственото ми домакинство. Нещо повече, бележеше ме като враг на Червения предел, чиито неистини са отровни. Повечето хора биха предположили, че ме водят на съд и щом бъда признат за виновен, вероятно ще загубя езика си, или ако съдията се окаже снизходителен, просто ще ми го разцепят до корен.

Лагерувахме встрани от пътя, достатъчно навътре в един царевичак, за да сме скрити от чужди погледи. Облекчението, което бях почувствал при раздялата с Джон Резача, бързо се разсея, когато с напредването ни към Вермилиън разстоянието помежду ни започна да се скъсява. Нямах никаква представа как да избягам и беше влудяващо да ме карат през собственото ми кралство, покрай десетки верни поданици, неразпознат и неспособен да помоли за помощ.

Седнали наред кръг утъпкана царица и оградени от всички страни от множество високи зелени стебла, ние бяхме добре скрити. Даже конете не можеха да се видят от пътя, защото бяха навели глави да дъвчат почти узрелите кочани. Един от славянските братя заби в земята кол и върза задната част на маската ми за него с верига, която си

беше вече прикрепена към кола. Като свършиха това, братята извадиха студени провизии и седнаха да ядат — черен хляб, сивкаво масло и тъмночервен салам, нашарен с бели бучки лой и хрущяли. Нагъвах мълчаливо, ако се изключи постоянното мляскане и някоя и друга неразбираема дума. Никой не ми обръщаше ни най-малко внимание. Опитах се да измисля план за бягство и същевременно да не мисля колко силно ми се пикае. И двата опита се оказаха неуспешни и вече започна да ми се струва, че единственият начин да привлека вниманието на копелдаците към тоалетните си нужди е да се подмокрят.

Оказва се, че да се подмокриш е доста трудна работа, тъй като противоречи на множество ключови инстинкти. Въпреки това, ако разполагаш с достатъчно време, ще постигнеш успех. Тъкмо бях на ръба да се напикая, когато един от славяните стана и извади от джоба си странна метална кука. Без предупреждение ме сграбчи с една ръка за тила и навря куката покрай маската, за да захване ъгъла на устата ми, все едно съм риба. После, пречейки ми да се боря просто като я държеше здраво, извади фуния и натика върха ѝ в края на куката — която се оказа кука тръбичка.

— *Воды.* — Той посегна към мях с вода и започна да налива във фунията. От този момент, та чак докато спря, цялото ми внимание беше погълнато от това да не се задавя до смърт. Тази случка ми изясни две неща — първо, че те нямат ключ за маската, и второ, че ако някога ме нахранят пак, то ще е като стигнем Вермилиън.

„Поенето“ реши и другия ми проблем — мехурът ми загуби всякаква срамежливост, докато се давех. Резултатът беше в началото една не съвсем неприятна топлина, която бързо премина в по-малко приятното усещане за студени и мокри панталони.

Слънцето залезе и макар да ми се стори, че Аслауг ми шепне сред тихите гласове на царевицата, не можех да различа думите, а и тя не ми предложи помощ. Всъщност звучеше ми почти като смях.

Двама от братята легнаха да спят и оставиха третия да ме наглежда. Накрая аз се отпуснах върху постелята от утъпкани царевични стебла и се опитах да поспя. Пръстът ми или онова, което си въобразявах, че е останало от него, туптеше от болка; неспособен да извадя ръцете си отпред, не можех да намеря поза, в която те да не ме болят, маската ме тормозеше, а от тъмното се появиха и буболечки, за

да изследват всеки мой сантиметър. Въпреки всичко по някое време се унесох и десет секунди по-късно, както ми се стори, похитителите ми ме разтърсваха да се събудя, а в небето над нас се виждаше намек за сивота.

Гледах ги как закусват, после преглътнах с даване още вода и бях качен отново на гърба на Нор. Продължихме към Вермилиън, потропвайки със спокойна крачка покрай ежедневната върволица от фургони, пратеници, карети, поели към далечни места, и селяни, отиващи на по-кратки визити с натоварени каруци или повели след себе си отрупани с багаж мулета. Пътят се изкачваше между камениста верига хълмове, които не си спомнях от пътуването си в обратната посока, а обработваемите земи отстъпиха място на суха гора от коркови дъбове, букове и иглолистни дървета с редки клони. Утринната омара се вдигна и слънцето напече отново, сякаш по-силно отпреди. От купчинките тор, осеяли паветата на Апанския път, се разнесе смрад, която неочаквано ме накара да закопнея за хладните свежи ветрове на северната пролет. Поклацах се в седлото потен, жаден и окаян и се чудех колко ли мухи са се събрали около болезнения остатък от пръста ми и снасят яйца в лъщящата рана.

— Това е той! — отекна мъжки глас, пронизителен и триумфален. — Или поне конят му. Сигурен съм в това. Вижте мълнията на челото.

Отлепих очи и се опитах да ги фокусирам. Четирима конници бяха преградили пътя ни.

— Не може да е той — обади се презрително друг мъж. — Един принц на Червения предел не би...

— Провери го, Бонарти. — Това го каза мъжът на най-големия кон, истинско чудовище.

Последният пришпори добичето си към мен. Славяните се напрегнаха, но не се опитаха да му попречат.

— Определено е неговият кон — каза първият, сякаш предизвикваше някой да му възрази.

Заля ме облекчение. Ако устата ми не беше запушена, щях да закрепця от радост. Всяка болка изчезна на мига. Баба, Мартус... някой... беше разбрал за намеренията на Мейрес и беше пратил спасителен отряд. Спасителен отряд с мъж, който знаеше особените белези на Нор — тази назъбена бяла мълния върху кадифената чернота

на носа му. Точно отличителният му вид ме беше накарал да го купя — исках да изглеждам добре, като влизам отново в родния си град, и макар че познавач на конете като мен не би трябвало да се води по такива дреболии, се бях поддад. Сигурно това бе водило и хората на Мейрес. Ако си бях избрал проста кафеникава кранта и яздох закачулен, вече можех да съм прекосил границата с Флоренция, вместо да съм на ден път от Вермилиън и затънал до гуша в неприятности.

Кльощавият се приближи и се приведе в седлото да ме огледа, присвил очи. Под едното имаше червен родилен белег. Беше Бонарти По! Бях го видял за последно в „Гроздовете на Рот“, точно преди да се появи Мейрес и да съсипе вечерта. Можеше да е мазник с остро лице, което сякаш си проси шамарите, но в този момент имах чувството, че никога не съм бил по-щастлив да видя някой познат. Даже не съжалявах за всичкото роунско червено, което беше излочил за моя сметка онази вечер.

— Принц Джалан?

Закимах яростно, като надавах гъргорещи звуци — надявах се, че звучат утвърдително. Бонарти продължи да се взира внимателно в мен, като мърдаше глава насам-натам, сякаш това би му помогнало да види през ремъците, опасали лицето ми.

— Наистина е той! — После добави с по-тих и озадачен глас: — Принц Джалан, защо сте...

— Очевидно се крие! Хитрост, за да се промъкне незабелязано обратно в града — прекъсна го мъжът на огромния кон. Моето внимание обаче беше насочено към славяните — и при най-малкия шанс те щяха да посекаат спасителите ми и да продължат към Вермилиън, все едно нищо не се е случило. Почнах да соча трескаво към тях с глава и да издавам гъргорещи звуци, които се надявах да звучат като настойчиво предупреждение.

— Стига с тези маймунджилъци! Слезте от коня си, сър! И се изправете срещу мен като мъж! Както трябваше да направите още щом получихте предизвикателството ми! — Сега вече мъжът на големия кон привлече вниманието ми. Имаше зачервено от гняв лице, тънки сиви мустаци и тясна цепка за уста.

— Ръцете му са вързани, граф Исен! — каза Бонарти, като надникна зад гърба ми.

— Пленник! — заяви най-близкият до мен славянин.

— Глупости! — Граф Исен, този път истинският, не смяташе да търпи такива работи. — Прекратете този фарс. Срежете му вървите и го свалете от коня. Нямам време за подобни идиотщини. Загубих цял ден на пътя, вместо да върша нещо полезно...

Бонарти извади малкия си украсен със скъпоценни камъни нож и срязва въжето на китките ми.

— Пленник! — повтори славянинът, но немалко от минувачите бяха спрели да позяпат и за братята би било глупаво да опитат нещо.

Измъкнах ръцете си отпред, разтърках китки и огледах внимателно пострадалия си пръст. Раната се оказа по-лека, отколкото си въобразявах, само нокътят беше изтръгнат и оголената плът се беше покрила с черни струпеи. Почувствах се отчасти облекчен, че пораженията не са необратими, а отчасти ужасен, че толкова дребна рана може да предизвика такава болка. И макар че граф Исен чакаше да ме накълца на парченца, успях да потрепера при мисълта какво би могъл да постигне Джон Резача, ако го оставят да поработи спокойно върху мен.

— Слезте, сър! Възнамерявам да получа удовлетворението си незабавно! — И граф Исен скочи от седлото на огромния си кон, за да изчезне целият зад него. После се показа, с ръце на кръста, вираше се нагоре към мен. Беше най-дребният мъж, когото бях виждал през всичките месеци на пътя, с изключение на джуджето на доктор Тапрут, облечен в най-хубавите възможни пътни дрехи и носеше на кръста си меч, който би се влачил по земята дори ако аз самият го препаша.

Посегнах към маската си и я подръпнах, след което посочих първо Бонарти, а после тила си.

— Да, аз платих на Бонарти да ви бъде секундант. Моят е Стеванас ей там. — Исен махна с ръка към един набит воин, който се въсеше срещу мен от коня си. — Сър Критчън ще се погрижи да гарантира честен двубой. А сега слезте, сър, или заклевам се, ще накарам да ви смъкнат от седлото.

Тогава срещнах погледа на Исен за първи път. Изпод грижливо подстриганата коса и добре оформените вежди в мен се вираха очи на маниак. Вярно, дребен маниак, но въпреки това някак си адски страшен. Слязох доста пъргаво от гърба на Нор, подръпнах маската и напипах тежкия катинар отзад. Слизането ми не беше проява на храброст. Конете са чудесни за бягство, след като вече бягаш, но не им

достига начално ускорение, така че ако се намиращ в непосредствена близост до някоя заплаха и искаш да драснеш, може да се окаже, че ще ти е по-добре пеш. Докато Нор набере скорост и се откъсне от най-различните ми похитители, врагове и кандидат-убийци, вероятно поне един от тях щеше да е забил меч в някоя моя част, която предпочитам да си запазя. Ето защо вместо това задърпах многозначително ремъците и посочих устата си.

— Стига с тези циркове! Защищавайте се! — Граф Исен изтегли прекалено дългия си меч и го насочи към мен.

Разперих празните си ръце.

— Та аз дори нямам меч, смахнат дребосъко! — исках да кажа, но думите излязоха от устата ми като поредица от гъгниви звуци.

— Сър Критчън. — Исен не откъсваше от мен безумните си малки очички. — Дайте на принца меча му. Виждам, че човекът зад него носи два.

И въпреки по-нататъшните ми протести сър Критчън, висок възрастен тип, когото помнех отнякъде, слезе от коня, за да вземе меча ми от един от славяните. Насъбралата се тълпа растеше от минута на минута, така че онзи нямаше друг избор, освен да му го даде. Не изглеждаше щастлив. Вероятно се чудеше дали родната му земя се намира достатъчно далеч, за да избегне гнева на Мейрес, ако не ме върнат във Вермилиън, както им е било наредено.

Сър Критчън, който изглеждаше безупречно въпреки дългата прашна езда от града, сви десницата ми около дръжката на меча. За последен път бях размахвал сериозно това оръжие в Аралския проход. Щръбките по него разказваха история, която до голяма степен бях забравил и която не горях от желание да изживявам наново. Някак си в онзи ден ужасът ме беше тласнал към берсеркерска лудост. Дори да успееш да повтори този подвиг тук, край Апанския път, това нямаше да ми е от голяма полза. Бойната лудост не те прави по-добър фехтовач, просто престава да ти пука дали човекът срещу теб е по-добър фехтовач.

За момент се взирах тъпо в меча, заслепен от играещата по него слънчева светлина. Обезводняването и гладът размътваха мозъка ми и не успях да следя добре ставащото наоколо.

— Направете място! Стеванас, разчисти малко място! — Исен завъртя меча си в широки заплашителни кръгове.

— Чакайте! Първо ми свалете това нещо! — Задърпах безрезултатно маската, докато думите ми излизаха като гъргорене. Миг по-късно осъзнах, че стискам в ръка остро оръжие, и с голямо облекчение го насочих към ремъците. За нещастие, не изглеждаше възможно да държа меч достатъчно далеч, за да насоча върха му към лицето си. Опитах вместо това да срежа ремъците с ръба на острието, но те бяха така стегнати, че не можех да пхна пръсти под тях, и така впих в плътта ми, че ако ги режах слепешката и несръчно, щях да си нанеса ужасни рани. Като видях обаче Исен да се обръща към мен и разбрах, че той се кани да ми нанесе доста по-смъртоносни наранявания, започнах да стържа най-обещаващия ремък, макар и малко колебливо. Болеше.

Благородниците бързо отвориха място в тълпата — лаеха срещу хората, както са възпитани да правят. Зрителите така или иначе горяха от желание за зрелище и охотно им съдействаха.

— Защиатавайте се! — Исен пристъпи към мен, протегнал меч си напред, а нетрепващият му връх сочеше право към сърцето ми.

— Спри! — изкрещях. — Аз съм пленник! — Или по-точно: — Фи! Аххъм флеммих!

Пръстите ми бяха хлъзгави от кръв, или пот, или и двете, но ремъкът като че ли поддаваше.

— По-добре е, че не се налага да слушам лъжите ви, принц Джалан, и че не се налага да се срамите пред тези свидетели с оправдания за страхливостта си. — В очите на графа гореше лудост, която не можех да определя съвсем... може би три части убийство и две части абсолютна увереност, че всяка дума, излизала някога от устата му, е Божия истина. — Защиатавайте се!

— Няма да се бия с теб! — „Мнама нга фе мвия ффеб!“ Реших да не правя никакви опити да се защитя и да разчитам на честта на графа да ме спаси, или поне на страха му да не би някой да се усъмни в неговата чест.

Първият ремък поддаде. В същия миг графът скочи.

Въпреки решението си да не реагирам открит, че отскачам назад и вдигам меч си да парирам неговия. Дали това беше истинско посегателство към живота ми, или просто хитрина, за да ме подтикне към действие, не мога да кажа, но тялото ми взе решението вместо мен

и сега той ме засипа с вихрушка от удари, които определено целяха да ме изтърбушат.

Ръката ми с меч се движеше инстинктивно, следвайки моделите, вложени в нея през дългите и отвратителни часове на тренировки във фехтовалните зали по настояване на баба. Трясъкът на стомана в стомана винаги е плашещо силен, а като услужливо напомняне за болката, която те чака в случай на попадение, всеки сблъсък забива болезнени игли в дланта и китката ти, така че повече от всичко ти се иска да пуснеш проклетия меч.

През първия... е, усетих го като час, но сигурно е било по-малко от минута, темпото на атаките на Исен не ми оставяше и частица от секундата за мислене. Инстинктът и тренировките всъщност ми послужиха доста добре. Бранех се сполучливо, макар че не направих опит за контраатака. От идеята умишлено да забия меч си в плът — пък била тя и плътта на отвратително джудже като граф Исен — стомахът ми се преобръщаше. Не от някакво състрадание — просто съм си гнуслив. Не можех дори да мисля за това. Беше все едно да забия игла в собственото си око — дори не можех да се насиля да го опитам. Пък и освен това бях зает.

Сред трясъка на мечовете двамата се придвижвахме основно в една посока — аз отстъпвах, разпръсквайки тълпата. Исен напредваше с лека гримаса на задоволство, като сечеше и мушкеше. Имах чувството, че се бия с човек, застанал в дупка — неприятно усещане, което ме караше да се притеснявам за по-различни жизненоважни органи от обикновено. Излязох от пътя, като едва не се спънах в канавката, и заотстъпвах по неравната земя, а шубраците ме дърпаха за краката.

И всичко това заради честта на Шарал де Вийр? Заради прастари креватни подвизи, състояли се още преди той да я зърне... или може би дъртият пръч ѝ е бил хвърлил око от години и просто е чакал ръката ѝ да порасне достатъчно за пръстена му, или пък прекалено закрилническият ѝ баща да умре, преди да сключи сватбена сделка с новия и не толкова скрупулъзен лорд Де Вийр?

Инстинктите и обучението ми служеха добре и едва когато ме застигна неподправеният ужас от всичко това, умът ми започна да се меси и да предизвиква грешки. Върхът на меч на Исен остави парещ червена драскотина на рамото ми. Болката не беше чак толкова силна,

но шокът и ужасът... Отбих меча му нагоре, отскочих, врътнах се и си плюх на петите право към дърветата.

Изненадата ми даде добра преднина. Бях се отдалечил на двайсет метра, преди невярващият рев на графа да ме застигне. Преди да измина и половината разстояние до дърветата, чух преследвачите да се втурват подире ми, но малцина са надарени с моята бързина и смея да твърдя, че никой от тях не се е изправял лице в лице с дребосъка Исен.

Профучах между първите два бряста с нещо, което щеше да е широка усмивка, ако не беше маската. В гората можех да се откъсна от преследвачите си, да се отърва от маската и да измисля безопасен начин да се добера до Умбертиде, пък проклети да са всички. Славяните щяха да се кълнат, че не съм бил аз, а аз, като му дойдеше времето, щях да отричам всичко. „Сигурно грешите. Аз в маска на престъпник? Нима изобщо можете да различите кои са долните предатели, които ги носят? Трябвало е да я свалите — тогава щеше да стане ясно. Голям късмет, че Исен не е убил бедния човечец!“

Задъхан, изподраскан и потен, спрях изгубен сред дърветата, предимно високи букове. Земята под тях беше покрита с дебел слой ланшна шума и обрасла с калинови храсти. Облегнах се на най-дебелия дънер, който ми се изпречи пред очите, и заработих пак върху кожените каиши около главата си. Този път заклеших дръжката на меча между стъпалата си и действах доста по-внимателно.

Да притискаш остро оръжие към лицето си достатъчно силно, за да пререже стара кожа, като същевременно се опитваш да опазиш младежката си хубост, е сложна работа. Всъщност тя погълна вниманието ми дотолкова, че за малко да пропусна тихото хрущене на шумата под приближаващи се ботуши.

Някак си нуждата да мога да говоря надделя над внезапно избуялата паника и продължих да стържа с меча точно колкото да успее да пререже и последния каиш. Смъкнах проклетото нещо и раздвижих схванатата си уста, но внимавах да не плюя и да не издавам никакъв друг звук, който би могъл да привлече внимание.

— Стеванас? По? — Още шумолене, приглушена ругатня. — Сър Критчън? — Гласът на граф Исен ехтеше доста по-плътно, отколкото можеше да се очаква от такъв дребосък, и доста по-наблизо, отколкото си мислех, че е. — Джалан Кендет! Покажи се! — Беше прегракнал, но пък нали крещеше от доста време.

Мъчително бавно оставих маската и започнах да извъртам меча си, за да хвана дръжката. Въпреки пълната ми концентрация ръцете ми, хлъзгави от пот и кръв, успяха да направят точно обратното на това, което исках от тях, и изпуснаха оръжието. То тупна с приглушен звук сред сухата шума.

— Аха! — Граф Исен се появи иззад дънера на съседния горски великан, от напълно неочаквана посока и много по-близо, отколкото си мислех, че е — дървото, което беше заобиколил, се намираше толкова близо до това зад гърба ми, че долните им клони се преплитаха над нас като пръстите на сключени за молитва длани.

И двамата застинахме за миг, вперили очи един в друг, аз по задник с меча ми на земята пред мен, а около нас се простираше мълчаливата гора, огряна тук-там от неравни петна светлина, златисти в шарения сумрак. Без допълнително предупреждение Исен се хвърли в атака с нечленоразделен и убийствен боен крясък на уста. Аз се наведох към меча си, като пицях, че съм невъоръжен.

Деляха ни само два метра и аз още се изправях след претъркулването си, когато кракът на графа закачи някакъв корен и скокът му, предназначен да ме пониже, се превърна в тромаво залитане, с онези твърде големи крачки, които правим при такива обстоятелства, за да избегнем плъсването по лице. В крайна сметка той прониза бука, мечът му потъна на няколко пръста в дървото точно на мястото, където главата ми се беше опирала в дънера.

Признавам му на дребното копеленце, че реагира бързо — измъкна нож, който ставаше за кормене на волове, и се въртна, за да го размаха срещу мен.

— Виж сега, Исен... станало е малко недоразумение... — Думите звучаха непривично в устата ми, след като толкова дълго бях дъвкал кожата на маската.

Той обаче продължи да напредва, вдигнал високо страховития нож, така че виждах очите му от двете страни на острието, със зеници, свити до малки черни точки лудост, и с потръпващи устни.

— Чакай! — Протегнах меча си между нас, за да го спра. Помъчих се да измисля добра причина, поради която да чака, и устата ми самичка каза: — Вземи си меча, човече. Не искам да казват, че съм те победил нечестно!

Граф Исен спря, намръщи се и хвърли поглед назад към оръжието си, стърчащо все още от дънера. Мръщенето му се усили.

— Е... вярно, че боят с нож е под достойнството на благородниците... — Метна ми поглед, който изразяваше известно съмнение дали наистина съм се пръкнал от кралски чресла, и отстъпи към дървото.

Гениално! Годините на непрестанно лъжене ми бяха дали език, способен да си измисля без никаква съзнателна намеса от страна на ума ми. Напрегнах се, готов да хукна веднага щом той задърпа дръжката на меча. Докато го правех обаче забелязах, че десният ми крак е стъпил върху здрав на вид клон, дълъг около три стъпки — явно се беше отчупил от дървото при някоя буря.

Граф Исен прибра ножа си и стисна с две ръце дръжката на меча, обърнал гръб към мен, готвейки се да го дръпне. Аз прехвърлих собствения си меч в лявата си ръка, вдигнах тоягата и тръгнах крадешком напред. С тихи стъпки се озовах зад графа — лекото хрущене на шумата под ботушите ми бе заглушено от сумтенето му, докато се мъчеше да измъкне заклещеното острие. Хвърлих поглед на клона. Беше доста тежичък. Свих рамене и разчитайки на по-дългите си крака да ме измъкнат в случай че нещо се обърка, цапардосах Исен отстрани по главата. Вече имах зловещ опит със стоварването на вази върху тила на мъж, затова реших този път да пробвам страничен удар.

За един подмокрящ гащите миг ми се стори, че граф Исен ще остане на крака. Той започна да се обръща... а после се свлече.

Постоях така няколко секунди, взрян в лежащия в несвяст граф, дишах тежко. Накрая се сетих да захвърля тоягата и в същия момент осъзнах, че до мен долитат далечни викове и звън на мечове. Поколебах се, зачуден какъв ли може да е източникът им.

— Няма да е нищо хубаво — промърморих на гората. Свих рамене и тръгнах. Ако ме бяха оставили на спокойствие, вероятно щях да изпразня кесията на графа, за да ми плати за неудобството и за нов кон, но звуците на битка се приближаваха.

Поех с прилична скорост между храстите, стигнах до коритото на пресъхнал поток и продължих по него. Не бях изминал почти никакво разстояние, когато с трясък на клони някой се връза в мен отстрани и двамата се търкулнахме в плетеница от крайници и остри

лакти. Последва хаотичен период на ужасени писъци и бясно млатене, който завърши с това, че използвах по-големите си размери и тегло, за да се озова отгоре, стиснал в ръце един мършав врат.

— По? — Открих, че се вирам в тясното почервеняващо лице на Бонарти По. С мъничко неохота откопчих пръсти от гърлото му.

— Т... — Той си пое дълбоко дъх. — Те са след... — Извъртя глава настрани и повърна в пълното с листа корито на потока.

— Кой е след какво? — Слязох от него и отстъпих назад, изкривил устни от погнуса.

— О-онези мъже.

— Славяните ли? — Огледах се. Представих си ги как идват към нас през храстите. По нямаше куража да се опита да ме спре, но онези тримата бяха длъжни да ме спипат отново, ако искаха да си запазят кожата.

— Те нападнаха Стеванас и сър Критчън. — По кимна и се изправи. — Аз побягнах. — Изглеждаше жалък, контешките му одежди бяха разкъсани и прашни. — За да доведе помощ — добави бързо. Имаше благоприличието да изглежда гузен.

Някъде вдясно от мен се чу шумолене на листа и чупене на съчки — нещо идваше към нас.

— О, боже! — Бонарти се хвана за сърцето. — Те са!

— Млъквай! — Сграбчих го за ръката и го дръпнах надолу със себе си, докато се привеждах. Най-важното при паникьосването е да го правиш тихо. Стисках го здраво и се чудех колко ли дълго би забавил славяните, ако го тласна на пътя им. Около нас жужаха насекоми, сухи камъчета скърцаха под петите на ботушите ми, желанието да пикая растеше неумолимо — а през цялото това време шумът в храстите се приближаваше. Не звучеше като атака, насочена право към нас, а по-скоро като криволичещо търсене, което би могло да ни открие.

— Трябва да бягаме — изсъска Бонарти.

— Чакай. — Бягането по принцип е хубаво нещо, но трябва да е добре преценено спрямо криенето. — Чакай.

Шумоленето и кършенето изведнъж се усилиха и една дребна фигурка се появи със залитане от храстите и слезе в коритото на потока на трийсетина крачки от нас.

— Граф Исен! — Бонарти рипна на крака, сякаш появата на графа решаваше всичките му проблеми.

Аз скочих част от секундата по-късно, или поне се опитах, но смутен от внезапната поява на графа, стъпих накриво сред камъните, залитнах напред и паднах на четири крака.

— Ти! — Исен насочи прекалено дългия си меч към мен.

— Мога да обясня! — Не можех.

— Ти просто ме остави там! Не можеш да изоставяш човек, когото си победил! — Говореше по-скоро неодобрително, отколкото кръвожадно. Струйки кръв нашарваха едната страна на лицето му, под мястото, където го беше улучил клонът.

— Принц Джалан ви е победил? — Бонарти се обърна изненадано към мен.

Граф Исен тръгна към нас, малко нестабилно.

— Намерих го в гората, отправих предизвикателството си и го нападнах. След това не си спомням много. Сигурно ме е ударил по главата с плоското на меча си. — Той докосна раната с алени пръсти.

— Да! Точно така беше! — Надигнах се на колене и изпълзях назад.

Графът спря на няколко крачки от Бонарти и ми се поклони кратко.

— Добра битка, сър! — Докосна пак сплъстената си коса. — Но... но вие не побягнахте ли? — В малките му очички се появи недоумение, което започна да се сгъстява в гняв.

— Разбира се! Ние излагахме на опасност честни граждани, като се биехме край кралския път като прости кавгаджии. Пък и освен това трябваше да се измъкна от похитителите си и да ги примамя в гората, където да ги убия без риск за селяните.

— Простолюдие! Пфу. — Граф Исен понечи да плюе.

— Внимавай, Исен. — Изправих се. — Това са поданици на баба ми. Червената кралица е тази, която казва как да прекарат живота си, и никой друг! — Прибрах меча просто за всеки случай, да не вземе да се обиди.

Исен подмина темата с махване на ръка.

— Но вие ме оставихте да лежа там!

— Трябваше да отклоня славяните. — Понякога адски се впечатлявам от лъжите си. — Не можех да им позволя да те открият в безпомощно състояние. Бих останал, за да се бия с тях над тялото ти, но не можех да съм сигурен, че ще се справя с всичките трима, ако ме

нападнат едновременно... затова ги отведох надалеч. — Изправих се в цял ръст и изпънах с две ръце туниката върху гърдите си с жест, който се надявах да изглежда авторитетен, мъжествен и самодоволен.

— Е... — Исен май не знаеше какво точно да мисли. Подозирах, че умът му още е малко размътен от удара по главата. Той изгледа с присвити очи първо мен, после Бонарти, после близкото дърво, изпуктя през мустаци и накрая прибра меча си в ножницата.

— Значи всичко е наред! — Поклоних се едва-едва. — Честта е задоволена. Е, да вървим да убиваме славяни! — И ги поведох в посока, обратна на тази, от която бях чул звъntenето на мечове.

Горите, оказва се, са коварно нещо. Адски лесно е да кривнеш обратно сред всичките тези дървета, които изглеждат досущ еднакви. Някак си, макар да твърдах, че съм сигурен в посоката, и да пренебрегнах всички съвети на Исен да се върнем на пътя, намерихме славяните. Или поне двама от тях, проснати неелегантно на земята в собствената си кръв — за щастие, по лице. Сър Критчън бе положен по гръб, с ръце на гърдите, които почти скриваха погубилата го рана. Последният, когото зърнах, беше Стеванас, който седеше облегнат на едно паднало дърво, изпружил крака пред себе си, а върху тях лежеше мечът му, потъмнял от съхнеща кръв. Ръката и лявата му страна бяха поаленели, прободната рана в рамото му беше превързана с ивици от разкъсаната му риза и мускулатурата на торса му стоеше изложена на показ.

— Къде е другият? — Исен се огледа с делови вид.

— Избяга. — Стеванас кимна към близките храсталаци.

Исен изсумтя недоволено.

— Съвсем скоро ще го заловим. — Хвърли поглед към сър Критчън, после махна с ръка към Стеванас. — Вдигнете го. — Млъкна за момент, озовал се в необичайната ситуация да не може да заповядва на всички около себе си. — Бонарти, действай!

Как точно Бонарти По, мършав и изтощен, трябваше да вдигне планина от мускули като Стеванас от земята, нямах представа, но проклет да съм, ако смятах да му помагам пред очите на един прост граф. Пък и човекът беше доведен да осигури честен двубой, докато Исен ме изкормя, така че не таях особени симпатии към него. При все

това оценявах работата му срещу славянските тризнаци. Но въпреки че две от три не е лош резултат при много обстоятелства, в случая бих предпочел Стеванас да бе постигнал пълен успех.

Двамата с граф Исен гледахме как Бонарти се мъчи с воина. За щастие, въпреки загубата на кръв, на Стеванас му бяха останали достатъчно сили, за да помогне, и скоро вече го следвахме, докато ни водеше обратно към пътя, показвайки значително по-голяма компетентност в ориентирането от нас.

Прехвърлихме се обратно през канавката и стъпихме на Апанския път, всички доста по-мръсни и насинени, отколкото преди час. Тълпата се беше разпръснала отдавна, но за щастие един амбулантен търговец беше решил да спре каруцата си и да наглежда изоставените коне. Навярно бе прекарал изминалото време в преценяване на шанса за награда срещу печалбата от кражба на коне и обмисляне на вероятността да го заловят и доста суровите присъди за конекрадство в Червения предел.

— Добър човек. — Исен му подхвърли монета и му махна да си върви. — Чакай! — Графът вдигна ръка, преди търговецът да е успял да се качи на каруцата си. — По, вземи този човек и идете в гората да донесете сър Критчън. Можем да го сложим в каруцата и да го откараме във Вермилиън. — И тръсна глава, сякаш мисълта за рицар, принизен до товар в каруцата на амбулант, го обиждаше.

Бонарти изглеждаше готов да се оплаче, но размисли и пое с тежки стъпки назад към дърветата, следван от търговеца. Междувременно Стеванас беше успял да се качи на седлото и седеше, превит от болката в раната си.

— Е... — Граф Исен вдигна очи към мен. Бяха сурови и присвити, сякаш търсеше някакъв спомен.

Реших да се махна час по-скоро, за в случай че главата на Исен се проясни и подробностите за това какво точно я е размътило започнат да се промъкват обратно.

— Не мога да кажа, че цялата тази работа ми беше приятна, графе. Човек, който се жени за такава чудесна жена като Шарал де Вийр, би трябвало да се съсредоточи върху бъдещето, а не да ровичка из миналото й, търсейки поводи за обида. — Протегнах ръка, за да го спра, когато той пристъпи напред с някаква остра реплика на езика. — Благодаря ти обаче, че ме освободи от онези разбойници. На тях им

плаща един човек на име Мейрес Алус, който освен всичко друго е разпространител и производител на опиум. Може би бърка и в някои от твоите каци с мед. Чувам, че имал влияние на Корсарските острови. Както и да е, ще се разправя с него, когато се върна, но засега дела на кралицата ме зоват в Умбертиде.

Пъхнах крак в стремето на Нор и се метнах пъргаво на гърба му. Граф Исен продължаваше да опипва кървавия си скалп и наистина не ми се щеше да съм наблизо, ако измъкне оттам някоя треска и проследи изгубените си спомени назад. Приведох се и грабнах юздите на единия, другия, а накрая и на всичките три коня на славяните.

— Граф Исен. — Сведох лекичко глава. — Стеванас. — И потеглих тромаво, като водех трите кранти след себе си. Смятах да ги продам в следващия свестен хан и нуждата ми от злато надделя над всякакъв срам от такова плякосване пред очите на Исен и неговия помощник.

През първите стотина метра усещах погледа на Исен да прогаря тила ми. Може да бях успял да озаптя дребния маниак, но той все още ме плашеше до смърт. Хора като него и Мейрес се заслужаваха един друг. Надявах се Исен да приеме смъртта на сър Критчън като лична обида и да обвини за нея господин Алус.

Докато яздех под пладнешкото слънце, с пътя пред мен обвит в трептяща омара, ме заля внезапна вълна на облекчение, която дори ме разтрепери. За един ден бях застигнат и от двата кошмара, които ме бяха прогонили от дома ми толкова скоро след завръщането ми. Бях скочил, или хвърлен, от трън та на глог, и в крайна сметка се бях измъкнал, малко надраскан, за да потегля отново по пътя, изминат преди два дни.

— Надявам се копелетата да се изядат взаимно — казах на Нор, а после го сригах в ребрата, за да го подкарам в лек галоп. Надигнах се на стремената и с насърчителен вик го пришпорих. Нямах търпение да оставя цялата тази гадост зад гърба си!

23.

След като се измъкнах и от Мейрес Алус, и от граф Исен, продължих да яздя на юг в добро настроение, каквото не бях имал, откакто... ами, откакто пътувах със Снори. То продължи до ранната вечер, когато гнетящата жега събра титанични буреносни облаци, които се опитаха да удавят всеки на Апанския път. Аз се подслоних под голям дъб на стотина разкрача от пътя, наред една тютюнева нива. Светкавици раздираха небето, гръмотевици тътнеха безспир. Нор цвилеше и се дърпаше нервно и при всеки нов трясък заплашваше да хукне нанякъде. Казват, че било глупаво да стоиш под дърво, когато наоколо святкат мълнии, но на мен ми се струваше по-глупаво да стана вир-вода, след като имам подслон наблизо, затова реших, че това трябва да са бабини деветини, и пренебрегнах съвета. Скоро към мен се бе присъединила малка тълпа пътници — сред тях и няколко баби.

Стояхме и чакахме дъждът да отслабне, простите хорица си бърбяха, а аз запазвах гордо мълчание и подслушвах тайно.

— ... Ноби ли? Не съм го виждал от сума ти време. Ама каква плоска глава имаше тоя Ноби — като го видях за последно, крепеше на нея халба бира и държеше още две в ръце... трябва да е било преди двайсетина години...

— ... две дузини конници от двореца! Препускаха като дяволи на юг. След тях идеха още, проверяваха всекиго...

— Гелет! А стига бе! Наистина ли?... Трябва да е било наказание свише. Безбожна паплач са тия на север...

На пътя десетина ездачи препускаха на север към Вермилиън. През дъжда и с тези прогизнали и тъмни плащове беше трудно да различа униформата им, но виждах, че е някаква униформа, така че почти сигурно бяха част от кавалерията, пратена от баба ми подир Снори. Може би ундоретите и Кара се намираха по средата на групата, най-вероятно вързани за седлата.

Когато яростта на пороя намаля, излязох отново на пътя и продължих с прилична скорост. Слънцето се показва отново и от

локвите започна да се вдига пара. След два часа пътят пред мен се простираше пращен и напукан, като че ли никога не е валяло. В това се крие някаква поука. Пътят забравя. Превърни живота си в пътешествие, продължавай да се движиш към желаната цел и оставяй зад себе си всичко прекалено тежко за носене.

Милите отминаваха достатъчно леко. Наех си стая в приличен хан и взех малко лампени сажди, с които да замаскирам отличителната бяла мълния на носа на Нор. Понякога е по-добре да пътуваш инкогнито, отколкото със стил.

Продължих да яздя, ден след ден, като очаквах да намеря Хенан някъде по пътя, все още търсец хубавия живот със Снори, без да знае, че севернякът е бил заловен и върнат във Вермилиън барабар с проклетия ключ.

Колкото повече яздех, толкова повече се впечатлявах от силния дух и скоростта на Хенан. Докато стигна границата с Флоренция, вече предполагах, че съм го подминал някъде по пътя. Или пък го беше сполетяло някое нещастие. От онези, които те сграбчат изотзад и заравят трупа ти в плитък гроб. Тази мисъл предизвика у мен странна болка, по-дълбока и по-различна от простия страх какво ще каже Снори, щом разбере, че съм оставил момчето да избяга и да се затрие. Отърсих се от това чувство, отдавайки го на лошо храносмилане вследствие на тестения сладкиш, който си бях купил от един крайпътен търговец преди няколко часа. Май колкото повече приближавах Флоренция, толкова по-малко ми понасяше местната храна.

На десет мили преди границата между Червения предел и Флоренция Апанският път се слива с Римския и бива погълнат от него, а пътническият поток се загубва сред оживеното шетане по тази голяма имперска артерия. За всички нас, които се движехме на юг, нетърпението растеше. След Виен и, разбира се, Вермилиън, няма по-голям град от Рим в никоя част от Разделената империя и усещането за него витаеше във въздуха. Гледката на папските пратеници напомняше на всички ни колко близо се намира сега папата. Не минаваше и час, без някой от тях да изтрополи покрай нас в пищните си пурпурни коприни, върху строен жребец с лъскав черен косъм от издръжлива

порода. Монаси пъплеха по пътя в колони между десет и трийсет човека, като напяваха молитви или си подвикваха напред-назад църковни песнопения, и свещеници от всякакъв вид крачеха на север или юг. Спомних си, че баща ми трябва да е минал по същия път със свитата си едва преди седмица. Предполагах, че старецът вече е в Рим, представил се е пред Нейно светейшество и вероятно му е било обяснено какъв точно трябва да е един кардинал и колко встрани е той от целта.

Банковите книжа и очевидният ми благороднически произход ме прекараха през граничния пункт, доста приятен хан с прилежащи казарми, пълни с прегрели флорентински войници с орнаментирани брони. Земята от другата страна на границата се оказа също толкова суха и гореща като южните части на Червения предел. Там, където течаха поточета, се отглеждаха маслинови горички, тютюн, люти чушки и портокали. Където нямаше поточета, се отглеждаха камъни, с някоя коза тук-там, която ни зяпаше.

Сънливи варосани селца гледаха към Римския път от склоновете на сухите хълмове. С времето селцата се превърнаха в градове, а хълмовете се извисиха към планините. Римският път, най-сетне принуден да зареже упоритата си праволинейност, започна да криволичи, покорявайки се на околния терен. Въздухът стана малко по-свеж и сенките на върховете изпълниха долините, за да превърнат всяка вечер в благословено облекчение от жегата на равнините.

Умбертиде се разкри пред очите ми, когато пътят се спусна от един висок проход към широката плодородна долина Умберто. Гледан отвисоко, градът се простираше бял и великолепен, заобиколен от подредени земеделски райони и извънградски вили със завидни размери. С намаляването на разстоянието впечатлението за богатство и спокойствие растеше.

Документите ми осигуриха бързо минаване през градските порти и скоро вече следвах едно от хлапетата, които чакат край входа на всеки град и настояват да те отведат до най-доброто място за онова, което търсиш, било то легло за спане, легло за разврат или хан, където да отмиеш прахоляка от гърлото си. Номерът е да им напомниш, че ако не ти прилича на най-доброто, ще получат шут в задника вместо медник в ръката.

Наех стая в пансиона, до който ме заведе хлапето, и оставих Нор в конюшната отсреща. След като се измих с помощта на леген вода и парцал, се нахраних в общата зала, като чаках да отmine пладнешката жега и се вслушвах в разговорите. Пътниците в достопочтения дом на госпожа Джоели идваха от всяко кътче на империята и нямаха много общо, освен работата си в Умбертиде. Сред тях сякаш нямаше нито един, който да не търси заем или финансиране за едно или друго начинание. И всички те миришеха на пари.

Следобедът ме завари в прохладния мраморен салон, където се помещаваше приемната на Златната къща. Посетители крачеха насамнатам с кънтящи стъпки, чиновници минаваха, устремени към някакви свои цели, администратори драскаха нещо зад мраморни плотове, вдигайки глава само когато се появи някой новопристигнал.

— Принц Джалан Кендет. Идвам да се видя с Даварио Романо Евеналайн. — Размахвах книжата пред дребния мъж с изпито лице зад плота, като вложих в гласа си онази нотка на отегчение, която брат ми Дарин използва така успешно срещу чиновниците.

— Седнете, моля. — Мъжът кимна към редица столове до стената и продължи да драска в счетоводната си книга.

Аз не помръднах от мястото си, макар че се изкушавах да се пресегна през плота и да тресна главата на тоя тип в него.

Изтече един дълъг момент и мъжът вдигна отново очи, като че ли изненадан да види, че още съм пред него.

— Да?

— Принц Джалан Кендет. Идвам да се видя с Даварио Романо Евеналайн — повторих.

— Седнете, моля, *ваше височество*.

Това, изглежда, беше най-доброто, което щях да изтръгна от него без употреба на чук, затова се отдалечих да позяпам улицата през един от високите прозорци. На половината път през фойето мярнах позната физиономия и кривнах встрани. Някои лица се забравят трудно — а това, татуирано с езически писмена по-гъсто и от счетоводна книга, бе невъзможно за забравяне. Бях го видял за последно в Анкрат, в странно ярък сън, докато ме подтикваше да убия Снори. Озовах се с лице към редица столове покрай стената и седнах до някакъв мургав тип със светла роба. Държах главата си наведена с надеждата, че Сагеус не ме е видял, и следях с поглед краката му, докато отминаваше по

мраморния под. Не си поех дъх, докато сънният вещер не излезе на улицата.

— Той те видя.

Погледнах човека до мен, мъж със скромни размери и със свободна диплеца се роба от онези, които ти държат хлад даже на места, където жегата е още по-непоносима, отколкото в Умбертиде. Кимнах му. Винаги съм твърдял, че врагът на моя враг е мой приятел, а ние и двамата бяхме станали жертва на наглия чиновник. А може би имахме общ враг и в лицето на Сагеус.

— Той депозира злато — каза мъжът. — Може би такса от Келем. Прекара известно време в хълмовете Кръптипа. Човек започва да се чуди върху какво ли могат да работят заедно двама такива люде.

— Познаваш ли Сагеус? — Напрегнах се, зачуден дали не съм в опасност.

— Чувал съм за него. Не сме се срещали, но се съмнявам, че по света бродят двама като него.

— Аха. — Отпуснах се в стола си. Не би трябвало да се изненадвам. В Умбертиде да знаеш работата на всеки беше работа на всеки.

— Познавам те. — Мъжът ме наблюдаваше с тъмните си очи. Имаше кафявия загар на Северен Африк и черна коса, ситно къдрава и захваната с гребени от слонова кост, които я държаха плътно по черепа.

— Надали. — Повдигнах вежда. — Но все пак е възможно. Принц Джалан Кендет от Червения предел. — Тъй като не знаех положението на човека, пропуснах всякакви обещания да се намирам на неговите услуги.

— Юсуф Малендра. — Той се усмихна, разкривайки черни като мастило зъби.

— Аха. От Математа! — Всички матмагьосници от Либа си почернях зъбите с нещо като восък. Винаги съм го намирал за странно суеверна практика за секта, иначе толкова отдадена на логиката.

— Били ли сте в нашата кула в Хамада, принц Джалан?

— Тъъ, да. Прекарах осемнайсетата си година в учене там. Не мога да кажа, че научих много. С числата се погаждаме само до определена граница.

— Значи оттам ви познавам. — Той кимна. — Много неща ми убягват, но не и лицата.

— Да не би да преподаваш там? — Не ми изглеждаше достатъчно стар за учител, може би около трийсетгодишен.

— Аз имам множество роли, принце. Днес съм счетоводител, дошъл да направи ревизия на някои финансови дела на халифа в Умбертиде. Другата седмица може би ще се занимавам с нещо съвсем различно.

Метално бръмчене ни накара да прекъснем разговора си и да извърнем глави. Звукът беше нещо средно между този от ръка, ровеща в чекмедже с кухненски прибори, и този на дузина разгневени мухи. Върху нас падна сянка и като вдигнах очи, видях извисяващата се грамада на нещо, което можеше да е само един от прочутите механични войници на банковите кланове.

— Забележително — казах. Най-вече защото си беше така. Човек, направен от винтчета и зъбни колелца, чието движение се ражда от зацепването на предавки и захващането на стоманени зъбци — едно нещо върти друго, а то върти трето, докато някоя ръка помръдне и пръстите ѝ се свият.

— Впечатляващи са — съгласи се Юсуф. — Но не са дело на Строителите. Знаехте ли го? Направили са ги Механиците, повече от век след Деня на хилядата слънца. Представяват комплект от часовникови механизми, достигащи до толкова малки мащаби, че окото не може да ги види. Разбира се, това не би проработило преди Строителите да завъртят своето Колело, но както се казва, едно колелце върти друго и много неща стават възможни.

— Джалан Кендет. — Гласът на създанието се разнесе по-висок и музикален, отколкото очаквах. Всъщност изобщо не бях очаквал да заговори, но ако бях, щях да си представям нещо дълбоко и окончателно, като оловни блокове, падащи отвисоко. — Елате.

— Изумително. — Станах, за да си премеря ръста с творението, и открих, че не стигам и до рамото му. Този войник ме изнервяше. Механизъм, безжизнен и неумолим, и все пак вървеше и изрече името ми. Освен че има нещо дълбоко неестествено и погрешно в купчина зъбни колелца, които наподобяват самия живот, се чувствах извънредно неудобно при мисълта да съм в близост до нещо толкова опасно, лишено от обичайните лостове, с които манипулирах

потенциалните си противници, като ласкателство, гордост, завист и похот. — А могат ли да огъват мечове? Да пробиват щитовете с юмрук, както се разправя в историите?

— Аз не съм виждал такова нещо — каза Юсуф. — Но видях един да внася блиндирана врата в банка, подложена на обновяване. Вратата едва ли е тежала по-малко от петдесет мъже.

— Елате — повтори войникът.

— Сигурен съм, че може да помоли и по-учтиво, нали? Или му се е развила пружината за добри обноски? — Ухилих се на Юсуф и почуках по нагръдника на войника. — Помоли ме пак, ама както трябва. — Кокалчетата ме заболяха, затова ги потърках с другата си ръка. — Петдесет мъже, казваш? Би трябвало да построят още такива и да завладеят света. — Тръгнах около нещото, като надзъртах в пролуките между филигранните плочи на бронята му. — Аз така бих направил.

— Хората са по-евтини за правене, принце. — Юсуф ми показва пак черната си усмивка. — Пък и освен това изкуството за направата им е изгубено. Вижте изработката на лявата му ръка. — Той посочи. Въпросната ръка беше по-голяма от другата, изделие от месинг и желязо, възхитително на вид, но при по-внимателен оглед се виждаше, че всичките й чаркове, ролки, кабели и колелца, макар да варираха от мънички и сложни до големи и тромави, никога не ставаха по-дребни от нещо, което по моите представи би могъл да изработи един умел занаятчия.

— Задвижва се от туловището и й липсва собствена сила — отбеляза Юсуф. — В наши дни повечето войници имат подменени части и пружините, които са били навити, за да им дадат енергия, се развиват — знанието, необходимо за повторното навиване на подобни механизми, е било изгубено преди клановете да сложат ръка върху наследството на Механиците.

Докато Юсуф говореше, очите ми се спряха на една дупка между плешките на войника, с множество метални зъбци, стърчащи навътре. Може би входът за навиване, макар че как би могъл да го използва човек, нямах представа.

— Елате, принц Джалан — обади се пак войникът.

— Ето на. — Минах покрай него, за да изляза по средата на салона. — Виждаш ли, можеш да се обръщаш към мен подобаващо,

ако се опиташ. Съветвам те да изучиш правилните форми на обръщение. Може би ще успееш да ги усвоиш, преди да се развиеш съвсем и да се превърнеш в интересна украса за гостна.

Железните пръсти се свиха и войникът тръгна към мен с тежки стъпки. Подмина ме и продължи през тълпата. Почувствах известна утеха при мисълта, че създанието май наистина има чувства и съм успял да вляза под металната му кожа.

Последвах механизма нагоре по едно мраморно стълбище, по широк коридор с кабинети от двете страни, където множество чиновници седяха зад бюра, проверяваха списъци от числа и правеха разни сметки, и нагоре по второ стълбище до полирана махагонова врата.

Кабинетът зад вратата притежаваше онази смесица от спартански дизайн и пари, към която се стремят най-богатите. Щом преминеш етапа, в който изпитваш нужда да покажеш на всички колко си богат с пищни демонстрации на покупателните си способности, стигаш до етап, в който се връщаш към простичкия и практичен дизайн. След като цената не е проблем, всеки детайл от обкръжението ти ще е изработен от абсолютно най-доброто, което може да се купи с пари — макар че може да е нужен внимателен оглед, за да се установи това.

Аз, разбира се, все още се стремях към етапа, в който ще мога да си позволя пищна показност. Все пак бях в състояние да оценя утилитарната екстравагантност на преспапието върху бюрото пред мен, което представляваше простичък златен куб.

— Принц Джалан, седнете, моля. — Мъжът зад бюрото не се поклони, нито пък стана да ме посрещне, всъщност едва вдигна поглед от пергамента пред себе си.

Вярно е, че извън пределите на двореца рядко ми оказват любезностите на дворцовия етикет, но ме боли да виждам тези обичаи пренебрегвани от хора, които би трябвало да имат повече ум. Едно е някакъв си селяк на пътя да пропусне да зачете положението ми, но един проклет banker без капка кралска кръв във вените и въпреки това седнал върху камара злато, метафорично казано, която струва повече от някои държави... такава несправедливост просто изисква човекът да се мазни на всеки с някакво потекло, за да компенсира. Как другояче могат да ни убедят да не плюем на всичко, да поведем

армиите си срещу жалките им малки банки и да изпразним хранилицата, за да послужат на някаква по-висша цел? Аз определено смятам да го направя, когато стана крал!

Седнах. Столът беше изключително скъп и крайно неудобен.

Той надраска нещо с перото си и вдигна очи — бяха тъмни и неутрални върху безизразно и лишено от възраст лице.

— Доколкото разбирам, имате пълномощно?

Вдигнах свитъка, който ми беше пратил дядо Гариус, и го дръпнах леко назад, когато онзи посегна към него.

— А вие сте Даварио Романо Евеналайн от Златната къща, търговски клон? — Оставих го да сдъвче последствията от пропуска си да се представи.

— Аз съм. — Той почука по малка табелка върху бюрото, обърната към мен.

Подадох му нацупено свитъка и зачаках, вирайки се в тъмната оредяваща коса върху темето му, когато той се наведе да го прочете.

— Голот ви оказва значително доверие, принц Джалан. — Той вдигна очи, в които сега се четеше доста по-голям интерес и даже намек за алчност.

— Е... предполагам, че дядо ми винаги ме е харесвал... но не ми е съвсем ясно как трябва да представлявам интересите му. Искам да кажа, това са просто кораби. И дори не са тук. Колко далеч е най-близкото пристанище? На трийсет мили?

— До най-близкото значимо пристанище са по-скоро петдесет мили, принце.

— Пък и, да си остане между нас, Даварио, аз не си падам по никакви лодки, така че ако работата включва плаване...

— Мисля, че същността ви се губи, принц Джалан. — Той не успя да скрие самодоволната усмивчица на човек, който поправя чужда глупост. — Тези съдове не ни засягат, освен в абстрактен вид. Тук не се интересуваме от въжета, катран и платна. Тези кораби са активни с неизвестна стойност. Няма нищо, за което финансистите да обичат да спекулират повече. Корабите на дядо ви не са прости търговски гемии, сновящи покрай бреговете. Неговите капитани са авантюристи, потеглили към далечни брегове с презокеански съдове. За всеки кораб е еднакво вероятно никога да не се върне, да заседне на риф или екипажът му да бъде изяден от диваци — или пък да доуцука до

някое имперско пристанище, натоварен до пръсване със сребро, кехлибар, редки подправки и екзотични съкровища, заграбени от неизвестни народи. Ние тук търгуваме с възможности, варианти, бъдещета. Вашият документ... — той го вдигна, — след като печатите му бъдат съпоставени с нашите мостри от майстор архивист... ви дава място в голямата игра, която играем тук, в Умбертиде.

Намръщих се.

— Е, с игрите на късмета не сме непознати. Това търгуване с хартии... да не би да е нещо като хазарт?

— Точно като хазарт е, принц Джалан. — Той ме фиксира с тъмните си очи и можех да си го представя как седи срещу мен на маса за покер в някое сенчесто кътче, вместо зад изисканото си бюро. — С това се занимаваме тук. Само че с по-добри шансове и по-големи залози, отколкото в което и да е казино.

— Чудесно! — Плеснах с ръце. — Бройте ме за участник.

— Но първо проверката за автентичност. Би трябвало да приключи до утре вечер. Мога да ви дам кредитно писмо и да накарам войника отвън да ви придружи до мястото, където сте отседнали. Улиците са достатъчно безопасни, но човек не бива да поема ненужни рискове, когато става дума за пари.

Не ми се понрави особено идеята механичният войник да ме следва до пансиона на госпожа Джоели. При пътуванията си бях развил известна предпазливост и ми се искаше колкото може по-малко хора да знаят къде спя, пък и освен това създаването ме караше да се чувствам неловко.

— Благодаря ви, но мога да се оправя и сам. Не искам това нещо да се развие по средата на пътя и да ми се наложи да го мъкна обратно.

Сега бе ред на Даварио да се намръщи, израз на раздражение, който обаче изчезна бързо.

— Виждам, че сте слушали клюки, принц Джалан. Вярно е, че много от часовниковите механизми в града се развиват, но ние тук в Златната къща разполагаме със собствени решения. Ще откриете, че сме прогресивна организация — точно мястото, на което би могъл да се впише един ревностен млад търговец като вас. Помислете върху възможността да запазите бизнеса си в рамките на къщата и може да имаме добро общо бъдеще, принце. — Той измъкна изпод ръба на бюрото нещо, което приличаше на рог за пиене, прикрепен към

гъвкава тръбичка, и заговори в него. — Пратете ми бета-войника. — Кимна към вратата. — Сега ще видите нещо специално, принц Джалан.

Вратата се отвори на безшумни панти и влезе механичен войник, по-дребен от този, който ме беше въвел в кабинета. Походката му беше по-гладка и имаше порцеланово лице вместо профила от месингови плочки и часовниковия механизъм зад медните очи и гласовата решетка на първия войник. След него влезе мъж, вероятно отговорният техник, блед и сериозен тип с тесните черни дрехи и странната шапка на модерен.

— Покажи на нашия гост ръката си, бета — каза Даварио.

С бръмчене на зацепващи се зъбци машинарията вдигна ръка и ми представи за оглед лявата си длан, трупнобяла и човешка във всяко едно отношение, с изключение на своята безкръвност и факта, че месингови пръчки потъваха в плътта зад кокалчетата и се движеха, за да сгъват и разгъват пръстите.

— Механични пръчки на мъртва ръка? От някой просяк ли я купихте, или я откраднахте от гроб? — От тази гледка ми се преобръщаше стомахът. Ръката не издаваше доловим мирис, но някак си караше носа ми да потръпва от погнуса.

— Беше дарена за изчистване на дълг. — Даварио сви рамене. — Банката ще получи своя фунт месо. Но вие грешите, принц Джалан. Прътите не движат ръката. Ръката дърпа прътите и навива вторични пружини в туловището. Не е толкова ефективно като часовниковите пружини на Механиците, но е нещо, което можем да изработваме и поправяме, и осигурява адекватно движение, ако бъде постоянно пренавивано от плътска прибавка.

Белите пръсти пред мен се свиха в юмрук, после ръката се отпусна до тялото на войника.

— Но тази ръка е... — Ръката беше мъртва. — Това е некромантия!

— Това е необходимост, принце. Необходимост, която ражда изобретения от вечно плодовитата си утроба. Нуждата води до странни съдружия и който търгува на свободния пазар, открива, че на вратата му чукат какви ли не сделки. И разбира се, работата не свършва само с ръка или крак. Целият скелет на един механичен войник може... евентуално... да бъде обвит в мъртвешка плът. Така че виждате, принц

Джалан, няма защо да се боите за сигурността и мощта на Златната къща. Последното дело на Механиците може наистина да се развива, но ние — ние се навиваме, готвим се за бляскаво бъдеще. Инвестициите на вашия дядо са в безопасност при нас, както и тези на Червената кралица.

— Червената кра...

— Разбира се, през последните трийсет години Червеният предел все е във война или на бойна нога. Някои казват, че досега западът да е станал изток, ако Червената кралица не седеше помежду им и не отказваше на всички пристигащи. И всичко това е много хубаво, само че една военна икономика по-скоро гълта, отколкото създава. Умбертиде финансира войната на баба ви от десетилетия. Половината Червен предел е ипотекиран пред банките, които можете да видите от кулата Ремонти, току зад площада в края на улицата. — Даварио се усмихна, сякаш това беше добра новина. — Между другото, позволете ми да ви представя Марко Остантос Евеналайн от търговски клон Юг. Наскоро Марко беше назначен да помага за финансовия одит на сметката на Червения предел при нас.

Модерният зад изчадието, с което Даварио, изглежда, толкова се гордееше, ме дари с едва доловима усмивка, взирайки се в мен с мъртвешки очи.

— Очарован съм — казах. Изведнъж усетих, че не съм сигурен кое ме смуцава повече, чудовището от трупна плът и метал пред мен или бледият мъж, застанал в сянката му. На този човек наистина му липсваше нещо. Един страхливец ги усеща тия работи, също както жестоките хора и насилниците имат инстинкт за намиране на страхливци.

Без повече коментари Марко изведе механичния войник от стаята.

— Значи е банкер, този Марко? — попитах, когато вратата се затвори след тях.

— Покрай другите неща.

— Некромант? — Трябваше да попитам. Щом Златната къща удължаваше срока на употреба на своите механични войници посредством такива престъпления срещу природата, бях принуден да се зачудя кой ли им върши работата и дали Мъртвия крал не е бръкнал с костеливата си ръка в тяхната каца с мед.

— А... — Даварио се усмихна, показвайки малките си бели зъби, прекалено много на брой, сякаш бях казал нещо духовито. — Не. Не и Марко. Макар че е работил в близко сътрудничество с нашите практики. „Некромантия“ е неуместна дума, намеква за черепи и гробища. Ние тук подходдаме по-... научно, практиците ни се придържат към строги принципи.

— Ами Келем? — попитах.

При тези думи банкерът се вцепени. Бях докоснал някакъв нерв.

— Какво имате предвид?

— Той одобрява ли тези... нововъведения? Практиците ви и техните изкуства? — Всъщност ми се искаше да попитам дали Келем притежава половината от Червения предел, но може би нямах желание да знам отговора на този въпрос.

— Келем е уважаван акционер в много от институциите на Умбертиде. — Даварио сведе глава. — Но не контролира Златната къща, нито пък определя политиката ни. Ние тук сме нова порода, принц Джалан, с множество доходоносни връзки.

Извади от чекмеджето лист пергамент, висококачествен и изрязан във формата на правоъгълник. Беше покрит целият с прецизни шарки и извънредно детайлен герб. Даварио взе перо и написа 100 на едно празно място някъде по средата, после се подписа отдолу.

— Това е кредитно писмо за сто флорина, принц Джалан. Надявам се, че ще стигнат да покрият нуждите ви, докато бъде удостоверена автентичността на документа на дядо ви. — И го плъзна по бюрото към мен.

Аз го хванах за едното ъгълче и го разтръсках, все едно е подозрително писмо. Не тежеше почти нищо.

— Всъщност предпочитам твърда валута... — Обърнах кредитното писмо, другата му страна също беше украсена с шарки. — Нещо по-плътно и реално.

Слабо мръщене набръчка плътта между очите на Даварио.

— Дълговете ви не са валута, принце, и въпреки това са не по-малко реални от активите ви.

Беше мой ред да се намръщя.

— Какво знаете за дълговете ми?

Банкерът сви рамене.

— Почти нищо, освен че съществуват. Но ако искахте да заемете пари от мен, щях да разбера далеч повече до залез-слънце. — Лицето му стана сериозно и въпреки цивилизованата обстановка нито за миг не се усъмних, че в прибирането на задълженията към Златната къща Даварио Романо Евеналайн ще прояви не повече милост от Мейрес Алус. — Но аз не говорех за вашите дългове, принце: дълговете на вашия чичо Хертет вече са станали легендарни. Той тегли заеми срещу обещанието за трона, откакто е навършил пълнолетие.

— Вярно. — Успях да попреча на думата да прозвучи като въпрос. Знаех, че „очевидният ненаследник“ обича да харчи и върти няколко рисковани бизнеса, включително театър и баня, но бях предполагал, че Червената кралица му угажда като компенсация за неуспеха си да бъде любяща майка или да умре.

Даварио се върна на своята тема.

— Дълговете са съвсем реални — те не са твърда валута, но са твърд факт, принце. Това писмо е обещание: то носи репутацията на Златната къща. Цял Умбертиде, целият финансов свят, се крепи на обещания, необятна мрежа от взаимосвързани обещания, всяко от които зависи от следващото. А знаете ли каква е разликата между обещание и лъжа, принц Джалан?

Отворих уста да му кажа, но спрях, помислих, помислих още малко и отвърнах:

— Не.

Бях изричал много и от двете и май единствената разлика беше от коя страна го гледаш.

— Чудесно, защото ако някога открием някой, който знае, ще трябва да го убием. Ха-ха-ха. — Той изрецитира смеха си, без дори да си придава някакво веселие. — Лъжата в крайна сметка може да се окаже истина, обещанието може да бъде нарушено. Би могло да се каже, че разликата е, че ако някой наруши обещанието си, то всичките му обещания стават съмнителни и не струват пукната пара, докато ако един лъжец случайно каже нещо вярно, не сме склонни да приемаме всичките му други твърдения за божа истина. Обещанието на това кредитно писмо е също толкова силно или слабо като обещанието на всяка банка в тази наша разделена империя. Ако бъде нарушено, всичко отива по дяволите.

— Но... но... — Борех се с идеята. На мен лесно може да ми бъде вдъхната богобоязливост... е, освен ако не говорим именно за боязън от Бога, тогава съм доста по-спокоен, но тази идея за крале и нации, които стоят или рухват в зависимост от репутацията на група възшливи банкери, изискваше от мен повече въображение, отколкото можех да събера. — Всяко обещание може да бъде нарушено — казах, опитвайки се да се сетя за човек, на чието обещание бих заложил нещо. Ако става дума за обещание, което облагодетелства мен, а не другия, наум ми идваше само Снори. Тутугу би се опитал да не те предаде, но това не е съвсем същото като наистина да не те предаде. — Повечето обещания се нарушават. — Оставих кредитното писмо на масата. — Освен моите, разбира се.

Даварио кимна.

— Вярно е, също както всеки човек си има цена, така и всяко обещание си има слабо място, по което може да бъде пропукано. Даже банката си има цена, но за щастие никой не може да си позволи да я плати, така че за всякакви практически цели тя е непокварена като светата майка в Рим.

И това с един замах ми отне повторно вярата в хартиятката. Въпреки всичко я взех и си тръгнах с необходимите любезности, като още веднъж отклоних предложението за ескорт.

Сред удължаващите се сенки и тесните улички на Умбертиде почти съжалих за решението си да не взема механично чудовище да ме придружи. Откритието, че некромантията ме дебне в най-вътрешните кръгове на града, с нищо не успокояваше нервите ми след избегнатите на косъм ужаси по време на моето пътешествие. На всеки ъгъл усещах върху себе си скрити погледи и ускорявах мъничко крачка, така че докато стигна до квартирата си, вече почти тичах и дрехите ми бяха вир-вода.

Мислех си също за Хенан, загубен на пътя, и за Снори; дали сега беше във Вермилиън, съсипан човек, комуто са отнели ключа?

24.

Въпреки страховете си се настаних в живота на Умбертиде като комарджия, който заема мястото си на игралната маса. Не бях дошъл заради нощния живот, да присъствам на балове, да се наслаждавам на местните вина, нито пък заради възможността да се изкача по местната социална стълбица и даже не за да си намеря богата съпруга — бях дошъл да взема парите. Със сигурност бих се заинтересувал от доста от гореспоменатите неща, с изключение на съпругата, когато му дойде времето — не че банков град като Умбертиде имаше кой знае каква сенчеста страна за изследване, — но аз мога да съм изненадващо съсредоточен, когато става дума за хазарт. Способността ми да прекарвам по двайсет часа дневно на масата за покер в течение на седем поредни дни бе една от причините да успея да натрупам такъв чудовищен дълг към Мейрес Алус на толкова крехка възраст.

Множество големи борси осейват картата на Умбертиде, някои кръстени на къщите, които ги контролират, а други — на вида на търговията, която се върти там. Аз започнах в борсата на Златната къща, за да мога да получавам основни напътствия от бледия и невесел подчинен на Даварио — Марко Остантос Евеналайн.

— Дяловете в бизнесначинания със скромни размери се продават на двайсет и четвъртини, дяловете в по-големи предприятия, включително самите банки, могат да се закупят на десетохилядни. Макар че дори една десетохилядна от концерн като Централната банка не е по джоба на много частни търговци. — Човекът имаше глас, който можеше да отегчи до смърт и коза.

— Разбирам. Е, готов съм да играя. Имам за продажба дялове в три от най-добрите търговски кораби във всички океани и добро око за покупки. — Огледах търговците: бяха разнородна паплач, предимно хора на Златната къща, но примесени с независими играчи от множество далечни брегове. Търговците на Златната къща носеха черни дрехи със златни ширити и пушеха лули и цигари в такива количества, че над главите на всички се носеше облак лютив дим. Аз

самият не мога да понасям миризмата. Тютюнът си остава един от малкото вредни навици, които не ме привличат. — Мисля, че оттук нататък мога да импровизирам.

— Дялове се закупуват, като използвате невеновия стрък, за да привлечете вниманието на продавача — продължи Марко, като че ли изобщо не бях помръднал устни. — Тогава и двете страни се оттеглят в една от кабините за транзакции, след като наемат свидетел от Златната къща да легализира документите. После продажбата трябва да бъде регистрирана в...

— Ама наистина, разбирам. Искам просто да започ...

— Принц Джалан. — Тонът му беше строг и укорителен, първата емоция, която чувах да се прокрадва в гласа му. — Ще минат няколко дни, преди да сте готов да извършвате покупка на тази или някоя друга борса. Даварио Романо Евеналайн ме е натоварил да ви образовам и не мога с чиста съвест да ви позволя да търгувате в невежество. Няма да ви бъде издадено разрешително, докато аз не кажа, че сте готов да купувате. — Марко стисна бледите си устни и изви врата си, докато той не изпука страховито. — За продажби на сума над хиляда флорина е нужен старши свидетел, обозначен със зелени ивици на реверите на сакото...

— Ами механичните войници? — прекъснах го. — Има ли „концерн“, който се специализира в тях? Мога ли да си купя част от него? — Всъщност няхах желание за подобна покупка, но единственият момент, когато бях зърнал искрица в тези негови безжизнени банкерски очи, беше когато Даварио обсъждаше отвратителния му проект за мъртва плът върху метални кости.

— Собствеността върху войниците се намира в ръцете на множество частни лица и бизнеспредприятия. Няма централна регулация, макар че държавата в лицето на дук Умберто държи правата върху знанията на Механиците...

— Права върху знания, които никой не разбира... мисля, че ще пасувам. Но кажи ми — колко десетохилядни от Златната къща трябва да притежавам, за да имам право на глас за онова, което става в лабораториите ви? Колко трябва да платя, за да разбера докъде стига ръката на Мъртвия крал в тварите, които се конструират под кабинета на Даварио?

При тази моя наглост лицето на Марко стана още по-вцепенено и бледо.

— Използването на трупен материал върху металните ни скелети може да е... търговски чувствително в някои детайли, но като цяло не е тайна. Наели сме помощта на независими експерти в тази област. Техните имена също не са секретна информация.

— Кажете ми някое тогава — рекох, ухилен възможно най-широко, като неуспешно се мъчех да предизвикам ответна реакция върху тези устни, толкова тънки и безкръвни, че се съмнявах дали изобщо са в състояние да се усмихват.

— Мога да ви дам три, като един от тях е новопристигнал в града. — Той се поколеба. — Но в Умбертиде всяка информация си има цена и нищо ценно не се дава даром.

— В такъв случай хиляда флорина ще купят ли имената на вашите специалисти?

— Да. — Марко бръкна в туниката си и извади документ за продажба. Лицето му си остана безизразно, но бързината, с която се движеше, бе достатъчен признак, че дори сърцето на сухар като него се разтуптява малко по-бързо при мисълта за хилядарка в злато. Той сложи документа на масата и посегна за перо, за да подпиша.

— Не — казах и протегнах ръка. Марко я зяпна озадачено.

— Принц Джалан, защо протяга...

— За да ми дадеш разрешителното, Марко. Явно смяташ, че съм готов да извършвам покупки, след като току-що ми предложи да ми продадеш нещо.

Чух как челюстта му изскърца и прещрака, докато вадеше документа от тясното си палто и ми го подаваше.

— Не се коси, Марко, друже, аз съм роден за места като това. Имам инстинкт за тях, не знаеш ли? По това време другия месец ще притежавам сградата. — Плеснах го по рамото, най-вече защото мислех, че това ще го подразни, и си тръгнах, като потривах ръката си. Въпреки външния си вид този тип беше твърд като скала.

Същата нощ в стаята си при мадам Джоели сънувах Хенан да тича уплашен през тъмно каменисто поле. Аз, изглежда, го гонех, приближавах се все повече и повече, докато накрая вече чувах

накъсаното му дишане и виждах босите му крака да проблясват под лунната светлина, потъмнели от кръв. Гонех го по петите, но той все беше извън обсега ми — а после изведнъж вече не беше и аз посегнах напред. Ръцете, с които го улових, бяха куки, черни метални куки, които се впиха в раменете му. Той изкрещя и аз се събудих потен в черната нощ на стаята си, и открих, че викът му е моят собствен.

Прекарах няколко дни, наблюдавайки приливите и отливите в борсата на Златната къща, и сключих няколко сделки, дребни залози за цената на маслините и солта. Солта се търгува в големи мащаби, за богатите е подправка, но за всички други е основно консервиращо средство и въпреки че Умбертиде си има солна мина в хълмовете, която може да се види от стените му, градът пак внася значителни количества сол от Африк. След като придобих усет за механиката на бизнеса, продължих нататък.

Минах на по-високо ниво, прехвърляйки се в Морската търговска къща, голяма сграда от пясъчник, оформена във вид на покрит амфитеатър и разположена в края на екстравагантно зелен парк близо до центъра на финансовия квартал. Наричам го квартал, но всъщност той обхваща близо две трети от града.

Всеки ден от първи зори до полунощ тълпи от най-заможните хора в Разделената империя се събират в просторните помещения на Морската къща и одрезгавяват от крещене, докато бързоходци, обикновено младежи с пъргави умове и още по-пъргави крака, които се надяват един ден те самите да крещят, разнасят сделки насам-натам. Не е много по-различно от това да залагаш на боеве в Кървавите дупки на Вермилиън, само дето боевете тук представляват просто различни мнения за стойността на товарите, докарани в различни пристанища от кораби, които огромното мнозинство от търговците никога няма да види, нито пък има желание. Корабите с най-далечни дестинации и онези, които не са били зървани най-дълго време, привличат най-големите курсове. Може би никой повече няма да чуе за този кораб; а може би той ще се появи след три седмици, натоварен с късове самородно злато или бурета с някаква толкова екзотична подправка, че дори нямаме име за нея, само апетит. Кораби, за които има някаква информация — например че са били забелязани преди месец от друг

капитан, или пък вест, че са били пълни догоре с кехлибар и смола при проверката им край бреговете на Индус през пролетта — тези кораби са по-безопасни залози, с по-ниски курсове. И дори не е нужно да чакаш корабът ти да пристигне, за да си прибереш печалбата или да си понесеш загубата — всеки залог може да бъде препродаден, може би със значителна изгода, или пък на значително по-ниска цена от тази, за която е купен, в зависимост от това каква нова информация се е появила междувременно и доколко надеждна е тя.

През първите си две седмици прескачах насам-натам, като едвам успявах да изляза на нула. Въпреки вродения ми нюх към хазарта, доброто боравене с числа и отличните ми умения с хората, и дори въоръжен с внушителната финансова тояга, която представляваха корабите на дядо Гариус, не успявах да извлека печалба. Някой може да каже, че борсовата търговия е наука, занаят, който се усвоява с години, докато изграждаш мрежите си и придобиваш разбиране за различните търговски сфери. В моя ум обаче всичко се свеждаше до залагане, макар и в най-голямото казино на Разделената империя, и това, от което наистина се нуждаех, беше система. И повече сън. От дългите часове на борсата и повтарящите се сънища за Хенан, срещащ един печален край след друг, започнах да линея.

Третата седмица ме завари с близо две хиляди флорина на печалба и се върнах в Златната къща, за да депозирам колекцията си от сертификати за продажба. Въпреки това ми се наложи да чакам на опашка, което беше непоносимо по две причини: първо, един принц никога не бива да се взира в потния тил на друг човек и да си чака реда — освен, разбира се, ако въпросният човек не е крал, — и второ, искрено се съмнявах, че някой от тези пред мен ще внася на гишето такова богатство, а всяка разумна банка със сигурност би трябвало да дава предимство на богатите.

Бях изкарал по-голямата част от парите си от едно споразумение да купя място на кея на някакво Гоганско пристанище. Според сложната магия на моята система нямаше да ми се наложи да купувам действително мястото в близко бъдеще. Никога, ако успеех да преценя точния момент на заминаването си от града. Едно покашляне зад мен ме сепна от размислите.

— Принц Джалан, как ви харесва пребиваването в Умбертиде?
— Матмагьосникът, когото бях срещнал при първото си посещение, стоеше на опашката зад мен. Носеше поразителна роба от преплитащи се черни и бели шарки, които едновременно омайваха окото и ти съобщаваха, че домът на човека се намира много далеч оттук.

— Аз... — Името му ми убягваше, но го замаскирах доста умело.
— Ами, благодаря. Да речем, че е доходоносно, а това винаги е хубаво.

— Юсуф Малендра — каза той, дарявайки ме с черната усмивка на своята каста, и сведе глава. — Виждам, че си сменяте кожата. — Плъзна развеселен поглед по одеждите ми.

Намръщих се. Кара беше казала нещо подобно. Бях възприел нещичко от тукашната мода и похарчих петдесет флорина за фини копринени ризи, сърмени панталони, високи ботуши от телешка кожа и хубава филцова шапка с щраусово перо.

— Стилът никога не излиза от мода, Юсуф. — Хвърлих му една богаташка усмивка. Хубавец като мен може да носи почти всичко и макар че един принц винаги е на мода, никога не вреди да си докараш правилния вид.

— Значи сега сте богат?

— По-богат отпреди — казах, без да съм сигурен, че ми харесва намецът, че съм пристигнал като просяк.

— Може би ще си купите някаква защита, след като вече сте... по-богат? За един заможен човек предпазливостта не е излишна, а някой, който вади пари толкова бързо, сигурно поема рискове. В моята страна имаме поговорка: „Поемането на рискове е рисковано.“ — Той сви извинително рамене. — В превод не звучи много добре.

— Може би трябва да го направя. — Идеята вече ми беше минала през главата. Липсваше ми присъствието на двуметрова северна машина за убийства до мен. Беше достатъчно да се блъсна в неподходящия човек на улицата и можеш да се окажа набоден на острия край на аргумент, от който никакви пари в банката нямаше да ме спасят. Пък и освен това, за мое раздражение, Юсуф беше прав: моята система не беше от онези, на които властите ще се зарадват, ако излязат на бял свят, и малко мускули на моя страна можеха да ми спечелят време да се измъкна, ако нещата станат напечени.

— Няма да намерите по-способен защитник от механичен войник. — Юсуф превърна това във въпрос, килвайки глава настрана.

— С такъв до себе си ще бъдете истински флорентинец, без капка съмнение.

На шест крачки пред мен един твърде висок търговец от Далечния изток завърши транзакцията си и всички пристъпихме малко по-близо до гишето.

— Мислил съм за това — казах. Всъщност не бях. Нещо в тези създания не ми се нравеше и въпреки че един войник би обозначил по подобаващ начин статуса ми пред другите търговци на борсата и папачта навън, нямах намерение да търпя такава твар да ме следва навсякъде. — Притеснява ме обаче въпросът за лоялността. Как мога да се доверя на такъв... механизъм?

— А как можете да се доверите на който и да било човек? Особено когато лоялността му е купена? — Матмагьосникът придърпа робата около себе си, сякаш му бе студено, макар че извън стените на Златната къща Умбертиде цвърчеше от жегата, а относителната прохлада вътре би била сметната за горещина от всеки здравомислещ човек. — Автоматите на Механиците се „нулират“ при продажбата. Една машина, от която са известни два работещи екземпляра, се използва, за да направи отпечатък на новия собственик. Тя създава тънка медна пръчица, не по-дълга от пръста ми, покрита с нарязи, в които предполагаемо са кодирани отличителните му данни. Тази пръчица се пъхва в малка дупка в главата на войника и прехвърлянето на собствеността е завършено.

— Очарователно. — Или поне не толкова скучно, колкото да зяпам тила на нубанеца пред мен, дебелак, миришещ на непознати подправки. — И все пак бих предпочел за свой телохранител човек от плът и кръв.

— Син на мечата, принц Джалан. Купете договора на някой син на мечата. Няма да намерите по-добър защитник. Или поне не такъв, който да кърви.

Отбелязах си да инвестирам в услугите на син на мечата. Предвид че печалбите ми зависеха от „система“ за забавяне на плащанията на данъци и такси върху транзакциите чрез сложна мрежа от търговци и посредници, които съществуваха единствено във формулярите, необходими за ролята им в моята схема, изглеждаше много вероятно скоро да се наложи да превърна хартиените си пари в злато и да напусна незабелязано града. Ако сбърках в преценката на времето,

можеше да се нуждая от човек, който да пролее кръвта си за мен — защото бях адски сигурен, че не искам да проливам своята.

25.

Лятото лежи върху покривите на Умбертиде, цвърчи по керемидите, блести по варосаните стени, в които са се вкопчили неподвижно гущери, чакащи също като целия град слънцето да залезе.

Три нощи ме преследваше един и същи сън, в сравнение с който онези от последните три седмици изглеждаха хубави. Денем изпитвах мъничко притеснение за Хенан — харесвах момчето и не исках да го сполети нещо лошо, но не се бях цанил за негов опекун, нито пък го бях осиновил в рода Кендет. То беше избягало, както правят много деца, и не смятах за свой дълг да го диря из необятната Разделена империя.

Съвестта ми явно не беше съгласна — макар и само след полунощ. Три сутрини поред се събуждах изтощен и тормозен от безкрайни видения на измъчвания Хенан. Най-често го виждах заловен, стиснат от множество ръце, които го влачеха пищящ към мрака. Виждах го свит окаяно върху мръсен под, опърпан, кажи-речи само кости и бледа кожа, огънят в косата му угаснал, а очите му — мътни и невиждащи.

На първата сутрин наех детектив да потърси момчето. Имах пари за това, купища пари.

На втората платих на един свещеник да каже молитви и да запали свещи за Хенан, макар че съвсем не бях сигурен дали няколко свещи ще убедят Бог да бди над някакъв си езичник.

На третата сутрин реших, че съвестта е твърде надценявана работа и трябва да ида на лекар, за да получа някакъв цяр за болестта си. Тревогите за други хора, особено пък за някакво си селянче от пущинака, изобщо не бяха в мой стил.

Умбертиде е град на тесни улички, чийто калдъръм бива огряван само за кратко всеки ден, когато слънцето е в зенита си и бръква с пръсти дълбоко във всеки процеп и пролука. По тези сенчести пътища хора сноват по своите дела — а техните дела са делата на другите. Тръгналите по задачи вестоносци, понесли кредитни писма, фактури, записани и нотариално заверени транзакции, носят със себе си капчици информация, слухове, скандали и интриги, които се събират, за да образуват река, която тече от един архив към друг, пълни и изпразва хранилища. Човек би си помислил, че кръвта на Умбертиде е златна, но тя тече мастиленочерна: информацията има по-голяма стойност и е по-лесна за пренасяне.

А днес един от мъжете в това множество беше тръгнал по моите дела, носейки, както се надявах, някакъв дребен факт, ценен за мен.

Вратата на ресторанта се отвори и след известни преговори сред група скупчени сервитьори управителят доведе до масата ми висок слаб мъж, все още увит в черното си улично наметало.

— Сядай. — Магнах с ръка към отсрещния стол. Мъжът миришеше на пот и подправки. — Опитай пъдпъдъчите яйца, те са възхитително... скъпи. — От известно време си играех с изискания обяд, сервиран ми в три пищно украсени лингийски чинии. Хайвер от есетра от Степите, дребна аншоа в сливов сос, артистично напръскан по порцелана, гъби, пълнени с чесън и лукчета, тънки резени пушена шунка... нищо от изброеното не ме блазнеше, макар че щеше да ми е нужна цяла златна корона, за да платя сметката.

Мъжът се настани на стола и обърна към мен лице, дълго и ъгловато като тялото му, пренебрегвайки яйцата.

— Намерих го. В килиите за длъжници на Централната банка, на Пиацо.

— Прекрасно. — Облекчението ми се бореше с раздразнението. Проклет да съм, ако знаех защо бях профукал сума ти пари за детектив — можех да позная, че хлапето ще свърши зад решетките някъде. Но в затвор за длъжници? — Сигурен ли си, че е той?

— В Умбертиде няма много северняци — или поне не бледи като мляко безбожни северни езичници, и не като него. — Той бутна през масата малко руло пергамент. — Адресът и номерът на случая му. Обадете ми се, ако мога да ви услужа с още нещо. — С тези думи той стана и един сервитьор се втурна да го изпрати до вратата.

Аз развих пергамента и се втренчих в числото, като че ли то би могло да ми разкрие как едно дете без пукната пара се е озовало в килия за длъжници, а може би дори отговора на още по-силно човъркащия ме въпрос — защо бях хвърлил време и пари, за да го издиря? Е, поне намирането му се бе оказало изненадващо бързо и лесно. Следващата ми работа беше да го настаня на някое безопасно и сигурно място, откъдето няма да избяга. Тогава може би щях да се отърва от неудобния си и за щастие рядък пристъп на съвест.

Годината, прекарана в Математа, ме беше въоръжила с очакването, че числата крият тайни, но бе пропуснала да ми даде средствата да ги разбуля. Аз бях лош студент и дребните матмагьосници, натоварени с обучението ми, скоро вдигнаха ръце от мен. Единствените числа, от които разбирах нещо, бяха ставките — поради любовта ми към хазарта. Либанците го наричаха теория на вероятностите и успяваха да изсмучат повечето удоволствие и от него.

98-3-8-3-6-6-81632.

Просто числа. Централната банка? Бях мислил, че ще открия Хенан мъртъв в някоя канавка или прикован с верига към тезгяха в някоя работилница... но не и като гост на Флорентинската централна банка.

Останах още малко да гледам как обядващите поглъщат цели малки състояния, без да мога да кажа колко от тях действително се наслаждаваха на пресолените деликатеси, наредени върху чиниите им.

Обърнах се да дам знак да ми донесат нова чаша анкратско червено. Има един шум, който монетите издават при търкането им една в друга, не точно звън и не точно шушнене. Златото издава по-тих звук от медта или среброто. Във Флоренция секат флорини, по-тежки от дукатите или златните крони на Червения предел, а в Умбертиде секат също така двойни флорини, върху които стои не главата на някой крал, нито Адам, третият с това име и последен от императорите, нито пък някакъв имперски символ — само монограмът на Централната банка. Този тих звън на злато в злато, на двоен флорин, плъзгащ се по двоен флорин, придружи движението, с което поисках още вино, и макар че бе не по-силен от шепот на фона на разговорите наоколо,

няколко чифта очи се завъртяха към мен. Златото винаги говори гръмко и никъде другаде ушите не са тъй настроени да улавят гласа му, както в Умбертиде.

Повечето от обядващите хора бяха модерни, движени както и цял Умбертиде от теченията на модата, които се меняха с главозамайваща бързина. Що се отнася до модата в облеклата, единственото неизменно нещо в стила на Умбертиде беше, че те трябва да са неудобни, скъпи и да не приличат на дрехи.

Сведох пак очи към числото. Би трябвало да оставя хлапето да се мъчи, докато си довърша яденето. В идеалния случай би трябвало да оставя неблагодарното келеме да прекара още месец на застояла вода и огризки. Сдъвках едно пъдпъдъче яйце, взирайки се над малкото море от многоетажни шапки, приведени над чиниите. Явно беше модно да не ги свалят по време на ядене — поне за тази седмица. Аз обаче не разполагах с цял месец. Беше дошло време да напусна града и забавянето дори с един ден можеше да се окаже рисковано.

С въздишка се оттласнах от масата, оставих един орязан флорин до главната чиния и си тръгнах. Златото, скрито по цялата ми персона, подрънкваше тихичко, а остатъкът, прибран в чантата, която носех, се опитваше да ми откъсне ръката.

Модерните ме изпратиха с поглед, сякаш някакъв инстинкт привличаше очите им към оттеглянето на такова количество капитал.

Та-Нам ме чакаше пред „Угоената гъска“, отпуснат в сянката, но не и задрямал. Можех да си наема шестима пазачи за цената, която платих за сина на меча, но прецених, че той е по-смъртоносен и със сигурност по-лоялен към парите, след като лоялността е кредо на неговата каста. Мъжете като Та-Нам се отглеждаха и обучаваха само с тази цел на някакъв адски остров край бреговете на Африк, далеч, далеч на юг. Бях се възползвал от съвета на матмагьосника и си бях осигурил услугите на син на меча веднага щом депозирах първата си хилядарка. Цената на договора му остави значително по-малка сума за пазене, но въпреки това смятах съвета на Юсуф за добър — един принц трябва да има най-доброто и охраната му трябва да показва стойността на онова, което се пази. Както и да е, една от прелестите на Умбертиде е начинът, по който магиите на пазара позволяват една

монета да се превърне в много, плувайки по мрежа от кредити, обещания и завъртени изчисления, наречени „финансови инструменти“. Може би за първи път в живота си бях платежоспособен и можех да си позволя най-доброто.

— Ела с мен — казах. — Отиваме в затвора.

Та-Нам не отговори, просто ме последва. Не беше лесно да измъкнеш отговор от този човек. Каквото и да включваше обучението им, то отнемаше на синовете на меча също толкова, колкото им даваше — правеше ги прекалено посветени на задачата им, за да губят време или мисли за социални любезности или бърбене. Вече можех да си позволя да заменя Та-Нам с върховния градски аксесоар — стига да исках. Бях направил средно голямо състояние, залагайки корабите си, търговски съдове под бабиния флаг, срещу сложни бъдещи опции за товара. С натрупаното богатство можех да си позволя почти всичко. Колкото и лош събеседник да беше Та-Нам обаче, някой от прочутите местни механични войници едва ли би подобрил нещата в това отношение. Пък и освен това, макар че може да нямаше по-компетентен охранител от тях, играчките на Механиците ме изнервяха. От самата им близост ме полазваха тръпки. Постоянното бръмчене на всички ония колелца под броните им, скърцащи при всяко движение, с множество мънички зъбци, захванати един за друг, които не спират нито за миг... това ме безпокоеше, а и медният блясък в очите им не вещаеше нищо хубаво.

Та-Нам вървеше зад мен, както прави един охранител, който е за защита, а не за показност, за да държи подопечния си под око през цялото време. Сегиз-тогиз се озъртах назад да проверя дали е още там, моята безмълвна сянка. Засега не го бях виждал в действие, но на вид определено го докарваше, а уменията на синовете на меча бяха легендарни от векове. Беше мускулест, но не чак толкова, че това да вреди на бързината му, невъзмутим, солиден, наблюдаващ безстрастно света. По-тъмен дори от нубанец, с обръсната и лъщяща глава.

— Даже не знам защо отиваме — казах през рамо на Та-Нам. — Не е като да му дължа нещо. Пък и всъщност той изостави мен! Искам да кажа, такова неблагодарно...

Напредвахме бавно, но сигурно. През седмиците, прекарани тук, бях научил плана на града — въпреки че прекарвах повечето си часове

в сумрака на борсата, като завличах търговци, играех си с процентите и лъжех на поразия.

По тесните улички и напечените от слънцето площи на Умбертиде сновяха множество хора, също толкова необичайни като тези в най-тежкарските му ресторанти. Вездесъщите пратеници с черни плащове нашарваха космополитната тълпа. Съблазънта на богатството притегляше тук посетители от всяко кътче на познатия свят, повечето вече богати. Може би няма друго място на картата, където можеш да откриеш лингийски търговец от Далечния изток да си пие кафето с либански матмагьосник, а на масата при тях да седи нубански посредник със златен синджир. Даже бях видял по улиците на Умбертиде да крачи човек от Великите земи отвъд Атлантическия океан, по-светлокафяв от племената на Северен Африк и синеок, с перната роба, обилно украсена с малахитови мъниста. Какъв кораб го е пренесъл през тази океанска шир, така и не разбрах.

Проходът се разшири в нещо, което почти можеше да се нарече улица, оградена от двете страни със замазани с хоросан къщи на по пет-шест етажа, всичките невзрачни и с пуснати кепенци, напукани и избелели, макар че луксът вътре би засрамил много богаташки имения и цената на такова жилище би разорила повечето провинциални лордове. Някъде отпред фонтан ромолеше на пресечката на две улици, макар че още не можех да го видя, само чувах мелодията му и усещах прохладата.

— Принц Джалан. — Тълпата около мен оредя.

— Корпус Арман. — Формално би трябвало да добавя „от Желязната къща“, но той вече беше потъпкал протокола, като не изброи семейството ми и владенията му. Озърнах се към Та-Нам — когато един модерен пренебрегне протокола, знаеш, че това означава неприятности. За един модерен нарушаването на етикета е като за един Анкрат да избие семейството ти — сиреч, не е нещо нечувано, но означава, че е бесен.

Корпус се изпъна в целия си невпечатляващ ръст и излезе на пътя ми. Зад него войникът му зае позиция с бръмчене, извисявайки се над своя господар. Представляваха любопитна двойка, модерният с тесните си черни дрехи, съвсем непригодни за жегата, и с мъртвешки бяла кожа там, където можех да я видя — не бледа по северняшки, а с цвят на албинос, който се постигаше с обезцветители и ако слуховете

бяха верни, немалка доза вещерство. Войникът зад него беше почти с размерите на трол, по-висок от всеки човек, слаб и с дълги крайници; на местата, където се срещаха плочите на бронята му, се виждаха механизми, а стоманените му нокти се свиваха, докато кабели се навиваха около колелцата си или изчезваха зад предпазителите на китките.

— Полицата ви за Гоганската сделка е невалидна, принце. И Уейлан, и Бутарни я отхвърлиха.

— Аха — рекох. Да бъдеш отхвърлен от една банка си беше достатъчно зле. Но когато две от най-старите банки във Флоренция обявят кредита ти за невалиден, това на практика те изхвърляше от всички най-добри финансови игри, предлагани в Умбертиде. — Какво печално недоглеждане! Как смеят някакви си прости банки да поставят под съмнение името Кендет? Това е все едно да нарекат Червената кралица курва!

Та-Нам пристъпи до мен. Разпоредбите в Умбертиде забраняваха носенето на оръжия, по-големи от нож, в стария град, но с назъбените остриета от хромирана стомана на кръста си синът на меча представляваше ходещо масово убийство. За нещастие автоматът зад Корпус се славеше като неуязвим срещу намушкване.

Корпус присви срещу мен малките си тъмни очички.

— Нациите се издигат и падат в зависимост от финансите си, принц Джалан. Факт, с който, сигурен съм, баба ви е съвсем наясно. А финансите се основават на доверие — доверие, крепящо се на зачитането на дълговете и договорите. — Той протегна въпросните полици, хубави чистички документи, написани на най-дебелия пергамент, с украса по ръбовете и подписани от моя милост плюс трима свидетели със сигурна репутация. — Възстановете доверието ми, принц Джалан. — Някак си бледото келешче успя да вмъкне впечатляващо количество заплаха покрай всичките си официалности.

— Всичко това са глупости, драги ми Корпус. Кредитът ми трябва да е наред. — И бях напълно искрен. Докато изпразвах финансите си, много внимавах да оставя минимален брой активи, които да крепят сградата поне ден-два след заминаването ми. Трябваше само да превърна прекалено тежката си купчина злато в някаква по-лесно преносима форма на богатство — такава, която не зависи от банкови хранилища, тръстове и тем подобни глупости, — и

щях да потегля, яхнал най-бързия кон, който може да се купи с крадени пари. Всъщност, ако моят детектив не ме беше намерил по време на обяда, вече щях да съм пред вратите на един търговец на диаманти и да купувам най-големите образци от колекцията му. — Кредитът ми е не по-лош от всеки...

— Прекратен поради проблем с таксите. — Корпус ме дари с тънка усмивка. — Централната банка ще получи своя фунт месо.

— Аха. — Още една дълга пауза, изпълнена с трескаво съчиняване на извинения. Банковите такси върху всяка транзакция силно затрудняваха изкарването на законна печалба на борсите в Умбертиде. Аз отрано бях открил, че истинският ключ към успеха е да не ги плащаш. Това, разбира се, изискваше още по-сложна схема от отложени плащания, разсрочени плащания, условни плащания, лъжи и опашати лъжи. Бях изчислил, че тези големи и потенциално смъртоносни неприятности няма да ми се струпат на главата до края на седмицата. — Виж какво, Корпус, стари друже от Желязната къща и така нататък. — Направих крачка напред и щях да го прегърна през раменете, ако той не беше отстъпил и ако войникът му не изглеждаше готов да сграбчи всяка докоснала го ръка и да я метне над покривите, със или без собственика ѝ, прикрепен към нея. — Ще се оправим с това по стария начин. Хайде да се видим в кафенето на Юлани утре по първи камбани и ще съм ти приготвил сумата в злато. — Тупнах се по ребрата, за да накарам монетите, защити в туниката ми, да извънтят. — В края на краищата аз съм наследник на трона на Червения предел и думата ми на две не става. — Гарнирах предложението си с усмивка и оставих почтеността да заструи от мен.

При тези думи Корпус направи погнузената физиономия, характерна за всички финансисти в Умбертиде, когато стане дума за нещо толкова просто и мръсно като злато. Те градят целия си живот върху него и въпреки това, кой знае защо, смятат, че самото вещество е недостойно за тях, предпочитат си своите документи и полици вместо тежестта на монетите. В моето съзнание една допълнителна нула върху платежен документ е много по-малко вълнуваща от кесия, която тежи десет пъти повече. Макар че в дадения момент, когато по-голямата част от активите ми бяха събрани в чанта и се бяха наговорили с гравитацията да ми извадят рамото, проявявах известна симпатия към идеята.

— По първи камбани... принце. Цялата сума. Иначе ще има санкции. — Той завъртя глава и очите му се стрелнаха към войника, с което не остави съмнение, че санкциите ще са много по-лоши от отнемането на търговския ми лиценз.

Минах покрай Корпус, без да погледна повече него или чудовището му, като прикривах облекчението си. Бях си откупил близо ден с малко нахалство и много лъжи. Евтина работа! Неистините са валута, която винаги съм харчил охотно.

— Двама души ни следят — обади се Та-Нам до мен.

— Какво? Къде? — Врътнах се. Сред морето от глави наоколо нищо не биеше на очи, освен механичния войник на Корпус, смаляващ се в далечината. Никой не стигаше дори до раменете му.

— Ще е по-трудно да им се измъкнем, ако им покажете, че знаете за присъствието им. — Та-Нам успя да не го каже укорително, не чрез раболепие, а може би поради разумното си очакване, че всички други са аматьори в тази игра.

Обърнах се пак напред и ускорих леко ход въпреки жегата.

— Двама, казваш?

— Може да има и други, по-способни — призна Та-Нам. — Двамата, които забелязах, трябва да са частни детективи — банковите агенти не са толкова нескопосани.

— Освен ако не искат да пратят послание... — Частни детективи? Като онзи, който ми беше донесъл вестта на обяд. Може би аз бях следващият му случай и той ме следеше в същия този момент. Както и да е, посланието беше ясно — Корпус от Желязната къща не беше единственият с подозрения. Не можеха да предприемат нищо срещу мен, докато не откажа да си изпълня задълженията, но можеха да ме наблюдават. Кое то доста усложняваше плана ми да духна от града. Страхът протегна ръка от онова скришно кътче, където чака винаги, и ме стисна за топките. — Проклети да са всички.

26.

Като излезеш на площад Пиацо, си спомняш какво представлява лятото толкова далеч на юг. В уличките, потънали в сенки и ориентирани така, че да поемат бриза, долавяш само горещия му дъх, напомняне за ужаса, който те чака, но излезеш ли на Пиацо по пладне в разгара на лятото, то те халосва като юмрук. Изведнъж ми се прииска да имах шапка, пък била тя и едно от абсурдните изделия, с които се кипреха модерните. Привел глава под сипещата се отгоре жар и присвил очи срещу блясъка на широките светли плочи, закрачих към затвора за длъжници на Централната банка в отсрещния край.

Отвън затворът изглеждаше като елегантно жилище, в архитектурен синхрон с обкръжението си и удостоен с място, гледащо към един от най-прочутите площи на Умбертиде. Казваха, че зиме на площада се събирали да общуват заможните граждани, амбулантни търговци продавали скъпи лакомства и известни оркестри изнасяли представления. Затова нищо чудно, че длъжниците с достатъчно щедри приятели и семейства често избираха да се настанят в апартаменти в предната част, за да чакат със седмици, месеци, а може би десетилетия, докато състоянието им се увеличи достатъчно, за да си изплатят дължимото с лихвите, или пък резервите им да се стопят дотолкова, че да започнат бавното, неизбежно придвижване към скритата задна част на сградата.

Приближихме се към главната порта, пищно изработена, позлатена и орнаментирана. Първо плащаш на портиера. В килиите на длъжниците всичко си има цена и само наемът се прибавя към сметката. Ако искаш легло, храна и чиста вода, си плащаш. Ако не можеш да си платиш, продаваш каквото имаш. Тези в предните апартаменти продават услугите си. По-навътре продават дрехите си, телата си, косата си, децата си. А в далечния край, извлечени от тесните и претъпкани килии, идват труповете, голи и мършави като скелети, които се продават за храна на прасетата и кредитът се премахва от последното изчисление на дълга им.

Знаех тези неща, защото затворите за длъжници — а в Умбертиде такива има много — ми изглеждаха вероятна крайна цел, ако моите авантюри на стоковите пазари се провалят. Не ми е в природата да изучавам подробно минусите на всеки порок, на който се отдавам, а хазартът винаги е заемал челно място сред слабостите ми. Все пак обичам да проучвам всички пътища за измъкване, което в случая изискваше да узная немалко за заведенията като това, управлявано от Флорентинската централна банка. Изводът от проучванията ми беше: гледай да не те хванат.

Този извод ме накара да поспра на стълбите, със слънцето, сипещо жар върху главата ми, сянката ми, събрана в черно петно около нозете ми, и Та-Нам, стоящ безстрастно зад мен. Бях дошъл тук, за да откупя свобода — но какво ме беше довело? Парче пергамент. Бележка, дадена ми от човек, който продаваше услугите си на всеки, разполагащ с пари или кредит. Дадена ми в деня, когато банките бяха отказали да изплатят моята полица.

— Би било иронично да дойда тук с мисълта да помогна на един затворник и да откроя, че се предавам в ръцете им. — Казах го достатъчно високо, за да го чуе Та-Нам, но той не отговори. Открих, че устата ми внезапно е пресъхнала — градът се издигаше около мен като ръка, готова да ме стисне. Единственото, което ми се искаше да направя, беше да бягам. „Забрави за плана. Забрави за диамантите. Хвърли проклетото злато, ако се наложи. Просто бягай.“ Виденията, които ме измъчваха от три нощи, се върнаха, за да заплуват пред очите ми — Хенан, гниещ като оставен на слънце плод.

Обърнах се към Та-Нам. Той стоеше неподвижно — пот блестеше по абаносовите му ръце — и наблюдаваше всичко, даже мен.

— Там вътре има... едно дете, което е под моя опека. — Тишина. — Трябва да вляза и да го освободя. — Тишина. — Може... може да е опасно. — Това все едно не бях аз. Приятелите са баласт, който да изхвърлиш през борда, ако почнеш да затъваш прекалено дълбоко. Не ти, бях казал на Хенан, не ти, другите приятели — но разбира се, имах предвид и него. И все пак не можех да му обърна гръб. Може би сънищата ме плашеха.

Та-Нам ме гледеше с все същото красноречиво мълчание, без нито помен от осъдителност, сякаш ако му заповядам, би ме отнесъл на ръце до края на града и би ме качил върху бърз кон. Проклет да е!

Опитах се да се съсредоточа върху това какво ще направи с мен Снори, ако разбере, че съм изоставил Хенан. Влизането ми изглеждаше малко по-разумно на фона на представата как севернякът ми откъсва ръцете.

Във фойето на затвора трима яки, но безупречно облечени мъже приеха камите от хромирана стомана на Та-Нам и моя собствен нож, с дръжка изящно декорирана с кървави рубини от вътрешността на Африк. Най-едрият се приближи към нас с някакво пластимасово устройство, почти като тенисракета, но без кордажа, с който се удря по топката.

— Какво е това? — Пристъпих бързо зад Та-Нам, готов да го оставя да си заработи цената на договора. Модерните страшно си падат по своите Строителски артефакти, изровени от времевите хранилища из цялата империя; трудно е да откриеш достатъчно заможен модерен, който да не притежава някакво устройство отпреди Деня на хилядата слънца, може би тилифон за разговор с Господ — вероятно за да му се оплаква — или пък някаква безименна вещ от жици, чаркове и стъкла. Корпус например имаше някаква странна машинка от неръждаема стомана: две преплитащи се клетки с формата на сълза, които се въртяха една през друга, като завъртиш една ръчка по-горе на устройството. Когато искаше да направи поръчка на борсата, я вдигаше и въртеше клетките. Взрях се в приближаващия се слуга. — Не искам това... нещо... в близост до мен!

— То открива скрити оръжия, сър. — Биячът ми се усмихна окуражително, като че ли съм някакъв провинциален скуайър. Размаха устройството край ръцете на Та-Нам и надолу пред тялото му.

— Е, на мен не ми харесва! — И така си беше, но въпреки това, когато свърши със сина на меча, той се отпрати към мен, размахал своята бухалка. Нещото запищя веднага щом ме доближи, с неестествен тон — чиста нота, по-висока от всяка, достигана от който и да било кастрат. Това накара и тримата да тръгнат към мен, сурови колкото си щеш и готови да проявят грубост въпреки положението ми.

Скоро се разбра, че Строителската играчка смята златото за оръжие — което в много отношения си е вярно, ако трябва да сме честни, — така че ми се наложи за смайване на охраната да сваля триста и осемдесет двойни флорина от своята персона и да оставя

алчните им пръсти да ровичкат в останалите три хиляди двайсет и шест в чантата ми.

— Сигурен ли сте, че не искате да оставите това при нас, докато трае визитата ви, сър? — Горилата, изглежда, гореше от желание да докопа капитала ми. — Тук сме имали бунтове за изпуснат сребърник. Да внасяте толкова пари там вътре... не е добра идея.

— Не е безопасно — добави вторият бияч, по-млад, неспособен да откъсне очи от чантата ми.

— Не е разумно — обади се и последният, най-дребният, но все пак внушителна планина от мускули, който изглеждаше ядосан да види такова богатство на място за длъжници.

— Всичко е добре скрито. — Намръщих се към купчината ленти, в които бяха защити излишните флорини. — Е, беше, преди да започнете да ме пребърквате. — Вдигнах една лента и се заех да я опасвам със звънтене около кръста и торса си. — Та-Нам ще е повече от достатъчен да защитава моите интереси, със или без ножовете си. — Последното го казах бавно, за да им набия в чутурите, че синът на меча би могъл да ги убие на място. Нещо повече, можеше да го направи с чиста съвест, тъй като законът в Умбертиде приписва престъплението на онзи, за който се докаже, че е платил за извършването му. Обвързвайки се с договор, синовете на меча бяха на практика неуязвими за криминални обвинения — ставаха обикновени инструменти като меч или механичен войник и не по-виновни от тях.

Въпреки алчността си стражите не се опитаха да ми вземат златото. Собствеността и дългът са свещени в Умбертиде и на никое място не се тачат повече, отколкото в затворите за длъжници. Целият затвор беше на практика средство за изсмукване на кръвчицата на онези, които попаднат в лапите му — и им я изсмукваше по строг ред и напълно легално. Насред институционализирана кражба от такъв мащаб не можеше да има никаква търпимост към индивидуалната кражба. Само със стриктно придържане към правилата за крадене може да се поддържа илюзията, че то е законно и цивилизовано.

Нашата горила с маникюр ни преведе през по-здравословната част от затвора и ни предаде на един тъмничар, който щеше да ни води нататък. Наложих се да платя и на него.

— 98-3-8... как беше по-нататък? — Той вървеше напред, като размахваше незапален фенер.

— 98-3-8-3-6 — казах, като примижах срещу хартията. Бяхме подминали високите прозорци и осветените коридори — дървените врати по стените бяха отстъпили място на решетки и маслените лампи димяха толкова силно, че да се разкашляш. — Какво означава това?

— Означава, че е дошъл тази година, 98-ма, неотдавна, преди по-малко от месец, и че е беден като църковна мишка, щото е кажи-речи толкова назад, колкото стига това място.

Хвърлих поглед през следващите решетки към една празна килия и видях каменен под, покрит с мръсотия, гола пейка и купчина парцали за постеля. Едно око блестеше сред парцалите и осъзнах, че това не е постеля.

Докато вървахме нататък, вонята се усили — гадна смесица от нечистотии и гнилоч. Коридорът заприлича повече на тунел и трябваше да наведе глава, за да не остържа тавана. Тук-там самотни свещи, закрепени сред локвички восък, нарушаваха мрака. Другаде разни неща стенеха и шумоляха в непрогледните зловонни пространства зад решетките. Радвах се, че не виждам. Водачът ни запали една вощеница от последната свещ и последвахме блещукащата ѝ искрица в ада.

— Ето, стигнахме, 3:6. — Мъжът запали фенера си, за да ни покаже отново потния буцест релеф на голия си торс.

Стояхме в квадратно помещение с нисък таван и осем арки, водещи към големи килии, всяка преградена с мръсни ръждиви решетки. Създанията вътре извърнаха лица от светлината, сякаш им причиняваше болка. Повечето бяха голи, но не можех да позная дали са мъже или жени. Изглеждаха ми еднородно сиви, оплескани с мръсотия и по-мършави, отколкото си представях, че може да е някой, без да умре. А зловонието... в него имаше по-малко нечистотии и повече гнилоч... смрад от онази, която не иска да се махне от ноздрите ти с дни. Миришеше на смърт — смърт без надежда.

— Как е последната част?

— Какво? — Върнах погледа си на тъмничаря.

— Последната част. От номера на случая.

— Аха. — Вдигнах рулото пергамент, за да го разчета.

Приближихме се до арката, върху чийто ключов камък беше изсечен знакът VI.

— Назад! — Тъмничарят задрънча с палката си по решетките и длъжниците се отдръпнаха, присвивайки се като кучета, свикнали да ги бият. — Новият! Покажете ми новия!

Сивата тълпа се раздели, затворниците се примъкнаха към стените на килията, влачейки боси нозе по мокрите нечистотии. Сенките отстъпиха заедно с тях и фенерът разкри каменен под, осеян с боклуци.

— Къде... — А после го видях. Лежеше на една страна, с гръб към нас. Гръбнакът му представляваше редица от кокалести бучки под бледа кожа, изпъната болезнено върху тях. Бях виждал повече месо по мъртви просяци в канавките на Вермилиън, след като цяла нощ кучетата са ръфали крайниците им.

— Осем-едно-шест-три-две! — изрева надзирателят, сякаш се намираще на плаца. — Стани!

Грубостта на този вик ме накара да трепна — мен, който щях да изляза оттук натоварен със злато, — и яденето, чиято цена би могла да откупи свободата на някоя от тези души, накиселя в стомаха ми. Посегнах бързо и хванах човека за бицепса.

— Стига. Отвори. — Бях стиснал зъби.

— Отключването тук струва два хекса — каза той без злоба.

Потърсих в джоба си нещо толкова дребно като таксата му и след цяла вечност ровичкане извадих три от шестостенните медници.

— Давай. — Ръката ми трепереше, макар че не бях сигурен защо съм ядосан.

Надзирателят се зае да брои важно ключовете и накрая пъкна най-голямото парче желязо от връзката в ключалката пред нас. Удари още веднъж по решетките, от което зъбите ми изтръпнаха, и отвори вратата.

— Сигурен ли си, че е той? — Във фигурата нямаше нищо познато. Ребрата й изпъкваха, а косата беше потъмняла от мръсотия. Можех да вдигна на ръце това същество от кожа и кости и да се изправа без никакво усилие. Всички тези мили, които бяхме пропътували на юг... които ни бяха извели от северната пустош, го бяха водили към това?

Подадох чантата си на Та-Нам и пристъпих вътре, болезнено съзнавайки присъствието на длъжниците от всички страни, свили ръце като нокти на грабливи птици. Вонята ме задуши и накара очите ми да се насълзят. С пет крачки се озовах до фигурата. Поразчистих с крак част от плочите и клекнах.

— Това съм аз, принц Джа... Това съм аз, Джалан.

Съвсем леко трепване, присвиване, сякаш всички кости се сближиха още мъничко под кожата.

— Ти... — Не знаех какво да кажа. Да го попитам дали е добре? Не изглеждаше добре.

Посегнах и го обърнах към себе си. Изпод сплъстената коса ме гледаха блестящи очи.

— Хенан! — Пъхнах ръце под момчето и без да обръщам внимание на мръсотията, го притиснах към себе си. Оказа се още по-лек, отколкото изглеждаше. Изправих се без усилие и се обърнах към вратата, само за да открия, че тя се затваря.

— Не! — Хвърлих се напред, все още хванал момчето, но тъмничарят завъртя ключа преди да измина и половината път. Ухили ми се през решетките. Моят син на меча стоеше неподвижно до него. Зяпнах го слисано за момент, преди да осъзная, че строго погледнато, тъмничарят не ме беше наранил.

— Та-Нам! Изкарай ме оттук!

Синът на меча не помръдна. Мигът се разтегли във вечност и стомахът ми се сви на топка. Хенан започна да ми се струва най-тежкото нещо на света.

— Та-Нам! Един син на меча никога не нарушава договора си! — На света няма много истини, а сигурните неща са още по-малко. Смъртта, данъците, кажи-речи това е. Но лоялността на синовете на меча беше легендарна...

— *Вие* нарушихте договора, принце. — Та-Нам сведе глава, като че ли това го натъжаваше. — Купихте ме с хартия. Един човек дойде при мен вчера и ми плати исканата сума за следващия ми договор, макар да му казах, че не знам кога ще се освободя от настоящата си служба. Казах му също, че ще се наложи да съобщя за нашия разговор и споразумение на господаря си. Тогава той ми обясни, че нямам господар, защото банка Бутарни вече не признава подписа ви, след като Централната банка е прекратила кредита ви заради обвинения в

укриване на данъци. При липса на господар току-що приетият от мен договор влезе в сила.

— Какви обвинения? — Корпус беше казал същото. — Не е имало никакви проклети обвинения. И за кое копеле работиш сега?

Та-Нам вдигна очи и срещна погледа ми.

— Работя за Корпус Арман от Желязната къща. — Бръкна в малката чантичка на кръста си и извади две дървени тръбички за свитъци. — Обвиненията бяха донесени тази сутрин. Аз ги получих от ваше име и ги скрих от вас по указания на Корпус.

— Това са моите пари! — Посочих чантата в ръката му. На него май не му тежеше толкова, колкото на мен.

— Казах на Корпус, че имате чанта, пълна със злато...

— Не можеш да му кажеш! Синовете на меча не казват! — Навсякъде около мен се вдигаха глави и се обръщаха към чантата в ръката на Та-Нам. Бледи мръсни ръце се вкопчиха в решетките под другите седем арки, блестящи очи сезираха.

— Ние нямахме договор, принце. — Та-Нам сведе отново глава и се обърна да си върви. Даже в дълбините на отчаянието си забелязах, че той не ме извлече навън, за да смъкне двойните флорини от тялото ми. Корпус не знаеше за тях, а синът на меча таеше в себе си не повече злоба от всяко острие, което реже и в двете посоки.

— Мамка му — казах.

Та-Нам и надзирателят се обърнаха и си тръгнаха, потопявайки ни в дълбока сянка. Крачка по крачка светлината ни напусна и мракът се запрокравда към нас от всички страни, заедно с длъжниците.

— Мамка му. — Фразата носеше на повторение.

Хенан, който по-рано ми се беше струвал толкова лек, натеза още повече в ръцете ми. Почувствах се предаден и изневиделица усетих остро загубата на Снори. Приятелството ми се стори някак си по-ценно от нерушимите договори. Каквито и недостатъци да имаше, севернякът никога не би стоял бездеен и не би оставил това да ми се случи.

27.

Спасителното предимство на затвора на Централната банка е, че затворниците не са престъпници. Не са убийци, наркомани и крадци, а са от хората, които могат да натрупат достатъчно сериозни дългове, за да предизвикат ответно действие, и имат достатъчно почтени източници на доходи, за да бъде това действие затворничество, а не нож в корема. Добавете и факта, че хората, които ме бяха обградили в тъмната ми воняща килия, бяха полумъртви от глад и по-немощни от здраво дете, и кошмарните перспективи ставаха просто много мрачни.

Длъжниците около мен изпаднаха в такова благоговение от шепата дребни монети в джоба ми, че успях да сложа ред с обещание за две половинки медник. Ако знаеха, че нося у себе си достатъчно злато, за да откупя дълговете на всички в осемте килии, гледащи към централната зала, може би по-първичните инстинкти щяха да вземат връх и тълпата да се превърне в чудовище. Хенан лежеше безмълвно до мен, докато отбивах по-настоятелните си съкилийници с обещания и блъскане.

Гледах мрака и се притеснявах. Най-непосредственият ми страх, разбира се, беше, че стражите ще дойдат да ми отнемат остатъка от богатството, но Умбертиде не беше като другите места и затворите му за длъжници бяха странни институции, които се управляваха по най-стриктни правила. Един длъжник, влязъл в затвора, можеше да се откупи по всяко време, ако разполага с нужните средства, но не беше принуден да го прави. Един длъжник притежаваше всичко, което е съумял да запази, и надеждата беше, че мнозина от тях ще продължат да въртят бизнеса си от удобната предна част на затвора и ще припечелят достатъчно, за да балансират сметките в счетоводните си книги. Така или иначе, част от всяка сума, похарчена за поддържане на живота и здравето в затвора, отиваше при кредиторите, така че всеки ден, през който оставах жив, щеше да намалява с трошица грамадните ми дългове.

След, както ми се стори, цяла вечност, а може би беше по-малко от час, надзирателят се върна. Мудността и отпуснатите му рамене ми подсказаха, че още не е говорил с момчетата на входа. Може би те дори не знаеха, че съм задържан — но рано или късно вестта за богатството, скрито по тялото ми, щеше да плъзне. Това, което бе привлякло човека обратно, бяха дребните пари, видени по-рано, когато му платих да отключи килията. Знаеше, че са ми останали медни хексове и шепа половинки, и беше дошъл не да краде, а да продава. Така стояха нещата в Умбертиде.

Той остави фенера си на пода и протегна към мен една свещ, дебела колкото предмишницата му и наполовина толкова дълга, евтина жълта лоена свещ, която щеше да дими и да пращи, но все пак да гори известно време.

— Малко светлина, ваша милост? — Дари ме със същата усмивка, както когато ме беше заключил вътре. Според всички закони на справедливостта тя трябваше да е пожълтяла и с дупки от липсващи зъби, но всъщност зъбите му бяха малки и равни, всички лъснати до изненадваща белота.

— Как се казваш, тъмничарю? — Винаги е добре да установиш лична връзка.

— Раско ми викат. — Той плъзна поглед по бледите лица, притиснати към решетките от всички страни. — И не го забравяйте, негодници.

— Раско, значи. — Знаех, че без парите няма да струвам за него повече от умиращата плът, вкопчена в решетките от всички страни. — Колко искаш за свещта?

— Две половинки. Или мога да ви дам една трета от нея за една. Запалването е безплатно. — Той се усмихна. — Първия път.

Макар че трябваше да благодаря на цивилизованите нрави в Умбертиде, че не съм бил пребит, ограбен и наръган в килията си, „цивилизовани“ ми изглеждаше погрешна дума за тях. Набор от правила, по които да умреш. Да се вкопчваш в живота с грошове и половинки, докато ти свършат парите. Някак си побоят и импровизираните ножове, предлагани от надзирателите и затворниците в по-обикновените затвори, ми се струваха по-честни в този момент, докато седях там и се пазарях за основни жизнени потребности.

— Колко ще струва да откупя момчето? Какво дължи то? — Не можеше да е много. Бях смаян, че изобщо е успяло да натрупа някакъв официален дълг.

— Хм. — Раско се почеса по корема с нещо като неудобство. — Това е истинска загадка.

— Загадка ли? Той е в затвор за длъжници. Той е длъжник. Колко дължи?

— Ами...

— Това е просто число.

— Шейсет и четири хиляди.

През килиите плъзна мърморене.

— Гроша ли?

— Има ли значение? — попита Раско.

— Ами... не. Шейсет и четири хиляди? Та това дори не е число.

— Число е...

— Никой няма шейсет и четири хиляди! — Съмнявах се, че дори баба ми може да докопа шейсет и четири хиляди златни крони, без да продаде нещо свято или да пролее нечия кръв. — Кой му е заел толкова пари?

— Виждате ли, това е код. — Още чесане и Раско сведе оплешивяващата си глава, сякаш това признание бе срам за един мъж, комуто плащат, за да гледа как хората умират от глад. — Означава, че банката ги държи тук по собствени причини. Това си е злоупотреба със системата. Постава честни хора в съмнително законово положение, туй прави. — Поклати глава и плю скръбно.

Върнах разговора към по-непосредствените въпроси.

— Значи един грош за свещта. Ами храна за мен и момчето — хляб, масло, ябълки?

— Един хекс. — Усмивката се появи отново, явно човекът беше доволен да стъпи на по-позната почва. — Но по-добре се надявайте да ядете бързо. — Хвърли едно око към телата зад мен, през които пробяга трепетно очакване.

— Колко ще струва да излезем оттук, да ни прехвърлят в частна килия нагоре по коридора?

— А. — Бавно клатене на глава, почти със съжаление. — За това ще е нужен сребърник, ваша милост. Не мисля, че някога съм виждал

цвета му тук долу в тъмните килии. Имате ли сребърник? А, ваша милост? — Май го смяташе за невероятно.

— Само храната засега — казах. — И свещта. — Бръкнах в джоба си и извадих хекс и грош.

Раско ми взе парите с плоска дървена лопатка, окачена на кръста му. Приспособление, което означаваше, че никога не му се налага да се приближава на една ръка разстояние от решетките.

— Значи се разбрахме. — Той прибра монетите, кимна ми и ми подаде свещта. След извършване на транзакцията избърса ръце в панталоните си и си тръгна бавно, като си подсвиркуваше някаква мелодия, която навяваше спомени за цветя и радост.

Когато се върна, Раско носеше плетена кошница с три самуна хляб с препечени корички, резен синьо сирене и шест ябълки, наедрили от лятото. Докара и едно буре на колелца, от което раздаваше черпаци вода на онези, които можеха да си платят. Водата се предаваше от ръка на ръка срещу изрезки от медник, лява обувка, едно от калаените канчета, в които се наливаше — този мъж пое дозата си в шепи — и обещания за компания от няколко от по-младите жени. Аз трябваше да платя повече от грош за две чаши и съдържанието им, тъй като в поръчката ми не се споменаваше вода.

— Дай ми първо две ябълки — казах и Раско ги търкулна към решетките.

Подхвърлих ги на двамата най-едри и най-малко умрели от съкилийниците ни, Артемис и Антонио, мъже, които бях избрал порано и бях преговарял с тях. Те разчистиха място и държаха останалите назад, докато аз взех останалата храна.

— Дръжте се прилично и ще има корички, които да си разделите. Но правите ли ми номера, ще има счупени челюсти. — Лесно е да си строг, когато си здрав, нахранен и як, а врагът ти е кожа и кости.

С гръб към стената, хляба между нас и свещта, горяща в краката ни, двамата с Хенан се заловихме с яденето. Хлапакът топеше хляба във водата, за да го дъвче по-лесно с разранените си венци. Още не можех да определя възрастта му, а и той самият нямаше ясна представа. Днес се спрях на дванайсет години. Гладен изглеждаше по-възрастен. Както и останалите. Старци със страхове на младежи.

Бабички с деца като мънички старчета. Майка с гърди, сбръчкани като на всяка старица, а бебето в ръцете ѝ — мръсно и неподвижно. Насилих се да преглътна колкото храна можех и им хвърлих останалото, като ги ругаех, че са просяци и крадци. Страхът ми бе отнел апетита.

Хенан се съвзе по-бързо, отколкото смятах за възможно, и почна да се мръщи на сиренето, докато го нагъваше.

— По-полека — ще ти прилошее. Казвам „съвзе“... той си оставаше скелет, облечен в кожа, но светлината се върна в очите му, както и думите на езика му.

— Защо дойде? — попита той.

Аз самият се питах същото.

— Защото съм идиот.

— Как така те заключиха? Нали имаш пари?

— Дълга повече, отколкото имам. — Това бе историята на целия ми живот като възрастен. Достатъчно кратка история, която обаче никога досега не ме беше затваряла в ада. — В затвора за длъжници притежаваш само онова, което носиш у себе си. На това му се вика „фалит“.

— Как ще се измъкнем? — Той избърса устата си с ръка и посегна за водата. В другия край на килията се заформяше бой за хляба, който им бях хвърлил.

— Не знам. — От истината винаги боли. А да я казваш на дете, което те смята за герой, добавя множество бодли към тези думи и откриваш, че ти е неочаквано трудно да ги изплюеш. — Не трябваше да бягаш. — Обвиненията са безполезни, но трябва да си по-добър човек от мен, за да не сриташ някой, когато е паднал. — Ти беше в двореца на Вермилиън, за бога! А сега...

— Исках да съм с другите... — Беше забил поглед в ябълката в ръката си, почервеняла от кръв, където я беше ухапал.

— Да, ама не ги намери, нали? — Снори и другите бяха върнати във Вермилиън и се радваха на гостоприемството на баба ми — на Снори му беше за втори път. Нямахше начин да са стигнали границата преди ездачите на Червения предел, а аз бях видял ездачите да се връщат, значи трябваше да са ги заловили.

— Намерих ги. — Каза го толкова тихо, че за малко да го пропусна.

— Какво? Къде? Тук съм от седмици и не съм чул нищичко за тях.

— Кара е тук. В този затвор.

— Не! — Не можех да повярвам. Как би могло това място да задържи една вълва? Представих си я как ни гледа през решетките на отсрещната килия, още едно сиво лице сред останалите, и открих, че не искам да мисля за това. — Къде?

— Прислужва отпред. — Хенан остави хляба и притисна ръка към заболелия го от разширяването стомах. — Не знае, че съм тук.

— Ти обаче знаеш къде е тя? — Повдигнах скептично вежда.

— Вестите пътуват отпред назад, не обратно. Казват, че лейди Конаджо имала езическа камериерка с бяла коса и бяла кожа, която можела да лекува брадавици със заклинания. Дошла по същото време като мен.

— За бога! — Хиляди въпроси се бореха да излязат едновременно от устата ми, но най-големият спечели. — Къде е ключът?

Хенан се примъкна до мен и заговори по-тихо. Отсреща войната за хляба вървеше към своя край, победителите забиваха разклатени зъби в коричките, а победените си ближеха раните.

— Не мога да говоря за него. Точно затова сме вътре.

28.

Верен на думата си, Хенан не искаше да ми каже за ключа. Посрещаше всичките ми въпроси с мълчание. Уморих се да го разпитвам и накрая задрях, несигурен дали слънцето още грее навън.

Сънувах книга, със сигурност за първи път в живота си. Винаги съм твърдял, че между кориците на една книга няма нищо интересно, освен, разбира се, уискито на кардинала и порнографията, но ето че насън прелиствах страница след страница. Даже в съня си не исках да я чета, но нещо ме подтикваше да продължавам, сякаш търсех определена страница. Опитвах да се съсредоточа върху текста, но в буквите нямаше никакъв смисъл, пълзяха насам-натам като паяци, които са забравили как да се оправят с толкова много крака.

Още една страница, и още една, и още една, и ето че я видях — дума като всяка друга, заровена сред себеподобните си, която обаче прикова погледа ми. „Сагеус.“ И когато я изрекох, лицето на сънния вещер се надигна от страницата, понесло текста със себе си, така че думите покриха кожата му като татуировки. А името му — то изчезна в черния процеп на устата му, която се отваряше все по-широко, за да изговори моето.

— Принц Джалан.

— Ти! — Скочих на крака, оставяйки книгата да падне на пода. Стоях в стаята, където се бяхме срещнали за първи път, спалня за гости във Висок замък, град Крат, Анкрат. — Какво става, по дяволите?

— Сънувате, принц Джалан.

— Аз... знаех това. — Изтупах се и се огледах. Не приличаше на сън. — Защо си тук? Да не търсиш Баракел да те намущка отново? — Този човек изобщо не ми харесваше и исках час по-скоро да ми се махне от главата.

— Не мисля, че някой от приятелите ви ще ни безпокои тази нощ, принц Джалан, пък бил той от Светлината или от Мрака. — Сагеус докосна една дума на лявата си ръка, а после друга на дясната, докато говореше за Светлината и Мрака. — А аз съм тук, за да видя дали нещо може да бъде спасено. От вас се очакваше да освободите момчето и да бъдете отведен до северняците. С толкова злато на ваше разположение не би трябвало да ви е проблем да освободите и тях. С количеството, което носехте, бихте могли да наемете цяла армия. А вместо това ви намирам заключен заедно с детето в килия за длъжници.

— От мен се е очаквало ли? — Взрях се в езичника, опитвайки се да осмисля дрънканиците му. — Сънищата? — Сложих ръка на лицето си. — Ти си пратил сънищата. А аз си мислех, че полудявам! — Всички тези нощи, през които ме преследваха видения за участието на Хенан. Знаех си, че това не е в мой стил. — Копеле такова! — Направих крачка към него, а после открих, че краката вече не искат да ме слушат, и спрях.

— Изглежда, съм ви надценил, принц Джалан. — Сагеус ме отпрати назад с жест и предателските ми нозе се подчиниха. — Човек, който влиза сам в затвор, е малко вероятно да успее да излезе сам. Боя се, че моят работодател ще трябва да приеме провала ви и произтичащите от него загуби.

— Работодател ли?

— Келем иска вие да освободите другарите си от опеката на Златната къща, за да могат те да продължат своето пътуване и да му занесат ключа на Локи. Аз обаче не вярвам, че това ще стане.

— Но Келем притежава банковите кланове... — Макар че, като го изрекох, си спомних приказките за боричкане помежду им.

— Златната къща има собствени амбиции и през последните години е развила други интереси.

— Мъртвия крал! — Сега всичко придобиваше смисъл. Или поне отиваше натам. — Механичните войници и трупната плът...

— Точно така — кимна Сагеус.

— Значи банката е заловила Снори с надеждата да намери ключа на Локи? И като го получат, ще го дадат на Мъртвия крал. — Това не ми изглеждаше добре.

— Може би да, може би не. Както казах, те имат собствени амбиции. Ключът обаче все още не е намерен. Вашите северняци трябва да знаят къде е, затова Келем искаше вие да ги освободите.

— Би могъл да ме помоли!

Сагеус се усмихна така, сякаш и двамата знаехме какъв щеше да е отговорът ми. Той ме беше насочил към Хенан, леко побутване, което нормално би било изтълкувано като човъркане на гузна съвест. За Келем, изглежда, бе важно Снори да не се чувства тласкан към тяхната среща, от страх да не си промени решението. Почувствах малка утеха при мисълта, че май нито сънният вещер, нито порталният маг ни разбираха. Мен съвестта никога не би ме накарала да се изложя на опасност, а Снори никога нищо не би го отклонило от пътя му, най-малко пък фактът, че Келем толкова отчаяно искаше той да го следва.

Усмивката на Сагеус се задържа за миг, а после изчезна, сякаш никога не я е имало.

— А сега към причината за моето посещение. — Сагеус тръгна към мен, застрашителен, макар че беше с цяла глава по-нисък. — Къде е ключът на Локи? — Очите му станаха бездънни вирове и ме заля ужас. Полетях в мрака, като пицях единствено истината. Не знам. Не знам. Не знам!

Събудих се облян в пот, крещях. Хенан ме разтърсваше и ми викаше да се събудя.

След посещението на сънния вещер реших повече да не заспивам.

Беше нужен цял ден настояване и уединението, осигурено от нова битка за храна, за да накарам Хенан да се разприказва за ключа. След като организмът му започна да усвоява храната и той придоби малко енергия, го обзе желание да говори за всичко на света, за Кара, как бил надвит Снори и какво станало с Тутугу. Не исках да го слушам. Имах само един въпрос — къде е ключът? Накрая нуждата да говори за нещо, пък макар и да е онова, за което беше обещал да не говори, съкруши решимостта му.

— Кара го скри — каза той.

— Снори не би й поверил ключа.

— Той я гледаше как го прави.

— Заровиха ли го някъде? — Не знам какво съм очаквал, но мисълта за ключа, заровен в кутия под четири стъпки пръст или натикан в някаква пукнатина в скалите, не ми даваше много надежда. Такова нещо не остава скрито. Неродените усещаха притеглянето му, а изглежда и некромантите можеха да го проследят. Ако единственото, което Централната банка искаше, не беше там, след като го спазарях срещу нашето освобождаване, тогава всички щяхме да напуснем затвора по еднакъв начин и от него щастливи щяха да са само прасетата. А ако узнаех къде е, Сагеус щеше да измъкне този факт от ума ми следващия път, когато заспя. Може би попадането на ключа у Келем щеше да е по-малката злина в сравнение с това да го докопа Мъртвия крал, но все пак ми се виждаше доста зла злина. Единствената надежда беше да открия къде е и да използвам тази информация в своя полза, преди да заспя отново.

— Кажи ми, че са го дали на някой да го пази — някой, на когото можем да разчитаме. — Аз лично не се сецах за никой, на когото мога да разчитам, но Снори навярно имаше повече приятели и този конкретен проблем го безпокоеше по-малко.

— Снори не го даде — каза Хенан.

— Е, тогава къде е? — изсъсках, като отблъснах един старец, който беше залитнал покрай нашите телохранители, след като получи лакът в лицето в битката за една ябълкова огризка.

Момчето се почеса по главата, сякаш въпросът беше труден.

— Хенан! — Опитах се да скрия раздражението в гласа си.

Той извади ръка и я разтвори. В дланта му лежеше малка желязна пластинка, не по-голяма от нокътя на кутрето ми, с една-единствена руна върху нея. Кара носеше същите в косата си, или беше носила, преди да посее гибел сред хардасите с тях близо до Колелото на Осхайм. Хенан сигурно я беше крил в собствената си сплъстена и мръсна коса.

— С какво ще ни помогне това? — Не казах, че няма да помогне — бях виждал чудеса да изскачат от такива руни.

Хенан се намръщи, мъчеше се да си спомни точните думи.

— Нека сянка на ключ да падне върху нея, това ще отключи истината и ще разкрие лъжата.

— Това ще... какво? — Той беше забравил заклинанието. Разполагахме само с изопачени безсмислици. Смъртта на една малка надежда е по-болезнена от цяла епоха отчаяние. Постоянният страх се надигна отново в стомаха ми и в очите ми запариха сълзи.

— Това е ключът. — Хенан задържа погледа си върху руната. — Само че не можем да го видим, нито да го използваме, докато магията не бъде развалена.

Това ми звучеше като истинска лудост.

— Със сянка?

— Да.

— На ключ?

— Да.

— Боже. — Облегнах се на грубата стена. — Да не мислиш, че някой от тази паплач има ключ? — Приведох се настрани и сграбчих глезена на стареца, който се беше строполил на пода. — Ей, ти! Имаш ли ключ? — Засмях се, твърде високо, с онзи смях, от който те заболяват гърдите и който е само на косъм от хлипане.

Едно може да се каже за седенето в килия без нищо друго за правене, освен да пазиш притежанията си и да потискаш глада си — това ти дава време. Време да мислиш, време да планираш. Явно, за да разкрием лъжата в тази глупост, с която Кара беше забаламосала Хенан, или може би да докажем верността ѝ, се нуждаехме от човек с ключ. Единственият такъв, който имаше вероятност да дойде в недрата на затвора, беше нашият приятел Раско. Така че трябваше само сянката от ключа на Раско да падне върху руната — и шанс за това щяхме да имаме при следващото отключване на килията.

Раско нямаше да се върне, докато не му се прииска да продаде на длъжниците храна и вода, вероятно след около дванайсет часа. Облегнах се на стената и подканих Хенан да ми разкаже как точно Снори е успял да вкара всички в затвора.

— И как, по дяволите, ги намери?

И Хенан ми разказа. Провизиите, които взел от Римската палата, свършили след два дни. Гладен и уморен, той успял да си намери

превоз при възрастна двойка, която отивала на гости на роднини в Хемеро. Двата старци сякаш били натоварили в каруцата всичките си земни притежания, но намерили място върху купчината за момчето. Хенан, от своя страна, трябвало да носи вода, да събира съчки, да води конете на паша и да върши най-различна домакинска работа. На мен ми звучеше, сякаш старците са се смилили над странно бледото бездомниче. Както и да е, тази сделка го отвела благополучно на десет мили от флорентинската граница.

Хенан прекосил невидимата линия между двете кралства по черни пътеки, на място без никакви стражи, които да го върнат. Пристигнал в Умбертиде изгорял от слънцето и гладен, след като бил изял и последната храна, дадена му на изпроводяк от възрастните му благодетели. Влизането в града било истинско приключение с канализации и катерене, защото Умбертиде си имаше достатъчно улични хлапаци и без войниците на портите да пускат още.

Едва когато Хенан почти бе привършил разказа си за влизането в Умбертиде, осъзнах какъв е истинският проблем. Разбирането ме връхлетя във вид на ледено свиване в стомаха и внезапна неохота да задавам въпросите, които се нуждаеха от отговори.

Изстисках насила думите от себе си.

— Преди колко време те хванаха?

Хенан се намръщи в светлината на свещта.

— Не знам. Тук долу всичко изглежда като вечност и няма дни.

— Предположи.

— Два-три дена преди да дойдеш?

Чувството на премала се превърна в нещо по-свирепо, сякаш някаква гигантска ръка се опитваше да ме издърпа през пода на килията. Мислех, че е прекарал в затвора цялото време, откакто съм в Умбертиде.

— Но ти си толкова мършав...

— Живея от отпадъци и спя на улицата от... седмици. Снори не дойде по пътя. Поне не отначало. Хванали лодка надолу по реката...

— Селийн? — Хитрите копелдаци. Не вярвах, че ще си мълча за ключа, и знаеха, че Червената кралица ще ги подгони. Затова бяха направили каквото правят северняците. Бяха тръгнали по вода.

— Да, а после наели някакъв търговец да ги превози покрай брега с кораба си. Само че имали проблеми и им отнело дълго време.

Слезли в някакво пристанище на флорентинския бряг и оттам вървели пеш до Умбертиде. Видях ги да влизат през Портите на ехото. Спях там наблизко, на един покрив.

— Значи си се срещнал с тях и...

— След няколко часа ни заловиха войниците.

— Войници ли?

— Ами, във всеки случай бяха мъже с униформа, с мечове.

— Какво бяхте направили?

— Нищо. Кара ни нае стая, отидохме в една кръчма и Снори ми взе нещо за ядене. Говореха как ще намерят Келем, като стигнат до мините му — Кара каза, че не били далеч. И тогава влязоха войниците. Снори повали няколко и се барикадирахме в стаята. Точно тогава Кара го убеди да ѝ позволи да скрие ключа. Снори каза... — Хенан се намръщи пак, като че ли се опитваше да си спомни точните думи. — „Скрий го при момчето. То се нуждае от нещо, което да им даде.“

— Мамка му. — Не беше хубаво. Хич не беше хубаво.

— Какво? Какво лошо има? — попита Хенан, все едно вече нямаше достатъчно лоши неща, за да проклинам всеки път, като си отворя устата.

— Щом са искали ключа, скоро ще дойдат тук.

Хенан ме засипа с въпроси, но както никога, не можех да измисля никаква правдоподобна лъжа, а истината беше прекалено грозна за споделяне. Когато си мислех, че Златната къща е държала Снори със седмици, без да дойде в затвора за длъжници, за да разпита другите си пленници, нещата ми се струваха по-малко спешни. Щом са чакали три седмици, имаше вероятност да изчакат още една и още една. Собствените ми въпроси кръжаха в черепа ми, преследвани от неудобни отговори. Защо ще залавят Снори, ако не заради ключа? Какво може да е по-опасно в град, осеян със заключени хранилища, от ключ, който отваря всичко? Защо Снори ще даде ключа на едно дете? Защото трябваше да е сигурен, че като дойдат да разпитват детето, Хенан ще има какво да им даде, а не да бъде измъчван за информация, с която не разполага. А най-големият въпрос беше колко дълго — колко дълго ще издържат северняците, след като bankerите престанат да питат любезно и извадят нажежените жезла? Аз лично бих избълвал всяка тайна, която някога съм знаел, още преди да минат етапа на грубите думи. Те ги държаха от три дни. Ако задаваха

въпроси по трудния начин, никой не би могъл да издържи много повече от това, дори и Снори.

Здравият разум ми казваше, че банката търси ключа и че след като прекършат Снори, ще дойдат в килията ми. Или пък, и тази мисъл само усили паниката ми, след като прекършат Тутугу, което щеше да отнеме много по-малко време. Без ключа никога нямаше да се измъкна от тази килия, освен като торба кокали през задната врата. Трябваше да се махнем оттук час по-скоро — всъщност веднага. Но докато не намерехме сянка на ключ, нямахме ключ, а без ключ нямаше какво друго да правим, освен да чакаме и да се тревожим.

Мина цял ден преди Раско да се върне — ден и безсънна нощ, в която всеки час пълзеше и аз се препотявах всяка минута. Не можех да си представя, че някой от северняците би издържал толкова дълго на разпит, и при всяко далечно подрънкване на метал бях сигурен, че някой идва за Хенан. Но накрая този, който дойде, беше нашият тъмничар, водещ подире си нов длъжник, прясно месце за килиите. Или по-скоро отдавнашна длъжница, чиито средства най-последно се бяха стопили дотолкова, че да е готова за последния етап от схемата на изплащане. Всъщност вратата трябваше да бъде отключена близо ден по-рано, когато една торба кокали на име Артос Мантона умря кротко по средата на пода, прекалено слаб да допълзи до своето ъгълче. Ние завикахме през решетките, но дори да ни бе чул, Раско не показва никакво желание да махне трупа, вероятно си мислеше, че рано или късно ще дойде някой нов и тогава ще убие с един куршум два заека.

Ако се съдеше по вида на някои от изпитите лица в светлината на трепкащата свещ, Артос можеше да не е единственият ми съкилийник, който щеше да бъде завлечен при прасетата, когато Раско благоволяше да отключи. Състоянието на един от „биячите“, на които бях платил с ябълки, за да ни пазят от гладните маси, човек с невероятното име Артемис Канони, се беше влошило въпреки подобрението в диетата му, внесено от моето пристигане. Никога не бях виждал човек да линее толкова бързо. Той сякаш се беше свил около някаква скрита болка и се смаляваше от час на час. Друг тип беше развил влажна кашлица — не влажна в обичайния смисъл на пръскане на слюнка, а в смисъл на грубо хъхрене в дробовете и нездраво гъргорене, което се чуваше при напъните в гърдите му. Стоях далеч от него.

— Назад, неплатежоспособни червеи! — Ревът на Раско винаги ме караше да трепна и всеки път омразата ми към него се усилваше малко. Длъжниците отстъпиха от решетките, когато палката на тъмничаря задрънча по тях, а истинските червеи си останаха където бяха, дъвчейки останките от очите на Артос Мантона с мънички устици. — Назад!

Двамата с Хенан продължихме да седим край нашата свещ, последната от поредица свещи, вече смалила се до няколко сантиметра. Бяхме се настанили толкова близо до решетките, колкото смятахме, че ще ни търпят.

Зад Раско стоеше жена на средна възраст в сиви дрипи, която се взираше с ужас в нас. Беше по-скоро изпита, отколкото измършавяла, и озовеше ли се сред другите затворници, щеше да изглежда почти здрава.

— Преместете онзи длъжник до вратата. — Раско кимна към останките на Артос. — Ти там, стой наблизко, за да го изтърколиш през нея. — Преброи ключовете си и се приближи към вратата с парчето желязо, най-подходящо за отварянето ѝ. В другата си ръка държеше фенера, който хвърляше множество люшкащи се сенки, ивиците на решетките играеха по пода. Отворих длан, за да разкрия малката руна в нея — усещах я по-студена, отколкото би трябвало, а също и по-тежка.

— Хайде, по дяволите — промърморих отчаяно, докато гонех сенките, мъчейки се да ги уловя в ръка. Нямаше нито една скапана сянка, която да прилича на ключ, само произволни размазани петна и поклащащите се сенки на решетките.

— Какво имаш там, твоя милост? — Раско помогна на жената да влезе с любезен тласък в гърба. — Нещо за търгуване ли? — Старият окаяник, избран да премести Артос, се мъчеше да го изтърколи през отвора. Разнеслата се миризма на гнилоч го накара да повърне върху тялото, докато го търкаляше. — Нещо хубаво?

Станах и протегнах ръка към него. Движението се получи прекалено бързо и вечно подозрителният Раско затръшна вратата и врътна ключа в ключалката. Само няколко секунди по-рано мъртвите крака на Артос щяха да попречат на отварянето, но старецът ги беше избутал навън точно навреме. Какво бих направил в такъв случай, не съм сигурен. Определено не ме блазнеше мисълта да изпробвам

здравината на черепа си срещу палката на Раско. Той, изглежда, притежаваше мудната сила, характерна за мъжете с ръце като бутове. Не показна мускулеста сила, просто от онази, която убива.

— Леко, императоре! Без резки движения. Без резки движения!
— Той примижа срещу дланта ми, докато отдръпваше ключа. — Не ми изглежда кой знае какво.

— Погледни по-хубаво! — Пристъпих напред, а той отстъпи назад с поклащащ се фенер, насочил ключа към мен, сякаш за да отбие някаква атака. Обаче се бях престарал, бях го изнервил, бях позволил нуждата ми да проличи.

— Вземи се кротни, императоре, по-полека. Не оставяй това място да ти влезе под кожата. Малко пости ще те успокоят. — Той се извърна, като явно не смяташе да приема днес поръчки за храна.

Ударих безсилно по решетките. Това не помогна. Останех ли тук още една нощ, щях да заспя и да издрънкам всичките си тайни на Сагеус.

— Чакай! — прозвуча тънкият гласец на Хенан. — Сребърна корона. Сребърна корона на Червения предел! — Ръгна ме силно в ребрата. Раско се завъртя със забележителна грация, сякаш правеше пирует на пета.

— Сребро ли? Не мисля. Бих надушил сребро. — И се почука по носа.

Хенан ме ръгна пак и аз с голяма неохота изрових от дълбините на джоба си един от трите сребърника, не обещаната корона, а сребърен флорин от монетния двор на Централната банка. Алчно ахване се разнесе от всички страни.

— Млъквайте! — Раско удари по решетките и се намръщи към затворниците, преди да върне погледа си върху флорина. — Сребро, значи? — Странна алчност пропълзя по лицето му, сякаш монетата беше пудинг, който се готвеше да излапа. — И какво ще искате, ваша милост? Месо? Някоя хубава голяма мръвка? Телешко? И кана сос с него?

— Само дръж фенера си ето така. — Хенан имитира движението. — И ключа за вратата ето така. — Протегна едната си ръка пред другата. — И остави сянката да падне върху дланта на Джалан.

Раско се намръщи, но още докато обмисляше възраженията си, ръцете му сами се раздвижиха да се подчинят.

— Вещерство, а? Някакъв твой езически номер, а, момче? — Откачи връзката ключове от колана си и извади най-големия.

— Той казва, че щяло да ни донесе късмет. — Свих рамене, включвайки се в играта. — А проклет да съм, ако вече не ми дойде до гуша от това място, така че малко късмет ще ми е от полза. Ключът е символ на свободата.

— Да не би сега да следвате северните богове, ваша милост? — Раско зачопи разсеяно носа си с ръката, в която държеше ключа. — Не ми се вижда много християнско.

— Просто рискувам, Раско, просто рискувам. Молих се усърдно на Ису и Отеца, откакто съм тук, и това не ми донесе никаква полза. Пък съм син на кардинал! Та си помислих да разширя малко залозите.

И просто ей така Раско протегна ключа с фенера зад него, достатъчно близо и неподвижно, та сянката да падне върху пода.

Както беше предположил Хенан, всичко се продава срещу правилната цена, а не са много сенките, които биха ти донесли сребърен флорин.

Протегнах руната, лежаща в средата на дланта ми, улових сянката във въздуха и склочи ръка около нея. В един миг пръстите ми се затваряха над празно пространство, а в следващия държаха ключа на Локи — студен, тежък и плътен като лъжа.

В същия миг хвърлих флорина през решетките и сто чифта очи проследиха звънтящия му полет. Раско се втурна след него и изпусна ключа на пода — извън обсега ни, но това не попречи на десетина от моите съкилийници да протегнат ръце към него.

Раско догони монетата и я настъпи, за да я спре.

— Виж, това не беше хубаво, длъжник. — Той наричаше онези, които са най-близо до умирачка, длъжници, сякаш това извиняваше всичко, което им се случва. — Не е хубаво да караш човек да гони монета все едно е уличен просяк. Дори да става дума за сребърник. — Изправи се, захапа монетата и се приближи пак към нас, стиснал флорина в месестия си юмрук. Нададе лаещ смях към ръцете, които се отдръпнаха зад решетките. — Само ключ не стига, за да се измъкнете от Централния затвор. Бих могъл да отворя всичките тия осем врати и никой от вас, червеи, няма да измине и половината път навън. Ще ви трябват всички тези тук. — Потупа връзката ключове на кръста си и те задрънчаха. — И син на меча, който да ви преведе покрай стражите.

Поне десет стражи стоят между вас и свободата. — Той се намръщи, замислен върху аритметиката си. — Или поне шест-седем.

После сведе очи към монетата в ръката си и лицето му почти грейна от нейното сияние.

— Лесни пари. — Засмя се и се тупна по шкембето. Сенките се разлюляха. — Ще се върна за тоя длъжник. — Побутна с крак трупа на Артос. — Сега харчене ме чака. — И си тръгна, като си подсвиркваше своята песен за прохладни ветрове и открити поля.

Пламъкът на свещта пращеше по фитила. Аз седях сред своето островче от светлина с ключа на Локи в ръка и заобиколен отвсякъде от гъсти сенки, в които отчаяни хора мърмореха за сребърни монети.

29.

Зачакахме Раско да се върне. Нямахме нужда от ключа му, но за моя план ми трябваше светлина, а преди светлината ми трябваше мрак. Налагаше се да чакаме. Не исках да чакам. Не исках да търпя тази скука, мизерия и чувство на несигурност, но най-вече не исках да заспя и да открия, че Сагеус ме чака.

Това се оказа дълъг и мъчителен тест за издръжливост, там в безкрайната нощ на килиите. Стенех и въздишах, докато не си спомних, че Хенан беше карал тук сам, преди да дойда, през повечето време гладен и жаден. Оттам насетне мълчах, макар да си мислех, че на него сигурно му е било по-леко, тъй като е отраснал с несгодите на селския живот.

Артемис Канони спря да отговаря на призивите ми да държи затворниците и опипващите им ръце далеч от моя милост и се усамоти в един ъгъл да стене — каквото и да го гризеше отвътре, изглежда, го бе надвило. Другият ми телохранител, Антонио Гречи, бивш обучаващ на умбертидския елит, се оказа неспособен да се справи сам с работата, затова си наех нов служител на цената на една спаружена ябълка и го оставих на задълженията му — което ще рече да настъпва всяка ръка, която усети да пълзи към мен в тъмното.

В течение на дълги безсъдържателни часове седяхме на твърдата земя, прекалено сгорещени, прекалено жадни, и се вслушвахме ли, вслушвахме за шума от нечие приближаване. Главата ми непрестанно клюмаше, въображението се прокрадваше, за да изрисува картини в мрака, изкушаваше ме да потъна в сън. Всеки път надигах рязко глава и ругаех наум, все по-отчаян. Сегиз-тогиз някой заговаряше, понякога за да проведе приглушен разговор с доверен приятел, понякога за да изрече дълга молитва в мрака. В анонимността на слепотата хората признаваха греховете си, изричаха копнежите си, помиряваха се с Всевишния или в някои случаи отегчаваха до смърт всички с безкрайни досадни спомени от изключително скучния си живот. Чудех се колко ли време ще изкарам тук, преди да запозная компанията с

всички подробности за събитията в Аралския проход и да продължа с изчерпателно припомняне на всички бордеи във Вермилиън. Беше много вероятно още един ден да ме докара дотам.

Тихото мърморене на разговорите се усилваше и спадаше циклично, накъсано от дълги периоди тишина, след които започваше отново, разпалено от някой спомен, който се разгръщаше до описание на въпросния момент и се разклоняваше на половин дузина нишки сред хората в килията. В него имаше някакъв естествен ритъм и когато той бе нарушен, това ме откъсна от унеса ми. Мърморенето на четирипет души бе секнало едновременно. Даже господин Кашлица беше престанал да се дере влажно.

— Какво става? — попитах. Явно беше нужен човек с кралска кръв, за да повдигне важния въпрос.

Отговори ми тишина, с изключение на някакъв дращещ звук, като от нещо тежко, влачещо се по камъните.

— Попитах... — Дращенето се разнесе отново и със сепване осъзнах, че каквото и да издава този звук, то е оттатък решетката.

Затаих дъх. Тишина. Страхът държеше въздуха пленен в дробовете ми, само за да изригне в писък, когато господин Кашлица изведнъж се задави със собствения си затаен дъх и се разкашля толкова силно, че бях сигурен, че дробовете му се пълнят с кръв. След като най-сетне се укроти, няколко души замърмориха отново — напрежението се бе разсеяло. Нещо избумтя глухо в решетките — и всички преглътнаха думите си, с дъх отново пленен в гърдите им. Затворниците отстъпиха навътре в килията и започнаха да ругаят и да викат уплашено.

— Какво, по дяволите?

— Как може...

— Там отвън няма никой...

А после някой го каза.

— Артос?

Това беше трупът, оставен да лежи току от другата страна на вратата.

— Може да не е бил мъртъв.

— Мъртъв беше. Проверих го. Той ми беше приятел.

— Червеите ядяха очите му.

— Разбира се, че беше мър... — Втори глух удар на месо в решетките прекъсна разговора.

— О, мамка му!

— Мили Ису!

— Артос? Ти ли си?

Мракът гъмжеше от възможности — никоя от тях хубава.

— Наистина е Артос, нали? — Гласът на Хенан прозвуча поблизо, отколкото си представях, че е. Трепнах.

— Да.

В лявата си ръка стисках ключа, измъкнат от скривалището му, след като заклинанието на вещицата бе развалено... ключът на Локи, готов за нова употреба и отново способен да привлече вниманието на всяка нечиста твар, която го търси.

Ударът на месо в желязо се разнесе отново. Представих си онова, което не можех да видя. Артос, залитащ назад от сблъсъка, на мъртвите си крака, по лицето му още пъплят червеи и той се готви да се хвърли пак напред в отговор на зова на предмета, който държах.

— Не се тревожете. — Използвах нахакания си глас на „героя от прохода“, достатъчно високо, за да ме чуят всички, но посланието ми бе насочено само към едни уши. — Не се тревожете. Той е отвън, а ние сме вътре. Щом не е успял да мине през тези решетки през всичките месеци, докато са го държали затворен тук, няма да успее и да влезе обратно през тях до следващото идване на Раско, нали така?

Думите едва бяха излезли от устата ми, когато господин Кашлица си пое нов гъргорещ дъх, все едно се давеше в каквато там гадост изпълваше дробовете му. Сякаш в отговор на неговото дрезгаво вдишване бившият ми телохранител Артемис Канони нададе тих вик на агония от своето ъгълче на килията. Нито аз, нито Хенан го изрекохме на глас, но ако се съдеше по това как се напрегна изведнъж ръката му, и двамата едновременно стигнахме до един и същи извод. Артос може да беше затворен там отвън — но ако господин Кашлица или Артемис Канони се срещнеха със своя Създател през следващите десетина часа, преди Раско да се върне... Мъртвия крал щеше да има нов труп, с който да си играе, и този път щяхме да сме затворени в килията с онова, което той реши да вдигне отново на крака. Изведнъж загрижеността ми за моите съкилийници достигна нови висоти.

— Направете малко място за онзи с кашлицата, по дяволите! Не се блъскайте около него. Някой да му даде вода — който го направи, ще получи един медник. А Артемис — къде се е дянал моят верен Артемис? Вода и за него. Ето и една коричка да топнете в нея.

Беше нужна известна организация, но направих за тях каквото можех. Не че вярвах много в целебните сили на застоялата вода и още по-застоялия хляб. Нашият приятел отвън продължи да се блъска в решетките, а приятелите ни вътре не спираха да се питат шепнешком защо ли го прави, но в крайна сметка, след като не виждахме нищо и не можехме да направим нищо, потънахме отново в неспокойно мълчание.

Истината за чистия ужас е, че не може да трае вечно дори при първокласен страхливец като мен. Когато онова, от което се боиш, не се случва час след час, постепенно се превръща в нещо, което, макар и ужасно, оставя по края на съзнанието ти пролуки, откъдето могат да се вмъкнат и други мисли. И мислите идваха. Мисли, които сееха подозрения в непрогледната килия. Подозрения, напоявани от мрака, които растяха бавно и неумолимо. В центъра на всичките ми тревоги лежеше войната на Червената кралица. По-голямата ѝ сестра ме беше пратила в далечния север да намеря ключа, който в момента държах в ръцете си. А какво правех в Умбертиде? Близнакът на Мълчаливата сестра ме беше пратил тук. Навремето това ми се струваше истинска благодат, бягство от опасностите у дома... но дали беше така? Червеният предел — ипотекиран пред флорентинските банки, борбата за власт на Златната къща и останалите срещу Келем, неофициалния ковчезник на Разделената империя, и Мъртвия крал, бръкнал с кокалестите си пръсти в кацата с мед... последната спирка на Снори, преди да се отправи към хълмовете с ключа на Локи, за да търси порталния маг... и младият принц Джалан, натикан сред всичко това от човек, когото бях започнал да разбирам много по-добре в Умбертиде, отколкото го бях разбирал някога в двореца — човек, когото тукашните търговци смятаха за неофициален ковчезник на Червения предел. Мислех си за Гариус, отпуснат в леглото, привидно на две крачки от смъртта, докато ме отпращаше по пътя ми с единствените мили думи, които бях чул след своето завръщане. Мислех си как лежеше там и се опитвах да напасна този образ към новите, които се изграждаха в ума ми. Със сепване осъзнах, че съм

притиснал ключа на Локи към гърдите си. Отпуснах ръка и се зачудих дали лъжите му не се просмукват в мен в същия този момент.

Седях и мислех, стиснал ключа на Локи, като на всеки няколко минути сменях позата, за да не ме заболи от седене върху камъните, докато накрая всички части почнаха да ме болят и вече нямаше значение. Бих предпочел да прибера ключа в някой джоб, но не можех да рискувам да го загубя, затова го стисках здраво, а гладката му коварна повърхност се хлъзгаше под пръстите ми като топящ се лед.

Бях стиснал нещото така, сякаш може да ме ухапе; помнех как при първото ми докосване до него през мен бяха пробягали спомени, образи от деня, в който Едрис Дийн уби майка ми. Но ключът хапеше не повече, отколкото Артос успяваше да си проправи път през решетките на килията. Седях така час или повече, с хладната вещ в юмрука си, и се вслушвах в звуците на тъмницата. По някое време чух чукане — като че ли някой тропаше по врата наблизо, — макар да знаех, че всички врати наоколо са само от решетки. Чуването се усили, стана по-настойтелно, въпреки че никой около мен не го спомена, а мракът около ушите ми сякаш се изпълни с шепоти току отвъд границата на слуха. Това продължи минута, още една, а после изчезна.

Страхът ми отслабна до безпокойство, то премина в скука и ми остана само дългата борба срещу съня, докато часовете отминаваха. Ето тогава ключът нанесе удара си. Изпитах чувството, че ме дърпа настрана. Можех или да го пусна, или да го оставя да ме повлече със себе си. Мракът се стопи във видение, въпреки че се борех с всички сили да остана където съм и да виждам само това около мен. Усилията ми бяха пометени от студен вятър. Отново стоях в покрайнините на Колелото на Осхайм. Арката, онази празна арка, през която се бяхме измъкнали от Едрис и хардасите, се възправи отново пред мен, самотно творение на маговете на развалата сред странната пустош, през която ни бе водила Кара. От вълвата, Снори и Тутугу нямаше и следа. Нямаше следа и от мен, само безплътната ми гледна точка, от която се вирах немигащо, чакайки лъжата, чакайки измамата на ключа. И нищо не идваше. Запазвах смътно усещане за тялото си, някъде другаде, на друго място и в друго време, стиснало здраво студения и тежък ключ.

— Това е някакво странно видение, което не ми показва нищо...
— Думите прозвучаха само в главата ми. В Осхайм вятърът говореше,

а всичко друго лежеше притихнало. Взрях се в арката и в странно изваяните късове черна стъкловидна скала, които осейваха околния терен. Вдигнах очи към бледолилавата рана на небето. — Какво?

Светлина, отразена от едно от най-близките образувания, привлече погледа ми. Това вещество се наричаше обсидиан. Знаех го не от лекциите на някой учител, а защото по едно време във Вермилиън бяха на мода бижутата от този материал. В продължение на няколко месеца през една есен всяка важна личност го носеше и след като Лиза де Вийр ми пусна достатъчно дебели намеци от значителната височина на балкона си, заех пари да ѝ купя огърлица от полирани обсидианови зърна и дискове. Тя си я сложи веднъж, ако си спомням правилно... Ключът пареше от студ в ръката ми и изведнъж разбрах от какво е направен и откъде идва.

— О, по дяволите. — Някоя приказка, която започва с „близо до Колелото на Осхайм“, не свършва добре. Сведох очи и видях, че съм пристигнал и телом, не само духом. В ръката ми, където трябваше да е ключът, нямаше нищо, освен желязната пластинка с руната на Хенан. Миг по-късно тя се превърна в сянка на ключ. После в самия ключ. — Кара те е скрила в сянка... — Очите ми се плъзнаха по арката и проследиха неспокойно всечените символи в камъка. — Тя е заклетата в мрака? — Спомних си лекотата, с която бе прокудила Аслауг от лодката си. Не се беше противопоставила на духа със светлина или огън, просто ѝ беше заповядала да се маха... и дъщерята на Локи бе избягала.

Погледнах към арката и си спомних как Кара я беше подготвила със заклинания, преди да накара Снори да използва ключа. Арката се беше отворила към мрака и се бе появила Аслауг, после Баракел си беше пробил път и светлината поде война с мрака в рамката на портала, създавайки нещо като имитация на силите, стоящи в сърцето на магията на Мълчаливата сестра. Едва тогава вълвата ни беше подканила да минем и ни беше повела. И от онзи момент не бях чул и дума от Аслауг, нито пък Снори беше споменавал Баракел. Гласовете им изведнъж бяха замлъкнали и влиянието им бе избледняло до никакво в разстояние на седмица. Това не ми се беше струвало толкова странно — досега. Така или иначе, в магията всичко е странно и не заслужава доверие... но... Кара ни беше завела до онази арка, тя беше направила заклинание върху нея, а после, освен че ни бе пренесла

далеч от опасността, ни беше лишила от покровителите ни, от силата, дадена ни от Мълчаливата сестра. Признавам, че духовете, които носехме, бяха странни и не можеше да им се вярва, и че сестрата на баба ми е най-лудата вещица, която може да се намери в Разделената империя, но въпреки всичко те бяха сила, нашата единствена защита от най-лошото, което враговете ни могат да пратят срещу нас... а Кара ни ги беше отнела.

Минах през арката и се озовах от другата страна, в същата онази безжизнена пустош. Когато Кара я бе задействала, арката ни беше отвела в мрака под Халрада... но този път аз бях дошъл от мрака и се нуждаех от светлина. Един дълъг момент стоях и се вирах назад към арката, спомняйки си мрака на моята килия и мрака на пещерите под вулкана. Светлина. Ето защо чакахме. Имахме нужда от светлина. И изведнъж сякаш някакъв ключ се завъртя и късчетата спомени се подредиха, и вече знаех отговора.

Затворих очи, отворих ги пак и открих, че е тъмно, както е било винаги. Беше почти тихо — с изключение на мърморенето на двама души в другия край на килията, хрипливото дишане на някой от умиращите, тътенето на мъртвеца зад решетките. Опипах джобовете си и се проклех за глупостта си.

Слепешката се заех да вадя двойните флорини от ленените ивици, в които бяха пришити, като развивах използваните парчета плат и събирах монетите между коленете си. Трябваше адски да внимавам, за да не иззвънтят.

— Какво правиш? — обади се Хенан някъде отблизо.

— Нищо. — Проклех остриите му уши.

— Правиш нещо.

— Просто бъди готов.

Момчето имаше достатъчно ум да не пита за какво, за разлика от много възрастни.

Още по-внимателно закрепих една калаена чиния с дъното нагоре върху купчината монети.

— Ще направя светлина — казах достатъчно високо, за да ме чуят всички. — По-добре си закрийте очите.

Ключът на Локи отваряше много неща, не на последно място спомените. Бръкнах дълбоко в задния си джоб, сред мъхчета, стара носна кърпа, която се нуждаеше от пране, парчета пергамент, медальон

с образа на Лиза де Вийр, и открих малката твърда бучка, която търсех, увита в плат. Пъхнах пръст под обвивката да докосна студения метал. Грейналата светлина моментално си проби път през носната кърпа и пръстите ми и засия през плата на панталоните. Ако сред присъстващите имаше някой по-духовит, би могъл да отбележи, че този път слънцето май наистина грее от задника ми. Извадих орикалкупния конус на Гариус, скрит в юмука ми и все пак достатъчно ярък, за да озари стаята в розовия оттенък на кръвта ми, със светлина, пулсираща неравно като сърце. От всички страни се разнесоха ахкания на благоговение и шок. Макар и заслонена от ръката ми, светлината бе достатъчно силна, за да накара всички в килията да закрият очи.

Благоговението се превърна в ужас за броени мигове. Навсякъде около мен моите събратя длъжници крещяха и се дърпаха назад от решетките. Тъй като бях най-близо до източника на светлината, тя ме заслепи за по-дълго от останалите и трябваше да отворя стиснатите си очи срещу сиянието и да замигам безпомощно, опитвайки се да видя какво е причинило паниката. Когато най-сетне фокусирах поглед върху съществото зад решетките, от мен също едва не се изтръгна вик и само голямата ми твърдост ми попречи да не изтичам да се навра в тълпата.

Артос беше издрал повечето червива плът и очите, които ни гледаха от това кърваво и лъщящо лице, представляваха сълзящи дупки, черни като нощ. Въпреки всичко от дълбините на тези кухи орбити в нас сякаш се взираше някакъв глад, който ми се струваше ужасяващо познат. Мъртвите ръце бяха стиснали решетките, а челюстта му, пълна с изпочупени зъби, продължаваше да плюе парченца от тях, докато гъргореше неразбираеми заплахи насреща ни.

— След малко ще отключа вратата — казах аз.

Разнесе се всеобщо ахване и се надигна хор от „не“-та.

— Дори да можеше да я отвориш, аз не бих излязъл там! — Антонио, телохранителят, изкарал най-дълго на моя служба, премести взор от мъртвеца към мен и ме изгледа сякаш съм луд. Очите му се насълзиха от светлината. — По дяволите, не бих излязъл дори това нещо да не стоеше там! Пазачите просто ще ме хванат в следващия коридор и ще ме върнат тук с глоба, добавена към дълга ми, и пердах за всичките ми усилия. Трябва да чакаме, докато дойде Раско. Той ще доведе стражата, за да се справи с... каквото и да е това дяволско

нещо. — Той млъкна и примижа към сиянието в ръката ми. — Как, по дяволите, го правиш?

— След малко ще отключа вратата — повторих по-високо и вдигнах черния ключ пред себе си. — Следващият, който умре тук вътре, ще свърши като Артос там отвън — само че ще е заключен с нас. — Погледнах многозначително към господин Кашлица, който лежеше в полусвяст и гърдите му се надигаха треперливо, спускаха се с хриптене, пак се надигаха треперливо. — Помислете си за това.

Отидох до вратата и създанието, което някога беше Артос, се премести срещу мен. Щом се доближих до решетките, то пъхна ръце между тях и посегна да ме хване, притискайки напред остатъците от лицето си, като че ли можеше да промуши черепа си през пролуката. Едва успях да отскоча. Тези хора имаха нужда от кураж, за да ми помогнат да се махна оттук. Имаха нужда от добър пример, да видят някаква демонстрация на храброст. Не можех да им дам това, но можех да създам приемливо впечатление за нещо такова.

— Не си много умен, а? — Останах току извън обсега на шаващите пръсти. В тези тъмни и кървави орбити имаше интелигентност, същата онази ужасна интелигентност, която ме бе гледала от очите на мъртъвците тогава в планините, със Снори, но в действията на това създание преобладаваше гладът, желанието да ме убие на всяка цена. Стори ми се, че цяла вечност стоях така, знаейки, че не мога да отстъпя, но без никаква представа какво да правя. Накрая опипах джобовете си в търсене на вдъхновение. В края на краищата орикалкупният конус на Гариус беше седял забравен там от връщането ми в двореца, така че можеше още нещо полезно да се спотайва на дъното на някой джоб... Надзърнах и видях, че полезното нещо е най-отгоре. Извадих ивица ленен плат, в която доскоро имаше зашити двойни флорини. Направих от нея широка примка — което не бе лесна работа, докато държа орикалкума. Щом примката бе готова, пристъпих към Артос и след няколко неуверени опита я надянах на дясната му китка. После дръпнах рязко ръката му настрани, влагайки цялата си тежест. Лакътната става поддаде с пукот, от който ми се доповръща, и ръката се огъна под невъзможен ъгъл, така че можех да я вържа за решетките извън обхвата на лявата. Извадих още една ивица плат и повторих процеса с другата ръка.

— Готово. — Сега Артос ни гледаше злобно, прикован към вратата от двете си счупени ръце. Езикът му се протягаше през потрошените зъби, сякаш също се опитваше да ме достигне. Пъхнах ключа на Локи в ключалката. Пасна идеално и се завъртя без съпротива. Щрак. Натиснах вратата и я отворих, налягайки с тежестта си, за да преодоля съпротивлението, когато Артос се метна към мен. Задържах вратата отворена с една ръка и подканих длъжниците с другата, в която държах светлината. Във всяка от останалите седем килии десетки лица се притискаха към решетките и гледаха смаяно.

Длъжниците, ужасени и объркани до един, останаха по местата си; някои дори се дръпнаха още по-назад, макар че заобикаляха отдалеч господин Кашлица.

Въздъхнах, пристъпих обратно, пъхнах ръка в джоба си и извадих всичките си по-дребни монети: два сребърни флорина, три хекса и дузина половинки. Замахнах и ги пръснах в стаята зад вратата. Половината обитатели на килията се втурнаха напред като попарени и повечето от другата половина ги последваха по петите. Някои заседнаха на вратата, боричкаха се в отчаяното желание да минат първи, точно под носа на Артос, чиито ръце потръпваха безполезно срещу тях.

Отидох бързо до Хенан и му подадох орикалкума.

— Дръж това.

В настъпилия мрак насметох купчината двойни флорини изпод чинията, общо петдесетина, изсипах ги в ризата си и я загърнах над тях.

— Сега ми го върни. — Трябваше да надвикам какофонията, вдигаща се от боричкането зад вратата. След няколко секунди суетене размяната бе извършена и мястото се озари отново. Ръката ми сияеше и светлината бликаше между пръстите ми. — Хайде. — И тръгнах, с Хенан по петите. Други също ни последваха, привлечени от отиващата си светлина и тласкани от страха да останат сами в тъмното с умиращите мъже, които можеше и да не умрат съвсем.

Би трябвало да дам на Хенан ключа и да го оставя той да отваря другите врати, но ми се струваше жестоко да му позволявам да го докосва. При тази мисъл премигнах. Само преди година собственото ми удобство би надделяло над всякакви угризения за жестокост към

дете — всъщност жестокостта би могла да се сметне и за допълнително предимство...

Прекачих трима мъже, които се бореха за един хекс, и отключих вратата на първата килия. Няколко от по-здравите и едри мъже излязоха бързо-бързо, за да се включат в битката за дребните монети, но повечето останаха по местата си, почти толкова уплашени от мен, със сияещата ми ръка и черния ми ключ, колкото от Артос и полуизяденото му лице.

Докато стигна до петата килия, хората вече бавно се изнизваха през отворените решетки. Отключих вратата и през нея веднага се промуши някакъв едър тип. Той не се включи в битката за последната монета в центъра: вместо това се обърна към мен. Трябваше да вдигна глава, за да срещна погледа му. Войнствени тъмни очи се присвиваха насреща ми под рошава черна коса. Мъжът беше гладувал заедно с останалите длъжници в последния етап от затворничеството си, но някога явно е бил бияч и изглеждаше много по-малко впечатлен от мен в сравнение с другите.

— Гледах те как ядеш, докато ние останалите гладувахме. Гледах те как си хвърляш парите, северняко. — Мръщенето му се усили и той млъкна, сякаш ми беше задал въпрос.

— Северняк? Аз? — Това беше нещо ново, макар да предполагах, че строго погледнато е прав. Изглеждах го отдолу нагоре, питах се дали бих могъл да го надвия. Определено не ми се щеше да опитвам.

— Що не вземеш да хвърлиш малко от тия пари към мен — всъщност що не ми ги подадеш любезно, момче?

Килиите зад мен бяха притихнали, а всички затворници пред мен се вираха в моя милост. Единственото ми средство за защита беше ключът в ръката ми, стиснат малко несръчно заради скрития в дланта ми двоен флорин. Другата ми ръка държеше орикалкумния конус, притиснат към корема ми, заедно със запретнатата ми риза, натежала от скромно състояние в злато.

— Тъъ. — Паниката ме сграбчи и краката ми се приготвиха да хукнат. Мъжагата протегна кокалеста ръка към гърлото ми.

— Смачкай го, Джал! — викна Хенан зад мен, с което никак не ми помагаше. Беше забърсал този проклет навик да ми вика „Джал“ от Снори.

Вдъхновението ме халоса преди бияча.

— Виж! — казах и отворих ръката с ключа, за да разкрия блестящото златно кръгче в мръсната си длан. За секунда лицето му грейна от отразена светлина, докато по физиономията му се разливаше изумена и глупава усмивка. — Дръж! — И хвърлих монетата през решетките в килията зад него. Двайсетина кирливи сиви тела моментално скочиха върху двойния флорин. Моят мъчител се въртна с ръмжене и се хвърли в мелето, като ревеше страшни заплахи.

— Да си го харчиш със здраве! — Затворих вратата зад него и я заключих, а после пъгнах ключа в джоба си.

Обърнах се, като очаквах моята публика да е поне малко впечатлена, но се оказа, че те не са притихнали заради моята малка драма при врата номер пет. На входа на коридора стоеше Раско, с трима стражи зад него — едри мъже с ризници и с гола стомана в ръце.

— Марш. Обратно. Вътре. — Всяка дума на Раско се стоварваше като камък. Беше сменил обичайната си палка с друга, която завършваше с грозна буца черно желязо. Сивото море от тела отстъпи към килиите, гъмжилото от сенките им се полюшваше по стените, докато орикалкумът пулсираше в ръката ми. Още няколко секунди и шансът ми щеше да се изпари съвсем.

— Вижте! — изкрещях, измъкнах шепа злато изпод ризата си и го вдигнах към тавана.

Това привлече вниманието им. Десетки глави се завъртяха на десетки мършави вратове. Странната природа на нашето затворничество означаваше, че в ръцете си държах тяхната свобода. Въпреки всякакви заплахи, остро желязо или тъпи инструменти малцина тук не биха могли още в този момент да откупят пътя си навън с десет двойни флорина. Мнозина биха си откупили свободата само срещу една-две монети, а в най-лошия случай една монета би им осигурила цяла година ядене и пиене, още една година време между тях и прасетата.

Оставих парите да говорят вместо мен. Метнах цялата шепа над главите на Раско и стражите и те зазвънтяха по коридора зад тях.

Ефектът беше незабавен. Длъжниците се юрнаха напред без нито миг колебание. Даже Раско и стражите гледаха по посока на отдалечаващите се флорини. Длъжниците не толкова нападнаха

мъжете на пътя си, по-скоро ги заляха като приливна вълна в неударимия си устрем.

Грабнах Хенан и забързах след вълната, като пътьом стъпих с ботуш върху дебелия врат на Раско, докато се мъчеше да се надигне. Винаги ритай човек, когато е паднал, така казвам аз. Това е най-добрият шанс, който ще получиш.

Длъжниците, които бяха събрали най-много злато в полуобезумялото меле, почти без светлина, на която да виждат, сега тичаха нататък през затвора в отчаян опит да изплатят дълга си преди някой да им отнеме откраднатите с мъка флорини. Онези, които не се бяха справили толкова добре, ги подгониха, жадуващи за равно разпределение на богатата.

За нещастие неколцина от тълпата се спряха да помислят откъде са дошли тези пари и все още стояха, когато двамата с Хенан стигнахме до тях. Един дрипав мъж на средна възраст се изпречи на пътя ми, до рамото му стоеше старица, гола и омазана в мръсотия; отстрани чакаше млада жена с провиснала мръсноруса коса, здраво сложена и със злобен поглед, облечена в нещо, вероятно някога било чувал. Трима по-възрастни мъже, дребни и достатъчно приличащи си, за да са роднини, пристъпиха от сенките, за да ги подкрепят.

— Кихай. — Младата жена протегна ръка. — Три двойни ще ми излекуват болезките. Чух, че си бил принц. Три двойни е евтина цена, за да минеш покрай мен, хубавецо.

Моментално и останалите започнаха да крещят исканията си и да напират към мен в кирлива блъсканица.

— Назад! — прогърмах аз и те спряха. Така действа кралският произход. Тонът, позата и вековете опит в подчинение на нисшите класи, всичко това се събира в едно и позволява на яростта на един принц да стигне по-далеч от тази на обикновения човек. — Как смеете? — Изправих се в цял ръст, издух гърди и вдигнах ръка, готов да ударя всеки, който се приближи. Заплахата ми сигурно е била малко притъпена от факта, че притисках лявата си ръка към корема си, за да удържа оставащите трийсет-четирийсет двойни флорина.

— Е? — изревах. Длъжниците изглеждаха вцепенени от мъмренето ми и се взираха в мен с увиснали ченета. Направих рязка крачка напред и всичките над половин дузина хукнаха по тъмния коридор. — Така! — Ухилих се на Хенан, доста изненадан от успеха

си. — Мисля, че... — Две грамадни ръце ме стиснаха за гърлото и ме прекъснаха. Извърнах се в паника, разпилявайки златото, преди хватката да се стегне съвсем, и открих, че се вирам в онова, което всъщност бе подплашило другите длъжници. Очите ми срещнаха мъртвия поглед на един пазач, чиято глава бе килната под неестествен ъгъл. Вратът му вероятно бе счупен, докато бягащите длъжници са тъпчели проснатото му тяло.

Страхът е удивително нещо. Не само ще те накара да тичаш значително по-бързо, отколкото си смятал за възможно, но и ще ти даде по-голяма сила, отколкото би следвало да притежаваш. За съжаление недостатъчно, за да разкъсаш хватката на един мъртвец около врата си, тъй като смъртта явно също придава сила на някои хора, но достатъчно, за да изтласкам нападателя си обратно през стаята. Блъснах го в решетките на една килия. Мисля, че успях също така да фрасна Раско с коляно в лицето на минаване, докато той седеше и стенеше...

Това отне всичките ми сили и аз увиснах в хватката на мъртвеца, тъмни петна замъглиха зрението ми и ме обзе чувството, че съм някъде далеч оттам. Болката в шията и дробовете ми намаля, докато светът чезнеше, свивайки се до ярко петънце. В обгърналата ме мека тъмнина имах време да се замисля върху две неща. Първо, че вече ми става нещо като навик да бъда душен от трупове, и второ, че единственият ми шанс за оцеляване зависи от алчността на множеството и съобразителността на едно дете.

Докато последните остатъци от зрението ми гаснеха, видях ръце да се протягат през решетките и да приковават мъртвеца към тях. И точно преди блъскането на сърцето ми да се усили дотолкова, че да заглуши всички други звуци, чух стърженето на меч, влачен по камък.

Свестих се изведнъж, зъзнец и мокър.

— Чакай! — прозвуча в мрака гласът на Хенан.

— К... — Гърлото ме болеше прекалено силно, за да кажа повече.

— Вземи това. — Нещо твърдо се притисна в дланта ми и изригна ярка бяла светлина, която изпълни пространството около мен,

остра като бръснач. Свих ръка около орикалкума и стиснах очи. Момчето ме беше заляло с вода... Надявах се да е вода.

После ми мина през ума, че май съм доста по-гол отпреди. Следващият ми въпрос започна като „Къде са ми дрехите?“, но бързо премина в „Къде, по дяволите, са парите ми?“

— Те ги взеха. — Хенан посочи към последните няколко сиви гърбове, отдалечаващи се по коридора, следвани от един доста стъпкан Раско. Пазачът, който ме беше душил, лежеше потръпвайки наблизко, вперил яростен поглед в мен, макар че му липсваха крайници, за да осъществи заплахата си.

— Подадох им меча през решетките и те го насякоха на парчета. — Хенан трепна при спомена за това.

Надигнах се. Ленените ивици, в които бяха защити монетите ми, лежаха разхвърляни наоколо, оцапани в кръв. Разтворих ръка и открих, че още държа ключа на Локи, а формата му се е отпечатала върху дланта ми.

— А те как... — Потърках насиненото си гърло. — Излязоха?

— Взех ключовете на Раско — каза Хенан.

— Позволил си им да ме ограбят!

— Бяха те хванали за краката и така или иначе ти взимаха златото. Онзи големият каза, че ако ги пусна, няма да те наранят.

Предположих, че това го извинява. Надигнах се, навлякох разкъсаните си панталони — затворниците бяха проявили голяма щателност при търсенето на флорини — и се изправих нестабилно на крака.

— Хайде.

Забързахме след отдалечаващите се длъжници.

Както се и надявах, близо двеста добре мотивирани длъжници могат да отворят сериозна пробойна в охраната на затвора. Вместо да ги следвам към главния вход, където те или устройваха бунт, или бяха заети да си откупват свободата, намерих един коридор, който водеше още по-назад. Минахме през три заключени врати, покрай изоставен стражеви пост и навън през една тежка порта, за да излезем в смърдящ двор, ограден с високи стени. Пълна луна къпеше сцената в сребристо

сияние, което по-скоро скриваше, отколкото разбулваше. Увих орикалкума в парцал и го натиках дълбоко в джоба си.

— Хайде. — Тръгнах напред, като заобикалях варните ями, където се слагаха останките на длъжниците, чиито близки са платили цената. Две разхлопани каруци стояха до стената, едната натоварена с няколко измършавели трупа, предназначени за прасетата.

— Но... — Хенан ме сграбчи за ръката и ме спря.

— Какво? — Гневът, че съм останал без пукната пара, си проби път навън, за да обагри тона ми.

— Те са мъртви — прошепна Хенан.

— Е, надявам се да са... — Намръщих се срещу него. Може да беше само дете, но вече бе виждал предостатъчно трупове. Тогава ме осени защо можеше да ни е по-добре да рискуваме с бунтовете и възможността за повторно залавяне в предната част на затвора. — Мамка му!

Сух дращец звук се разнесе от варните ями зад нас, а трите измършавели трупа в каруцата започнаха да се мъчат да се разплетат.

— Бягай!

Само малко ме е срам да кажа, че надбягах момчето. Старите навици умират трудно. Хубаво е да си по-бърз от онова, което те гони, но всъщност при бягането най-важното е да си по-бърз от най-бавния преследван. Правило номер едно: бъди пред другия човек. Или дете.

Вратите към външния свят се извисиха над мен, дебели плоскости от сухо дърво, подсилени с железни пирони, с тежък заключващ механизъм по средата. Пъхнах трескаво ключа, завъртях го и натиснах със сила, родена от отчаянието. Хенан се стрелна през тясната пролука секунди по-късно, гонен по петите от бяла фигура, която оставяше след себе си димяща диря от вар. Двата заедно затръшнахме вратата и ключът на Локи я заключи точно когато първото тяло се блъсна в дървото.

30.

— Не спирай! — Сграбчих ръката на Хенан и го повлякох по улицата зад затвора. Свихме в първата пресечка, която ни се изпречи. Тъмните улички може да са опасни, но когато бягаш от затвор за длъжници в банкерски град и мъртви съкилийници жадуват да изядат меките ти части, даже най-западналата уличка в християнския свят е по-малкото зло.

Тесните проходи скриваха луната също толкова ефективно, колкото и слънцето, и ако се изключеше някоя тънка ивица светлина, процеждаща се от околните сгради, тичахме почти на сляпо. На всеки ъгъл си представях как трупът на някой просяк стои там в мрака, с широко разперени ръце и гладна усмивка. Завой след завой се оказваше, че греша. В крайна сметка Хенан беше този, който ме спря, а не някой мъртвец, търсец ключа.

Силите на момчето се изчерпаха за няколко минути. Отначало трябваше само да спира сегиз-тогиз, за да си поеме дъх, но почивките ставаха все по-дълги и скоро трябваше да избирам дали да го нося, влача, изоставя или да спра. Аз самият също се чувствах доста уморен, затова спряхме и се притаихме под свода на една порта, водеща към нечия оградена със стена градина. Можех само да се надявам, че мъртвите виждат в тъмното не по-добре от живите и че портата зад гърбовете ни ще спре атаките поне от тази посока.

— Просто трябва да излезем през градските порти и да се отправим на север. Може да пратят ездачи по Римския път, така че ще се наложи да хванем друг маршрут. Границата току-виж се оказала проблем... но има дни дотогава. — Млъкнах, за да си поема така необходимия въздух. — Щеше да е много по-лесно, ако имахме някакви пари. — Позволих си кратко мълчание, за да си спомня за моето прекрасно злато, хвърлено, разпиляно или откраднато в проклетия затвор. Очите ме защипаха от несправедливостта на всичко това. Бях имал в чантата пари за кралски откуп, а и дори когато ми ги взеха, имах достатъчно по тялото си, за да откупя поне любимото куче

на краля... Може дори да съм проронил някоя мъжка сълза под прикритието на мрака.

— Трябва първо да измъкнем Снори и останалите — каза Хенан.

— Кара ще се оправи: сигурно се е измъкнала в суматохата. Пък и тя е вещица, изненадвам се, че досега не е използвала магията си, за да избяга. Всъщност... — Всъщност изведнъж ме осени мисълта, че е доста странно, че изобщо е попаднала в затвора за длъжници. Банкерите не биха ли горели от желание да разпитат и нея?

— Трябва да ги измъкнем. — Гласът на Хенан прозвуча настоятелно в тъмното. — Не можем да ги оставим да умрат там вътре!

— Е, да, разбира се, че искам да спасим Снори и Тутугу, Хенан, само дето... — Само дето изобщо не исках, защото щяхме да бъдем заловени или убити. — Няма начин да го направим. Не и с един човек. Дори ако този човек е принц. Не, това, което трябва да направим, е да се върнем във Вермилиън по най-бързия начин и да пратим помощ.

— Да пратим... помощ? — Той може да беше само хлапе, но не се връзваше.

— Да. Ще кажа на Червената кралица и...

— Те не могат да чакат толкова! Трябва да ги измъкнем сега!

— Ще се наложи да почакаат. Та аз дори не знам къде са, за бога! — Обаче знаех. Трябваше да са в Кулата на мошениците. Най-мрачният затвор в Умбертиде, ниска сива кула, в която всички заговори и стратегии за кражба на пари в нарушение на банковите закони бяха разкривани и осуетявани посредством множество остри, горещи или смазващи приспособления, гарантиращи цялостно решение. Разбира се, тези, които крадяха пари в съответствие с банковите закони, бяха възнаграждавани много добре и се наричаха банкери. В Умбертиде мошениците се наказваха по-сурово и от убийците, а убийците бяха слагани под широка дъска, наричана „вратата“, върху която се трупаха камъни, един по един, докато се прецени, че престъпникът е мъртъв.

Аз самият бях имал късмета да не отида право в Кулата, но вероятно щеше да е само въпрос на време да ме прехвърлят там, след като станат ясни мащабите на моето укриване на данъци и такси. Или може би връзките на семейството ми ме бяха опазили от това. Както и да е, да отивам там сега ми се струваше най-лошата възможна идея.

— Не тръгвам без тях. — В гласа на Хенан имаше стоманена решителност.

— На тоя свят нещата не стават така, Хенан. — Опитах с бащински тон, строг, но справедлив. Не че имах кой знае какъв опит в тази област. — Не можеш винаги да правиш нещо само защото е редно. Трябва да си разумен. Да обмисляш нещата.

— Ключът е у теб. Той ни измъкна от един затвор. Може да ни вкара в друг.

Тук беше прав. Трябваше да го оборя някак. Искам да кажа, можех да му шибна един шамар и да се отправя сам към хълмовете. Бог ми е свидетел, че един принц на Червения предел не е длъжен да отговаря на някакво си хлапе, при това от простолюдието... чуждестранно хлапе от простолюдието! Но истината беше, че по някое време нещо в мен се бе променило, може би беше някакво дълготрайно увреждане, причинено ми от Баракел... но проклет да съм, знаех, че ако просто го изоставя, това ще почне да ме човърка и няма да ми дава покой, или поне не достатъчно покой, за да се забавлявам като хората. Така че изглеждаше в мой собствен интерес да убедя малкото копеленце да дойде с мен.

— Въпросът не е само в ключовете, Хенан — започнах да го увещавам. — Трябва да вземем предвид и други неща. Това не е безопасно за момче на твоята възраст. Като начало, Мъртвия крал иска ключа. Не можем да се мотаем тук, има прекалено много трупове, прекалено много материал, с който да работи... градовете са построени върху купища мъртъвци... това е единственото, което ги крепи. А дори и да стигнем до точния затвор...

— Има стражи. Ключът няма да ви прекара покрай стражите. — Говорещата свали капака на фенера си наблизко и ме заслепи. Задрапах назад и бях спрял от портата. Ръцете ми напипаха Хенан и го дръпнаха пред мен като малък и неефективен щит.

— Ъъъ... ааа... поставяте ме в неловко положение, мадам. — Замигах и отклоних поглед в опит да избистря зрението си.

— Трябва да бягаш, Джалан. Дай ми ключа и Мъртвия крал ще последва него вместо теб. — Гласът ми се струваше познат.

— Кара? — Взрях се с присвити очи. Но фигурата срещу мен беше дребничка, момиче не по-голямо от Хенан, русо и бледо, протегнало фенера пред себе си, в проста рокля от бял лен, облекло на прислужница.

— Дай ми ключа и бягай. Те са по дирите ти, Джалан. Трябва да си на сигурно място във Вермилиън. — Момиченцето протегна ръка с разтворена длан.

Премигнах, за да прогоня сълзите, докато очите ми се приспособяваха към светлината.

— Какво? — В това нямаше смисъл.

— Хенан може да дойде с мен. — Сега тя изглеждаше орфана по краищата, сякаш сенките я гризяха. Орфана и... по-висока.

— Не. — Стиснах раменете на Хенан по-силно и той ахна и опита да се изтръгне. По някаква причина все така не желяех да го пусна.

— Хайде, Джалан, това не е място за теб. Трябва да се махнеш. Трябва да бягаш. — В думите имаше някаква напевност, ритъм, който ми влизаше под кожата. Наистина трябваше да се махна — наистина трябваше да бягам. Нямаше спор за това.

Сега момичето приличаше повече на спомен — все още си я представях там, виждах сините ѝ очи, но премигнах ли, виждах Кара, хванала фенера, дрипава и омърляна.

— Това е само илюзия, заклинание за заблуда на око; отърси се от него и погледни ясно — каза тя и ето я пред мен, Кара, сякаш никога не е била нещо друго. — Магийка, за да не попадна в Кулата на мошениците. Бързо. Нямаме много време, мъртвите са се раздвижили. — И все така държеше ръката си протегната.

Хенан се изтръгна от хватката ми. Мислех си, че ще се хвърли в обятията ѝ. По дяволите, аз така бих направил, ако знаех, че ще получа хубава закрилническа прегръдка. Но вместо това той се втурна в нощта — неблагоприятното копеленце.

Кара хвърли поглед подире му и поклати раздразнено глава.

— Ще трябва да ни настигне. Налага се да тръгваме веднага! Дай ми ключа.

— Не можеш ли просто да го скриеш пак? — Не ми се искаше да се лишавам от него, той беше единствената останала ми ценност. Току-виж ми спечелеше достатъчно точки пред баба, за да ми прости загубата на корабите на Гариус, които сега бяха в ръцете на кредиторите. Освен това Кара искаше прекалено много. Един покерджия научава знаците — каквото и друго да казваше тя,

единственото, което я интересуваше, беше да ѝ дам ключа. — Превърни го пак в руна, та мъртвите да не могат да го усетят.

Кара поклати глава.

— Работя над това заклинание отдавна и то не трае дълго, ако си в движение. Статично е. Пък и освен това илюзията, която ме скриваше, изчерпа по-голямата част от силите ми.

Премигнах срещу нея.

— Откъде изобщо да знам, че си Кара? Само преди минутка изглеждаше като дете... — Как ли би могла да изглежда след час? Изведнъж ме прониза ледена мисъл. — А може да си Скилфар! Може би Кара никога не е съществувала.

При тези думи тя се засмя и трябва да отбележа, че смехът ѝ не беше никак приятен.

— Скилфар би те удушила в съня ти още преди месец. Търпимостта към глупаци е рядко качество в нашия род.

— Вашият род ли?

— Ти не си единственият, който е разочарование за баба си, Джалан.

Очите ми се разшириха. Мисълта, че онази ледена вещица има потомство, трудно се поместваше във въображението ми.

— Аз...

— Стига. Никакви игрички повече. — Тя хвърли поглед през рамо, сякаш се безпокоеше за преследвачи. — Дай ключа, Джалан, иначе ще си го взема.

Ударих я. Не съм човек, който удря жени... или когото и да било, като стана въпрос. Всъщност не съм човек, който удря нещо, способно да му отвърне, но ако трябва да избирам между як мъж и крехка жена, винаги бих избрал да фрасна жената. Не съм съвсем наясно защо я ударих. Определено исках да задържа ключа, но също така не исках Мъртвия крал да ме следва по петите по целия път до дома, заедно с половината войници на Умбертиде. Така че в много отношения предложението ѝ беше съвсем разумно. Но не беше нито разумно, нито очаквано как тя пое удара и в отговор ме шибна така, че ми счупи носа и аз тупнах по задник, а главата ми издрънча в портата зад мен. При това дори не изпусна фенера.

— Последен шанс да го направим с добро, Джалан. — Тя избърса кръвта от сцепената си устна с опакото на ръката си. Зачудих

се дали времето в затвора не е размътило ума ѝ — не виждах в нея много прилики с онази Кара, която познавах от лодката... освен, разбира се, непрестанните заплахи за жестоко възмездие, ако наруша личното ѝ пространство... Както и да е, не можех да повярвам, че през всичките тези месеци чарът ми не е разпалил искрица някъде в нея.

— Хайде, Кара, скъпа. — Изрекох го гъгниво и трепнах, щом докоснах носа си.

Някак си в ръката ѝ изникна онзи неин дълъг и тънък нож.

— Щеше да е по-добре, ако просто беше... — И се свлече на земята с грациозна пестеливост, за да полегне сред усуканите си поли, като някак си успя да остави нежно фенера до себе си, а ножът ѝ тупна върху прашния път. Зад нея стоеше Хенан с трудно разгадаемо изражение, а в пръстите му се полюшваше чорап, който изглеждаше пълен с пясък.

— Ще спасиш ли Снори срещу дващсет двойни флорина? — Той хвърли поглед надолу към Кара, но тя не даваше признаци, че ще стане.

— Ти нямаш дващсет двойни флорина. — Точно в момента бих казал, че ще направя всичко за дващсет двойни флорина.

— Но ще го спасиш ли? — настоя той.

— О, да.

Хенан отстъпи крачка назад, коленичи и обърна към мен гърлото на чорапа. Тежка златна монета се хлъзна в прахта, друга блестеше зад нея. Чорапът изглеждаше пълен с тях.

— Откъде, по дяволите? — Спомних си монетите, които бях изпуснал на пода, когато мъртвият ме стисна за врата в килията.

— Винаги взимай парите — каза Хенан с хитра усмивка.

31.

Кара лежеше в несвяст в тъмната уличка. В несвяст или мъртва. Снори ми беше казал, че в повечето случаи ударените по главата умират или умът им остава размътен до края на дните им. Или по-лошо, като Ален де Вийр в утрото, сложило началото на този дълъг кошмар преди толкова много месеци, могат просто да се обърнат и да се опитат да те убият.

— Тя не е мъртва — каза Хенан.

— Откъде знаеш? — Взрях се внимателно, вдигнал фенера, като търсех някакви дребни признаци за дишане.

— Не е станала и не се е опитала да ти отхапе лицето.

— А, да. Вярно. — Погледнах наляво, после надясно по уличката.

— Да се махаме оттук.

Тръгнах и Хенан ме последва. Каквито и дребни угризения да изпитвах, че оставям Кара в безсъзнание в канавката, те бяха пометени от мисълта, че щом мъртви твари ни дебнат в тъмното, значи ги отвеждаме далеч от нея. Кръвта, която продължаваше да тече от носа ми, капеше от брадичката ми и оставяше диря след нас. Усещах я как се стича в гърлото ми, топла и с вкус на мед. Преглътнах, без да мисля. „Кръвта задейства заклинанието“ — само това успя да ми мине през ума, преди да пропадна в собствения си мрак.

Ноцта ме поглъща и аз се втурвам през нея, сляпо и безразсъдно, вятърът дърпа дрехите ми. За безкрайно време няма нищо, нито звук, нито светлина, нито земя под нозете ми, макар че тичам с всички сили, по-бързо, отколкото е безопасно. Точица яркост ме пронизва, толкова тънка и остра, че се учудвам, че не боли. Втурвам се към нея — тук няма друга посока и тя расте, става по-голяма и по-ярка, и още по-ярка, и още по-голяма, докато изпълва полезрението ми и вече няма

бързанае, няма тичане, няма движение, само аз до прозореца, подпрян на перваза и загледан навън към огрения от слънцето град далеч долу.

— Оттук Вермилиън изглежда толкова малък.

Гласът прозвучава до мен, момчешки глас, макар и носещ в себе си следа от бъдещия мъж. Обръщам се и трепвам. Детето е деформирано. Момче на около четиринайсет, с ръце изкривени в неестествена поза, изпънати и притиснати плътно към тялото, с огънати под болезнен ъгъл китки и сгърчени пръсти. Черепът му се издува над челото, сякаш е претъпкан с мозък... също като на...

— Какво, Гариус? — Момчешки глас от дясната ми страна.

— Оттук градът изглежда толкова малък, все едно мога да го побера в шепа — казва той.

— На мен пък ми изглежда по този начин, когато съм долу в него.

Обръщам се и виждам Червената кралица, още момиче, на не повече от единайсет. Взира се със стисната челюст в ярката далечина.

Гариус не изглежда убеден.

— Но светът, сестричке... той изглежда голям, където и да застанеш.

— Мога да го завладея — заявява Алика, все така взирайки се над стените на двореца към улиците на Вермилиън. — Мога да мина с армиите си от единия до другия му край.

— Като пораснеш — казва Гариус с превъзходството на по-голям брат, — ще разбереш как стоят нещата по света. Не можеш да го завладееш с меч. Армиите са последното, което използваш — когато резултатът вече не е проблем. Парите са кръвта на Империята...

— Империята е разделена. Била е разделена още преди да се родим. Освен това търговците са тези, които ламтят за злато — войните се печелят от войници. Ти просто си вманиачен по парите, защото татко ти даде онези сто крони и ти ги умножи. Интересува те само защото...

— Защото съм се родил сакат, да. — Усмивката на Гариус изглежда искрена. — И въпреки това съм прав. Парите са кръвта на Империята и на всяка нейна част, всяко кралство или нация, където съществува достатъчно развита индустрия, за да се въоръжи и екипира значителна войска. Парите са кръвта на нациите и онзи, който разбира

това, който го контролира, контролира бъдещето. Изпуснеш ли кръвта на някоя страна, тя скоро ще рухне.

И двамата се обръщат да погледнат назад в стаята. Аз също се обръщам, заслепен за момент от промяната в сравнение с яркия ден.

— Прав съм. Кажи ѝ, че съм прав, . — Гариус изрича някакво име, но то се плъзга покрай мен, сякаш умишлено избягва ушите ми.

Алика обаче е тази, която отговаря.

— Не е прав. Войните решават и когато стана кралица, ще поведе своите армии към Виен и ще съградя империята наново. — Мръщенето ѝ ми напомня за онова изражение, с което ще се взира в армиите на цар Келион от стените на Амерот, по-малко от десет години след този ден.

Сега виждам към кого се обръщат баба и Гариус. Бледо момиче, болезнено слабичко, с провиснала безцветна коса, някъде на възрастта на Гариус. Тя обаче не ги гледа — гледа мен. Очите ѝ са стряскащи, едното зелено, другото синьо, и двете в невъзможни оттенъци, сякаш взети от някакво неземно място.

— Не бъди толкова сигурна, че ще станеш кралица, сестричке — казва Гариус. Тонът му е весел, но зад усмивката му има болка. — Щом татко види какво съм направил с неговата инвестиция, ще...

— Той ти даде парите само за да има с какво да се занимаваш тук горе — казва Алика. Мръщенето ѝ се е усилило, сякаш вкусът на жестоката истина не ѝ е толкова приятен, колкото е очаквала.

— Татко знае, че един крал трябва да управлява не само хората, а и икономиката... — Гариус млъква и поглежда близначката си. — Аз бих могъл да бъда крал...

Мълчаливата сестра го гледа непроницаемо, странните ѝ очи остават задълго вперени в него. Накрая поклаща лекичко глава и извърща поглед. Лицето на Гариус се вцепенява от разочарование. Той е почти красив, въпреки деформираното си чело.

— Ще бъда крал. — Той пак обръща поглед към града зад прозореца. — Ти не виждаш всичко!

Тримата стоят мълчаливо в сумрака на онази стая в кулата, където само формата на прозореца, очертана със слънчева светлина върху пода, изглежда жива. Нещо ме човърка — чувството, че би трябвало да съм някъде, би трябвало да правя нещо.

— Събуди се.

Оглеждам се да видя кой от тях го е казал, но и тримата са потънали в собствените си мисли.

— Събуди се.

Спомням си тъмната улица, прокрадващите се мъртви твари, лежащата на пътя вещица.

— Събуди се!!!

Опитвам да се събудя, заповядвам на очите си да се отворят, напъвам всяка трошица решителност да изплюя кръвта от устата си и да се отърся от оковите на бабините спомени.

— Събуди. — Отворих очи и се взрях нагоре към Хенан. — Се. — Последната дума я изрекохме заедно. Паниката ме накара да се изправя бързо и залитнах от едната страна на уличката към другата, посягайки за опора към стената на някаква къща. Имах чувството, че половината от мен още е в онази кула. — Колко време мина?

— Цяла вечност! — Хенан вдигна очи към мен, лицето му беше мръсно и набраздено от тревога. Беше спасил фенера при падането ми, макар да изглеждаше доста очукан.

Вдигнах поглед към небето — все още кадифено и осеяно със звезди.

— Не може да е било повече от час, нали? — Заклинанието на Кара можеше да ме остави да лежа със седмици. Нарочно ли го беше замислила така? Може би податливостта ми към него намаляваше. — Два часа?

Хенан сви рамене.

— Хайде. — Грабнах фенера и тръгнах напред. Гласовете на Гариус и Червената кралица ме следваха, звучаха някъде дълбоко зад въображението ми.

Забързах. Взимах завоите наслуки и свалях капака на фенера само когато пред нас се изпречеше някакво препятствие — през останалото време изкривеният капак пропускаше достатъчно светлина, за да не се блъсна в стените. Бях забил поглед в петното светлина пред мен — озърнех ли се към мрака, виждах очертанията на стаята на Гариус, наложени върху него. По онова време той не изглеждаше чак толкова уродлив, но със сигурност знаеше, че никога на никой трон не е седял такъв деформиран крал като него. И все пак детските надежди имат сила, която възрастните трудно могат да си представят. Децата

носят своите крехки мечти пред себе си, в двете си ръце, чакайки светът да ги спъне.

Тичах, а подир мен се носеха чужди животи и мечти, и всеки път, щом забавех ход, те ме настигаха и се развилняваха около мен, за да изпълнят нощта, и ми се налагаше да газя сред образи, миризми, спомени за докосване, борейки се през цялото време да не ме завлекат надолу и да ме потопят в някой от онези безкрайни сънища, които ме тормозеха по пътя ми на юг.

Постепенно виденията отслабнаха и стигнахме до по-широки улици, където въпреки късния час все още се мяркаше по някой човек. Утрото не можеше да е далеч и имах чувството, че мога да възпирам спомените, разбудени от кръвта ми, поне докато не ми се наложи да заспя — а какви сънища щяха да ме навестят тогава, не можех да кажа. Сагеус щеше да е принуден да се бори с магията на Кара, ако искаше място на сцената. Дръпнах Хенан от едната страна на пътя и седнах, опрял гръб на стената.

— Ще чакаме утрото. — Не казах какво ще правим, като дойде. Най-вероятно щяхме да бягаме, но поне звучеше като някакъв план.

Можех да взема от Хенан двайсетте двойни флорина. Фактът, че златото поначало си беше мое, ми даваше лесно оправдание. Можех да взема парите на момчето, да оставя Кара да лежи в несвяст в уличката, да си купя кон и да препусна към хълмовете. Трябваше да го направя. Трябваше да хвана Хенан за глезените и да изтръскам от него флорините си. Вместо това зората ме завари да се вирам през Патрицианската улица към високите бронзови порти на Кулата на мошениците и сребристостоманената грамада на механичния войник, стоящ на пост пред нея.

Утрото напредваше бавно по улицата. Сигурен съм, че някой учител веднъж ми беше казал, че денят идва с хиляда мили в час, но винаги когато гледах, ми се струваше, че пълзи. Върхът на бронята на войника улови първия светлик и запламтя.

— Ето. Казах ти. Нищо не можем да направим. — Стиснах Хенан за рамото и го дръпнах назад в сенките на близката пряка. Той ми хвърли кисел поглед. Още не ми беше простил, задето го хванах за глезените и се опитах да изтръскам флорините си от него. Провалих се

по две причини. Първо, той се оказа по-тежък, отколкото си представях, и успях да го разтръскам съвсем за кратко, като през повечето от това време главата му беше на земята. Второ, беше имал предвидливостта да скрие всичкото злато. Вероятно го бе скътал някъде, когато потънах в онзи сън от видения. Обясних му колко ужасно недоверчива е тази постъпка и че е обида не само към моята кралска особа, а и към Червения предел като цяло. Копеленцето само стисна устни и пренебрегна всичките ми доводи. Някои биха казали, че мога да виня само себе си, след като съм го учил да шмекерува на карти, съветвал съм го да взема винаги парите и съм споделял с него вижданията си за заменимите приятели. Това не е онзи вид обучение, който създава доверие към учителя. Разбира се, на такива хора бих отвърнал „затваряйте си плювалниците“ и бих добавил, че Снори е виновен, задето пълнеше главата на момчето с ония глупости, че никога не бивало да изоставяш другар, и задето спретна онзи абсурден „последен отпор“ с дядото на Хенан в Осхайм. Както и да е, момчето беше скрило парите и не смятах да му извивам ръката, докато ми каже къде са. Е, добре де, наистина му извих ръката, но недостатъчно, за да признае къде е златото ми. Хенан се оказваше по-жилав от очакваното, а и аз може да му извивах ръката, но не исках да я счупя. Или поне не преди да съм сигурен, че ще получа отговора. А не бях сигурен.

Накрая стигнахме до компромис. Разбрахме се да го отведе до Кулата на мошениците и да му покажа колко невъзможно е това, което иска от мен. В замяна, щом се убедеше в думите ми, той щеше да ми върне парите, да купим кон и да го пришпорваме до смърт по пътя към Вермилиън с надеждата да получим помощта на Червената кралица за освобождаването на Снори и Тутугу.

— Може да има заден вход — изсъска Хенан.

— И да има, знаеш ли какво ще ни чака там? — прошепнах в отговор. Не бях сигурен защо шепнем, но пасваше на настроението ни. — Стражи. Това е целият смисъл на затворите. Стражите и вратите.

— Ами да идем да видим — каза той. Вече от часове гледахме как стражите правят своите обиколки, понесли фенери и с мечове на кръста. Нямаше да изглежда по-различно на дневна светлина или от друг ъгъл.

Не пуснах рамото му.

— Виж, Хенан. Искам да помогна. Наистина. — Не беше вярно. — Искам Снори и Тутугу да излязат оттам. Но дори да имахме петдесет въоръжени мъже, съмнявам се, че бихме постигнали нещо. А аз нямам даже меч.

Усетих как момчето оклюма в хватката ми. Може би сега, на светло, най-после приемаше онова, което му бях повтарял отново и отново в мрака. Съжалявах го. Съжалявах и себе си. Съжалявах Снори и Тутугу, разпитвани в някоя озарена от факли стая, но честно казано, просто нямаше какво да се направи. Снори бе подпечатал съдбата си, когато реши да запази ключа и да потегли на своята безумна мисия. Истината беше, че в деня, когато Свен Скършигребло му каза, че семейството му е мъртво, на Снори престана да му пука дали ще живее, или ще умре. А работата е там, че когато на някой не му пука дали ще живее, или ще умре... ами... умира.

— Не можем да стоим тук дълго — казах. — Ако спрем да се движим, вещицата ще ни намери.

— Не я наричай така. — Хенан се намръщи.

Докоснах подутия си нос.

— Добре де, проклетата вещица. — Бях сигурен, че го е счупила.

— Тя просто иска да занесе ключа на сигурно място — каза той. — Не е по-лоша от теб. Поне беше готова да помогне на Снори, когато можеше...

— Не била по-лоша от мен ли? Тя е вещица и иска да даде ключа на още по-лоша вещица! — Започвах да си мисля, че единствената причина Хенан да я цапардоса е, че знаеше, че аз мога да бъда купен.

— Дядо ми разправяше приказки за Скилфар. Никога не ми се е струвала особено зла. Помогнала е на доста хора. — Хенан сви рамене. — Ти на кого искаш да дадеш ключа?

— На кралицата на Червения предел! Няма да обидиш баба ми, надявам се?

Момчето ми хвърли мрачен поглед.

— И ключът ще е в безопасност от вещици в ръцете на баба ти, така ли?

Отворих уста, после я затворих. Кара явно беше разправяла на момчето за Мълчаливата сестра. Хвърлих поглед през рамо. Сенките още бяха достатъчно плътни, за да скрият множество грехове —

всякакви вещици или мъртъвци биха могли да се промъкват към нас, докато губим време да гледаме затвора.

И все пак фактът, че всички сухи кокали в града не са се струпали около нас през нощта, изглежда, сочеше, че Мъртвия крал не може да проследи ключа с голяма точност. Може би узнаваше местонахождението му само когато той се озове в близост до някой труп. В повечето градове призори би имало достатъчно пресни трупове в канавките, за да представляват проблем, ако почнат да изпълзват оттам. В Умбертиде обаче престъпленията с насилие бяха изненадващо малко — предполагам, че жителите му са прекалено заети с по-доходоносните разновидности. Надявах се, че освен ако някой не се строполи мъртъв в краката ни, ще сме в достатъчна безопасност, стига да си отваряме очите, особено през деня. Кара обаче ни беше открила доста бързо след бягството ни. Беше наложила на ключа заклинание, за да го скрие — изглеждаше доста вероятно да му е наложила и друго, за да го намери. Все пак магията ѝ не можеше да е чак толкова силна, иначе щеше да намери начин да се добере до Хенан в затвора за длъжници... освен, разбира се, ако прикриващото заклинание не скриваше ключа дори от нея... главата ми се замота от всички тези възможности и открих, че вместо това си представям извивката на устните ѝ и изпитвам дълбоко чувство на несправедливост и измяна. Никоя от приказките, които си бях разказвал за Кара и мен, не свършваше така...

Разтърках възпалените си очи и приклекнах. Една прозявка ме надви. Чувствах се по-уморен и сънлив от когато и да било в живота си. Единственото, което исках, беше да легна и да затворя очи...

— Трябва да направим нещо! — Хенан подръпна ръкава на ризата ми с подновена решителност. — Снори никога не би те оставил там вътре!

— Аз не бих се оказал там вътре! — Наежих се при този намек. — Аз не съм мошеник... — Млъкнах, осъзнал, че в очите на умбертидските власти съм точно такъв. Най-вероятно само семейното ми име ме беше спасило от ужасите на Кулата, или може би документите не бяха имали време да стигнат където трябва. Предвид страстта на Умбертиде към бюрокрацията и охлювската скорост, с която придвижваха нещата, вероятно второто предположение беше правилното.

Вдигнах поглед към гранитните стени на Кулата на мошениците и потреперих. Високо над нас първите слънчеви лъчи затопляха керемидите на коничния покрив. Снори се държеше срещу въпросите на тъмничарите си вече дни, колко точно не знаех. Четири? Пет? И за какво? Рано или късно щяха да го прекършат и доколкото му бе известно, да вземат ключа. Болката му беше също толкова безсмислена като мисията му. Дали наистина смяташе, че някой ще го спаси? Кой, по дяволите, би го направил? Кого изобщо познаваше тук? Със сигурност никой, от когото може да се очаква да щурмува затвора и да го измъкне...

— Бихме могли да изкатерим... — Хенан млъкна сам — дори не се наложи да му казвам, че не бихме могли.

— Мътните го взели, онзи огромен идиот не може да си мисли, че... аз? Това просто не е разумно! Аз дори не...

— Шшшшт! — Хенан се обърна и ме бутна назад.

Двама мъже минаха покрай нашата пресечка, потънали в разговор. Присвихме се, скрити зад едно стълбище, а аз потиснах внезапното желание да кихна.

— ... другия. Ама тези правила! Направи това, направи онова, вземи подпис върху това... божичко! Десет формуляра, две съдилища и пет дни само за да допрем нажежено желязо до плътта! — Говорещият беше як дебеловрат мъж, чийто силует се очертаваше на фона на ярката Патрицианска улица. В него имаше нещо познато.

— Всичко с времето си, специалисте, и по реда си. Не може да се каже, че приложеният досега натиск е бил... нежен. Законът изисква преди железата да се използва побой, тояга и млатило. За всяко от тези неща трябва да бъдат приведени аргументи, заедно със съответните... — Гласът на втория мъж заглъхна, когато отминаха по улицата. Един кон изтрополи в обратната посока, яхнат от ездач в черно. Скоро улиците щяха да се изпълнят с хора, бързащи по задачите си, щом банките отворят.

Подадох се над стълбището и погледнах надолу към Хенан.

— Имаше нещо... — Вторият мъж също ми се струваше познат, макар да бях видял само силуета му: по-дребничък, модерен, ако се съдеше по глупавата му шапка. В походката му имаше нещо много прецизно, много отмерено. И гласът на първия... имаше акцент. — Ела!

Помъкнах Хенан към ъгъла, приклеках там и надзърнах подир двойката. Те бяха пресекли улицата, за да се представят на механичния войник пред вратата на Кулата, и стояха с гръб към нас. Войникът, на фона на който и двамата изглеждаха като джуджета, взе свитъка, подаден му от по-високия, като го щипна изненадващо деликатно с пръсти. Модерният се извърна едва-едва и успях да зърна профила му. Като всички тях, той имаше бялото лице на човек, фанатично избягващ слънцето, но конкретно този бял оттенък, като на рибешки корем, надминаваше дори бледността на северняк зиме.

— Марко!

— Кой е... — Затиснах с длан устата на Хенан и го дръпнах назад.

— Марко — казах. — Банкер. Един от най-нечовечните човеци, които съм виждал, а съм познавал истински чудовища. — Освен това бе последният, когото исках да видя, тъй като дължах на банката му повече, отколкото на Мейрес Алус. Но какво правеше той тук? Златната къща ли беше определила шейсет и четири хиляди флорина дълг на едно просяче и го бе пратила да гладува в затвор за длъжници? Златната къща ли беше завъртяла колелцата на умбертидското правосъдие, за да издейства разрешително за нажежени жезла, с които да развържат езика на Снори?

Рискувах да хвърля още един поглед иззад ъгъла. Марко вече беше продължил по улицата. Войникът откряна вратата на Кулата на мошениците за специалиста и докато мъжът се промушваше през отвора, успях да го зърна. Само бегъл поглед: тъмна туника, сиви панталони, прашни ботуши и косата му — нея също я видях — подстригана късо по черепа, желязносива, само с една ивица, все още недокосната от възрастта, по средата, гребен толкова черен, че изглеждаше почти син.

— Ох! — Хенан се изтръгна от хватката ми; пръстите ми се бяха впили в ръката му. — Защо ме стисна така?

— Едрис Дийн — промълвих. — Шибаният Едрис Дийн.

После станах и излязох в новия ден.

32.

Прокълнат съм с берсеркерска кръв. Може би е от покварата на Червената кралица, може би нейната склонност към насилие избликва от мен на редки, но концентрирани порции. Доколкото ми е известно, това се е случвало два пъти и не помня нищо от станалото тогава, освен откъслеци, несвързани образи на кръв и смърт, докато острието ми сече червена пътека през плътта на другите. А също и писъците. Предимно мои. Не мога да си спомня чувството — нито гняв, нито омраза, — само тези образи, все едно виждам късчета от чужд кошмар.

Докато излизах на Патрицианската улица в зората на вероятно последния ми ден, страхът все още бе в мен, но ми се струваше, че съм го затворил в малка кутийка някъде в дъното на съзнанието си. Чувах го как пици от ужас, как настоява, как се опитва да спори с мен... но също като виковете на момчето зад гърба ми това беше просто шум. Може би от твърде много безсъние сънувах наяве. Нищо не ми се струваше съвсем реално. Не знаех какво ще правя, освен че в края му Едрис Дийн ще е мъртъв. Докато се приближавах към механичния войник, вдигнах ръка пред себе си, спокойно и уверено, без нито следа от треперене.

Създанието направи крачка към мен и сведе поглед да изучи лицето ми с пламтящите си медни очи. При всяко негово движение жужаха хиляди колелца, милион зъбци се зацепваха, от миниатюрни през малки и големи до толкова огромни, че да ме изядат.

— Да? — Този имаше подобаващ механичен глас, метално стържене, което някак ми се струваше уместно.

Момчето вече стоеше до мен. Виждах го отразено в сребрилата стомана на бронята на войника, разкривено, но все пак си беше Хенан. Опита се да ме издърпа назад, да ме спре, и откри, че не може. Странно, след като през цялото време бе настоявал точно за това. Такива сме си хората. Дай ни всичко, което искаме, и изведнъж ни се струва прекалено.

Нагръдникът на войника блестеше, само с няколко драскотини въпреки възрастта си, но на едно място, ниско отстрани, една дупка нарушаваше съвършенството му, тъмна и ъгловата, минаваща през дебелата сребриста стомана — тежест, която никой човек не би могъл да издържи, и метал, който никой ковач не би могъл да обработва.

— Значи можеш да бъдеш наранен... — Обърнах се и хванах момчето за рамото. — Върви до вратата, Хенан. — Насочих го и го побутнах към нея.

— Съобщете естеството на искането си. — Войникът сви пръсти; те имаха множество сгъвки и всеки бе дълъг колкото предмишницата ми. Това ми напомни за нероденото чудовище, съградено от гробни останки в лагера на Тапрут. За неговото унищожаване беше нужен слон, а този войник изглеждаше, сякаш слонът би могъл просто да отскочи от него.

— Само дойдох да видя какво прави момчето — казах. — Изглежда, че ще прониква с взлом.

Войникът се завъртя около гръбнака си, така че горната половина на тялото му се обърна към вратата зад него. Един механичен войник не се притеснява да изложи гърба си на потенциален враг. Единственото, което ще постигнеш, ако стовариш бойна брадва между раменете му, е да съсипеш хубавата брадва и да премахнеш всякакви съмнения дали си враг, или не.

Държах едната си ръка в джоба си. Сега тя се сви около ключа. Ключът на Локи. Усещах го студен под пръстите си, хлъзгав, сякаш ще се изплъзне от тях при първия шанс за измяна. Извадих го и мрачна тръпка на радост пробяга по ръката ми.

Високо над мен, между сребристите плешки, блестеше кръгъл отвор, сложно назъбен по края. Отблизо можех да видя, че шайбата със зъбците не е само една, имаше втора, по-тясна, малко по-навътре, а зад нея и трета, и четвърта, и още — всички те образуваха конусообразна вдлъбнатина, широка може би пет сантиметра. Ключът все още бе с формата на онзи, чиято сянка Раско бе хвърлил върху него — грубо и тежко нещо, с назъбена правоъгълна пластина в края на дебела дръжка, дълга около петнайсет сантиметра.

Олаф Рикесон беше притежавал този ключ преди Снори. Той бе взет от замръзналия му труп и преди да умре, Рикесон беше събрал армия с негова помощ. Армия, която си мислел, че може да тръгне

срещу портите на Йотенхайм и да се изправи срещу великаните, от които се страхуват самите богове. С този ключ Рикесон беше отварял нещо повече от врати — беше отварял сърца, беше отварял умове.

Протегнах се колкото високо можех, хвърлих се напред и пъгнах ключа в дупката за навиване на войника. Обсидианът се разтече в ръката ми, по-студен от лед, и опари кожата ми, но аз продължих да го стискам и в момента, щом срещна ключалката, той се превърна в дебела черна пръчка, завършваща с конус, покрит с безброй дупчици.

Има си правило за навиването и развиването, правило по-старо от империите, даже със специални термини за него: по часовниковата стрелка и обратно на часовниковата стрелка. В едната посока се навива, в другата се развива. В напрежението и студения ужас на момента аз просто налучках. Вложих всичките си сили в тази задача. За три удара на сърцето ми, всеки от които сякаш отекуваше по-бавно и от най-скръбния погребален звън, проклетията не помръдваше. Времето се сгъсти около мен. Войникът спря с дрънчене напред обръщането и започна да се извърта пак към мен, теглейки ключа от ръката ми. Едната му ръка посегна да ме хване, огъвайки се около лакътната става по начин, който издаваше лъжата във всяка претенция за човечност. Дългите метални пръсти се разтеглиха, за да обгърнат кръста ми; всеки от тях завършваше с нокти, така наточени, че можеха да отделят плътта от костите.

Дали допълнителният страх ми вдъхна сила, или пък Локи вече си беше направил своята шега, но ненадейно ключалката поддаде и ключът се завъртя рязко със звук като от чупенето на нещо скъпо. Последва еквивалентен метален звън и многогласно жужене, докато хиляди колелца, маховици, анкерни механизми се въртяха свободно. Войникът замря със стържене точно когато ключът се изтръгна от хватката ми и металното лице се извъртя към мен. Цялото нещо клюмна и странната светлина в медните очи угасна. Само след секунда стоманеният великан стоеше застинал пред мен, без нито помен от звук, нито намек за движение.

Пръстите му почти обхващаха кръста ми и върхът на нокътя на най-дългия от тях бе направил осемсантиметров срез в ризата ми. Малко алено петънце тъкмо започваше да се разстила по плата.

— Мамка му! — Хванах пръста и се опитах да го избутам назад. Хенан се втурна да ми помогне, озъртайки се нервно към войника,

докато дърпаше. Въпреки привидната отпуснатост на механизма пръстът изобщо не поддаваше, все едно бях затворен зад железни решетки.

— Измуши се — каза Хенан.

— Какво? — Дори най-мършавият труп в задния двор на затвора за длъжници не би могъл да се измуши през пролуката между пръстите.

Вместо отговор Хенан вдигна ръце над главата си и приклезна.

— Аха. — Не беше особено достойно, но какво пък? Последвах примера му и миг по-късно изпълзах изпод ръката на войника без допълнителни наранявания, освен откъснатия от рамото ми сърмен еполет.

— Ти го спря! — Хенан зяпаше войника. Сега, отблизо, вече проявяваше страхопочитанието, което му липсваше, когато го наблюдаваше иззад ъгъла и ме подтикваше да щурмувам сградата и всичките ѝ пазачи с голи ръце.

— Ако не мога да направя нещо повече от това, значи сме го загазили. — Една голяма част от ума ми се беше посветила на задачата да ми крещи да бягам. Но лицето на Едрис Дийн плуваше над този шум, не както го бях видял на Беерентопен тази пролет, а както изглеждаше, когато мама се свлече окървавена от меча му. Аленото петно от нокътя на войника се разстилаше като спомен за раната, нанесена ми от острието на Едрис в онзи ден. Растеше бавно, разцъфвайки от мястото на старата рана, която едва не ми беше отнела живота. За миг гледката ме хипнотизира.

— Джал! — повика ме настойчиво Хенан и ме подръпна за ръкава.

— Принц Джалан — казах. — Пусни ме. — Отърсих се от момчето, взех ключа и заобиколих войника, за да заста на лице в лице с него. Улицата вляво и вдясно се простираше празна. Някакъв вестносец изтрополи по една пресечка на петдесетина метра от нас, погълнат от работата си. Вдигнах ръка, хванах се за рамото на войника, стъпих на коляното му и се повдигнах.

— Джал... принце... ние трябва... — Хенан посочи към вратата.

— Заключена е и от другата ѝ страна има мъже с мечове — казах, взирайки се в блестящия метален череп на създаването.

Върху гладкото чело, където лицето ми се изкривяваше в кошмарно отражение, един малък метален диск се издигаше на косъм над околната повърхност. Ударих го отстрани с ключа и той се плъзна и разкри кръгла дупчица, не по-голяма от зеница. Притиснах конусовидния връх на ключа към дупката и си пожелах хитроумното приспособление на Локи да проработи. Беше нужен миг концентрация, преди обсидианът да се разтече отново, течна ноц, която се преоформяше под пръстите ми, студена от възможности, процеждаща се в теснотата на дупката, докато накрая държах в ръка края на тънка черна пръчица.

— Мой си — прошепнах, спомняйки си как чаках с Юсуф в Златната къща и черната му усмивка, докато ми разказваше как машината на Механиците кодирала пръчица за всеки нов собственик и тази пръчица, пъхната в главата на определения механичен войник, прехвърляла лоялността му към човека, който го е купил. Усетих как пръчицата се променя, зацепва се, а после я завъртях и я изтеглих бавно, цели петнайсет сантиметра обсидиан. — Мой! — повторих по-високо.

— Но... — Хенан се мръщеше, когато скочих долу при него. — Ти го счупи...

— Развих го — казах. — Има разлика. Пък и той така или иначе си беше почти развит. — Заобиколих го пак, за да се върна при отвора за навиване. Ключът се промени, за да пасне на вдлъбнатината, когато посегнах към нея. — Хайде... — Започнах да въртя ключа в посока обратна на първата. — Да видим... — вложих малко мускули — какво... — из цялото тяло на войника почнаха да шепнат и жужат зъбни колелца — можем... — продължих да въртя — да... направим.

Не съм учен, нито техник, но май си спомням отнякъде, че във физиката е като в живота. Не получаваш нещо за нищо и ако искаш да извлечеш много, трябва да вложиш много. А аз исках много от най-новото си притежание и не исках да влагам много в него. Според всякаква логика би трябвало да стоя и да го навивам цял час само за да го накарам да направи една-единствена крачка напред, само че ключът, който държах, си имаше собствени правила. Той бе създаден да отключва, да премахва препятствия, да позволява на собственика си да стигне докъдето иска. Аз исках да получа напълно навит войник. Неговата неработоспособност бе препятствието пред мен. Спомних си

как когато държах орикалкума можех с достатъчно съсредоточеност и воля да събера бясно пулсиращата му светлина в един-единствен ярък лъч и да го насоча напред, докато концентрацията ми изневери и той се разпадне. Призовах същата тази съсредоточеност и напрегнах воля да насоча целия скрит в мен потенциал в един-единствен лъч през черната пръчица в ръката си към металната маса на войника.

С всяко завъртане на ключа шумът във войника се усилваше, колелца се въртяха, пружини стенеха, механизми бръмчаха в бясно движение, чуваше се скърцане и дрънчене, докато разни чаркове в дълбините се натягаха, и още, и още. Мислех си за Едрис Дийн и въртях ключа, макар че той се съпротивляваше и заплашваше по-скоро да съдере кожата на дланта ми, отколкото да се завърти на още един градус. Войникът изстърга, бронята му се раздвижи, когато дълбоко в него запасите му от сила се свиха в могъщи ядра, които биха могли да го движат още седем века. Голямата глава над мен се завъртя върху шия от стоманени пръстени, зъбци се зацепваха, заяли механизми поддаваха с остър пукот. А очите, които ме намериха, пламтяха дори в светлината на новия ден.

— Джалан Кендет — изрече той с ръбат глас, който ехтеше като прекалено натегнати струни на лютня.

— Принц Джалан — поправих го. — Виж това момче. — Посочих и изчаках главата да се завърти и да се вторачи в Хенан. — Хенан Вейл. — С него ще влезем в този затвор да измъкнем двама затворници. Ти трябва да вървиш пред нас и да ни пазиш от всичко, което се опита да ни спре.

Главата на войника се извъртя обратно към мен с внезапно и гладко движение, доста по-бързо от движенията му преди навиването.

— Това ще наруши множество закони, важащи в град Умбертиде.

— Забележката е взета предвид. Да вървим. — И магнах към внушителната врата, осигуряваща достъп до Кулата на мошениците.

Войникът закрачи чевръсто към вратата и почука четири пъти. Чух дрънчене, някой промърмори и тя започна да се отваря. Войникът я дръпна рязко и пазачът зад нея излетя на улицата, повлечен от дръжката. Пльосна се по лице малко пред мен. Докато се надигаше на четири крака, го изритах в главата.

— Мама му стара! — Канех се да се извиня, че съм го изритал, докато е паднал, но мен ме заболя повече от него. Заобиколих с

куцукане безчувственото му тяло, като мърморех още пиперливи ругатни. Спрях само колкото да измъкна късия му меч от ножницата.

Докато стигна до входа, механичният войник беше изчезнал вътре. Успях да сграбча Хенан за рамото и да го дръпна назад.

— Само глупаците се втурват презглава. Признавам, че цялото това начинание е изключително глупаво, но дай да не влошаваме нещата още повече. — Избутах го зад мен и надзърнах във фойето. Войникът стоеше там, хванал в едната си метална ръка страж, а в другата — чиновник, грабнат иззад бюрото. Може би ги стискаше прекалено силно, за да викат за помощ, или пък бяха прекалено уплашени, че ще ги направят на кайма, но както и да е, и двамата мълчаха.

— Добра работа... хм... имаш ли име? — Вдигнах поглед към войника.

— Пазител.

— Добра работа, Пазителю. По-добре не убивай никого, ако не се налага. Тия двамата можем да ги сложим в някоя килия, ако се държат прилично. — Би трябвало да съм изпаднал в ужас. Би трябвало да съм на четири пресечки оттук и да не спирам да тичам, но когато потърсех страха си, откривах само лицето на Едрис, каквото беше преди петнайсет години, и мама, свличаща се от меча му за хиляден път, със същото изненадано изражение. — Ей, ти, чиновникът. — Посочих ненужно оплешивяващия мъж, чието шкембе се издуваше в пролуките между многоставните пръсти на Пазителя, а лицето му поаленяваше. — В кои килии са северняците и как да стигнем дотам?

Мъжът прошепна нещо, изцъклил очи, нашарени с кървясали жилки.

— Пусни го, за да може да отговори на въпроса ми, Пазителю.

Войникът отвори ръка и мъжът се строполи с цялата грация на чувал картофи.

Приблжих се още малко към него. Достатъчно, за да помириша, че е напълнил гащите.

— Кажи го пак. И гледай да не сбъркаш, иначе Пазителя ще се върне и ще ти откъсне ръцете.

— Килии десет и тринайсет, четвърти етаж. — Чиновникът си пое хъхрещ дъх. — Моля ви, не ме уби... — Войникът го сграбчи отново в хватката си.

— Продължавай напред! — казах на войника. — Не! Стой! — Той се закова на място на сред крачка. — Върни се и прибири пазача от улицата. — Дори да не се освестеше бързо, щеше да привлече внимание, ако го оставехме да лежи там.

Пазителя покорно излезе с дрънчене и се върна, метнал на рамо безчувствения пазач. След като мина през вратата, я затворих и сложих резетата.

— Към стълбите! — Магнах на механизма да върви нататък и той мина покрай мен, прекоси фойето с дрънчащи стъпки и стигна до централното вито стълбище. Преграждаше го голяма порта от кръстосани железни решетки с орнаменти във формата на роза на всеки възел. Около стълбището имаше множество врати, водещи към различни стаи и коридори, и един щателен, или поне предпазлив човек като мен би трябвало да си подсигури първия етаж, за да има чист път за бягство и да не могат нападатели да се промъкнат откъм тила му. От друга страна, Едрис Дийн почти със сигурност се беше качил право в килията на Снори с разрешителното за изтезания. Пъгнах ключа в ключалката на портата и го завъртях. — Четвъртият етаж! Така каза човекът.

На първия етаж един надзирател се сепна от дрямката си и едва не падна от стола. Успя да нададе кратък стреснат вик, преди Пазителя да го халоса с чиновника. Познатата човешка миризма ми подсказа, че тук се държат затворници. Отключването на вратите около стълбището разкри стаичката за спане на надзирателя, склад, килер с метла и коридор към някакъв проход, който обикаляше в кръг Кулата между два реда килии. По стените му се редяха тежки врати с по едно малко зарешетено прозорче на всяка. Пазителя остави в първата килия стража на портата, стража на приземния етаж, надзирателя и чиновника, изненадвайки дрипавия старец вътре с тази неочаквана компания.

Щом се върнах на стълбището по петите на Пазителя, чух тревожни викове откъм горните етажи. Явно задавеното квичене на надзирателя и последвалото млатене с тъп предмет не бе останало незабелязано.

— Нагоре! Нагоре! — Плеснах с ръце. — А ти стой наблизко. — Дадох знак на Хенан да дойде при мен и приготвих меча си. Страхът вече беше започнал да ме догонва.

Пазителя ни поведе. Надзирателят на втория етаж бе останал на своя пост и чакаше с обкована с месинг тояга в ръка, а от двете му страни стояха двама стражи с изтеглени мечове. Пазителя тръгна срещу тях, разперил ръце, докато те се взираха невярващо в него. Надзирателят изтърва тоягата, единият страж успя да нанесе колебливо мушкане, което отскочи от бронята на войника, и тримата бяха сграбчени в метална прегръдка.

— Ще ги затворим. — Забързах покрай него да отключи вратата към коридора, а после и първата врата от другата страна. Пазителя ме последва и хвърли пленниците си в килията, която този път се оказа празна. — Бързо! — Не знаех колко време имаме, но бях сигурен, че отлита.

Пазителя пое нагоре по стълбите, а аз го следвах плътно. Не бяхме направили кажи-речи и една крачка, когато някакъв страж се втурна надолу по витото стълбище, крещейки боен вик, който приличаше повече на вик на ужас, вдигнал високо късия си меч. Човекът нямаше време да осъзнае срещу какво е изправен, преди да бъде отхвърлен към стената. Пазителя улови омекналото тяло, когато то отскочи от нея.

— Мамка му. — Аленото петно върху зидарията разкриваше неприятна вест. — Внимавай. Няма нужда да ги нараняваш! — Може да не съм най-великодушният човек, но като цяло не си падам по убийствата. Въпрос не толкова на съвест, колкото на гнусливост и страх от последствията. Но за Едрис Дийн смятах да направя изключение и да го нарека справедливост.

Понесъл стража, Пазителя направи още три крачки, като взимаше по пет стъпала наведнъж — оставяше ги опръскани с кръв. Изведнъж главата на мъжа се надигна рязко и през алената каша лъсна спукан череп. Очите на трупа ме намериха и от глада в тях почувствах краката си прекалено омекнали за изкачване на стълби. Хенан се блъсна в гърба ми.

— Той е мъртъв! — Страхът превръщаше гласа ми в писукане. Стражът започна да се бори в хватката на Пазителя. — Бързо! Довърши го! — успях да изкрещя.

Пазителя изпълни заръката със зловеща ефикасност, като блъсна черепа на трупа в стената със стоманената си длан и продължи да натиска, докато от него не остана само петно кървава каша и парченца

кост, стичащи се по камъка. Повърнах жълта жлъч върху стъпалото пред мен.

— Не пускай тялото и продължавай да се движиш. — Избърсах устата си с ръка, а после се огледах за нещо, в което да избърша пък нея. Минах покрай собственото си повърнато и кашата на стената, стиснал нос, който от гаденето, кой знае защо, беше започнал да пулсира адски, като се опитвах да заслоня очи, за да не виждам трупа, който продължаваше да потръпва в хватката на Пазителя.

— Поне е по-лесно да се справиш с тях, когато имаш помощ. — Хенан зад гърба ми май беше по-малко уплашен от мен.

— Проблемът не е в един мъртвец — успях да кажа. — Сега те вече знаят къде сме. — Ако Мъртвия крал ни беше видял през тези очи, би могъл да прати срещу нас всеки труп в града. Зачудих се какво ли ще ни чака отвън, когато слезем по стълбите. Допреди момент найлошото, което показваше въображението ми, бяха редици и редици градски стражи.

Излязохме през арката на стълбището на третия етаж, като гледахме да сме близо до Пазителя. Този етаж изглеждаше досущ като долния, само без надзирателя и стражите. Можех да видя навътре по късия коридор до прохода, обикалящ кулата — нещо тук ми се струваше нередно, но не можех да усетя какво точно.

— Трябва да проверим за стражи — казах. — Не можем да ги оставим да избягат и да вдигнат тревога. — Или да ни издебнат в гръб.

Пазителя направи три тежки крачки напред. Още една тежка крачка и нещо гигантско изникна отстрани, където го бе скривала колоната на стълбището. Появи се и замахна с една голяма метална врата, което моментално ми разкри какво е нередното тук: коридорът към килиите трябваше да е скрит зад заключена врата.

Ударът отлепи Пазителя от пода и го запрати в стената, като пътьом направи на трески бюрото на надзирателя. За миг двамата с Хенан стояхме вцепенени от ужас, взрени нагоре към блестящите медночервени очи на механичен войник, по-широк и по-висок от Пазителя. Създанието държеше вдлъбнатата желязна врата над главата си, готово да ни смачка като мухи. А за разлика от мухите, ние не бяхме достатъчно бързи да изчезнем, когато войникът замахне с вратата към нас. Колелца зажузаха, големите мускули от месинг и

стомана се свиха и желязната врата се понесе надолу, за да ни размаже на мокри петна.

Пазителя се хвърли да се намеси: сякаш тласнат от една-единствена огромна навита пружина, се стрелна под удара, като едва не ми отнесе главата, и се заби в гърдите на другия войник. И двамата се търкулнаха по каменния под и спряха с трясък в отсрещната стена. Станаха, вкопчени един в друг; всеки беше стиснал ръцете на другия и се напъваше да счупи някоя важна част.

— Трябва да помогнем на Пазителя. — Хенан го каза убедено, но не понечи да направи каквото и да било.

— Трябва да измъкнем Снори и Тутугу, докато още можем — отвърнах, макар че от устата ми едва не излезе „трябва да бягаме, докато още можем“. Сграбчих момчето и го изблъсках обратно на стълбището. Зад нас двамата метални бойци вилнееха, без да ги е грижа за страничните наблюдатели. Един бесен ритник на Пазителя откъсна парче камък, голямо колкото главата ми, от ъгъла, откъдето започваше проходът с килиите, и то полетя, рикоширайки в стените. Не можех да кажа кой печели, но макар че войникът от кулата беше по-едър, Пазителя беше навит докрай за първи път от векове и допълнителната сила, която му даваше това, скоро започна да си казва думата. Метал се напъгаше срещу метал, стави скърцаха, подсилващи пръти стенеха под напора и зъбни колела се въртяха с тракане.

— Джал! — Хенан ме подръпна.

Един нит от бронята на войника от кулата се откъсна и се заби в арката над главата ми, превръщайки част от камъка в прах. Аз отскочих и подминах забързано момчето, за да продължа нагоре по стълбите.

Четвъртият етаж миришеше различно, на кръв и повърнато. Не можеше да не го усетиш, дори и със счупен нос. На долния етаж до поста на надзирателя бяха висели палка и фенер; тук от множество куки висяха окови, въжета и ремъци, редом с обичайните инструменти на занаята. На този етаж се криеше нещо повече от прахосване на човешкия живот в малки каменни кутийки. Тук измъчваха. Всяка частица от мен искаше да бягам — имах чувството, че доброволно се оставям под грижите на Джон Резача.

Остър метален трясък отекна откъм стълбището — вероятно някаква важна част на единия от двамата войници бе поддала на

натиска, трупащ се срещу нея.

— Трябва да проверим килиите. — Хенан пристъпи напред. — Да намерим Снори и Тут. — Той никога не бе виждал такива ужаси като мен, никога не беше връзван за маса и посещаван от Мейрес Алус. Освен това не беше страхливец. Късият меч трепереше в ръката ми, струваше ми се прекалено тежък и неудобен. Всяка моя частица искаше да побегне, но някак си всички заедно пристъпиха напред на неуверени нозе и аз избутах Хенан зад мен. Един тих гласец в главата ми си проби път през едва сдържаната паника — без Снори до мен нямаше да стигна далеч, може би дори нямаше да изляза от сянката на Кулата. Щом разпознах в това една по-далновидна версия на тичането към хълмовете, краката ми проявиха по-голяма готовност да изпълняват ролята си.

Отидох до стражевия пост и свалих фенера от куката. Надзирателите си бяха тръгнали припряно, може би се събираха на най-горния етаж, за да окажат отпор. Ако беше така, надявах се да си останат там. Намереха ли кураж да слязат вкупом, спукана ми беше работата. Проверих набързо за някакви следи от надзиратели или стражи, а после отключих вратата към коридора с килиите. Тук вонята беше по-силна, с острия дъх на нещо ново и неприятно... мирис на изгоряло.

Хенан понечи да се втурне напред. Аз го задържах.

— Не. — И тръгнах, протегнал пред себе си късия меч, с фенера в другата ръка. Сянката на острието танцуваше по стените.

— Петнайсет, четиринайсет, тринайсет. — Хенан четеше номерата над вратите. Не знаех дали знае буквите, но дядо му поне го беше научил на римските цифри.

— Наблюдавай коридора — казах му. Не знаех какво ни чака зад вратата, но вероятно не беше нещо, което трябваше да вижда.

— Тъмно е! — Хенан махна с ръка към мрака.

— Тогава си отваряй очите за светлина! — Извърнах се от него, вдигнах фенера встрани от полезрението си и пъхнах ключа в ключалката. Пасна идеално, както винаги, почти сякаш копнееше да се превърти. Щом отключих вратата, върнах ключа в джоба си и пак вдигнах късия меч, който бях откраднал. От другата страна можеше да ме чака Едрис. Вратата изскърца, когато я бутнах, и вонята ме

връхлетя моментално — смрад на канализация, примесена с повърнато и гнилоч, а също така дим и ужасния аромат на изгорено месо.

Мъртъв Тутугу изглеждаше по-дребен, отколкото приживе. Теглото, което бе носил през замръзналата тундра и бесните океани въпреки оскъдните дажби, сякаш се бе смъкнало от него за по-малко от седмица в Кулата. Бяха му оскубали брадата — бе останало само по някое кичурче тук-там сред разранената плът. Лежеше на масата, на която го бяха измъчвали, все още с вързани ръце и крака, и имаше белези от желязото по ръката, корема, бедрата. Мангалът още димеше и три жезла с увити в плат дръжки стърчаха от малката метална кошница с въглени. Мъчителите бяха стояли в готовност, чакайки да пристигне разрешението, и бяха пристъпили към работа веднага.

Стоях и се оглеждах тъпо, без да знам какво да правя. Стаята бе иначе празна, имаше само кана за вода, лежаща счупена на пода, и кофа в ъгъла. И — в някакъв странен контраст с обкръжението — от една верига с кука над масата висеше огледало в дървена рамка — беше евтино и помътняло, но изглеждаше съвсем не на място.

Кръвта от прерязаното гърло на Тутугу образуваше локва около главата му. Беше се просмукала в червените му къдрици и капеше между дъските върху плочите долу. Сигурно е бил още жив, когато влязох в Кулата...

— Хенан! — Завъртях се.

Едрис вече бе хванал момчето и бе опрял меч в гърлото му, а с другата ръка го стискаше за косата. Стояха срещу вратата, до стената на коридора.

— Крил си се в някоя от другите килии... — Би трябвало да съм ужасен за себе си или ядосан заради Тутугу, или притеснен за детето, но някак си нито една от споменатите емоции не идваше, сякаш онази част от мен, която се занимаваше с тези работи, бе решила, че ѝ е дошло до гуша, и се беше прибрала вкъщи за през нощта.

— Позна — потвърди Едрис.

Досега не бях виждал мъртъв приятел. Бях виждал сума ти мъртъвци и някои от тях доста ги харесвах. Арн Убийствения прицел и петзнаците ги бях харесвал. Но Тутугу, макар да беше от простолюдието и чужденец, ми беше станал приятел. Сега, когато вече го нямаше, можех да си го призная.

— Пусни момчето. — Вдигнах късия си меч. Стоманата, която Едрис опираше в шията на момчето, бе покрита с руни и омърсена от некромантия, острието беше значително по-дълго от моето, но дали това щеше да се окаже предимство в теснотията на коридора, не можех да кажа. — Пусни го.

— О, ще го пусна — отвърна Едрис с онази своя крива усмивка върху тънките си устни, — със сигурност. Само първо ми дай този ключ, за който приказват всички, а?

Взирах се в лицето му, върху което трепкаха сенки. Слабата светлина разкриваше възрастта му: лицето му беше нашарено със стари белези, обрулено, но заякнало с годините, а не отслабено. Оставих фенера, като гледах да стоя извън обсега на Едрис, и бръкнах в джоба си за ключа. В мига, щом пръстите ми го докоснаха, едно помладо лице запулсира върху това на Едрис — лицето, което бе имал, когато уби майка ми, и сестра ми в нея, и заби същото това острие, което държеше сега, в гърдите ми. Това продължи само за един удар на сърцето. Единствено очите му останаха непроменени.

Извадих ключа, парче чернота във формата на ключ, като изрязана в света дупка към някаква нощ. Северняците го наричаха Ключа на Локи, в християнския свят биха го нарекли Ключа на Дявола, и нито едно от тези названия не предлагаше друго, освен лукавства, лъжи и проклятие. Ключът на лъжеца.

Усмивката на Едрис се разшири, зъбите му лъснаха.

— Дай го на момчето. Щом минем благополучно през онова, което вдига такава патърдия на долния етаж, ще го взема от него и ще го пусна.

При някои хора желанието за мъст може да е копнеж, който ще ги води от една опасност към друга — може да ги погълне, ярка светлина, която затъмнява всички други и ги прави слепи за опасностите, глухи за предупрежденията. Някои наричат тези хора смели. Аз ги наричам глупци. Смятах себе си за принц на глупците, задето изобщо бях позволил гневът ми да ме доведе в Кулата, противно на всякакъв разум. Сега, дори с мъртвия Тутугу зад мен и неговия убиец пред мен, целият ми гняв изчезна като духнат пламък. Острието, опряно в гърлото на Хенан, улови светлината и вниманието ми. Сенки очертаваха сухожилията, изпънати под кожата, вените, издутината на шията му. Знаех какви ужасни поражения ще нанесе едно бързо

прокарване на стоманата. Едрис беше срязал гърлото на мама с пестеливостта на касапин, колец прасета. Със същото безразличие. Със същото острие.

— Е, принц Джалан? — Едрис притисна меча по-силно, сложил длан зад тила на момчето, за да улесни натиска.

Единственото, което исках, беше да съм навън, на мили оттук, на гърба на добър кон и да препускам към дома.

— На. — Тръгнах към тях, протегнал ключа. — Вземи го.

Хенан ме изгледа свирепо, със същия безумен поглед, какъвто имаше навика да ми хвърля Снори в най-тежките възможни моменти.

— Вземи го! — изръмжах заповедно и пристъпих през вратата навън. Едрис изви още по-здраво ръката си, стиснала косата на момчето, но въпреки всичко не мислех, че Хенан ще вземе ключа. А после той го взе.

Щом грабна ключа от мен, аз се отпуснах и ме заля облекчение. Видях как момчето придобива странен вид, очите му се разширяват, докато нещото вливаше отровата си в него, отваряше врати в съзнанието му, изпълваше го с каквито там видения и лъжи бе запазило за Хенан Вейл.

— Не! — И с един рязък замах Хенан хвърли ключа покрай мен, в килията на Тутугу.

Открих, че скачам към Едрис, насочил върха на оръжието си към мястото на посърналата му усмивка. Той се оказа бърз — адски бърз: успя да вдигне меча си и да парира удара. Може да съм одраскал мекото на ухото му, докато острието ми се плъзгаше покрай него. Хенан се завъртя, оставяйки доста коса в ръката на Едрис, но все пак се изскубна, главата му се тресна в стената и той залитна и се свлече в тъмния коридор.

Отстъпих в рамката на вратата. От всички страни се носеха звуци на движение в килиите, чиито обитатели бяха сепнати от трясъка на стомана, чуваха се приглушени викове.

Едрис напада.

Да се фехтуваш на плаца е едно, но когато някой зъл копелдак се мъчи да отсече парчета от теб, голяма част от обучението ти губи значение. Умът ти, или поне моят ум, не помни почти нищо, докато е пропит с неподправения ужас от това, че някой дава най-доброто от себе си, за да те убие. Единствената памет се крие в мускулите ти,

които, ако са били тренирани година след година, със или без особен ентузиазъм от твоя страна, се възползват максимално от наученото, за да те опазят жив.

Екотът от блъскането на меч в меч в тясно помещение е оглушителен, ужасяващ. Отбивах мушкане след мушкане и отстъпвах бавно, като квичах, когато те минеха прекалено близо.

— Вземи проклетия ключ — успях да изпъшкам наред битката.

Изминалите петнайсет години не тежаха много на Едрис. Той показваше същата бързина и умение, с които бе надвил стража на майка ми, Робин, в Звездната стая. Трябваше да вложи всичко от себе си, за да отбивам атаките му. Обсегът на дългия му меч не ми даваше никакъв шанс да го достигна дори да ми останеше секунда за атака.

— Не го искам тоя проклет ключ! — Отстъпих през вратата на стаята и Едрис ме последва. Фенерът в коридора очерта силуета му. Безумни мисли ломотеха в главата ми сред кипящия там ужас, някакво смахнато желание да се хвърля срещу него и да го изкормя — една от онези идеи, които те погубват.

Има един проблем, когато постоянно потъпкваш най-неразумните инстинкти, тласкащи човек безразсъдно да се излага на опасност. Даже най-трезвомислещите и уравновесени хора имат ограничено пространство за съхранение на такива нежелани емоции. Ти продължаваш да ги тъпчеш в дъното на ума си, но като препълнен шкаф, идва момент, когато се опитваш да натикаш там още нещо и изведнъж някакъв чарк или панта се скъсва, резето поддава, вратата зейва и цялото съдържание се изсипва върху теб.

— Само ме остави жив! — Но още докато го казвах, червената пелена, която се опитвах да удържа, се спусна пред очите ми. Радост като течен огън се надигна в мен и докато едно тънко гласче в главата ми пищеше „не“, аз се хвърлих срещу убиеца на майка ми.

Сега, когато входът се намираше между нас, дългият меч на Едрис се превърна в пречка, ограничаван от касата на вратата. Отбих встрани следващото му мушкане и приклеших острието му в касата с моето, след което забих лакът в лицето му. Усетих как носът му се счупи. Извъртях се, навлизайки в обсега му, като продължих да притискам меча му до последния момент, а когато се озовах с гръб, стоварих лакътя си с всички сили отстрани по главата му. Без да се

обръщам, хванах меча с две ръце, завъртях го и го забих под мишницата си в гърдите му. Острието изстърга между ребрата.

Отдръпнах се, щом Едрис изрева от болка, и залитнах назад в килията. Мечът ми, заседнал в някаква кост, бе изтръгнат от ръката ми. Неговото оръжие издрънча на плочите зад мен. Успях да спра точно преди да се просна върху останките на Тутугу на масата и да се обърна. Едрис Дийн стоеше в рамката на вратата, облегал на касата, и стискаше с две ръце късия меч, забит ниско в гърдите му. Алена кръв се стичаше по стоманата.

— Умри, мръсно. — Думите ми излязоха като шепот. Бойният бяс ме бе напуснал също толкова бързо, колкото бе дошъл. Закашлях се и гласът ми се върна. Вложих в него малко кралска властност. — Ти уби една принцеса на Предела — заслужаваш по-лоша участ от тази, която сполетя Тутугу. — Струваше ми се прекалено леко измъкване той просто да умре. — Бъди благодарен, че съм цивилизован човек... — Грубите думи може да не означават много след удар с меч, но бяха единствената сол, която можех да втрия в раната.

Едрис гледаше как кръвта му капе по пода, потресен от този обрат в късмета си. Вдигна алените си ръце и ме погледна, а от устата му рухна тъмночервено. Фактът, че точно тогава се усмихна, показвайки окървавените си зъби, малко ми пресече вдъхновението, но аз продължих, като се мъчех да не допусна в гласа ми да проличи неувереност. Знаех достатъчно за раните, за да разбера, че нанесената от мен е смъртоносна.

— Некромантката, която ти дава заповеди... няма да е доволна. Не мисля, че трупът ти ще получи свястно погребение. — Опитах се да му върна усмивката.

— Това... — Едрис си пое хриплив дъх, част от който влезе покрай стоманата ми, образувайки черни мехурчета, — беше грешка.

— Адски си прав! А първата ти грешка беше, че се захвана с мен... — Една ужасна мисъл ме накара да млъкна. Осъзнах, че Едрис ме е приклепил невъоръжен в килията... — Надяваш се, че като умреш, некромантката ще те вдигне отново, за да довършиш работата!

— Всички кралски особи ли сте толкова тъпи? Или тази кучка майка ти се е съешавала с брат си, за да те роди? — Едрис се оттласна от касата на вратата, скърцаше със зъби от болка. Хвана дръжката на меча ми, стърчащ от тялото му. — Никаква некромантка не ни

наблюдава от хълмовете, глупако. — Той изтегли меча и от раната рукна черна кръв. — Аз съм некромантът! — Смях или кашлица се изтръгна от устата му и пръсна кръв между нас. Няколко капки паднаха върху вдигнатите ми ръце и запариха като нажежен метал, излян от тигела.

Единственият ми шанс се криеше в бързината и повратливостта. Едрис може да набираше сили, но все още се движеше малко сковано и непохватно. Отстъпих крачка назад, после още една и се приготвих да скоча, щом той опразни входа. Задният край на туниката ми се закачи в нещо. Дръпнах се, но открих, че се е закачил здраво. Едрис пристъпи в килията с късия ми меч в ръка. Острието бе черно от капещата кръв.

— Колкото по-близо сме до смъртта, толкова по-трудно е да ни убият. — Той се усмихна пак. Лицето му беше в сянка и само блясъкът на очите му подсказваше жаждата за убийство.

— Чакай сега... дай просто да се разбе...

Той обаче не изчака, а продължи напред без бързане, вдигнал нетрепващо меча, с връх, насочен към лицето ми. В отчаянието си рискувах да се озърна назад да видя в какво съм се закачил. Тутугу се вираше в мен от масата и в очите му гореше познатият глад на мъртвите. Ръката му се беше извила в металната скоба около китката и бе впила пръсти в туниката ми.

Дръпнах по-силно, но бях платил добра пара за дрехата и ленът не искаше да се къса. Погледнах пак към вратата и видях, че Едрис вече стои пред мен, вдигнал собствения ми меч и готов да го забие в главата ми.

— Не! — нададох безнадежден вопъл за пощада, докато се смъквах на колене, навел смирено глава. Може да не беше най-добрият начин да умре един принц на Червения предел, но всичките ми зрители бяха или мъртви, или на път към смъртта. — Моля те...

Единственият отговор, който получих, беше мокрият звук от стомана, разсичаща плът, и кръв, рукнала по раменете ми. Болката дойде силна и пареща и обгори шията и гърба ми. Кръвта беше навсякъде и моментално ми призля, някаква дълбока умора се протегна отнякъде, за да ме повлече надолу. Останах където бях паднал, чакайки светлината да помръкне или да ме подмами към себе си, или каквото там трябва да прави в последните ти мигове.

— Кучка — промълви Едрис със задавен глас.

Позачудих се над тази дума, но осъзнах, че трябва да се откажа от въпросите и да потъна в безпаметност... Краката пред мен се раздвижиха, може би за да ме оставят да падна, но зад тях видях още два... по-апетитно оформени... подаващи се изпод мръсна пола. Това ме накара да вдигна очи. Едрис беше отстъпил към вратата, с врат, килнат под неудобен ъгъл, и кръвта шуртеше от разрез, който, изглежда, бе направил нелож опит да стигне до гръбнака му. Кара кръжеше около него, с чудесна синина на окото, стиснала собствения си краден къс меч, също толкова почернял от кръв като този на некроманта.

Залялата ме кръв беше на Едрис и ме изгаряше с некромантията си. Останах на колене, с капеща от косата и ръцете ми кръв, все още стиснат в хватката на Тутугу.

Въпреки втората си смъртоносна рана Едрис направи бърза крачка към Кара, като поклащаше леко меча пред себе си.

— По-добре бягай, Едрис Дийн, иначе ще довърша работата. Скилфар многократно ми е казвала с какво удоволствие би пила от черепа ти, вдигайки тост за Синята дама. — Кара замахна към меча му и двете остриета се срещнаха с трясък.

Едрис отвърна нещо, но гъргорещите думи излязоха от гърлото му прекалено неясни, за да ги разбере.

Кара се засмя. Студен смях.

— Да не мислиш, че мъртвите ме плашат, Дийн? — И докато говореше, фенерът помръкна, всяка сянка се стъсти и уголеми, мракът се загърчи във всеки ъгъл, сякаш най-черните чудовища се размърдваха от сън там. Едрис финтира вдясно, запрати късия меч към Кара, а после се заклатушка тромаво към вратата. Тя понечи да го последва, готова да го прониже в гърба, но се закова на място, вперила поглед в нещо на отсрещната стена. Още едно огледало, досущ като първото. Не знаех как не съм го забелязал. Тя изглеждаше запленена от отражението си. Хвърлих поглед към Едрис и го видях как забави ход и започна да се обръща. Трето огледало висеше над вратата и зърнах в него мътно отразено нещо синьо — може би вихреца се роба?

— Джалан — процеди Кара през зъби, без да добави към името ми нищо друго.

— Какво? — Погледнах наляво и видях още огледала, които не бях забелязал. Две висяха на височината на главата ми. Едрис довърши

обръщането си. Щеше да е лице в лице с Кара, ако тя не се взираше в огледалото, което първо бе приковало вниманието ѝ. Едрис се ухили и черна кръв потече по челюстта му. Започна да вади ножа на кръста си, зловещо острие от туркманско желязо, цели осемнайсет тъмни сантиметра, тънко и нащърбено.

— Счупи... огледалото. — Кара процеждаше през зъби всяка дума, сякаш водеше борба, в която едва успяваше да поддържа равновесие.

— Кое огледало? — Бяха поне десет и това ми се струваше нелепо. — И с какво? — Зърнах отново синята роба, мимолетно отражение, първо тук, после там, и очи, очи в сенчестата безпределност зад стъклото, които се виждаха само като блещукане, но наблюдаваха.

— Бързо! — изпъшка Кара.

Едрис беше измъкнал ножа си; държеше го непохватно заради голямата дупка, която бях пробил в гръдния му мускул.

Хвърлих се напред, все още стискан за туниката от мъртвата ръка на Тутугу, докопах счупената кана на пода и се завъртях да я метна към първото огледало, което бях видял. Сега там висяха поне шест, скупчени нагъсто. Отраженията в тях не показваха нищо от килията — вместо това разкриваха някакво друго тъмно място, където горяха свещи, сякаш всяко огледало беше мъничък прозорец към стаята отвъд. Полувидимите очи ме намериха, съсредоточиха се върху мен, отнеха силата на ръката ми, замъглиха ума ми със синева по-дълбока от морето, по-ярка от небето. Въпреки всичко метнах каната на сляпо, наслуки. Разнеслият се трясък на счупено стъкло бе толкова силен, че щеше да ме събори, ако вече не стоях на колене. Вдигнах ръце, очаквайки да бъда засипан с град от стъкло. Но не стана нищо.

Огледах се и видях Кара в средата на килията. Все още изглеждаше замаяна.

Едрис излезе със залитане през вратата.

— Хенан е отвън! — викнах на Кара, но още докато го изричах, осъзнах, че току-що съм напомнил за това и на некроманта. Без да чака, Кара се втурна след него — много благородно от нейна страна, като се има предвид, че последното, което бе направило момчето за нея, беше да я цапардоса по тила с чорап, пълен с флорини.

Излизането ѝ ме остави сам, на колене, затънал в собственото си нещастие, с оголен корем и туника, набрана под мишниците, стискана все още от мъртвата твар, вързана за масата. Огледах се диво за черния ключ на Локи, изгубен сред мръсотията на потъналия в дълбоки сенки под. Благодарение на късмет, зорки очи или някакъв фокус на самия ключ го видях, изкусително близо, но все пак извън обсега ми. Напрегнах сили и протегнах ръка, докато ставите ми щяха да изскочат, и зашавах с пръсти, сякаш това би ми помогнало да преодоля петнайсетте сантиметра разстояние.

— Пусни ме, проклет да си!

Може да беше съвпадение, но в момента, щом отправих искането си, нещо поддаде и аз политнах напред, като едва не забих счупения си нос в плочите. Станах с ключа в ръка и го скрих в колана си точно преди Кара да се върне със залитация Хенан.

— Едрис? — попитах.

— Измъкна се — каза тя. — Но двама механични войници се бият два етажа по-надолу. Той не изглеждаше достатъчно бърз да мине покрай тях. — Сви рамене.

— Ти не би ли трябвало да го преследваш? Баба ти май искаше да си пие чашката преди лягане от черепа му?

Тя се усмихна криво.

— Това си го измислих.

Бутна Хенан да седне до стената.

— Не мърдай оттук. — И отиде при масата. Докато стигне дотам, успях да се изправя. Тя разпери ръка над лицето на Тутугу и той се помъчи да я ухапе.

— Недей...

Тя завъртя рязко глава към мен.

— Недей какво?

— Ами... — Не бях сигурен. Знаех само, че той ми беше приятел, а аз не бях успял да го спася. — Ти си заклет в мрака! — Най-доброто обвинение, което можех да намеря.

— Всички сме заклет в нещо. — Тя посегна внимателно и опря пръст в челото на Тутугу. Трупът му омекна и когато тя дръпна пръста си, видях на челото му една от малките ѝ железни пластинки с руни. — Сега вече не могат да го използват. — Изправи се с блеснали очи. — Тутугу беше добър човек. Заслужаваше нещо по-хубаво.

— Ще отиде ли във Валхала? — попита Хенан, все още приклепнал на пода. Изглеждаше така, сякаш главата му още не се е избистрила от сблъсъка със стената.

Сведох поглед към обезобразения труп на Тутугу. Очите ме защипаха необяснимо. Сигурно го бяха били всеки ден. Петите му бяха разранени, пръстите на краката — счупени.

— Защо? — Не виждах смисъл. — Защо просто не им е казал къде е ключът? — Банката нямаше интерес да убива северняците. Ако Тутугу им беше предал ключа още в началото, можеха да ги прокудят по пътя на север преди Едрис Дийн даже да разбере, че са заловени.

— Снори — каза Кара. — Ако беше предал ключа, това щеше да е все едно предава децата на Снори. Или поне знаеше, че така би го видял той.

— За бога! Не може да се е страхувал чак толкова от Снори.

— Не става дума за страх. — Кара поклати глава. — А за лоялност. Той не би могъл да причини това на приятеля си.

Притиснах длани към очите си и се опитах да си избистря мислите. Щом ги свалих, до съзнанието ми отново достигнаха приглушените викове откъм коридора. Не бяха секвали — просто аз бях престанал да ги забелязвам.

— Снори!

Втурнах се към десета килия и отключих вратата.

Бяха оковали Снори в тежки метални гривни, забити в стената, а устата му беше запушена. По него нямаше следи от мъчения, но раната, която носеше още от Севера, срезът от острието на убиеца, сега представляваше ивица разранена плът, широка два-три сантиметра и дълга две педи, покрита с коричка сол, която растеше в остри като игли кристали, някои дълги колкото нокът.

Снори се задърпа в оковите си. Китките му кървяха там, където гривните се бяха впили в тях. Кара извади от колана си къс нож и посегна към парчето кожа, запушило устата на северняка.

— Чакай! — Втурнах се напред и сграбчих ръката й. — Дай на мен.

Тя ме изгледа яростно.

— Да не мислиш, че ще му прережа гърлото?

— Ти искаше да го оставиш тук! — извиках и изтръгнах ножа от ръката й.

— Ти също! — изсъска тя.

— Не съм искал... Аз само... Както и да е, ти искаше да занесеш ключа на онази вещица на север!

— Ти също. Само че на друга вещица и не толкова далеч на север.

Нямах отговор на това, така че се заех да режа ремъка. Макар и жилава, кожата поддаваше лесно под острия нож. Така бе трябвало да поддаде и Тутугу. За да се спаси този идиот. Отпуших устата на Снори и той се разкашля. Главата му клюмна.

Кара пристъпи към него и посегна да повдигне главата му. Гледах я и изведнъж осъзнах колко нелогично е всичко.

— Ако Скилфар е искала ключа, защо просто не го взе, когато Снори стоеше пред нея? Или... ти си тази, която го иска? — Дали това беше алчността на самата Кара, или Скилфар я използваше да открадне ключа, за да избегне проклятието? В крайна сметка нямаше значение.

— Свали оковите. — Тя посочи с брадичка.

— Не мога, захванати са с нитове. Трябва ковач. — Не откъсвах очи от нея, търсех признаци за предателство.

Тя се извърна от Снори и загрижеността ѝ се втвърди в нещо друго.

— Още не си разбрал какво държиш в ръката си. Използвай го! Използвай и главата си най-последно.

Преглътнах един остър отговор и реших да не ѝ напомням кой е принцът тук. Наложих се да се изправам на пръсти, за да стигна до гривната на китката на Снори, и без големи очаквания взех ключа, все още във формата, пасваща на ключалката на вратата, и притиснах края му към първия от двата железни нита, които я държаха. Нещото устоя. Натиснах по-силно и с протестиращо стържене нитът се изхлузи и падна на пода. Повторих действието и разбих гривната. Снори клюмна напред.

— Къде е Тут? — Успях да надигне глава, но каквато и сила да бе подхранвала борбата му с оковите, вече я нямаше.

Оставих Кара да му отговори, докато аз махах гривната от другата му китка.

— Във Валхала. — Тя се извърна, отиде при Хенан и сложи ръка на рамото му. Момчето трепна, но не се отърси от ръката ѝ.

Освободен от втората гривна, Снори рухна на колене, а после се строполи напред и отпусна глава върху ръцете си на пода. Махнах гривните на глезените му и посегнах да сложа ръка на гърба му, но я дръпнах, преди да го докосна. Нещо в него ме наведе на мисълта, че май би било по-безопасно да пъхна ръката си в кафез с диви котки.

— Можеш ли да ходиш? — попитах. — Трябва да се махаме оттук.

— Не! — Снори се отгласна с рев от земята. — Няма да си тръгнем, докато всички те не умрат! До последния човек!

Кара пристъпи към него.

— И къде ще свърши всичко? Кой е последният? Надзирателят от долния етаж? Мъжът, който доставя храна за Кулата? Банкерът, подписал заповедта за арест? Помощникът му?

Снори я отблъсна озъбен.

— Всичките. — Измъкна късия меч от колана ми, прекалено бързо, за да го спра.

Вдигнах ключа пред него.

— Тутугу умря, за да можеш да използваш това. Издържа на нажежените жезла, защото те го смятаха за по-слабия, за човека, когото могат да разколебаят. — Притиснах ключа в дланта на Снори, макар и готов да го дръпна обратно — все пак той беше всичко, което имах. — Ако останеш, ще дойдат механични войници... ще умреш тук... болката, изтърпяна от Тутугу, ще се окаже безсмислена.

— Болката винаги е безсмислена — изръмжа той. Лицето му бе обрамчено от мръсни кичури черна коса, зад която проблясваха пламтящи сини очи.

— Тутугу помнеше за децата ти — казах му. — Може би и ти трябва да си спомниш.

Ръката му ме сграбчи за гърлото, толкова бързо, че изобщо не видях движението. Усетих само, че изведнъж съм прикован към стената и че дишането е изчезнало като възможност.

— Никога... — върхът на меча бе на сантиметри от лицето ми, насочен между очите ми — не говори за тях. — Стори ми се, че ще ме убие, и бях толкова изненадан, че нямах време да се уплаша. Но думите ми сякаш достигнаха до него — може би защото нямаше какво повече да добавя — и миг по-късно той ме пусна и раменете му

провиснаха. Изведнъж открих, че краката ми са били отделени от пода, и падането разтърси гръбнака ми.

— Стига ли ви вече? — Кара ни изгледа един след друг, намръщи се и тръгна да излиза. Хенан я последва, подир него и Снори. Аз вървах най-отзад.

Стигнахме само до килията на Тутугу. Дългият меч на Едрис още лежеше на пода до вратата. Аз го взех предпазливо, донякъде очаквайки да ме ухапе. Беше ме хапал и преди.

— Клада. — Снори посочи трупа на Тутугу. — Ще вдигнем клада. Достатъчно голяма, че пушекът ѝ да стигне до Асгард.

— Откъде, по дяволите...

— Врати — прекъсна ме Снори. — Отворете килиите. Използвайте ключа, за да разглобите пантите. Донесете ги тук.

Така и направихме. Врата след врата. Едно почукване с ключа стигаше, та осите на пантите да изхвъркнат. Кара заповядваше на всеки обитател на килиите да намери ключове от мъртвите надзиратели и да освободи затворниците на горния етаж. Всички се съгласяваха, но пък те бяха тук за мошеничества и измами, така че дали някой е поставил собственото си спасение след това на събратята си по затвор нямам представа.

След десет минути Тутугу лежеше на масата си, заобиколен от море от врати. Снори взе парцали и слама, напои ги с газ от лампите и ги запали. Изрече думите, докато огънят се разгаряше и над нас се закълби гъст дим, стелец се в тъмен покров под тавана.

— Ундорети сме ние. В битка родени. Размахвай чука, размахвай брадвата, от бойните ни викове и боговете треперят. — Пое си дъх и продължи на стария език на Севера. Кара се присъедини към него в припева на молитвата. Светлината на огъня трепкаше и по двамата. Снори допря пръсти до руните, татуирани в черно и синьо по дебелите мускули на ръката му, все още видими под мръсотията. Сякаш думите му бяха прощаване с Тутугу, а може би и с ундоретите, след като сега бе последният от техния клан.

Накрая, когато таванът вече бе скрит от гъст дим, който стигаше достатъчно ниско, за да докосне главата на Снори, а по бузите ни избиваха мехури от огъня, той свърши.

— Сбогом, Тутугу. — И Снори се извърна.

Аз останах още миг, загледан в Тутугу през трепкащия от пламъци въздух. Дрехите му вече започваха да горят, кожата му се сгърчваше от жегата.

— Сбогом, Тутугу. — Димът ме задави и не можах да изрека думите без запъване, освен това влезе в очите ми и ги насълзи. Извърнах се и забързах подир другите.

Заварихме Пазителя да ни чака — победител в двубоя, но твърде очукан, за да ни придружи през града, без да привлича нежелано внимание. Все пак реших да го задържа наблизко, докато не сме готови да тръгнем.

Приземният етаж се оказа щателно оплячкосан от затворниците, но една тежка врата им бе устояла. Забързах към нея да я отключа. Нуждаехме се от всичко, което успеем да докопаме.

— Хайде! — Снори тръгна към главния изход.

Кара ме хвана за рамото — и изведнъж се втренчи през отворената врата.

— Какво, по...

В помещението имаше рафтове от пода до тавана, дълбоки и разделени с прегради, всичките отрупани с всевъзможни предмети, от документи до вази, от сребърни чинии до стари обувки.

— Благодаря на Бога за умбертидските счетоводители! — Посегнах към една позлатена урна. Докато мошениците бяха изтезавани в килиите горе, тук долу всичките им притежания лежах подредени, описани и недокоснати в очакване цялата законова процедура да приключи.

Снори мина покрай мен, като отблъсна алчната ми ръка. В помещението имаше и оръжия, макар и малко, и двамата северняци се насочиха право към тях. Кара грабна едно копие, окачено на отсрещната стена — Гунгнир, сътворено от собствената ѝ ръка.

— Нали не мислиш, че това ще изплаши Келем? Та то дори не попречи на градската стража да ви залови!

Кара ме изгледа, килнала глава, после се обърна към стоящия на вратата Пазител. Промуши се покрай Снори и бавно протегна копието, докато върхът му не докосна самотната дупка в бронята на механичния войник. Съвпадаха идеално.

— Те водеха със себе си двама войници. Този, който хвана Снори, дойде откъм гърба ни, през стената, и уви ръце около него.

Снори оглеждаше острието на Хел — брадвата на баща му също бе сред оръжията в склада. Погледна ме и се усмихна сурово — за пръв път, откакто го бях намерил тук.

— Сега вече сме готови.

33.

Докато излезем през вратите, отвън беше започнала да се събира тълпа. Цялата горна половина на Кулата на мошениците бълваше дим през прозорците си. Преди да си тръгнем, наредих на Пазителя да претърси сградата за Едрис Дийн и му обясних на колко точно парченца да разкъса трупа.

— А, да, и освен това пусни всички от килиите — добавих. Не ми допадаше мисълта да оставя някого да се изпече, но най-вече исках в Умбертиде да щъкат на воля колкото се може повече измамници. Така властите може би щяха да са прекалено заети, за да хвърлят големи усилия за повторното ми залавяне.

Никой не ни спря, докато заедно с другите затворници изчезнахме в лабиринта от тесни улички на Умбертиде. Ако Едрис Дийн се беше измъкнал от сградата, сигурно бе имал по-важни неща за вършене, отколкото да вдига тревога, защото видяхме само неколцина градски стражи и те се опитваха да не бият на очи, за да не би някой да предложи да спрат вълната от бягащи затворници. Искрено се надявах Едрис да е изпъзлял някъде да умре, но и в най-лошия случай смятах, че дори на един некромант ще са му нужни време и средства да се възстанови от такива рани, каквито беше понесъл той.

Слънцето вече се издигаше над покривите. Забързахме по тесните улички след Хенан, който беше научил пътищата за влизане и излизане от града, ненужни или непознати на честните хора. Най-лесният начин за излизане от Умбертиде се оказа да изкатерим стената, вместо да пълзим по канализационните тръби, през които се беше вмъкнало хлапето. За Кара там щеше да е тясно и зловонно, а ние със Снори изобщо нямаше да се поберем вътре. Освен това стените на всеки град, който не е в състояние на война, не се пазят особено зорко, а и колоната дим, издигаща се от Кулата на мошениците, привличаше погледа на всеки страж, който би могъл да бди. Ето защо се оказа

достатъчно лесно да намерим участък от стената, където да я прехвърлим.

Единственият истински проблем беше купуването на въже и кука. Адски трудно е да измислиш сваятна причина да искаш кука, а още по-трудно е да намериш ковач, който да не ти каже да платиш сега и да се върнеш след три дни.

— Хвърляй по-високо — посъветва ме Кара, когато желязната кука едва не ме уцели по главата при второто си падане.

Поспрях и я изгледах с присвити очи; спомних си, че още не съм й простил, задето ми счупи носа.

— „Хвърляй по-високо“? Това сигурно го казва мъдростта на вълвите? Всички тези години изучаване на тайнства...

При третия опит хвърлих куката по-високо и тя се закачи за стената. Катеренето по тънко въже без възли се оказа доста по-трудно, отколкото си представях, и прекарах близо пет минути в подскоци и напъване, без да се издигна на повече от метър над земята. Накрая му хванах цаката, поне донякъде. Тласкан най-вече от смущение, успях да издрапам нагоре по въжето до върха на стената пред погледите на двама беззъби старци и растяща тълпа от бездомни хлапета. Кара и момчето ме последваха без видимо усилие, Кара с копието Гунгнир, привързано към гърба й. Снори беше последен и раната му пречеше, макар че той изръмжа от болка само веднъж. Открих, че слизането от другата страна е хем по-лесно, хем по-бързо. И по-болезнено в края.

Щом се събрахме в подножието на стената отвън, забързахме по прашната спечена от слънцето земя към близката маслинова горичка и се свряхме сред дърветата.

— Е? — Кара заговори първа. Бяхме следвали наклона на терена през шарената сянка, докато пред очите ни се появи Умбер, реката, без която градът зад нас щеше да е само пустош, осяяна с мескитови храсти и поскана от дръгливи кози.

— Какво „е“? — попитах, докато пъдех с ръка мухите, които много държаха да изпият ако не кръвта, то потта ми.

— Знаеш ли пътя?

— Хенан познава тайните пътища. Аз дойдох по Римския път. — Не след дълго голяма част от умбертидската стража щеше да претърсва

северния отрязък от Римския път. За Снори това нямаше значение. Той се насочваше на юг, към скръбните земи, където Келем се беше заселил в солна дупка, известна като мината Кръптипа.

— Знаеш ли пътя към мината?

— Мината на Келем ли? Че откъде-накъде? Аз съм в Умбертиде, защото чичо ми ме прати да се погрижа за някои банкови дела, а не да търся някакъв си съсухрен маг и... и да го моля за разрешение да направя нещо изключително глупаво. — Всъщност знаех пътя, поне приблизително, но тъй като нямах интерес да ходя там, запазих този факт за себе си.

— Снори? — Хенан вдигна нещастно очи към северняка, който тънеше в своето собствено нещастие. Гледката на такова печално изражение върху толкова младо лице ми напомни, че Тутугу е мъртъв — факт, който се опитвах да изтикам в дъното на съзнанието си, на мястото, където нещата биват забравяни.

— Аз знам пътя. — Снори вдигна поглед, със зачервени очи, стиснати зъби, дяволски страшен. — Сега ще взема ключа — а вие можете да останете или да дойдете с мен.

Изучих широката длан, която той протегна към мен, и присвих устни.

— Не измъкнах Хенан от един затвор и не щурмувах друг само за да ти дам ключа, който спечелихме тримата заедно — аз, ти и Тутугу. Аз влязох там, за да ви спася живота. А като имаме предвид, че можех просто да си тръгна с ключа, някои хора биха казали, че имам доста голямо основание да го смятам за свой. Така че най-малкото би могъл да помолиш, вместо да изискваш, а току-виж да покажеш и малко шибано уважение. — Съжалих за ругатнята още в мига, щом излезе от устата ми. Отчасти защото един принц не иска да го видят принизен дотам да разговаря на уличен език с простолюдието, но най-вече защото слънчевата светлина пламтеше по острието на брадвата, прикрепена на гърба на Снори в кожения калъф, за който наскоро бях платил.

Проточи се опасна тишина и всяко мускулче в тялото ми се напрягаше бавно в очакване на предстоящия удар. Снори посегна и аз трепнах толкова силно, че едва не отбих ръката му. Той ме хвана за рамото и тъмносините му очи се взряха в моите.

— Съжалявам, Джал. Не знам как се добра до нас, но за това е бил нужен кураж и умение. Благодаря ти. Тутугу ще разказва тази история на масите във Валхала. Северът няма да забрави. Ти си истински приятел и сбърках, че ти говорих по този начин.

Постояхме така около минута, той със сведена глава, извисяващ се над мен, отпуснал тежка ръка върху рамото ми, а аз дуещ се от гордост. Някои хора могат да ти повдигнат духа само с няколко думи. Снори беше един от тях и макар да знаех как действа това и да го бях виждал преди, то пак действаше.

Сложих ключа в отворената длан на другата му ръка и тя се сви в юмрук около него. Веднага изпитах чувство на загуба, макар да знаех, че този предмет крие в себе си поне десет вида отрова.

— Трябва да го направя — каза той и май наистина си вярваше.

Опитах се да проумея думите му. Трябваше да отнесе ключа на мъжа, пратил убийци да го погубят? Трябваше да отнесе ключа на мъжа, който го искаше толкова отчаяно, че да се пресегне на повече от хиляда мили за него? Трябваше да влезе в леговището на смъртоносен маг и да се изправи срещу него в безнадежден двубой... а „наградата“ му беше да отвори врата към смъртта и да поеме на нова самоубийствена мисия, която не би могла да му даде онова, което искаше?

— Не, всъщност не трябва.

— Трябва. И не бих искал до себе си друг, освен теб, Джалан, принце на Червения предел. Но това е моето пътешествие и няма да моля никого да сподели опасността с мен. Аз те поведох на север срещу враговете си — няма да те заведа и в Хел.

Проклет да съм, ако не усетих как устата ми сама се отваря да му възрази. Успях да потисна едно пламенно заявление, че бих стоял до него срещу всички орди на подземния свят.

— Виж сега. Келем иска да отидеш там. Тегли те на юг с тази рана в тялото ти. Попречи ти да стигнеш до вратата в пещерата на Еридруин и по същия начин би затворил всички други, при които отидеш. Знаеш, че той те придърпва. Божичко, та ти излезе от онази кула само заради сънищата!

— Какви сънища? — Кара пристъпи към нас, вдигнала вежди.

Раменете ми увиснаха.

— Келем е наел сънен вешер, Сагеус, двамата със Снори го срещнахме в Анкрат. Той ме торможеше с кошмари за Хенан, докато не го открих. Хенан ме отведе до Снори. Ето на, не съм дошъл за никого просто от геройство. Дойдох, защото не можех да спя. След седмици безсъние човек е готов да опита всичко, за да намери покой.

— Седмици ли? — Кара се усмихна и извърна поглед.

— Седмици!

— Но ние бяхме заловени само преди пет дни — отбеляза тя.

Взрях се гърба ѝ, докато се отдалечаваше, и се опитах да преразгледам самооценката си. Може би все пак имах съвест...

Снори свали ръка от рамото ми и отстъпи назад.

— И двамата знаем, че ключът е проклетие, Джал. В него няма щастие, само измама. Ако се откажеш от него, ще си спестиш повече печал, отколкото си представяш.

И протегна ключа на Локи към мен. В очите му имаше състрадание.

— Но ти си прав — заслужил си го. Нямам право да го искам от теб. — Кара се обърна и се втренчи в ключа толкова напрегнато, че си помислих, че всеки момент може да се хвърли напред и да го грабне.

Част от мен подозираше, че Снори е прав — би трябвало да откажа. Въпреки това, ако имах някакво бъдеще във Вермилиън, то вероятно започваше с предаването на ключа в ръцете на баба ми. А и просто не исках да се откажа от него.

Взех ключа от Снори.

— Аз няма да мина през вратата, ако я намерим, но ще дойда с теб и ще нося това бреме до последно. И ако ти застанеш пред онази врата и поискаш да я отключи... ще го направя. — Произнесох го като храбра и мъжествена реч, като го гледах право в очите. — Така би постъпил един приятел. — Освен това да остана в компанията му, докато се движим в неочаквана посока, вероятно беше най-добрият ми шанс да не бъда заловен от умбертидските власти и хвърлен обратно в затвора. Кара ме стрелна с подозрителен поглед, сякаш ми четеше мислите, но ако наистина можеше да ги чете, то след всички онези седмици на похотливи копнежи по нея в лодката мнението ѝ за мен едва ли можеше да падне по-ниско. Дарих я с победоносна усмивка, плеснах Хенан по гърба и тръгнах напред, прибрал отново ключа дълбоко в джоба си.

— Къде отиваш? — попита Кара, докато минавах покрай нея. — Нали каза, че не знаеш пътя.

Тук ме беше спипала, затова кривнах към реката и клекнах да си измия ръцете.

— Чистотата е важна почти колкото набожността, скъпа лейди, и тъй като се намирам в компания на езичници, мога поне да се стремя да отмия мръсотията от себе си.

Лагерувахме край реката, до един бавен завой, където Умбер се виеше през равнината. Всички се възползвахме от възможността да отмием събираната близо седмица затворническа мръсотия. На няколко пъти трябваше да си напомням, че Кара е коварна заклета в мрака езическа вещица, защото изглеждаше адски добре суха и мръсна, и още по-добре мокра и чиста. Прекалено дълго бях карал без жена. Така става, като се съсредоточиш прекалено върху хазарта. Това е единственият му недостатък. Е, освен губенето.

Казвам „лагерувахме“, но по-точно би било „лежахме в едно лозе“. За щастие небето бе ясно, а въздухът — още топъл от спомена за дневната горещина. Кара седеше до Снори, чистеше раните му и ги мажеше с паста от някаква билка, намерена по речния бряг. Разкъсванията, оставени от оковите, бяха дълбоки и грозни и вероятно щяха да заберат, ако не се лекуват. Дори и с лекарска помощ в жегата раните имат склонността да загнойват, а навлязат ли лошотиите в кръвта ти, ще те завлекат преждевременно в гроба, който и да си.

Основната рана — тази, която му беше нанесъл убиецът на Келем, — не бе по силите на Кара. Виждах, че не му дава мира, и начинът, по който все се озърташе на югоизток, ми подсказа накъде го тегли. Зачудих се колко ли от мислите му сега са негови собствени. Ако Кара наистина беше преградила достъпа на Баракел до Снори, за да има по-голям шанс да приложи своите чародейства и да открадне ключа, значи му бе причинила двойна злина. Докато той беше заклет в светлината, собствената му магия се съпротивляваше на раната. Но сега, когато бе останал беззащитен, инфекцията на заклетия в камъка щеше да се разраства, докато не го убие или не пречупи волята му.

След като вълвата приключи със Снори, се опитах да я накарам да се погрижи за носа ми — в края на краищата именно тя го беше

счупила, — но тя заяви, че не бил счупен и че по-скоро трябвало аз да се погрижа за насиненото ѝ око.

— Това Джал ли ти го направи? — Снори вдигна очи от гроздето, което опитваше, потръпвайки от киселината му толкова рано през сезона.

— Дълга история. — Побързах да легна и да се втренча в първите звезди, които тъкмо бяха почнали да се показват в тъмноморавото небе. Раменете ме пареха там, където ги бе заляла кръвта на Едрис Дийн, кожата започваше да се изприщва и да се бели, сякаш съм прекарал прекалено дълго на слънце. Болеше, но аз се утешавах с мисълта, че некроманта вероятно го боли повече. Ако трябваше да се оставя да ме залее още един галон кръв, за да се уверя, че той е мъртъв завинаги, цената щеше да си заслужава.

Зачудих се дали Мълчаливата сестра е видяла това, когато е погледнала в бъдеще, толкова ярко, че я е ослепило. Или може би не е видяла нищо отвъд гибелта на неродения, който търсеше ключа под Горчивия лед. Дали бе попречила на Мъртвия крал да се добере до ключа на Локи само за да могат нейните две оръдия на унищожението, едното от собствената ѝ плът и кръв, да го доставят на Келем? Според казаното от баба Келем беше тясно свързан със Синята дама, а именно нейната ръка се опитваше да направлява Мъртвия крал. Бяхме носили ключа в продължение на хиляда и повече мили, от замръзналата пустош до сухите, напечени от слънцето хълмове на Флоренция, приближавайки го към същата онази врата, която Мълчаливата сестра не искаше никога да бъде отваряна... В крайна сметка, изглежда, ключът на Локи бе излъгал даже нея, пресягайки се назад през годините, за да я забаламоса.

Докато слънцето залязваше, чух чукане. Огледах се, но другите се настаняваха да спят, а Хенан вече беше откъртил. Звукът се разнесе отново, сякаш от всички страни. Бях го чувал и по-рано, в затвора за длъжници, за минута-две... Вечерта ми се струваше изпълнена с шепоти, докато небето пламтеше в алено, а слънцето потъваше зад планините. Чукането прозвуча по-силно, после заглъхна. Помислих си за Аслауг, за мрачните ѝ копнежи и дългокраката ѝ красота. Хрумна ми, прекалено късно, за да действам, дори и да исках, че чувам това чукане само откакто нося ключа. Кара някак си беше преградила

достъпа на Аслауг до мен — да не би сега да разполагах със средството да отворя наново този път?

Забелязах, че вълвата ме гледа, и реших да окача ключа на връв около шията си. Джобовите са прекалено лесни за пребъркване, а аз ѝ нямах доверие, че няма да опита. Едва бях свършил да връзвам възлите, когато изтощението ме връхлетя от сенките. Не бях спал, както ми се струваше, с дни и се чувствах адски уморен. Помислих си за Сагеус, който ме причакваше в сънищата ми, потреперих и извадих ключа изпод ризата. Притиснах го към челото си.

— Заклучи го навън — прошепнах тихо, но от сърце. Струваше си да опитам. Прибрах ключа и се прозях с една от онези широки прозевки, които ти разчекват челюстта и изпълват ушите ти със звуците на съня.

Легнах и оставих сънищата да ме обземат, докато звездите изгряваха вкупом, а хълмовете заехтяха от песента на щурците, изнасящи серенада на нощта. Войната на баба ми ни беше повлякла, мен, Снори, Кара, момчето, Тутугу, всички нас — сестра ѝ ни беше сложила на дъската и сега те си играеха с нас. Червената кралица правеше своите ходове от трона, около който кръжах аз — запращан ту на север, ту на юг, вечно опитвайки да се върна, — а Синята дама се взираше от огледалата си, наредила върху игралната маса своите собствени фигури. Дали Келем също бе неин, зачудих се, или просто друг играч?

Цял ден, откакто почти се бях задавил с кръвта, рукнала от носа ми след удара на Кара, сънят, от който се бях измъкнал, продължаваше да тече, шепнейки на ръба на съзнанието ми и рисувайки образи от вътрешната страна на клепачите ми, колчем мигнех. Сега затворих очи и се вслушах внимателно. През живота си съм бил и играч, и пионка. Знаех кое ми харесва повече и знаех, че научаването на правилата е една от жизненоважните първи стъпки, ако смяташ да напуснеш дъската.

Още една прозявка и сънят ме погълна.

Банкетната зала на големия дворец във Вермилиън се простира под мен, по-величествена, по-пълна и по-весела, отколкото съм я виждал някога. Аз стоя в галерията на музикантите — място, на което

съм се промъквал и преди, за да гледам тайно пиршествата, когато бях прекалено малък да присъствам на тях. Не че баба обича да устройва пиршествия, с изключение на големия банкет на Сатурналиите в средата на зимата, който тя дава главно за да дразни папата. Чичо Хертет, от друга страна, би чествал всеки празник, езически или не, който му дава извинение да разпечата бъчвите с вино и да свика приближените си в двореца, за да могат всички да се преструват, че кралицата е умряла, и да разиграват ролите си преди възрастта да ги отслаби още повече.

В залата под мен обаче има повече благородници, отколкото чичо Хертет някога се е опитвал да нагости, а стените са обилно накичени с гирлянди от зеленика и бръшлян, червени плодчета върху лъскаво зелено, нанизани от сребърни камбанки и ветрилообразно разперени пики и алебарди — достатъчно остро желязо, за да се въоръжи цяла армия. Поглеждам наляво, после надясно. От едната ми страна стои Алика, дете на единайсет-дванайсет, от другата — Гариус и сестра му, а аз заемам пространството, което близнаците са оставили между себе си и баба. Момичето стои, стиснало резбования махагон на парапета; Гариус седи, та немошните му нозе да си починат.

Бляскавата тълпа под нас привлича погледа ми, нагиздена в премените на една отминала епоха, цяло състояние в коприни и тафта; всеки лорд блести от богатства, изложени на показ за другите. Едва ли и един от стотиците ще е жив, когато се събудя, — ще са покосени от старостта, а децата до мен ще са невъобразимо стари. Дълго съм вярвал, че баба ми е дошла на този свят сбръчкана още от утробата, че желязносивото в червените ѝ коси е също тъй древно като лишеите по статуите. Да я видя млада ме смущава по начин, който не мога да обясня. Напомня ми, че един ден ще дойде и моят ред да остарее.

Пирът почти е свършил, макар че подносителите още са отрупани с храна, а слугите сноват насам-натам да доливат чашите. Тук-там има празни места, един лорд се изправя неуверено, покланя се на домакиня и тръгва към голямата порта с прекомерно предпазливата крачка на подпийнал човек. Другаде гостите се отпускат в столовете си, избутвайки чиниите. Даже кучетата по края на залата са загубили ентузиазма си за пуснати на пода кокали и почти не им се ръмжи, за да си оспорват собствеността над тях.

Начело на голямата маса — петдесет метра полиран дъб, почти скрит под сребърни подноси, бокали, свещници, супници и кани за вода и вино, — седи мъж, когото познавам само от картините. Портретите му са толкова редки, че се чудя дали Червената кралица не ги е изгорила. Голот, вторият с това име, рус великан, седи там зачервен от пиене, в пищно везана туника, украсена с червеното знаме на Предела, само че лекъосана с вино и изпъваща се по шевовите. На картините го рисуват вечно млад и великолепен, както е изглеждал на бреговете на Адора — или си го представят, че е изглеждал. Изобразяват го в началото на нашествието, което е щяло да обвърже дукството с трона на Червения предел. Наричат я Войната на шлеповете, защото той прекарал силите си с речни шлепове през шестнайсетте мили море до нос Таелен. Сега изглежда на петдесет или повече и годините не му стоят добре — когато е заченал баба ми, е бил също толкова стар, колкото и собственият му баща, когато е заченал него. Къде може да е по-старият Голот, нямам представа, вероятно е мъртъв или е беззъб старец, прегърбен на трона си над паница супа.

Близнаците обаче не гледат баща си. Мълчаливата сестра се е втреничила в някого с необичайна дори за самата нея настойчивост. Гариус проследява погледа ѝ и се намръщва. Ние с Алика правим същото. Гледаме жена, която седи някъде по средата на масата. За мен тя не се отличава с нищо, не е нито стара, нито млада, нито красива, по-скоро с майчинско излъчване, в скромно скроена рокля от черно и кремаво, само косата ѝ блести, катраненочерна под мрежичка от сапфири, държани от сребърна жичка.

— Коя е тя? — пита Алика.

— Лейди Шивал, дребна благородничка от едно от Пристанищните кралства, май Лизбон. — Гариус се намръщва, докато тършува в паметта си. — Има влияние над крал Отело, тя му е нещо като неофициална съветничка.

— Елиас я наблюдава — казва Алика. Гариус премигва и поглежда през стаята към един мъж, който стои в сенките до стената, встрани от пируващите, и привидно пълни лулата си. В него има нещо познато. Бързото и неспокойно движение на ръцете му. Той посяга да запали една свещичка от фенера на стената и обърнатото му нагоре лице улавя светлината.

— Тапрут! Боже мили! — Те, разбира се, не ме чуват. Аз не съм тук, просто сънувам, плувайки сред спомените, носени от кръвта ми. Това не може да е Тапрут. Този мъж е на четирийсет и няколко, а доктор Тапрут, когото познавам, не би могъл да е над шейсет. Пък и освен това от къде на къде един придворен на моя пралядо ще кръстосва Разделената империя начело на цирк? Сигурно е някой негов предшественик. Но като гледам бързите птичи движения на главата му, докато оглежда масите и все се връща към нашата дама под мрежичката със сапфири, разбирам, че е той. Разбирам, че отвори ли уста, ще чуя „глей“ и разговорът ще бъде съпроводен от пърхането на немирните му ръце.

— Елиас ще...

— Тази жена не му е по силите. _____ казва, че е дошла да убие... някого. — Гариус прекъсва Алика, махвайки конвулсивно с прекалено скованата си ръка. Името на сестра им пак ми убягва; на мястото, където би трябвало да прозвучи, има само тишина.

— Не я чух да казва нищо — отбелязва Алика и се вглежда в сестра си, която още е вперила нетрепващия си взор в жената долу. — Кого трябва убие тази жена?

— Дядо — казва шепнешком Гариус. — Тя се опитва да промени съдбините на рода ни.

— Защо? — Аз не бих попитал точно това, определено не и на единайсетгодишна възраст. Бих попитал къде да се скрием.

— _____ не казва — отвърща Гариус.

Мълчаливата сестра откъсва поглед от жената долу, за да се взре към мен. За миг съм сигурен, че ме вижда — прикован съм от тези различни очи, синьото и зеленото. После тя се връща към изучаването на жената.

— Не знае ли? — пита Алика.

— Тихо, дете — казва Гариус, макар че самият той е още момче. Сега изглежда сериозен, стар отвъд годините си, и тъжен, като че ли някакво голямо бремене е легнало на плещите му. — Аз можех да съм крал — казва той. — Можех да съм добър крал.

Баба ми се намръщва. Не ѝ е в стила да го лъже, дори на тази млада възраст, когато целият свят е наполовина измислица.

— Защо говорим пак за това?

Гариус въздъхва и сяда.

— _____ има нужда от силата ми. Трябва да види, иначе тази жена ще ни избие всичките, преди да успеем да я спрем.

Мръщенето на Алика се усилва.

— _____ го е правила и преди... нали?

Кимването на Гариус е толкова леко, че човек може да го пропусне.

— Още преди да се родим.

— Недейте — казва Алика и на двамата. — Кажете на татко. Пратете стражите срещу нея. Нека я хвърлят в...

— _____ трябва да види. — Гариус увесва глава. — Тази жена е нещо повече, отколкото изглежда. Много повече. Ако не я опознаем, преди да действаме, ще се провалим.

Мълчаливата сестра се привежда над парапета, визира се в жената с настойчивост, която потрепва във всяка линия на прекалено слабичкото ѝ тяло. Визира се така, че почти очаквам да видя как въздухът между тях засиява от вложената енергия. Гариус се свива в себе си и от устните му се откъсва тихо ахване.

Невидимите сили се трупат. Кожата ми настръхва от тях, а дори не съм там. Долу сапфирите в косата на жената сякаш отразяват нещо повече от светлината на фенерите, искрят с някакъв вътрешен огън, ярък син танц сред чернотата на косата ѝ. Тя оставя чашата си и вдига очи. Полуусмивка плъзва по потъмнелите ѝ от виното устни, щом среща погледа на Мълчаливата сестра.

— Ох! — извиква от болка Гариус, притиснал здраво крайници към тялото си. Мълчаливата сестра отваря уста, сякаш за да изкрещи, но макар че въздухът потреперва, не се чува никакъв звук. Гледам лицето ѝ, докато стои, все още преплела взор с жената. За секунда бих се заклел, че от очите на Мълчаливата сестра се издига пара... а тя все още не иска да откъсне поглед. Ноктите ѝ дълбаят бразди в тъмното дърво, докато някакъв невидим натиск я избутва назад и накрая, сякаш се счупва някакъв клон, тя отхвърква назад и е спряна само от стената зад нея. Остава превита надве, с ръце на бедрата и бледа коса, висяща пред лицето, поема си треперливо дъх.

— Какво... — Гласът на Гариус е слаб и дрезгав — повече прилича на гласа, който познавам. — Какво видя?

Няма отговор. Тишината се проточва. Понечвам да се обърна да видя какво прави жената и тогава Мълчаливата сестра внезапно се

изправя. Косата ѝ се разделя и виждам, че едното ѝ око е перленобяло и сляпо, а другото е потъмняло отвъд всякакъв спомен за сини небеса.

— Всичко. — Мълчаливата сестра го изрича все едно е последната дума, която някога ще промълви.

— Трябва да направим нещо. — Алика заявява очевидното, както никога приличаща на дете. — Доближете ме достатъчно и ще забия нож в нея. — Илюзията се разсейва.

— Няма да е лесно. — Гариус не вдига глава. — По-рано _____ видя достатъчно, за да отрови питието ѝ.

— И? — Алика се обръща, за да погледне към пиршеството.

— Мъжът, клюмнал върху масата до нея — мъртъв е. Тя размени бокалите.

Не се питам как Мълчаливата сестра е знаела часове предварително кой бокал да намаже с отрова, нито пък откъде е взела такава нещо, каквато е мълчалива и млада. Знаела го е, също както жената долу е знаела и го е разменила със съседа си. И двете носят еднаква поквара.

— Ису. — Алика опира ръце на парапета, очите ѝ са сурови. Жената не е мръднала от мястото си: взима си една последна сладка от чинията, докато бърби с мъжа до себе си — онзи, който не е мъртъв. Засмива се на казаното от него. — Щом с отрова не става, тогава какво?

Гариус въздъхва — звук на неописуемо изтощение — и вдига глава така, сякаш тя тежи колкото цял човек.

— Мъжете, които имам около себе си — те са мои. Заместих назначените от татко с такива, които съм наел сам. Скъпи са, но са наемници от най-висока класа и лоялността им е дълбока, колкото са дълбоки джобовете ми. Ще я причакаме в Галерията с мечовете и... тя няма да си тръгне.

При тази информация Алика повдига вежда. Миг по-късно отива бързо до вратата и почуква по нея. Влиза мъж в дворцова ливрея, който бута инвалидна количка. Здравеняк е, бдителен, а под дясното му око има тънък бял белег, който сякаш го подчертава. Искане ми се да кажа, че бих разпознал в него нещо повече от слуга, но не знам дали е вярно.

Мълчаливата сестра помага на Гариус да седне в количката и той махва с ръка да го откарат. Сега е по-слаб, по-изкривен. Не е само от

изтощение — сестра му е платила със здравето му, за да купи каквото ѝ е нужно. Втори здравеняк чака в стаята отатък, сред инструментите, които са твърде големи, за да ги отнесат музикантите: арфа, барабани, оркестрови камбани. Той помага да свалят количката по стълбите. Всички аристократи, които остават в двореца, ще бъдат настанени в крилото за гости, а за да се стигне дотам от кралския банкет, трябва да се мине по Галерията с мечовете. Ако жената планира убийство, сигурно е била поканена да остане за през нощта, иначе ще бъде доста притисната от времето.

За миг се учудвам, че нито един от хората на Гариус не е въоръжен — но разбира се, той едва ли има разрешение да държи собствени наемници с мечове в дома на краля, независимо че имат кръвна връзка, още повече пък че е отхвърлен наследник. На наемниците може да им се плаща достатъчно добре, за да рискуват да носят скрити ножове, но те трябва да са адски малки, за да останат незабелязани. Изглежда ми невероятно моят пралядо или баща му да са толкова небрежни, че да не правят редовни проверки — баба със сигурност се беше прирастила към тях на стари години. И все пак двамата биха могли да удушат жената с корда достатъчно бързо.

Вървим през двореца. Гариус търкаля с дрънчене количката отпред, води ни по познати коридори, които са се променили удивително малко за шейсет години. Тъкмо преди да стигнем до галерията Алика спира, след нея и другите, а накрая и аз. Мълчаливата сестра е спряла на известно разстояние зад нас, до черна дъбова врата. Сочи с пръст.

— Какво казва? — пита Алика брат си.

— Аз... — Той изглежда объркан. — Вече не я чувам.

Посланието е достатъчно ясно и без думи, мълчаливи или не. Влизаме през вратата и се озоваваме в дълго, но тясно помещение с наредени по стените витрини от Строителско стъкло. Във всяка има по двайсетина или повече пеперуди, забодени с карфици. Те изпълват стаята като пращен легион, ярките им криле са избледнели от небрежно отношение — десетки изгубени лета, набучени зад стъклото. Не съм идвал тук преди, или ако съм идвал, насекомите вече са били махнати.

— Да не сме я изпуснали? — обажда се Алика и измъква малък, но зловещ нож от плисетата на кремавата си пола.

Мълчаливата сестра поклаща глава.

— Гуен! Тя в безопасност ли е? — Гариус се опитва да се изправи в количката си, сетил се е за малката им сестра. Същата, в която Алика ще забие стрела от стените на крепостта Амерот след шест години.

Мълчаливата сестра кимва, само че с някаква тъга, сякаш отсега знае каквото знам аз.

Гариус с усилие извързва глава да погледне мъжа до себе си.

— Грант, има една жена, която трябва да бъде убита. Скоро ще мине по Галерията с мечовете. Тя е заплаха за мен и семейството ми. Когато работата бъде свършена, и двамата ще трябва незабавно да напуснете двореца и службата си при мен. Ще отнесете със себе си триста златни крони.

Грант хвърля поглед към мъжа зад Гариус.

— Тя сама ли ще е?

— Може да има и други с нея, но не пазачи, никой въоръжен. Единствената, която трябва да умре, е лейди Шивал. Жената със сапфирите в косата.

— Синята дама. Ясно. — Грант поглажда брадичката си. Пръстите му са дебели и покрити с белези. — Триста, значи? Сигурен ли сте, милорд? Да убиеш някого в двореца не е дребна работа. Не е цел, която да преследвате, ако не сте сигурен. Ако сестрите ви не успеят да ви скрият, ще бъдете заварен на местопрестъплението.

Гариус приема с търпимост тези въпроси — все пак те са добронамерени, макар и дръзки.

— Сигурен съм, Грант. Йохан, цената справедлива ли е?

— Да, милорд. — Другият мъж, по-мургав и по-възрастен, кимва. Гласът му ме изненадва, тих и тънък. — Къде ще си получим парите?

— В Порт Исмут. От моя представител там, Карлс. След две седмици.

После оставаме да чакаме в тишина сред мъртвите пеперуди със сухите неподвижни криле. Минават пет, десет минути... час?

Мълчаливата сестра вдига ръка. Грант и Йохан отиват до вратата и ние ги следваме навън, Алика тика Гариус.

Двукрилата врата води към Галерията с мечовете и тук виждам разлика между днешната галерия и тази отпреди шейсет години. Баба е

накичила стените с маслени портрети на майстори по фехтовка, които практикуват своето изкуство. Баща ѝ е предпочитал изкуството в желязо, а не в масло — по стените се редят сто и повече меча, сочещи към тавана, всичките различни. Грант откача един прекрасен дълъг меч с острие от черно туркманско желязо и го подава на Йохан. Взима за себе си друг, по-къс, но по-тежък, от тевтонска стомана, и тръгва към портала в далечния край.

Той се отваря секунда преди двамата наемници да стигнат до него. И ето я лейди Шивал, а зад нея камериерка в кралските цветове, която я съпровожда до стаята ѝ. Дамата не изглежда никак изненадана да види, че двама мъже настъпват към нея с оголени мечове. Усмивката ѝ, върху лице, което само след няколко години ще може да бъде наречено възрастно, е почти майчинска — укорителна, но и прощаваща.

— Вижте се само! — смъмря ги тя и вдига ръка, в която има малко сребърно огледалце.

Йохан спира, сякаш се е блъснал в стена. Вдига лявата си ръка, бори се с нещо, което не виждам. Мускулите на врата му се издуват като възета от напрежението. Отляво Грант е уловен по подобен начин и ужас се изписва на лицето му, докато се бори; ръката му с меча е пленена, а другата се опитва да се свие около нещо. Лейди Шивал минава между двамата, като оставя камериерката да стои слисана отзад.

— Вие, деца, трябва ли да стоите будни до толкова късно? — Привежда се лекичко напред, за да се обърне към тримата.

Алика не губи време за приказки или заплахи, просто скача напред, скрила ножа до тялото си.

— Не. — Дамата е по-бърза, накланя дланта си и огледалото вече е насочено към детето, за да го спре също тъй ефективно, както и двамата наемници. — Така, остават само близнаците на Голот... — Тя се обръща към тях: Гариус, прегърбен в количката си, и Мълчаливата сестра до него. Без да обръща внимание на момчето, тя среща погледа на неговата близначка. — Вече сме се срещали, скъпа. — Отново майчинската усмивка, макар че този път забелязвам зад нея нещо потвърдо. — Бива си го погледа ти, млада госпожице. Но ако надзърташ в места, където не трябва... ами, нека просто кажем, че бъдещето е много ярко.

Мълчаливата сестра не отговаря, само се взира в нея — едното ѝ око перленобяло, другото тъмно и неразгадаемо.

— Цялата тази работа. — Лейди Шивал махва с ръка към наемниците, които още се борят, пъшкайки от усилие, и пристъпват от крак на крак. — Много е неудобна. Сега трябва да действам бързо, така че ще прощавате, че не спирам да си побъбрим. — Премества огледалото си на линията, свързваща очите ѝ с очите на Мълчаливата сестра. — Това е дупка — казва. И наистина е така. На мястото на среброто и отраженията няма нищо друго, освен лакома тъмна дупка, която засмуква светлината, звуците и въздуха. Чувствам, че нещо ме тегли напред, навътре в нея, самата ми същност се процежда през кожата ми, за да се насочи към тази ужасна пустота.

Мълчаливата сестра вдига разтворена длан към огледалото, за да го скрие от погледа си, и свива пръсти с бавна решителност. Макар че е на цял метър от него, се разнася звън на чупещо се стъкло и от свития ѝ юмрук потича кръв. Дупката се свива, затваря се и изчезва.

— Забележително — казва дамата. Прави крачка напред. Очите ѝ са сини. Не съм го забелязал досега. В най-тъмното синьо. Синьо, което се процежда в бялото на очите и прави от нея нещо нечовешко. Още една крачка напред и тя протяга ръка към Мълчаливата сестра, с хищно свити пръсти. Синева напява светлината около нея. — Впечатляващо за някой толкова млад, само че аз нямам време да се впечатлявам, дете. — Устните ѝ трепват и се разтварят в озъбване. — Време е да умреш. — И нещо, което е стояло здраво натегнато в нея, се освобождава тъй внезапно, че през въздуха пробягва почти видима пулсация, като вълнички в езеро.

Мълчаливата сестра се олюлява назад, все едно са я ударили. Само това, че е стиснала количката на Гариус, ѝ помага да остане на крака. С мъка се изправя, сякаш се движи срещу мощен вятър, от усилието устата ѝ е стисната в тънка линия.

Синята дама вдига другата си ръка и оставя каквато там отрова крие в себе си да се излее върху момичето, което пада на колене с безмълвно ахване. Синята дама тръгва напред, а Мълчаливата сестра е превита и безпомощна пред нея.

— Назад! — Викът ми остава нечул и аз стоя безсилен, обзет от желание да бягам, но в тези кръвни спомени няма къде да се скрия.

Докато Синята дама надвисва отгоре ѝ, Мълчаливата сестра вдига едната си ръка и стисва ръката на брат си малко над лакътя. Гариус люшва глава към нея.

— Направи го. — Две изграчени думи, натежали от съжаление.

Синята дама се навежда, хищните ѝ ръце посягат към главата на Мълчаливата сестра от двете страни, за да нанесат смъртоносния удар, ала нещо я спира, сякаш въздухът се е сгъстил. Гариус простенва и тялото му се извива в спазми в количката, докато близначката му черпи сила от него. Двамата са били родени свързани и макар че острата стомана ги е разделила, между тях има връзка, която си остава неразрушена. Това, което прави Мълчаливата сестра по-силна, прави Гариус по-слаб, по-сакат, и като се има предвид как изглежда момчето сега и десетилетия по-късно като старец, явно взетото не може да бъде върнато.

— Умри — изръмжава през стиснати зъби Синята дама, но Мълчаливата сестра, макар и наведена, продължава да ѝ се противопоставя, докато Гариус жертва силата си.

— Това е само отражение — изпъшква Алика зад гърба на лейди Шивал. — Не ми е равно!

Каквото и да е онова, с което се бори детето, то сякаш отслабва. Наемниците обаче преживяват съвсем друго — и двамата са изтикани към стената и остриетата на мечовете им неумолимо се приближават към гърлата им, макар че не ги държи никой, освен тях.

Някъде в далечината отеква писък. Откъсвам поглед от битката на волите и виждам, че камериерката е избягала. След броени мигове ще се появят дворцовите стражи.

Мълчаливата сестра вдига глава, от бавно по-бавно, косата ѝ е прогизнала от пот, шията ѝ трепери от усилие, а на лицето ѝ, докато среща погледа на Синята дама, се изписва усмивка, която познавам. Алика вече е вдигнала малкия си нож, китката ѝ е бяла, сякаш я е стискала нечия ръка, а другата ѝ ръка стиска празния въздух с отчаяна сила. С малки крачки, всяка плод на свирепа борба, тя настъпва към гърба на Синята дама.

Отекват по-силни викове, по-наблизо, някъде във вътрешността на двореца камбана започва да бие тревога.

Синята дама ругае на език, който не съм чувал никога, и хуква по Галерията с мечовете. Минава между двамата наемници и след

портала свива наляво. Грант и Йохан губят битката и се свличат по стената, кръв облива гърдите им.

Аз стоя, завладян от мощно чувство на облекчение, макар че не съм бил в опасност. Алика вече тича, само че в неправилната посока: гони дамата. Мълчаливата сестра е паднала на четири крака, с наведена глава, изтощена. Гариус се срива в количката си, толкова сакат, колкото съм го познавал винаги, пожертвал последните останки от здравето си, за да даде сила на своята близначка по каквато там връзка се е запазила между тях. Очите му, почти скрити в сянката на чудовищното му чело, ме откриват, или поне така ми се струва. Срецам взора му за миг и необяснима тъга сграбчва в студена длан вътрешностите ми. Знам, че аз никога не бих направил жеста, направен от това момче. Братята ми, баща ми, дори самият Червен предел могат да вървят да се обесят, преди да поема удара, предназначен за някой друг.

Побягвам, но дали за да се отърва от погледа на Гариус, или за да последвам Алика, и сам не зная.

Пътят на Синята дама през двореца е осеян със стражи, борещи се с отражения, които виждат само те. Късна нощ е и с изключение на стражите дворецът е пуст. Всъщност той е до голяма степен пуст по всяко време. Дворците са упражнение по показност — прекалено много стаи и прекалено малко хора, които да им се наслаждават. Един крал не може да допусне роднините си прекалено близо, затова Вътрешният дворец е само куп луксозни помещения, на които никой не се радва и ги виждат само чистачките, бършещи праха, и архивистите, грижещи се прахът да е единственото, което изчезва.

Минаваме покрай още борещи се стражи. Опасните мъже ще са там, където е кралят. Не в тронната му зала, не и в този час, само че няма да обикалят по коридорите, пазейки вази и килими — ще са близо до важния човек.

Настигам Алика, макар че трябва да положи известни усилия за това. Аз самият съм тичал по тези коридори — е, предимно по подалечните, Червената кралица не е чак толкова привързана към внуците си, но от време на време като дете съм лудувал тук. Ала външен човек или не, Синята дама е пред нас. Обаче ще ѝ е нужен

късмет, и то много. Това не влиза в плана ѝ, това е отчаяние или гняв, или и двете, и е било измислено на момента.

Докато тичам редом с Алика, се опитвам да си спомня какво са ми разказвали за смъртта на прапрадядо ми. Нищо не ми идва наум. Никога не ми е пукало за умрелите, освен ако не става дума да скътам в ума си някакъв впечатляващ факт, който да ми даде предимство в меренето на пишки с гостуващите благородници. Със сигурност обаче щях да помня, ако е бил жестоко убит в двореца от някаква смахната вещица, нали? Един от тях беше умрял по време на лов... почти съм сигурен в това. А друг от „прекомерно количество бира“. Това последното винаги съм го смятал за забавно.

Макар че Алика е навъсена и в момента се мъти убийство, не мога да се отърва от чувството, че най-лошото е минало. В края на краищата никога не съм познавал някой от старите Голоти, Първи и Втори, както ги наричат историците, и съм разполагал с цял живот, за да свикна с мисълта, че са мъртви. Пък и да си кажа правичката, пет минути биха ми стигнали. Ще открием, че Синята дама го е убила, или пък няма, но така или иначе тя е избягала и сега се чувствам много поспокоен, отколкото когато стоях срещу нея в Галерията с мечовете. Не че там се намирах в някаква опасност... Общо взето, отпускам се щастливо в тези спомени и... хвърлям поглед през рамо. Сигурен съм, че съм чул кучешки лай. Свивам рамене и настигам отново Алика, докато тя кривва зад един ъгъл и хуква нагоре по някакво стълбище. Ето пак. Вой на хрътка. Със сигурност не биха оставили никое от псетата в банкетната зала да тича на воля из двореца. Още веднъж, понаблизо. Непоносимо! Мелезите от трапезарията да скитат по коридорите на властта! Внезапен трус нарушава крачката ми. Земересение? Сякаш всичко наоколо трепери.

— Удари му един шамар! — Женски глас.

— Вдигни го! — Този е момчешки.

Отварям очи, объркан, но все още ядосан заради кучето, и една голяма длан ме зашлепява по бузата.

— Какво, да го...! — Притиснах ръка към лицето си.

— Кучета, Джал! — Снори ме пусна и аз се свлякох на колене. Земята беше прашна, нощта — тъмна, звездите много, и пръснати в такава изобилие, че образуваха млечна ивица по небето.

— Кучета? — Сега ги чух как лаят в далечината, но не достатъчно далеч.

— Преследват ни. Все още търсят ключа. — Снори ми помогна да стана. — Сигурен ли си, че искаш да го задържиш?

— Разбира се. — Изправих се в цял ръст и издох гърди. — Аз не се плаша толкова лесно, приятелю. — Тупнах го по рамото с цялата мъжествена енергичност, която успях да събера. — Май забравяш кой щурмува Кулата на мошениците невъоръжен!

Снори се ухили.

— Хайде, ще ги поведем нагоре и ще видим дали можем да намерим място, където не биха успели да се изкатерят.

Обърна се и тръгна напред.

Последвах го, преди мракът да го е погълнал съвсем, а Кара и Хенан вървяха от двете ми страни. Проклет да съм, ако се откажех от ключа сега! Щеше да ми е нужно нещо, което да им дам, ако ме хванат. Освен това, дори да дадох ключа на Снори и да побегнех в друга посока, копелетата пак щяха да ме преследват. Все пак бяха банкери, а аз им дължах такси. Биха ме гонили до края на света!

34.

Снори ни поведе право към реката. Открих това, когато загубих ботуша си в неочакваната лепкава кал.

— А бе вие северняците що само за лодки мислите?

Снори отстъпи встрани и вече можех да видя водата там, където вълничките блещукаха под звездната светлина.

— Няма лодка. — Снори закрачи надолу по дългия полегат бряг.

Измъкнах ботуша си от калта. Изглежда, бях стъпил в малко поточе, вливащо се в реката.

— Няма да плувам!

— Тогава би ли отклонил кучетата от нас? — извика Снори през рамо. Пред него Кара и Хенан вече газеха във водата. Проклет да съм, ако знаех къде се е научило да плува момчето горе край Колелото на Осхайм.

Последвах ги с ругатни, подскачайки на един крак, докато се мъчех да си обуя ботуша. Лаят се чуваше ту близо, ту далеч.

— Вярно ли е, че водата заличавала миризмата?

— Не знам. — Снори навлезе в реката и спря за момент, когато водата стигна до кръста му. — Просто се надявам да не могат да минат или да нямат желание.

Никога не бях виждал куче, което да не обича да се хвърля в реки. Може би северните кучета са различни. В края на краищата през половината година това би им донесло само синини по муцуните.

— Мамка му, студена е! — Още не бях попадал на топла река, колкото и горещ да е денят.

Скоро вече плувахме, или в моя случай, пляскахме във водата и се опитвахме да се движим напред, а не надолу. Дългият меч на Едрис, който сега висеше в ножница на кръста ми, упорито се мъчеше да ме удави — сочеше към речното дъно и ме теглеше натам, сякаш беше от олово, а не от стомана. Защо не си бях купил нов меч в Умбертиде, не мога да кажа, освен че това оръжие, вече изцапано с кръвта на семейството ми и моята собствена, беше единствената ми връзка с

копелето, което ги беше убило, и може би един ден щеше да ме отведе пак при него. Както и да е, плуването с меч е дори още по-малко препоръчително от обикновеното плуване. Как точно Снори се задържаше на повърхността с брадва на гърба и къс меч на кръста, не знаех. Кара сигурно също се мъчеше под тежестта на Гунгнир. Бях държал това копие и то ми се бе сторило много по-тежко, отколкото се полага на копие.

В тази своя част река Умбер беше широка и спокойна, но въпреки това течението скоро ме подхвана и ме отнасяше с десет метра към морето за всеки метър, който успявах да измина към отсрещния бряг. Някъде в тъмното другите напредваха по-бързо и по-тихо. Известно време ги виждах на белия фон на разпенената вода под звездите, но не след дълго вече водех битката си сам, без да мога да зърна бреговете, и си представях, че реката се е разляла в естуар, толкова широк, че ще ме отнесе в морето преди да съм намерил отново земя.

Когато ръката ми се удари в нещо твърдо, се паникьосах и нагълтах неприятно голямо количество от реката, като същевременно се опитах да вдишам останалото. За щастие водата около мен се оказа дълбока само две стъпки и аз изцапах на брега и се проснах изнемощял в калта.

— Хайде, ставай! — Кара ме задърпа за ризата.

— Какво? — Надигнах се на четири крака. — Как ме намерихте толкова бързо?

— Просто вървахме по брега и слушахме за пляскане — обади се Хенан някъде от мрака.

— Сигурно сме изминали половин миля. — Това беше Снори, по-наблизо. Вдигна ме на крака. — Кара не мислеше, че ще се справиш.

Продължихме в нощта, като се ориентирахме криво-ляво по открояващите се на светлината на звездите контури на възвишенията и избягахме мастиленотъмните долини, където беше възможно. Топлият въздух и движението ме изсушиха достатъчно бързо, а страхът прогонваше всякаква сънливост, ушите ми бяха наострени и се

вслушвах в нощните звуци, особено в ужасния далечен лай на кучетата.

Не мога да кажа колко пъти се спях в тъмното — достатъчно, за да си навехна глезена и той да почне да се оплаква. Паднах няколко пъти, при което си ожулих ръцете и в дланите ми се набиха ситни камъчета.

Виждах останалите като тъмни фигури, смътно, но достатъчно ясно, за да забележа, че Снори се е превил от болката в раната и притиска ръка към тялото си.

Зората дойде първо сива, а после розова над хълмовете Ромеро, в чиито недра се гушеше мината Кръптипа. Преди слънцето да се отдели от хоризонта, пак чух звуците. Отначало ми се струваше, че са плод на въображението ми, но Снори спря и се озърна назад. Изправи снага с трепване и прегърна Хенан през раменете.

— Ние сме се били с фенрисов вълк. Няколко флорентински кучета не би трябвало да ни затруднят особено. — Сянката скриваше лицето му.

— Да вървим. — Закрачих напред. Ловджийските кучета действат заедно: половин дузина могат да повалят всеки противник. Освен това щяха да ги следват мъже. — Не може да е много далеч. — Не исках да е много далеч, но това, което искам, и това, което ми дава светът, често са различни неща.

— Трябва да се разделим. — Лаят звучеше все по-близо от минута на минута и както винаги, когато работата стане напечена, мислите ми се насочиха към това как бих могъл да се измъкна. Хенан ни бавеше, без никакво съмнение. Страхът ми не бе толкова силен, че да съм готов да изоставя момчето, но да поемем по различни пътища ми изглеждаше добра алтернатива. Той нямаше повече да ме бави, а същевременно нямаше и да съм го изоставил — шансът потерята да тръгне след мен беше еднакъв или дори по-голям, а това с известни уговорки би могло да се изтълкува все едно съм го спасил! — Ако се разделим, не могат да последват всички ни.

— Какво е това? — Кара посочи напред.

Земята под нозете ни се беше издигнала и бе станала по-гола и по-суха. Тъй като имах само най-обща представа за посоката и мъгляв спомен за някакви карти, които бях разглеждал в архивите на Златната къща, ми се струваше, че шансовете ни да намерим конкретната дупка

в земята, която търсехме, зависят от това дали ще срещнем някой местен жител, който да ни води. За нещастие хълмовете Ромеро изглеждаха напълно лишени от местни жители, може би защото мястото беше доста по-негостоприемно от лунната повърхност.

— Пътека. — Снори свали ръката, с която бе засенчил очите си, и суровата линия на устата му трепна, изменяйки се само за миг към нещо по-малко сурово.

— А тук има само едно място, накъдето може да води! — Поех напред с подновена енергия, като облизах сухите си напукани устни. Прииска ми се да бях изпил малко повече от Умбер, докато се борех с нея.

Нещо в акустиката на долината създаваше впечатлението, че кучетата са току по петите ни, макар че когато стигнахме до отсрещния ѝ край, все още нямаше и следа от преследвачи по склона, откъдето бяхме дошли.

— Не е кой знае каква пътека — изсумтя Снори и побутна Хенан нагоре по стръмнината. — Не би ли трябвало по нея да има някакво движение?

— Умбертиде внася повечето си сол по река Умбер. Вие трябва да сте следвали бреговете ѝ на път за града, след като сте слезли в Порт Тресто.

При тези думи Кара се обърна.

— Чух, че мината Кръптипа била една от най-големите...

— Огромна е — просто не произвежда сол, която да струва нещо — казах аз. — Келем се е настанил там. Той явно не обича чуждата компания и тъй като солта го консервира, не е особено вероятно да си тръгне в скоро време.

Изминахме още няколко крачки, преди Снори да отбележи пак:

— Но тези пътеки би трябвало да изчезнат за няколко години, ако не се използват.

— В предните части на мината се развива някаква слаба дейност. — Вдигнах глава и посочих. — Ето, вижте! — Издигането на терена бе разкрило пръснати бараки, складове, конюшни и няколко каруци, струпани около черна дупка, зееща в основата на скална стена, където долината изведнъж ставаше стръмна.

Ускорихме ход нагоре по прашния път, макар и налегнати от изтощение. Аз поизостанах, обърнах се и видях как от сухите дърета в

другия край на долината се появяват първите кучета, мънички от разстоянието, но въпреки това страшни.

От последен станах пръв, докато влезем, залитащи и запъхтени, в кръга от постройките пред входа на мината. Спрях се, с ръце на коленете, и опитах да си поема дъх. Ризата лепнеше за ребрата ми. По-скоро чух, отколкото видях как Снори зад мен сваля брадвата от гърба си. Миг по-късно заехтя тревожен звън — някой блъскаше с пръчка по един от онези железни триъгълници, с които викат хората на вечеря.

— С-спокойно. — Изправих се и посегнах да докосна мускулестата ръка на Снори, който изобщо не изглеждаше във форма за битка: имаше тъмни кръгове под очите, лицето му бе лъснало от пот и все още се превиваше от болката в поръбената със сол рана.

Миньорите от нощната смяна започнаха да излизат с олюляване от една от бараките, като търкаха сънено очи и се прозяваха. Един-двама по-будни от останалите грабнаха чукове с дълги дръжки от една купчина до вратата.

Кара пристъпи напред.

— Ние просто трябва да отидем при Келем. Няма нужда от неприятности.

Миньорите я зяпаха, все едно е някакво странно създание, изкопано от солта. Тези мъже може да бяха по-бледи от типичните флорентинци, понеже прекарваха целия ден дълбоко в солните пещери, но кожата на Кара беше бяла като сняг, опазена от слънцето от един от мехлемите на вещицата.

Бригадирът им най-сетне се съвзе, тъкмо когато се канех да го разръчкам. Оставаха може би броени минути, докато кучетата ни настигнат и лаят премине в хапане.

— Не може, госпожо. Келем си има собствени правила. Никой не слиза долу, ако той не прати слугата си за него. — Мъжът ни гледаше, присвил очи срещу ярката светлина, с напрегнат израз на мършавото си лице, тъй изпито, сякаш солта е изцедила от него и последните капчици влага.

— Можем да си платим. — Кара хвърли поглед към мен. Беше капнала от умора и се подпираше на копието.

— Нямате толкова пари в джоба, госпожо, колкото и да е дълбок. — Той поклати прошарената си глава. — Правилата на Келем не бива

да се нарушават. Ако ги спазваме, той е справедлив. Но нарушим ли ги, Инквизицията ще ни се види милостива.

— Да не мислите да ни спрете? — Снори се намръщи. Знаех, че това, което го притеснява, е неохотата да ги нарани, а не броят им.

Миньорите се вцепениха от предизвикателството в тона му, изпънаха се, вече будни, някои от тях взеха железни лостове, а от дългата колиба излязоха и последните неколцина, за да увеличат бройката до петнайсет. Това число ме притесняваше сериозно, а и Снори изглеждаше капнал.

— Чакайте! Чакайте... — Вдигнах ръка над главата си и вложих в гласа си целия авторитет на принц, който успях. — По правилата, казвате? — Бръкнах в пазвата си и затършувах из документите, натъпкани все още във вътрешните ми джобове: актове и права върху различни предприятия, толкова дребни, че няха време или желание да ги осребря, докато събирах златото, отнето ми по-късно от Та-Нам. Напоследък те ми бяха служили само като изолация от нощния студ в тъмницата. Намерих документа, който търсех, и бавно го отделих от останалите. За щастие изглеждаше, че мастилото не се е разтекло много след топването ми в Умбер. — Ето! — Извадих го с драматичен жест. — Нотариално заверено от Златната къща. — Прокарах пръст по надписа и восъчния печат. — Аз притежавам тринайсет двайсет и четвърти от Минна корпорация Кръптипа. Твърде величаво име за тази забравена от бога купчина бараки и мижавата струйка сол, която вие, момчета, успявате да доставите в града. И така, макар че... — плъзнах очи по документа — Антонио Гараро... ви плаща заплатите и ръководи дейността ви от своето бюро в града, всъщност аз, принц Джалан Кендет, десети наследник на трона на Червения предел и протекторатите му, съм човекът, който притежава контролния дял от тази дупка в земята. — Млъкнах, за да им дам време да осъзнаят думите ми. — И така, бих искал да огледам своята собственост и не вярвам подобно действие да нарушава някое правило, установено от Келем. В края на краищата тези правила позволяват на моите работници да правят същото седем дни в седмицата.

Бригадирът се приближи, без да откъсва очи от брадвата в ръката на Снори. Хвърли един поглед към избелялото и размазано от водата мастило върху пергамента и посегна да почука с нокът по восъчния

печат. Остави взора си да падне върху мръсните дрипи, полепнали по тялото ми.

— Не приличате на собственик на мина, принц...

— Принц Джалан Кендет, наследник на Червената кралица, и не се опитвай да се преструваш, че не си чувал за нея. — Повиших гласа си почти до викане, което върши най-добра работа при командване на нисшестоящите. — Освен това изглеждам точно като човек, който би притежавал изчерпана безполезна дупка като Кръптипа, която не е носила печалба от шест години.

Бригадирът се поколеба, прехапал сбръчканата си долна устна. Виждах го как претегля в ума си различните възможности и резултатът пролича в смръщването на челото му.

— Прав сте, ваше височество. Ще ви заведе долу след малко. Нощната смяна ще се качи след час и тогава...

— Ще влезем още сега и нямаме нужда от водач. — Тръгнах към входа на пещерата. Другите ме последваха. Далечният лай беше започнал бързо да се усилва.

— Ама... ама така ще се изгубите! — извика към гърба ми бригадирът.

— Съмнявам се! В края на краищата това е моята мина, а човек трябва да умее да се оправя в собствената си мина! — Един водач само би се опитал да ни задържи в участъците, контролирани от компанията, и нямаше да знае по-добре от нас как да се ориентира в пещерите на Келем.

— Дори фенери ли няма да вземете?

— Ами... — Да преглътнеш гордостта си винаги е трудно, особено ако е толкова несмилаема като моята, но страхът от тъмното надделя. Въртнах се кръгом и отидох да взема три остъклени фенера от куките под стрехите на колибата. Върнах се бавно при другите, защото достойнството ми ми забраняваше да бързам. Но кучешки вой — от онези, които кучетата надават, щом зърнат плячка, — прогони всяка следа от достойнство и аз се втурнах към входа на мината с фенерите, дрънчащи в ръцете ми.

Паянтови дървени стълби, вързани една за друга с побеляло от сол въже, изчезваха надолу в каменистото гърло, зейнало в пода на

пещерата на петдесет крачки от входа. Точно над шахтата древна дупка със същия диаметър пробиваше покрива — ослепително син кръг. Тикнах един фенер на Снори и друг на Кара.

— Няма време да ги палим! Надолу!

Страхът от кучетата ме накара да тръгна пръв, като теглех Хенан след себе си. Даже застрашителното скърцане на стълбата под тежестта ми не ме разколеба. Заслизах припряно и оставих мрака да се надигне и да ме погълне. Чувах долитащо отгоре ръмжене, дращане на нокти по камък, рева на Снори, по-страшен от този на всеки звяр. Нещо профуча покрай мен. Надявах се да е куче. Усетих полъха при преминаването му. Малко по-близо и щеше да ме събори от стълбата.

Цяла вечност по-късно, когато дланите ми вече бяха разранени и непоносимо пресъхнали от солта по стъпенките, кракът ми срещна с разтърсване твърда земя.

— Идвате ли? — Думите ми се изгубиха в пустотата горе; мракът се нарушаваше само от малко петънце небе невъзможно високо над мен.

— Да — обади се Хенан някъде отвисоко.

— Да. — Гласът на Кара, по-наблизо. — Орикалкумът в теб ли е?

Отдръпнах се от стълбата да ѝ направя място и затършувах за металния конус. Стъпих в някаква зловонна кал, хлъзнах се и едва не загубих равновесие. Не можех да намеря орикалкума и вече бях убеден, че съм го изгубил в реката, когато пръстите ми докоснаха метала, предизвиквайки реакция, която наполовина ме заслепи. Пулсиращото сияние ми разкри няколко неща: първо, извивките на задника на Кара, докато се спускаше по последните няколко стъпенки, второ, разплесканите останки на голям пес с тъмна козина, и трето, че онова, което бях взел за кал, всъщност са вътрешностите на споменатото куче, тъй като животното се беше пръснало при удара. Четвъртото и най-неприятно нещо бе, че това не е краят на слизането ни, а по-скоро тесен корниз, от който надолу се спускаха още стълби. Площта му беше не повече от пет квадратни метра, повечето от тях покрити с кучешка кайма. Петите ми се намираха на два-три сантиметра от мрачната бездънна пропаст зад мен и шокът от това осъзнаване ме накара да се подхлъзна отново. И двата ми крака излетяха изпод мен и се плъзнаха през ръба. Орикалкумът изхвъркна от ръката ми. Гърдите ми срещнаха камъка със смазващ ребрата удар, а

ръцете ми, водени от собствен инстинкт, се протегнаха напред и пръстите ми задрасиха в опит да се уловят за нещо. За един подмокрящ гащите момент висях с ръба на корнизата под мишниците ми, долепил плътно тяло към скалата, търсейки с крака каквато и да било опора.

— Хванах те! — Кара се хвърли напред и ръката ѝ се сви около дясната ми китка в мига преди сиянието на орикалкума да угасне.

Висяхме така сякаш цяла вечност — аз останал без дъх и неспособен да проваля всякакви претенции за героизъм с викове за помощ или молби към каквито там богове биха могли да ни гледат. Накрая, когато въздухът започна да се процежда между натъртените ми ребра, чух чаткане на кремък в стомана и в един от фенерите затрепка пламък. Снори и Хенан стояха до стълбата, Кара лежеше просната върху останките от кучето, закачила един крак за най-долната стъпенка — единствената връзка, която пречеше и на двама ни да полетим надолу.

На Снори му отне известно време да ме изтегли — изглежда, му липсваше обичайната сила и той стенеше от усилие, докато ме вдигаше. На ризата му имаше тъмно петно от страната на раната. Когато най-последно се изправих, Кара все още чистеше от себе си поголемите парчета кучешко. Открих, че аз самият също имам няколко парченца за чистене. Хенан намери орикалкума и аз го прибрах в джоба си. С Кара бяхме изпуснали фенерите си през ръба, а скоро можеше да ми дотрябва собствен източник на светлина. Каквото и да имаха наум водачите на кучетата, не виждах и следа от тях в яркото петно над главите ни. Избърсах уста и открих, че е окървавена. Сигурно си бях прехапал езика, когато се ударих в ръба на пропастта.

— Да вървим. — Този път Снори тръгна пръв.

Аз поех след Кара. Слизах предпазливо, ботушите ми още бяха хлъзгави, а гърдите ме боляха много гадно.

Вторият етап от слизането се оказа по-дълъг от първия и кръгчето небе стана малко и далечно като луната. Някаква тежест ме притискаше — отзвук от невъобразимата скална маса около нас. Бях дошъл от замръзалите планини на Севера, за да се заровя под изпечените от слънцето хълмове на Флоренция, и каквото и да ни чакаше там долу, ми се струваше, че пътешествието ни приближава своя край. Всички тези мили, всички тези месеци, с ключа на Локи,

придружаващ ни на всяка крачка, единствената причина за дългия ни преход. Зачудих се дали богът на мошениците ни наблюдава от пустошта на Асгард и се смее на някаква шега, която всъщност разбира само той.

Виденията дойдоха в най-лошия възможен момент, когато ръцете ме боляха от твърде дългото спускане, дланите ми бяха хлъзгави от пот, а мракът ме обгръщаше от всички страни. Гигантска скална маса тежеше над главата ми, а под мен зееше незнайно дълбока пропаст. Вкусът на собствената ми кръв накара спомените да нахлуят. Не би трябвало да се изненадвам. Остатъците от заклинанието на Кара още ме тормозеха, пламтяха от магията във вените ми, усилваха простичкото ѝ чародейство до нещо, което заплашваше да ми разкрие насън цялата история на рода ми. Подозрението, че вълвата е планирала този резултат, си оставаше. Със сигурност потапянето ми в седмици сън ѝ беше дало много повече възможности да работи върху Снори и да открадне ключа, ако той не ѝ го отстъпи доброволно.

Видението отвлече мислите ми от настоящите подозрения към минали събития. Гонехме Синята дама, Алика и аз, гонехме я през двореца към личните покои на стария Голот, който според легендата бил истинският наследник на последния император Адам Трети, макар и само незаконороден племенник. Никога не говорехме за това на висок глас и всъщност ми го бяха казали едва на двайсет и първия ми рожден ден, преди малко повече от година. Нищо не може да обедини враговете на някое кралство по-успешно от законна претенция върху трона на Империята.

Споменът рисуваше гонитбата на баба ми върху мрака, докато слизах, толкова ярко, че закриваше зрението ми и аз напипвах стъпенките на сляпо, а в съзнанието ми през цялото време проблясваха коридори, повалени стражи, разбити врати и тичащата пред мен Алика Кеңдет, безстрашна и бърза.

Криволичехме сред касапницата, съсредоточени изцяло върху скоростта, и въпреки това стигнахме прекалено късно. Минахме покрай останките от елитната стража на Голот Първи, разположена пред вратите на покоите му. Синята дама бе повалила трима мъже в плочеста броня. Бог знае каква магия бе използвала и колко ѝ беше струвало. Тези воители бяха бързи, опитни, лоялни отвъд всякакво съмнение, смъртоносни с меча и ножа. Сега лежаха натрошени на

парчета, сякаш всеки е бил превърнат в стъкло и ударен с чук, а острият ръбове на раните им се омекотяваха от каквото бе изтекло от тях.

В покоите на стареца, със стени, покрити с морски пейзажи, намерихме краля, който би могъл да е император, ако не бяха лъжите, коварството и войната. Лежеше в мир сред чаршафите, стиснал червеното цвете от кръв върху гърдите си. Ако сте живели на място, където статуите на императорите са на всеки ъгъл, от пръв поглед бихте разбрали, че от него изтичаше тяхната кръв. Виждах приликата в линията на челюстта му, в ъгъла на носа му, в ширината на раменете му, макар и отпуснати в смъртта.

Във вика на Алика имаше повече ярост, отколкото скръб, но ги имаше и двете. После тя го видя и аз проследих погледа ѝ. В ъгъла на стаята стоеше високо огледало. Посребрено стъкло в абаносова рамка. Такова нещо ще ви струва сто златни крони, ако го потърсите във Вермилиън днес. Но вместо да отразява стаята, то приличаше на тесен прозорец към някакво друго място. Място, където тичаше една фигура, с блестящи в косата ѝ сапфири, тичаше през свят на сънища, където кристални отломки, по-дълги от копия и по-дебели от човек, стърчаха от скалната плоча като бодли на таралеж.

Баба ми стигна до огледалото и заклевам се, че би се втурнала право в него, но то се пръсна току пред нея, хиляди блестящи парченца изпълниха въздуха и се свлякоха едно през друго по абаносовата дъска отзад.

Тогава Алика Кендет падна на колене, без да обръща внимание на стъклото, и допря глава до абаносовите дъски. И даде клетва. Видях го по устните ѝ, но думите ми убягнаха.

Потърсих с крак следващото стъпало и стъпих на пода на мината.

35.

Солната мина ме изненада. Бях очаквал някакви груби тунели, където хората стържат сол от скалите. Вместо това се озовахме в кухня, огромна като катедрала, изсечена изцяло в залеж от кристалнобяла сол, нашарена тук-там с по-тъмни вени, които ѝ придаваха мраморен ефект — като жилките на някакво гигантско дърво, сякаш тази кухня беше издълбана в Игдразил, за който северняците казват, че растял в празното сърце на създанието, със светове, висящи от клоните му.

Непосредствено пред нас лежеше кръгла плоча от сребриста стомана, дебела цял човешки ръст, широка десет метра и покрита с ямички от корозия, макар че никога не бях виждал развалата да засяга такава стомана на малкото места, където я бях срещал.

— Това трябва да е древно. — Кара заобиколи плочата.

— Строителите са знаели за това място още преди Келем — каза Снори.

Подът под краката ни беше от смачкана сол, но тук-там се виждаше летият камък на Строителите, цели плочи от него, напукани и строшени.

— Хайде да огледаме по-хубаво. — Извадих орикалкума от джоба си и оставих светлината да запулсира. Гигантски колони се възправяха там, където солта стоеше непокътната, крепейки тавана. По цялата им обиколка бяха изсечени дълбоки спирални шарки, които им придаваха вид на исполински въжета.

— Цяло море е умряло тук — прошепна Кара в заобикалящата ни пустота.

— Океан. — Снори закрачи напред в пещерата. Във въздуха витаеше странен вкус, не на сол, а нещо като алхимични изпарения. И беше сухо, мястото изпиваше влагата от очите ти. Сухо като смъртта.

— Е, и как ще стигнем до онази част от мината, където живее Келем? — Кара се огледа и се намръщи към фенерите, които горяха в нишите на отсрещната стена.

— Вече сме в нея — казах и прибрах орикалкума. — Миньорите сигурно минават оттук, за да стигнат до мястото, където копаят. Не биха оставили толкова сол толкова близо до входа, освен ако не им е забранено да я пипат... пък и щяха да изкарат печалба. И онези фенери... кой хаби маслото така?

— Наблюдават ни. — Хенан посочи към един от десетината коридори, извеждащи от главната зала. Присвих очи и проследих линията на пръста му. Нещо блещукаше там в сенките.

Снори тръгна в указаната посока и щом го направи, нещото, което ни бе наблюдавало, излезе на светло. Паяк, само че чудовищен и направен от блестящо сребро. Краката му покриваха площ с диаметър две стъпки или повече, блестящото му тяло беше по-голямо от човешка глава, осеяно с рубини колкото гълбови яйца, събрани накуп като очи на арахнид. Движеше се бързо и крайниците му изпълняваха сложен балет, отразявайки светлината обратно към нас на остри късчета.

— Один! — Снори отстъпи назад. Това бе единственият път, когато съм виждал нещо да го разколебае.

— Защо сребро, чудя се? — Кара протегна меч си напред.

— Защо проклет паяк? Този въпрос ми изглежда също толкова добър. — Аз пристъпих зад Снори. Нямам нищо против паяците, стига да са достатъчно малки да се поберат под ботуша ми.

— Желязото ръждясва. — Кара не откъсваше очи от нещото. — Механичните войници не биха издържали дълго тук. Освен ако не са направени от сребриста стомана като това приятелче.

— Приятелче ли? — Снори направи още една крачка назад и аз се отдръпнах, за да не ме стъпче.

Паякът спря пред нас, а после тръгна обратно към мрака, откъдето беше дошъл, движеше се подчертано бавно.

— Това е водач — каза Кара.

— Към какво? — Снори не направи опит да го последва. — Към някоя паяжина?

— Малко е късно да се тревожим за клопки, нали? — Кара го погледна, на лицето ѝ се смесваха раздражение и гняв. — Ти ни накара да изминем хиляда мили заради това, Снори вер Снагасон, противно на всички съвети. То си беше клопка през цялото време. Паяжината те е уловила още от мига, когато си сложил ръка върху този

ключ. Изобщо не трябваше да напускаш ледовете. Келем прати убийци да ти вземат ключа — а сега ти сам му го донесе. Знакът му е върху теб и той те придърпа при себе си. — Тя посочи оцапаната му риза, вече пробита от кристалните израстъци около раната.

После поклати глава и тръгна след паяка, като усили пламъка на последния ни фенер.

Задълго пътешествието ни се сведе до бръмченето и цъкането на механизма на паяка, бързото потракване на металните му нозе по камъка и проблясването на дълги движещи се крайници по ръба на светлия кръг, образуван от фенера. Създанието ни водеше по коридори със стени от сол, в които от време на време зейваха входовете на тъмни галерии, чиито размери светлината не можеше да разкрие. Спускахме се по стъпала и по наклони и всеки завой ни водеше все надолу, никога нагоре. На два пъти минахме покрай големи кухни, с тавани, губещи се в мрака и крепени от колони от тукашната каменна сол, оставена на мястото си. Останалата сол отдавна бе изсечена на плочи и изкарана на повърхността, неприятно високо над нас.

В една от тези зали с колоните солните миньори, вече отдавна мъртви, бяха изсекли църква и я бяха изпълнили с фигури на светци. На сводестия вход стоеше апостол Павел, вдигнал пред себе си бялата си блещукаща десница с полуразперени пръсти, сякаш изтъква някаква важна истина, и притиснал с лявата Библията към гърдите си, а изражението му бе трудно за различаване, защото беше бяло върху бяло.

Минахме по коридор от Строителски камък, гладък и съвършен в протежение на сто метра, преди да се разпадне и да ни върне в пещерите. Изглежда, Строителите бяха изградили някакъв комплекс тук, без да ценят минералното богатство около себе си, просто го бяха издълбали, за да се скрият вътре, така че дошлите по-късно да копаят около тях.

Колкото по-дълбоко ни отвеждаха коридорите, толкова повече се усилваше алхимичната миризма във въздуха, пареше очите ми, обгаряше дробовете ми. След сигурно миля или повече проходи и галерии започнахме да виждаме изсечени в солта портали с изящно оформени арки, само че без врати, а вместо това изпълнени с кристална стена от тукашната сол, сякаш е трябвало да бъдат издълбани нови зали, но после плановете са се променили.

Въздухът ставаше все по-задушен и топъл, сякаш натежал от обещанието за Хел, защото адските огньове със сигурност не можеше да са много далеч под нас. Солта също се промени — от такава с дъх на море в нещо горчиво, което изгаряше езика. Цветовете се промениха, бялото се изпъстри с петна от най-тъмно синьо, което сякаш придаваше дълбочина на всяка повърхност. Въздухът загуби сухотата си, стана влажен, докато пътят ни водеше все по-дълбоко, така че където по-рано потта бе изсмуквана от кожата ми, преди да е имала шанс да избие, сега въздухът отказваше да я поеме и я оставяше да се стича по крайниците ми на вадички, които изобщо не ми помагаха да се охладя.

Накрая паякът ни преведе по дълго стълбище и къс коридор до естествена пещера, където тук-там сред покритите със сол стени стърчеше някой камък и всичко изглеждаше някак заоблено и буцесто. Още един завой разкри пред нас избелял дървен мост през бързо течащо поточе, което прорязваше солта, горещо и вдигащо пара. Зад моста се простираше зала на чудесата.

— В името на Хел! — Кара призова езическата богиня, която властва над северняците в задгробния живот, ако смъртта не ги отнесе във Валхала. Гадна безчувствена кучка, според всички сведения, разсечена от носа до чатала от линия, дяляща лявата ѝ страна от чист гагат от дясната ѝ страна от алабастър.

— Да се еба! — Имам чувството, че християнският свят осигурява по-подходящи реплики за такива ситуации. Пещерата пред нас представляваше широк виещ се тунел, сякаш прокопан от някакъв грамаден червей, а от всички страни солта лежеше на големи кристали, цели гори от тях, някои дълги почти метър, с шестоъгълно сечение и толкова дебели, че навярно не бих могъл да ги обхвана с длани. Други бяха по десет метра дълги и по-дебели от моя ръст, с повърхности по-равни от всичко, което човек би могъл да сътвори, и с остри и съвършени ъгли.

Познавах това място. Бях го виждал във виденията, пратени ми от магията на Кара. Бях го виждал в едно огледало в спомените на баба ми. Синята дама избяга в тези пещери, след като уби стария Голот, първия от рода ми. Това ги свързваше, Келем и Синята дама. Но кой беше ръката зад това деяние, не знаех: знаех само, че и двамата играеха тази игра — и я играеха срещу моето семейство. Както и да го въртях,

това слагаше ръката на Келем на рамото на Едрис Дийн в деня, когато той бе дошъл във Вермилиън.

Паякът щъкаше между, под и над кристалите, без да нарушава крачка, преодоляваше всяко препятствие с бръмчащо взаимодействие на краката си. Ние едва вървахме, напругахме се да оползотворим всяко вдишване на парещия, прекалено влажен въздух, а водата се лееше от нас във вид на пот по-бързо, отколкото човек може да я изпикае. Обви ме някаква летаргия, като горещо влажно одеяло, и открих, че съм спрял, докато се прехвърлях през един гигантски кристален отломък, преодолян току-що от Снори. Кристалната равнина под мен отразяваше светлината от фенера на Кара, обагряйки я в най-тъмното мастиленосиньо. Целият отломък сякаш сияеше от някакъв вътрешен огън, горящ в сърцевината му, невъзможно далеч под мен. За миг изпитах чувството, че седя на повърхността на спокойно море, неописуемо дълбоко, и само съвсем тънък лист от някакво крехко вещество ме крепи и ми пречи да потъна надолу, към пламтящия там огън... Изтощението ме преве — неимоверна тежест, която теглеше главата ми надолу към кристала. Ключът на Локи се изхлузи от мократа ми риза и увисна на връвта си, по-черен, отколкото го бях виждал някога, върхът му беше само на пръст от крепящата ме повърхност...

— Джал! — викна Кара зад мен и гласът ѝ прозвуча като стържене на нокти по каменна плоча, което ме изпълни с раздражение. — Джал!

Извъртях неохотно глава към нея.

— Недей — каза тя. — Светът тук е разкъсан. — Намръщи се. Пот се стичаше по челото ѝ и караше русата ѝ коса да полепва по него. Очите ѝ изглеждаха разфокусирани... вещерски бих ги нарекъл, поради липса на по-добра дума. Тя вкуси въздуха. — Това е място на врати.

— Ами... щом казваш. — Магнах с ръка около нас. — Аз не видях и една проклета врата, откакто слязохме.

Тя хвърли поглед към кристала под мен.

— Тук има портал. Възможна врата. Да оставиш ключа да го докосне би било грешка. Не знам къде или кога може да те отведе.

— Кога ли?

Но тя не ми отговори, само сплете ръце, за да помогне на Хенан да се покатери по отломъка. Момчето беше увило дланите си с парцали. Умно. Моите бяха нарязани от острите ръбове и вече щипеха от солта.

Паякът ни поведе покрай димящо езерце от кобалтовосиня вода и влязохме в зала, подобна на видените досега, само че изсечена в първичната скала. От двете ни страни се възправяха масивни солни кристали, гигантски осмоъгълни колони, донесени от някакво дълбоко място чрез изкуство, непознато за хората, или поне за всички хора след Строителите. Всяка от тях едва би се побрала в прохода, по който бяхме дошли, и биха били нужни сто слона, за да я влачат.

От каква сол бяха образувани колоните, не можех да кажа, но във всяка грееше ясна светлина без видим източник и озаряваше прозрачните им дълбини, където паяжини и воали от призрачно бели линии намекваха за форми, кошмари и ангели, затворени навеки в сърцето на кристала.

— Чуйте. — Кара вдигна ръка и дори паякът замръзна напред крачка.

— Не мога да...

— Те пеят. — Хенан се огледа.

„Пеят“ беше прекалено величава дума. Всеки кристал издаваше чист тон, току на ръба на слуха. Като се приближих първо до един, а после и до друг, долових тънка разлика във височината на звука, сякаш бяха от онези камертони, с които музикантите настройват струните си.

— Това са врати. — Допрях ръка до повърхността на кристала пред мен и ключът на гърдите ми зазвънтя със същата нотка, а кожата ми настръхна от вибрацията.

Преброих тринайсет, всичките полупрозрачни, с изключение на една точно по средата на лявата редица. Тя се открояваше черна като лъжа.

Снори дойде при мен. Изглеждаше смален на това място, където мащабите превръщаха всички ни в мравки. Протегна брадвата пред себе си, разранените му от оковите китки пламтяха в гневно червено. Цялото му тяло бе превито около раната, нанесена му от убиеца, и кристални образувания покриваха едната му страна от хълбока до мишницата, със стърчащи от тях остри шиповидни израстъци.

— Коя е моята? Черната ли?

— Някоя от тях не е твоя, северняко. — Гласът отекна зад нас, стържещ и атонален. Напомняше ми за механичните войници.

Обърнахме се и видяхме първо трон, изваян от сол, с колони и кръгли орнаменти, не по-малко величав от трона на всеки крал. Дъбовите дъски, на които се крепеше, лежаха върху гърбовете на още паяци от сребриста стомана, а преплетената гора на краката им, движещи се бързо като пръсти на бард по лютнята му, местеше плавно и платформата, и трона.

В него, прегърбена, като тъмно петно на фона на белотата, седеше съсухрена фигура. Отначало я взех за труп, сива и гола, изпита, измършавяла, с кожа, пробита на множество места от остри бели кристали сол, растящи на купчинки като скреж по замръзнали клони.

— Това са моите чертози. — Главата на мъртвешкото тяло се вдигна, за да ни изгледа, а дълбоко в мрака на орбитите ѝ блещукаше нещо, което би могло да е око. На измършавялата шия имаше устройство от сребриста стомана, забито в сивата плът, с обърната към нас дупчеста решетка. Подобни приспособления бях виждал на шиите на механичните войници — те генерираха гласовете им.

— Келем...

— Не беше мъдро да идваш тук, вещице — прекъсна механичният глас Кара. — От котилото на Скилфар си, а? Тя обикновено е по-благоразумна. — Докато Келем говореше, се появиха още паяци, по-дребни, които се изсипаха през облегалката на трона му. На някои телата им бяха колкото юмрук, на други — не по-големи от монета. Защъкаха по мага в сложен прилив, местеха тялото му, сменяха положението на ръцете му, така че той се раздвижи като марионетка, в някакво ужасно подобие на живот.

Когато си затънал толкова дълбоко в самозаблуди като мен, по някое време биваш принуден да направиш един бърз преглед на истината, и мога да ви уверя, че внезапното осъзнаване колко глупав си бил е не по-малко болезнено от удар с нож. В представите ми ние се бяхме промъкнали в мините и бяхме открили търсената от Снори врата, докато Келем спеше. Даже въпреки паяка, водещ ни към Келем, си мислех, че можем да намерим каквото ни е нужно, преди да стигнем до него. Но сега изглеждаше, че Снори ще трябва да размени последната ми надежда за спасение само за да посети място, където би могъл да го прати всеки нож. А ако Келем решише да не се пазари, а

просто да ни превърне в солни стълбове... тогава цялата ни надежда лежеше в копието на Кара.

— Ти прати убийци за мен — процеди Снори през стиснатите си от болка зъби. Почти виждах бавното растене на солта по тялото му.

— Ако вярваш в това, значи е било глупаво да идваш тук, Снори вер Снагасон.

— В Пещерата на Еридруин ти ме измъчваше с демон във формата на дъщеря ми. — Снори надигна брадвата.

— Не аз, северняко. Може да е бил някой призрак от миналото ми, доловил моето желание да дойдеш тук, в дома ми. Но миналото е друга страна и вече не съм отговорен за ставащото там. Времето опрощава хорските престъпления.

Кара се намеси, може би притеснена, че Снори ще нападне Келем и ще я лиши от шанса ѝ с копието.

— Но ти не прати повече убийци, нито сенки. Да не смяташ вместо това да склучиш сделка?

— Вярно е... аз обичам сделките. — Някакъв хриплив звук, който би могъл да е смях, се разнесе от гласовата решетка. — А ти, изглежда, искаш нещо от мен, Снагасон. Бих могъл да ти помогна с твоя проблем... — Един по-голям паяк придвижи ръката на Келем по тялото му в жест, повтарящ линията на раната, която разяждаше Снори.

— Търся една врата. Нищо повече. — И Снори се изправи, стиснал здраво устни от болка. Покрилите тялото му кристали изпукаха и се посипаха парчета сол.

Келем ни огледа един по един. Хълтналите му очи се задържаха първо върху мен, после върху Хенан. Краката на паяка, който беше вдигнал главата му в началото, сега се виждаха ясно сред бледите кичури на косата му.

— Не вярвам, че ключът е у теб, Снагасон. Макар че е загадка защо човек би се отказал от такова съкровище, ако не е принуден. — Погледът му се спря върху Кара, първо се задържа върху черно-сребърното копие в ръката ѝ, а после се премести върху лицето ѝ.

— Дай ми дара на Локи, малка вълво.

Кара се раздвижи бързо. По-бързо, отколкото когато я ударих и тя ме просна на земята. Две къси крачки и тя метна Гунгнир така, че

ръката ѝ изпука. Копието се заби в гърдите на Келем и го прикова към трона му — хвърляне, с което и Снори би се гордял.

Никой от нас не помръдна. Никой не проговори. Един паяк наведе главата на Келем, за да погледне към копието. Друг вдигна ръката му, за да я опре на дръжката.

— Избра грешната врата, вълво. Наричат ме „господарят на пътищата“. Не си ли се чудила дали не бих могъл да забележа преминаването ви през такива портали като онзи край Колелото на Осхайм? Аз ви дадох това. — Един покрит със сол пръст почука по тъмното дърво на Гунгнир. — Дадох ви го, за да ви направя смели...

— Сагеус ти е помогнал. — Захлопнах бързо уста, защото не исках да привличам вниманието към себе си.

Келем ме погледна, килнал глава.

— Моите умения те засякоха. Аз подтикнах сънния вещер да прише това във виденията ти. Беше му платено добре. Наемен служител, нищо повече. Нямате си представа колко трудно беше да доведе мудните ви умове до този план, да ви насоча към инструментите, да ги сложа в ръцете ви... — Той върна зора си към Кара. — А сега, след като ме нападна, Локи няма да има нищо против просто да те убия и да взема ключа от трупа ти. Въпреки това, от уважение към баба ти, ти давам последен шанс да ми го връчиш по собствена свободна воля.

— Не е у мен. — Кара остави ръцете си да паднат край тялото, увиснали пораженчески също като косата ѝ.

Звук като от стържене на нокти по каменна плоча се изтръгна от гласовата решетка на Келем, може би най-близкото нещо до ярост, което бе по силите за това съсухрено подобие на човек. Главата му се извъртя рязко към Снори.

— Как... как така онзи с най-голямата сила не носи и най-мощното оръжие? Дал си копието на самия Один на една вещица, когато ключът дори не е у нея. Да не си луд?

— Това не е копието на Один — каза Снори. — А когато се изправа срещу онуй, което лежи зад вратата на смъртта, ще нося собствената си брадва, същата, която е носил и баща ми, а не нечие чуждо копие.

— Кажете си приказката, Снагасон. Стигнал си достатъчно далеч, за да я изречеш. — В механичния глас на Келем се криеше нотка на

веселие.

Снори погледна към мен. Очите му бяха тъмни, без нито помен от синьо в странното сияние на кристалите.

— Би трябвало да говориш с принц Джалан Кендет, наследник на трона на Червения предел. Моя приятел. Ключът е у него.

Келем нададе звук на отвращение и махна презрително с ръка към нас.

— Ключът, който носите, оставя белег в света. Колкото по-дълго стои неподвижно, толкова по-дълбок е белегът. Колкото повече се използва, толкова по-дълбок е белегът. Когато започнахте пътешествието си, нямах ясна представа къде да го търся. Но сега стоите пред мен... и виждам, че е вярно. Принцчето държи трофея. — Очите му, блестящи дълбоко в сухите си орбити, се спряха върху мен. — Ще купя ключа от теб. Е, ще се... попазарим ли?

Келем искаше носителят на ключа да го нападне. Беше ни дал копието, за да сме достатъчно смели да го направим. Ако планът му беше сработил, можеше да ни убие и да избегне проклятието на Локи, също както Снори го бе избегнал, когато Нероденият предводител го атакува. Но сега, когато планът му се бе провалил, магът имаше нужда аз да му дам ключа доброволно, или пък да ми го открадне или да го вземе с хитрост. Съмнявах се, че го бива в джебчийството, но пък неговите собствени джобове бяха дълбоки... Чудех се колко дълбоко е склонен да бръкне в тях.

— Сигурен съм, че можем да стигнем до сделка. — Стиснах здраво ключа. Не смятах да го загубя от някой крадлив механичен паяк. Докато го правех, зърнах проблясък от друго място, стая с множество врати, от обикновено дърво, а Келем стоеше пред мен, по-млад дори от сянката, която бяхме видели в Пещерата на Еридруин. — Какво предлагаш?

Келем не проговори, докато паешките крака не извъртяха покрития му със сол череп, за да се втренчи право в мен. Но през това време аз отново зърнах онази малка квадратна стая и чух един по-млад Келем да казва:

— Ти бог ли си, Локи?

Очите му бяха вперени в мен, твърди като камъни.

— Ка... — понечих да заговоря, но видението дойде пак и ме прекъсна.

— Смъртта ти лежи зад една от тези врати, Келем. — Струва ми се, че аз изричам думите в онази стая, преди толкова векове, че Келем изглежда не по-стар от Снори.

Онзи млад Келем се изсмива.

— Бог на лъжите, така те...

— Не се тревожи. — Гласът е моят, но не говоря аз. — Нея никога няма да успееш да я отвориш.

Видението отмина и осъзнах, че Келем, прастар и сбръчкан на трона си, се обръща към мен.

— Детето на Червената кралица?

— Неин внук. Баща ми е кардинал...

— Потомците на Скилфар и Алика чакат моята присъда, дълбоко в солната земя със стария Келем. Как странно се обръща светът, и колко бързо. Сякаш беше вчера, когато Скилфар бе млада и прекрасна, цветето на Севера. А Алика Кендет, тя без съмнение си е още дете, нали? Трябва ли всички да остаряват, колчем мигна?

Копието, което няколко паяка се мъчеха да освободят, падна от него и се плъзна на земята.

Вдигнах ключа — беше студен, твърд, хлъзгав и въпреки това сякаш се гърчеше като червей в хватката ми.

— Имаш ли предложение? — Пред очите ми проблесна образ на кристали, растящи от скалите. Огледало, бели кристали, бягащата Синя дама, кръвта на моя род по ръцете й. Предложението трябваше да е адски добро.

— Дълго преди да ме нарекат „господар на портите“ бях ковчежник. Златният ключ може да отваря почти толкова врати, колкото и черният. А също и сърца.

Хлътналите очи-дупки ме изучиха за момент.

— Всеки човек си има цена, момче. Твоята е лесна за отгатване. Ще си платя, задето те нарекох „момче“, но не много. Аз съм наистина богат, момче, знаеше ли го? Достатъчно богат, за да накарам Крез да изглежда като просяк, а богатството на Мидас да ти се стори скромно. Парите, момче, са кръвта на империите. — Паяците вдигнаха сухите му ръце, дърпаха сухожилия, движеха кости, като сребърна мрежа,

покрила хлътналата му плът. — Парите текат през тези ръце. Кажи си цената.

— Аз... — Нерешителността ме парализира, а алчността ми отне дар слово. Ами ако поисках прекалено малко? Но пък искането на някаква абсурдна сума можеше да го разяри.

— Да си знаеш цената е сложно нещо, Джалан Кендет. Познай себе си, така е казал философът. Мъдрост, надживяла Хилядата слънца. Лесно е да се каже, трудно — да се направи. За да си знаеш цената, трябва преди всичко да познаваш себе си, а кой може да очаква такова нещо от младите? Десет хиляди златни крони.

— Д-десет... — Опитах се да си ги представя, блестящи пред мен, тежестта им, сипеща се през ръцете ми. Повече, отколкото бях загубил, повече, отколкото ми беше откраднато, повече, отколкото дължах. Достатъчно, за да се откупя от хищните ръце на Умбертиде, да си изчистя дълга към Мейрес Алус и пак да ми останат над хиляда.

— Десет хиляди биха били обида за човек с твоето потекло, принц Джалан — изтръгна ме от видението механичният глас. — Шейсет и четири хиляди. Нито медник повече или по-малко. Сделката е сключена.

„Винаги взимай парите.“ Шейсет и четири хиляди. Нелепа сума, абсурдна сума. С нея бих могъл да откупя обратно корабите на Гариус, да се отдам на разгулен живот сред елита на Вермилиън, да прелъстя сестрите Де Вийр и да ги разлъча от съпрузите им... Можех да купя на баба цял отряд синове на меча или боен кораб, или нещо друго, също толкова кръвожадно, за да отвлека мислите ѝ от загубата на един ключ, който никога не е притежавала...

— Парите ще те чакат като кредит в Златната къща. Ще се погрижа всички обвинения срещу теб да отпаднат и когато си изчистиш дълговете, ще можеш да напуснеш града — каза Келем.

— Не са ли тук? — Това ме разочарова. Исках планината от злато, която си бях представял.

— Аз не съм дракон, принц Джалан. Не спя върху своето съкровище.

— Шейсет и четири хиляди — в златни крони — и ще развалиш онова, което си направил на Снори. — Поколебах се, после въздъгнах. — Освен това той ще може да отвори вратата към смъртта, преди да вземеш ключа. — Погледнах северняка, който стоеше прегърбен,

сложил бащински ръка на рамото на Хенан. — Макар че се моля да намери в себе си достатъчно разум да не го използва.

— Не. — Само това излезе от сребърната решетка на съсухрения врат на Келем, после настъпи тишина.

Поех си дълбоко въздух и избърсах потта от челото си.

— Шейсет и три хиляди, оправяш Снори и му даваш да отвори вратата. — Загубата на хилядарка в злато е съпроводена с ужасна болка. Такава, с която никога няма да свикна.

— Не.

— О, я стига. — Притиснах челото си с юмрук. — Направо ме убиваш. Шейсет и две, изцерението и вратата.

— Не.

Зачудих се докъде мога да го притисна. Келем явно се страхуваше от проклятието на Локи повече, отколкото от загубата на шейсет и четири хиляди в злато. Но може би по-малко, отколкото от отварянето на вратата към смъртта.

Вдигнах ръка да му дам знак да почака, пристъпих към Кара и се приведох да зашепна в ухото ѝ. По дяволите, как я желяех, дори там, дори тогава, дори хлъзгава от пот и с подозрение в очите.

— Кара... колко опасно е това проклятие?

Тя отстъпи назад, опряла пръсти в гърдите ми.

— Защо Скилфар не взе ключа от Снори?

— Хм... — Помъчих се да си спомня. — Светът се оформя по-добре от свободната воля. Дори ако това означава да оставиш глупави мъже да действат на своя глава... нали така каза? — Преместих поглед от нея към Снори. — Тя му е позволила да го задържи, защото... е мъдра. Или нещо такова.

Кара повдигна вежди.

— Не изглежда много вероятно, нали?

— Скилфар също се е страхувала?

— Това е ключът на Локи. Богът на измамите. Нищо толкова директно като силата няма да определи неговия притежател. Иначе да е станал ключът на Тор преди цяла вечност!

— Той трябва да бъде даден — каза Снори. — Олаф Рикесон го взел със сила и проклятието на Локи вледенило армията му, десет хиляди души.

— Значи... когато ми даде ключа тогава, в маслинената горичка...

— Се доверих на приятел, да.

— По дяволите. — Снори беше поставил своето бъдеще в ръцете ми. Това беше много повече вяра от тази, с която можех да се справя. Беше все едно да кажеш на куче да охранява пържола. Беше тъпо. — Ти изобщо не ме познаваш, Снори. — Някак си, даже с шейсет и четири хиляди златни крони, блестящи в непосредственото ми бъдеще, се почувствах гадно. Може да беше треска или натравяне от горчивата сол в долните части на мината.

А може би беше заради това как Снори не каза и дума в своя защита, а просто стоеше като голям свръхлоялен идиот, какъвто си беше, и имаше безочиеето да очаква същата глупост от мен.

— Трийсет и две хиляди, лекарството и идиотът си отваря вратата.

— Не.

— О, за бога! Колко струва да отворим проклетата врата?

— Тази врата никога не бива да бъде отваряна. Дори да не вземеш никакво злато и да ми предложиш ключа само за да ти покажа вратата към смъртта, бих се поколебал. Има си причина призраците от моята младост да са пръснати из Ада. Не е било просто случайност, че един от тях е излязъл да ви се противопостави, когато сте се приближили към вратата на Еридруин. Отварянето на тази врата е опасно. Минаването през нея — още повече. — Челюстта на Келем се движеше, докато гласът излизаше от шията му. В устата му блестеше нещо, сребърно върху черния израстък, който някога е бил езикът му.

— Защо? Защо мъртво създание като теб ще го е грижа? — Та аз дори не исках да отварям вратата — защо спорех, вместо да се чудя как да отнеса златото си в Червения предел, и сам не знаех.

— Аз не съм мъртъв. — Келем наклони глава. — Просто... добре запазен.

Стоях, стиснал здраво ключа, под погледите на вещицата, воина, момчето и старите кокаляци на трона. Нещо в светлината на кристалите се промени, едва доловимо като леко изместване на вятъра, но аз го усетих.

— Какво ще правиш с този ключ, уважаеми Келем? — попитах и закрачих от колона към колона.

— Имам цял дворец с врати. Съвсем естествено е да искам единствения ключ, който може да отвори всяка. — Тронът на Келем се извърташе, така че да му позволява да ме следи. — Без ключ отварянето и затварянето на такива врати е сложна и досадна работа, дори опасна, и може да изтощи стар човек като мен. Ето тези тринайсет врати тук. Те са трудни, но през годините съм се справил с всичките, освен три. Вратите към мрака и светлината още ми се опират. Но онези отатък ме чуват как се опитвам, о, да. — Стържещ звук, който би могъл да е смях. — Те се страхуват от мен, мразят ме и държат вратите здраво залостени срещу моите усилия. Мракът знае, че ако контролирам вратата, ги притежавам. Светлината също го знае.

— Много отдавна ми казаха, че една от тези врати никога няма да се отвори за мен, че гибелта ми лежи зад нея. Самият Локи ми го каза, бащата на лъжите. И аз му повярвах, защото той винаги е честен. Гордее се с това — понеже знае, че частичната истина наранява по-дълбоко от лъжата. — Келем махна към мен със съсухрената си ръка. — Ключът ще отключи вратите, а последната — тя ще е онази, която ще оставя затворена. Ще я заключа отново, и то толкова хубаво, че няма да се отвори, докато на света има хора.

Обезпокоително е, когато човекът, с когото се пазариш, ти дава да разбереш колко ценно е за него онова, което имаш. На пазара се преструваме, че не ни интересува, обиждаме нещото, което искаме, омаловажаваме го. Честността на Келем ми разкриваше две неща. Че мога да вярвам на предложението му и че би било глупаво да го отхвърля, защото — по един или друг начин — той щеше да получи ключа.

— Онази черната. — Посочих я. — Това ли е вратата към смъртта? Вратата към Ада?

— Не, това е една от трите, които още ми се опират. Вратата към Ада се отваря достатъчно лесно, Денят на хилядата слънца я е оставил да виси на пантите си — тя беше първата от тринайсетте, която усвоих.

Взрях се в черния кристал.

— Значи е нощната порта. — Още докато го изричах, думите ми се сториха погрешни.

— Така ли мислиш, принц Джалан? Толкова ли е отслабнала връзката ти с мрака?

— Не. — Поклатих глава. — Не е тази... — Минах покрай друга колона, като плъзгах пръсти по нея.

— Тази врата е Осхайм, принц Джалан. Вратата е Колелото, Колелото е врата. Това е вратата, която трябва да овладеея.

— Синята дама би ги отворила всичките — казах. — Тя мисли, че времето за врати отминава и че скоро всички светове ще прелеят един в друг. Иска да отвори проходите и да поведе унищожението, за да си осигури мястото в какъвто там ад остане след това.

— Погрешно са ме информирали за стандартите на обучение в Червения предел — каза Келем и два паяка с големина на сребърни очи подръпнаха сухите ъгълчета на устата му, за да изобразят усмивка. — Добре са те учили, принц Джалан. Но Синята дама всъщност иска само да завърти Колелото. Може да го направи, като отвори черната врата, ала черната врата се отваря сама. Прави го от векове. Много, много бавно — но се ускорява. Всяка отворена врата, всяко нещо, преминало от един свят в друг... отслабва стените между тези места, те започват да се напукват, вратата към Осхайм се отваря и Колелото се завърта. С ключа на Локи Синята дама може да сложи край на света още днес, като отвори тази врата пред нас. Без него ще трябва да разчита на Мъртвия крал, че ще отвори вратата към смъртта достатъчно широко, за да напука стените около нея... и така ще завърти Колелото, донасяйки края на всичко.

— А къде е твоето място, уважаеми Келем? — Разговорът беше станал прекалено мащабен за мен. Аз просто исках да се измъкна с парите си и с достатъчно години, през които да ги харча.

— Аз съм финансист, човек на търговията, принц Джалан. Всяко нещо си има цена. Купувам, продавам. В това със сигурност няма нищо лошо, нали? Купувам, каквото може да бъде купено, продавам го на онези, които се нуждаят от него и имат средствата да си платят. Богатите трябва да получат онова, за което копнеят — без съмнение си съгласен?

Не казах нищо.

— Но по този въпрос позицията ми би трябвало да е достатъчно ясна. Аз отказвам да отворя една врата, пък макар и за кратко, за да си спестя десетки хиляди в злато. Това надали ме обрисова като човек, горящ от желание да ги отвори широко всичките, нали? Може да искам да властвам над мрака и светлината, и създанията там, но да сложа

край на всичко съществуващо? Че от каква полза ще ми е богатството тогава? Вярно, със Синята дама имаме някои общи интереси, но аз не съм неин съюзник в това начинание.

„Бил си неин съюзник в друго начинание, също толкова кърваво, много отдавна.“ Думите потрепнаха зад устните ми. Той беше участвал в заговора, убил първия Голот. Може би и вторият бе умрял по негова заповед. Дали той беше насочвал Синята дама, или тя него? Както и да е, и двамата бяха оцапали ръцете си с кръвта на Кендетите. Семейството на Снори също се числеше сред престъпленията им, както и заличаването на целия му клан, ундоретите, от които вече бе останал само един, след като Тутугу умря под меча на Едрис Дийн. А Едрис беше оръдие на Синята дама, смъртта на майка ми — неин замисъл, а неродената ми сестра — просто косвена жертва. Зърнах отново образа на дамата, изчезваща в огледалото, Червената кралица, коленичила там сред осколките, и убития ѝ дядо сред алените чаршафи. Може би легендарният гняв на Алика Кендет зарази кръвта ми, а може би моят собствен — блед пламък, без съмнение, но подхраниш ли една такава искрица с достатъчно гориво, ще лумне ярко.

Чух отново чукането — същото, което чувах сегиз-тогиз от затвора за длъжници насам. Тук то звучеше по-силно, отекваше сред колоните. Никой от другите не вдигна поглед.

— Не го ли... — Млъкнах. Чукането идеше от лявата ми страна. Обърнах се и тръгнах обратно към Келем и другите. Келем, господарят на портите. Келем, пращащият убийци.

Чук. Чук. Чук. Равномерно, ритмично, усиливащо се от миг на миг. Напоследък го бях чувал всеки ден. Дали на миля над нас слънцето залязваше... дали бях чувал този звук при всеки залез, откакто бях взел ключа? Дали Снори го беше чувал, докато ключът бе у него, при всеки изгрев, откакто вратата на маговете на развалата бе затворила пътя на Аслауг и Баракел към нас? Чук. Чук. Чукане ме беше събудило в онова пролетно утро в Тронд. Чук. Някои врати е по-добре да си останат неотворени.

Келем въртеше глава, за да следи придвижването ми. Виждах как от сухите му ръце капе кръвта на майка ми. Видях Червената кралица — дете, коленичило пред трупа на дядо си. Усетих отново болката,

разкъсвала ме, когато се събудих от кръвния сън, който ми показва смъртта на мама и я върна в спомените ми.

— Ти носиш нещо, което съм купувал и продавал, принц Джалан. — Може би Келем виждаше колелцата, въртящи се в главата ми. Може би знаеше, че ме губи.

— Така ли? — Продължих да търся източника на звука, докато вървах между колоните.

— Мечът на кръста ти. Разпознавам неговата поквара. Взех го от една некромантка, Чела, преди десетилетия. Не ми излезе евтино, но Синята дама ми плати десетократно повече, че и отгоре.

Спрях, сложил ръка на дръжката на оръжието, и хвърлих поглед назад към Келем.

— Това? Това е било твое?

— Синята дама имаше предостатъчно съюзници сред некромантите много преди да се появи Мъртвия крал или някакъв намек за него. Тя укрепва силите им от години, като дава на неродените играчки като тази, която носиш.

— Ако си имам цена, Келем, това не я снижава. — Огледах се, мъчех се да определя посоката, като се молех чукането да се раздаде отново. — Едрис Дийн се опита да ме убие с този меч.

— Само че не ти беше мишената му — каза Келем. — Нито пък майка ти.

Спрях и се обърнах към него.

— Сестра ти. — Паяците раздвижиха челюстта му. — Планетите се бяха подредили за нея. Звездите бяха затаили дъх в очакване на раждането ѝ. Мълчаливата сестра мислеше, че когато порасне, това дете ще я замести, ще я надмине, ще съедини наново тази империя. И нещо повече...

— Ще изцери света — прошепнах. Баба смяташе, че може аз да съм този, който ще развали прокобата, наложена ни от Строителите. Само че не бях аз; нашето спасение така и не се беше родило.

— Мечът, който носиш, прати сестра ти в Ада. Неродена. Продай ми ключа и ще пресечеш амбицията на онази, която донесе смъртта ѝ. С ключа на Локи ще притежавам създанието, а аз не позволявам да пострада нещо, което е мое.

Пръстите ми се отдръпнаха от дръжката, сякаш бе станала прекалено гореща. Мечът на Едрис бе проклетел не само сина на Снори,

убивайки го в утробата, бележейки го да стане нероден... беше направил същото и със сестра ми.

— Какво си мислиш, че правеха неродените във Вермилиън, принц Джалан? — попита Келем и сребърните крака разтеглиха сухата му кожа в мъртвешка усмивка върху черепа. — Предводителят на армиите на Мъртвия крал и Неродения принц, и двамата на едно и също място, досами стените на двореца? И двамата поели риска да се изложат на магиите на Мълчаливата сестра...

— Довеждали са на света нероден... — Дори сега споменът за Неродения принц ме караше да потреперя — само очите му, впити в мен през процепа на онази маска.

— Всичко това за един нероден? — Главата на Келем се килна въпросително. — Та няма слугите на Мъртвия крал не са довеждали неродени на всевъзможни места, никое от тях и наполовина толкова опасно като Вермилиън?

Спомних си задгробния ужас, надигнал се от гробището край лагера на цирка на Тапрут.

Келем заговори отново.

— Колкото по-стар е нероденият, колкото повече време е прекарал в Ада, толкова по-могъщ е... и по-труден за връщане. А този... този се нуждаеше в света да бъде разкъсана дупка, толкова голяма, че през нея би могъл да пропадне цял град. Този се нуждаеше от силата на двамата най-могъщи неродени от тази страна на смъртния воал. Този... тази се нуждаеше от смъртта на кръвни роднини, за да ѝ отвори пътя. Най-добре смъртта на близък роднина. Може би брат...

— Моята... моята сес... — Ужасът ме сграбчи и останах като вкопан в земята.

— Твоята сестра трябваше да бъде поборница на Червената кралица. Синята дама взе тази фигура и я направи своя. Като Неродена кралица тя би могла да стане невеста на Мъртвия крал, би могла да е негов юмрук в света на живите, несъзнателна слугиня на Синята дама, възвестяваща края на всичко. Ето кой чака вратата към смъртта да се отвори. Ето защо ти трябва да ми продадеш ключа и да я оставиш затворена. Тя се нуждае от живота ти, принц Джалан. Ако те погуби в мъртвите земи, това ще разкъса дупка, през която тя може най-сетне да се роди на този свят. А ако премине по някакъв друг начин, тогава твоето убийство ще затвърди мястото ѝ тук и ще попречи да бъде

пратена обратно от заклинания, които иначе биха могли да я прокудят. — Тронът на Келем се приближи, с тракаци под него паешки крака. — В случая нямаш кой знае какъв избор, Джалан. Разумен човек като теб. Прагматик. Вземи златото.

— Аз... — Думите на Келем звучаха логично. И освен че звучаха логично, той ми предлагаше купчина злато, в която човек би могъл да се въргала. Виждах я във въображението си, огромна и блестяща. Само че... ръцете на дъртото копеле бяха облени в кръвта на майка ми.

Чукането прозвуча отново, наблизко. Никой от тях не го чуваше — само аз. Приближих се до източника на звука. БАМ! БАМ! БАМ! Беше почти оглушително. Кара каза нещо, но не можах да я чуя. Някакво движение привлече погледа ми, черен юмрук, блъскащ по повърхността на най-близката кристална колона, отвътре, а ръката се губеше в мрак, омърсил чистотата на колоната като капки мастило във вода.

— Всеки човек си има цена. — Някак си гласът на Келем достигна до мен през данданията. Зачудих се каква ли е цената на Снори, каква ли може да е цената на баба ми. Даже Гариус, третият Голот, с неговата любов към златото, майсторлъка му в търговията... даже той не би продал приятел за толкова малко пари. Не мислех, че Гариус е способен на това — и хем го мислех, хем не го мислех за себе си.

Шейсет и четири хиляди... Келем нямаше да посочи на Снори вратата даже да пожертвах всички тези хиляди. А и да го направеше, Снори просто щеше да мине през нея, за да умре, и ужаси щяха да се изсипят в света, сред тях и неродената ми сестра. Снори щеше да умре, а аз нямаше да имам нищо, освен парцалите на гърба си, малко безполезно тгълче от една солна мина и няколко други дреболии, които щях да съм късметлия, ако продам за петдесет флорина общо. Нямаше какво да избирам. Винаги взимай...

Кръв. Сякаш целият под бе залян от нея, дълбока до глезените и се покачваше. Видях я как капе от леглото на Голот. Видях Гариус да се гърчи в алените вихри, докато Мълчаливата сестра черпеше силата му. Стичаше се червена от прерязаното гърло на Тутугу. Видях я да капе алена от острието на Едрис, докато мама се изхлузваше от стоманата. И видях ръцете зад всяко от тези деяния, синята и сивата, оцапани с онова, което смятах за скъпоценно и свещено.

БАМ! БАМ! БАМ!

Целият кошмар беше започнал с блъскането на Астрид по вратата ми, което ме изтръгна от един хубав сън. Всеки етап от завръщането ми представляваше отваряне на една или друга врата. Отварянето на онази първата също беше грешка. Трябваше да си остана в леглото.

И все пак... някак си открих, че ръката ми се протяга към кристалната колона, извисяваща се над нас. Някак си открих, че вадя ключа на Локи.

— Не! — изкрещя Келем.

Чух тракането на метални крайници, когато паяците му се втурнаха към мен. Чух рева на Снори, който се хвърли на пътя им, без да обръща внимание на раната и болката, размахал брадвата на баща си.

Противно на всякакъв разум открих, че притискам катраненочерния ключ към онази невъзможно гладка повърхност, вкарвам го в тъмното око на ключалката, изникнала под него... завъртам го, докато гласовете зад мен се надигат сред трясъка на битката.

Вратата се разтвори рязко, със сила, която ме запокити на пода. От нея извря полунощен мрак, дяволчета от абанос, целите в рога, копита и вити опашки, с надигащи се зад тях по-грамадни и ужасни фигури с кожести криле, подобни на прилепи създания, змии, сенки на хора, и сред всички тях напираше Аслауг, обвита в потъмнели от нощ кости, долната ѝ половина хаос от трескаво мърдащи паешки крака, пред които играчките на Келем изглеждаха нежни и приятни.

— Вземете го оттатък! — изпищях и посочих към Келем, заповядвах на силите на нощта с каквато там магия и потенциал имах в себе си, подкрепени от връзката, в която бях вречен. Щом зърна своя мъчител и кандидат-господар, ордата се изля през тесния портал, понесена на вълна от течна нощ. Аслауг връхлетя Келем за миг — виеща, разкъсваща фурия, сякаш зарамена от собствената ми ярост. Останалите я последваха и в беса си тварите на мрака заляха прастария маг, черни дяволчета впиха зъби във всеки съсухрен крайник, мастилени пипала се протегнаха от портала, за да се увият около него. Те и без това го мразеха — за дързостта, че иска да ги

управлява, за безкрайните му опити да отвори и покори нощната врата и задето едва не бе успял.

Тъмното гъмжило повлече Келем като кошмарно мъртво течение, тронът и платформата му минаха със стържене през колоната, оставяйки след себе си хаос от усукани и потръпващи стоманени крака. В последвалия миг на тишина отекна тих смях, не в ушите, а в костите ми — смях едновременно весел и злорад, от онзи, който заразява слушателите и ги кара да се усмихнат. Той дойде откъм ключа. Един бог, смеещ се на собствената си шега.

Двамата със Снори лежахме там, където се бяхме хвърлили на момента, проснати от двете страни на потопа.

— Умри, копеле! — извиках след порталния маг, докато се изправях. Надявах се Келем да страда там, в безкрайния мрак, и докато страда, да си мисли за Кендетите и за онова, което ни дължи.

Аслауг остана, стиснала в ръка смачканото тяло на един механичен паяк, чиито сребърни крака потръпваха. Извисяваше се над Кара със свирепа физиономия. Снори се надигна на колене и изблъска Хенан зад съседната колона.

— Стой там! — Шепа нощни дяволчета все още щъкаха по края на мрака, димящ около портала, а други, по-противни неща, се гърчеха полувидими зад тях.

— Отпрати ги — изкрещях аз. Кара може да се беше отнесла сурово с Аслауг по-рано, но вълвата беше заклетата в мрака и можеше да командва силите на нощта, ако има воля за това. Съюзът им не се беше разтрогнал само защото се е сдърлила с една от тях.

Нямаше нужда да я подтиквам — усилието, което влагаше, личеше във всяка нейна черта, когато вдигна ръце да ги прокуди.

— Къш, нощно изчадие. Къш, рожбо на лъжите. Къш, дъще на Локи. Къш, дете на Аракни! — Кара повтори заклинанието, което беше прогонило Аслауг от лодката ѝ, протягайки пред себе си ръце със заплашително сгърчени пръсти. Мракът около нея се отдръпна, сякаш засмукан със сламка през портала към царствата на нощта.

— Не мисля, малка вещице. — Аслауг прониза Кара с два черни крака — прикова я към съседната колона, така че робата ѝ увисна по протегнатите крайници.

Кара вдигна глава и изръмжа през окървавената си уста:

— Назад!

— Назад, Аслауг! — извиках аз и тя обърна красивото си ужасяващо лице към мен.

— Не можеш просто така да ме използваш, Джалан. Аз не съм нещо, което да захвърлиш, след като получиш желаното. — Почти повярвах, че болката, изписана върху зацапаното ѝ, бяло като кост лице е истинска.

Разперих ръце в извинителен жест.

— Ами, аз съм си такъв...

Късият меч на Снори профуча, въртейки се във въздуха, и се заби между лопатките на Аслауг.

— Назад! — изпищя Кара.

— Назад! — извиках и аз. Даже не можех да се почувствам гузно.

И с мрак, бълбукащ около острието в гърдите ѝ, и ръце, вкопчени отстрани на колоната, с черните ѝ крака, драпаци за опора срещу оттеглящия се прилив, Аслауг политна с писък назад в нощта, от която беше дошла.

Втурнах се напред, спънах се в един паешки крак и едва не полетях с главата напред след демона. В последния момент успях да се уловя за вратата, невидимо тънка, и да я затръшна пред себе си, само за да забия лице в нея част от секундата по-късно. Като се мъчех да запазя съзнание, протегнах непохватно ключа и я заключих отново.

— Мама му стара! — Потънах в свой собствен мрак и дори не усетих как главата ми се удари в земята.

36.

Сънувах доста приятен сън, който ме върна в опияняващите дни, когато търгувах на борсата на Морската къща, в онези ранни дни, когато изглеждаше, че нищо не може да се обърка. Първият урок, който усвоих там, беше най-важният. Отнасяше се за цената на информацията. Никоя друга валута не бе толкова ценна в Умбертиде. Цяло богатство можеше да бъде спечелено и загубено въз основа на един-единствен значим факт.

Не бях купил контролния дял на западащата мина Кръптипа по някаква носталгична прищявка. Не го бях купил заради възможността някой ден да ми се прииска да вляза бързешком там. Бях го купил, защото разполагах със значим факт. Факт, който подсказваше малка вероятност за много сериозна промяна. Знаех нещо. Нещо важно. Знаех, че Снори вер Снагасон смята да отиде там.

Свестих се бързо явно защото Хенан ме пляскаше по лицето с доста по-голям ентузиазъм, отколкото изискваше задачата.

— Кара? — Надигнах се и успях да седна.

Снори беше коленичил до вьолвата. Тя лежеше, подпряна на колоната, където я бе приковала Аслауг. Снори беше свалил от нея катовете дрехи и бе надигнал долната ѝ риза; виждаха се грозни червени резки по ребрата ѝ отляво и отдясно. Сигурно някакво заклинание или магия беше попречило на Аслауг да прониже плътта ѝ, защото краката бяха мушнажи право към Кара. Бяха я одрали, плъзгайки се по кожата ѝ, отклонени от жизненоважните органи, и я бяха приковали само за дрехите.

— Прехапан език е най-лошото ѝ нараняване. — Снори ме погледна и заряза Кара. Хвана ме за ръка и ме вдигна да стана.

— Джал. — Изтупа ме и отстъпи назад. Изглеждаше сериозен. — Знаех си, че не можеш да бъдеш купен.

— Ха! — Потърках се по челото, като очаквах по пръстите ми да остане кръв. — Знаеш, че съм мъж на честта! — Ухилих му се.

Снори хвана ръката ми над китката, по воински, и аз направих същото. Беше трогателен момент.

— Какво стана с твоята... — Посочих към страната му, където жакетът беше пробит на няколко места, разкъсан и избелял. Кристалните израстъци ги нямаше.

Той се потупа по мястото и трепна.

— Не знам. Когато метнах оня меч, едно парче от веществото се отчупи. Извадих останалото. Вече не изглеждаше... сраснало.

— Магията на Келем е развалена. — Кара докуцука до нас, подкрепяна от Хенан. — Е, можем ли вече да си вървим?

Снори погледна към вълвата и момчето, червенокосо също като неговото средно дете. Прииска ми се да види в тях съпругата и сина, които би могъл да има, живота, който би могъл да лежи пред него — не да замести онзи зад гърба му, но нещо... нещо хубаво. Във всеки случай по-хубаво от Ада.

Снори наведе глава.

— Не мога да си тръгна. — Погледна надолу към ръцете си, сякаш си спомняше как някога са държали децата му. — Покажи ми вратата. Стигнах прекалено далеч, за да се връщам.

— Не знам коя е. — Кара махна към колоните, които се простираха в далечината, сближавайки се все повече от разстоянието, докато окото престане да ги различава. — Това беше специалност на Келем. Ние дойдохме тук да намерим Келем, помниш ли? Не вратата. Тя е навсякъде. Просто ни трябваше някой, който може да я види. А Джал го даде на мрака.

— Той никога не би ти казал, Снори — казах. — И не би ни оставил да си тръгнем, не и с това. — Вдигнах ключа. — Слава на Бога, че залезът настъпи точно в онзи момент.

Кара ме изгледа странно.

— До залез остават два часа, че и повече.

Аз ѝ се изсмях.

— Да бе, да.

— Така е, Джал. — Снори поклати глава. — Тук долу времето се изкривява, вярно е. Но аз съм на мнението на Кара. Не вярвам да бъркам с толкова много.

— Това беше твоя работа, Джал — каза Кара. — Ти не разбираш потенциала си. Овързваш се с тези правила, с лъжите, които сам си разказваш, за да избегнеш отговорността. Но ти накара Аслауг да дойде. Ти намери вратата към нея. Ти го направи.

— Аз... — Захлопнах уста. Може би Кара беше права. Всъщност като се замислех, бих се изненадал да заваря навън мрак, ако изляза от мината. — Снори също има потенциал. Сама го каза. У него орикалкумът свети по-ярко, отколкото у теб.

— Вярно е — съгласи се Кара без злоба.

Погледнах Снори, без да съм сигурен дали да го кажа, или не.

— Ако желаеш достатъчно силно вратата към смъртта, на това място ще я откриеш. — Поклатих глава. — Не я търси, Снори. Но ако я потърсиш и я откриеш, ще я отворя за теб. — А после лудост облада езика ми. — И ще дойда с теб. — Мисля, че е някаква болест. Да се отнасят с теб като със смел и достоен човек действа пристрастяващо. Като мака — искаш още и още. Бях погълнал охотно овациите към героя от Аралския проход, но това, че севернякът се отнасяше с мен като с равен, караше онези викове да заглъхнат, хвърлените венчелистчета да избледнеят. В това воинско ръкостискане имаше чувство за близост. Чувство на принадлежност. Сега разбирах как Тутугу, при все цялата си кротост, е бил увлечен с останалите. И мътните го взели, мен също ме хващаше.

— Ела с мен, братко! — Снори закри през залата като човек с цел. — Ще отворим вратата към смъртта и ще им покажем какво е ад. Саги ще се разказват за това. Как мъртвите се надигнали срещу живите и двама мъже ги прогонили обратно през реката от мечове. Пред нашата легенда сагата за Беоулф ще е като детска приказка!

Последвах го припряно, за да не ме догони несигурността, която дишаше във врата ми. Кара и Хенан забързаха след нас. Зад вратата чакаше сестра ми, неродена, преобразена, жадуваща смъртта ми. Но Снори беше избавил собственото си дете от тази участ... един Кеңдет със сигурност би могъл да направи същото, нали? Главата ми се маеше от видения за парадите, които ще ми устроят във Вермилиън при завръщането ми, за почестите, с които ще ме отрупа баба. Джалан — покорителят на смъртта!

Не беше нужно много време, та глупостта ми да започне да изветрява. Стигаше ми да си спомня Черната крепост, за да осъзная, че изобщо не съм склонен към такива безумия. Дори започнах да се надявам, че свръхентусиазираните ми фукни няма да бъдат подложени на изпитание и че търсенето на Снори ще се окаже безплодно, но по някое време той спря, опрял ръка на една колона, която в моите очи изглеждаше досущ като всички останали.

— Тази.

— Сигурен ли си? — Надзърнах в дълбините ѝ, помъчих се да видя нещо през наслоените една върху друга бели жилки, които превръщаха прозрачността ѝ в мъглива сърцевина.

— Сигурен съм. Много пъти съм бил на косъм от смъртта. Знам какво е усещането на прага ѝ.

— Не го прави. — Кара се пъкна между нас. — Умолявам те. — Погледна Снори в очите. — Неродените може да те чакат от другата страна. Наистина ли би пуснал такива твари на света? Нямах никакви оръжия, с които да ги спреш, освен стоманата. А задържат ли я отворена... колко време мислиш, че ще мине, преди да дойде Мъртвия крал? — Обърна се към мен. — Ами ти, Джал? Чу какво каза Келем. Сестра ти ще те намери и ще ти изяде сърцето. Ако минеш през тази врата, колко време мислиш, че ще ѝ е нужно, за да те открие?

Снори опря и двете си ръце в кристала.

— Усецам го.

— Те ще те чакат! — Кара го сграбчи за ръката, сякаш би могла да го спре.

Снори поклати глава.

— Ако бяхме в мъртвите земи и те попитах къде е вратата към живота... какво би казала?

— Аз... — Тя сви устни, видяла капана преди мен. — Няма логика да е на едно място, също както и тук. Ще е навсякъде.

— И неродените ще чакат... навсякъде? — Снори се усмихна мрачно. — Нищо няма да ни чака. Джал ще ти даде ключа. Заклучи вратата след нас.

Видях по лицето ѝ да пробягва пресметливост. Мярна се за миг и изчезна. Скилфар я беше пратила само заради този момент — ключът, предложен ѝ доброволно, без следа от проклятието на Локи.

— Не отивай. — Но убедителността беше напуснала гласа ѝ. Това ме натъжи, но предполагам, че всички сме жертви на своите амбиции.

— Остани — промълви Хенан. Това бяха първите му думи по въпроса. Издаде напред долната си устна, сякаш за да закрепил горната. Очите му блестяха, но той не каза нищо повече. Беше свикнал с разочарованията. Годиците му като че ли бяха твърде малко, за да избият егоизма от него, ама на!

Снори наведе глава.

— Джалан. Ще ми окажеш ли честта? — И посочи кристалната плоскост пред нас.

Винаги съм мислил, че онази фраза — „кръвта ми се смрази“ — е рожба на фантазията, но моята като че ли наистина замръзна във вените ми. Не е лесно да се разкъсваш между страха и гордостта и макар да знаеш, че накрая страхът ще победи, ти се струва невъзможно да загърбиш гордостта. Затова стоях вцепенен, с лице застинало в спазматична усмивка, а ключът трепереше в ръката ми, сякаш обзет от нетърпение.

— Кара, Хенан. — С две бързи крачки Снори ги сграбчи в обятията си, вдигна ги от пода и ги притисна към гърдите си. — Бих останал, ако мислех, че мога да съм приятелят, от който се нуждаете. — Стискаше ги здраво, задушавайки всякакъв въпрос или възражение от тяхна страна. Миг по-късно ги пусна. — Но това нещо... — Посочи ключа, после вратата. Размаха ръка към света около нас. — Това ще ме разяжда, докато от мен не остане само един вкиснат стар викинг без клан, ненавиждащ себе си, ненавиждащ всеки, който го е възпрял в задачата му. Може да е безсмислена и обречена на провал, но тя все пак си е моята задача. Моята цел. Някои хора трябва да плават към хоризонта и да не спират, докато океанът не погълне историята им — това е морето, което трябва да преплавам.

— Всички мъже са глупци. — Кара процеди думите към пода и избърса очи. В този случай бях съгласен с нея. Тя подсмръкна сърдито и подаде на Снори последната си руна. — Вземи я!

Хенан гледаше Снори и една сълза прорязваше вадичка по праха на бузата му.

— Ундорети сме ние. В битка родени. Размахвай чука, размахвай брадвата, от бойните ни викове и боговете треперят. — Той го изрече

високо, но твърдо, без да трепне, и кълна се, това беше единственият момент, когато ми се стори, че Снори може да се пречупи.

Но той посочи ключа и ми махна да мина напред, без да се осмели да заговори. Приблжих се към вратата. Мозъкът ми пищеше да бягам, мислите ми се блъскаха в търсене на изход. Може би Кара и Хенан имаха нужда от помощ, може би нямаше да са в безопасност. Мъжете, които ни преследваха от Умбертиде, сигурно бяха в тунелите и ни търсеха.

Допрях пръсти до кристала. Опитвах се да доловя нещо в него, опитвах се да чуя нотката и да разбера какво е привлякло Снори към тази колона. Нищо. Или поне така си мислех, докато не понечих да отделя пръсти... и в тази секунда го почувствах, видях го — сухота, жажда, празнота. Нямаше усещане за нещо, което да ни причаква, само глад, който вече бях виждал в мъртви очи.

— Господ да ни е на помощ. — Допрях ключа до кристала и ето я ключалката, все едно винаги си е била там, чакаща от началото на времето. Другите ме гледаха. — Кара, не трябва ли да вземеш момчето и да се махнете оттук?

— Трябва да заключи вратата — каза тя.

Пъхнах ключа в ключалката. Завъртях го. И изпитах чувството, че отлетя цяла година от живота ми. Дръпнах ключа, за да отворя вратата, съвсем мъничко, колкото да се разкрие линия от равномерна оранжева светлина. Въздухът в залата полетя със съскане в този процеп, сякаш Адът си поемаше дъх, и аз напрегнах сили да задържа вратата отворена, вкопчих се в ръба ѝ. Там, където пръстите ми бръкнаха вътре, усетих сухотата, сякаш кожата ми се белеше, а плътта ми се сбръчкваше върху костите.

Извадих ключа и неохотно, сякаш се движех през гъст захарен сироп, го сложих в протегнатата ръка на Кара. Едва не си го грабнах обратно. Изглеждаше ми прекалено окончателно. Може би тя забележа нещо, защото побърза да го прибере в джоба си. Мигът отмина — мигът, който Кара беше чакала в продължение на хиляда мили. Дали Скилфар наистина ни бе пратила на края на света само за да ѝ даде време да направи магията си, така че един воин да се поддаде на чара ѝ, или при неуспех да се примири с мъдростта в нейния съвет и да ѝ връчи ключа на Локи по собствена воля? Не можеше ли Скилфар да покаже вратата на Снори още тогава, в пещерата си в Беерентопен,

стига да искаше? Със сигурност онази ледена кучка бе знаела свои пътища към нея!

— Боговете да бдят над нас — каза Снори. — Не искаме никаква помощ, само да ни бъдат свидетели.

— Дрън-дрън, аз искам Господ да ми помага! Езичникът може да се оправя сам, ако желае!

Снори ми метна една усмивка, хвана вратата и задърпа, за да я отвори. Светлината сякаш засия през плътта му, очертавайки костите и по-широката усмивка на черепа му. И след миг беше преминал.

Вратата се изплъзна от хватката ми и се затръшна след него. Бих обвинил за това потните си пръсти, ако не бяха по-сухи отвсякога. Би трябвало да посегна да я отворя пак, но ръцете ми останаха да висят.

— О, Боже, не мога да го направя! — Гласът ми ми изневери.

— Няма нищо срамно в това. — Кара посегна да ме докосне по рамото и аз се хвърлих в обятията ѝ, увих ръце около нея, разкъсван от ридание — наполовина от срам и наполовина от скръб по още един приятел, може би единственият ми приятел, който сега беше кажи-речи мъртъв.

Не се гордея с това, което направиха ръцете ми в този момент. Е, само мъничко, защото беше хитро, без съмнение. Знаех, че Локи е мошеник и крадец, ако изобщо съществува — а той не съществува, защото има само един Бог и той е толкова мълчалив, че понякога и за него не съм сигурен, — както и да е, знаех, че проклятието му пречи на силните да вземат ключа насила, но Кара вече ми бе показала, че малко кражба е съвсем в духа на нещата. Отстъпих назад, като подсмърчах и търках очите си с една ръка, а другата криеше ключа на Локи, станал удобно малък, сякаш одобряваше измамата. Не съм сигурен кога очаквах Кара да усети липсата му — освен ако не забравеше за заключването на вратата, със сигурност щеше да разбере след броени мигове. Честно казано, не разсъждавах особено ясно. Знаех само, че няма начин да вляза в Ада и че сега държа в ръка билета си за благоволенieto на баба, а може би и билета си за трона, когато тя го освободи. Нещо повече, сега бях собственик на солна мина, изведнъж получила достъп до най-големите и доходоносни залежи на сол северно от Сахар в Африк, което ме правеше наистина много богат. Това вече не беше солна мина, а златна! Добавих тези две причини към другите хиляда да не влизам със Снори и останах убеден, че си струва

да изтърпя всякакъв личен срам. В края на краищата... винаги взимай парите! Аз си имах своята цена и тя се оказа „всичко“. Пък и срамът ми имаше само двама свидетели, и двамата езичници. Ако не им харесваше, щях да си плюя на петите и да не спирам, докато не стигна до дома.

Дом — каква вълшебна думичка! Не я бях оценявал подобаващо при първото си завръщане, но този път щях да се прибера вкъщи богат и герой, и дяволски да се наслаждавам на това. В края на краищата нима не казвах: „Аз съм лъжец, измамник и страхливец, но никога, никога не бих изменил на приятел. Освен, разбира се, ако това не изисква честност, почтеност или храброст.“

Постоянство! Това е най-голямата добродетел, която може да притежава един човек. Някой известен го е казал. А ако не е, значи би трябвало.

Някак си всички тези мисли успяха да минат през главата ми в миговете мълчание, проточили се между мен, Кара и Хенан. Сгрян от спомена за дома, даже започнах да си мисля, че всичко ще се нареди. Кара вероятно щеше да омекне към мен по обратния път... да ми разкрие северните си наслади...

Когато вратата се отвори с трясък и една дебела ръка ме сграбчи отзад за яката и ме издърпа през нея, няхах време дори да изпищя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.